SELECTI
DIONYSII
HALICARNASSENSIS
DE
PRISCIS SCRIPTORIBUS
TRACTATUS,
GRÆCE ET LATINE.

GRÆCA RECENSUIT NOTASQUE ADJECIT
GUILIELMUS HOLWELL, S. T. B.
ÆDIS CHRISTI OXON. NUPER ALUMNUS.
SUBJICITUR DISSERTATIO
DE VERO MEDIÆ VOCIS USU.

LONDINI,
Impensis DAV. WILSON, in *The Strand:*
Veneunt apud J. FLETCHER et GUIL. ANDERSON, in *St. Paul's Church Yard*; J. FLETCHER et D. PRINCE, *Oxon.* T. et J. MERRIL, *Cant.* A. TOZER, *Exon.* et T. CADELL, *Bristol.*
MDCCLXVI.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

HONORATISSIMO VIRO

FRANCISCO SEYMOVR CONWAY,

VICECOMITI DE BEAVCHAMP,

EX AEDE CHRISTI OXON. A. M.

NOBILISSIMI DOMINI DOMINI

FRANCISCI SEYMOVR CONWAY

COMITIS DE HERTFORD,

HIBERNIAE PROREGIS,

&c. &c. &c.

FILIO NATV MAXIMO,

PATERNAE NOBILITATIS AC VIRTVTVM

HAEREDI DIGNISSIMO,

AD VTRIVSQVE REGNI SENATVM

LEGATO,

SEQVENTES

DE PRISCIS SCRIPTORIBVS

TRACTATVS,

EA, QVA PAR EST, OBSERVANTIA,

STVDIO, AMORE,

D. D. D.

EDITOR.

HONORATISSIMO VIRO

FRANCISCO SEYMOUR CONWAY,

MICECOMITI DE BELFASTIA,

EXARDE CHRISTI OXON. ALIE.

NOBILISSIMI DOMINI DOMINI

FRANCISCI SEYMOUR CONWAY

COMITIS DE HERTFORD,

HUJUSMAE PROLOGUS,

HAS NUGAS NOSTRAS AC VIGILIAS,

HUMILLIME DICATUM,

LECATO,

SCRIPTUS,

DE PARVIS SUB UMBRA

VIRGILIANA,

AD CLARAE EST, OCTOBRIS,

A. D.

EDITOR.

L. S.

QUID in hac Editione præſtitum ſit, paucis accipe. Tractatus aliquot Criticos DIONYSII HALICARNASSENSIS, acerrimo judicio Scriptoris, recenſere conſtitui. Tomus hic prior (alter enim ſub manibus eſt) *De* PRISCIS SCRIPTORIBUS *Cenſuram*, et *De* LYSIA, ISOCRATE, ISÆO *Judicia* continet; addita, Appendicis loco, ad *Cnæum Pompeium De* PLATONE *præcipuiſque Hiſtoricis, Epiſtola.* Textum habes, uti ſpero, accuratum;

ratum; pluribuſque in locis emendatum; rationibus tamen fere ſemper allatis, quibus innixus, vel a Vulgata receſſi, vel ſaltem recedendum putavi. Interpretationem quod attinet, ea quidem mendis ſcatet haud paucis, et nimis ſæpe Auctoris mentem perturbat, vel in contrarium torquet. Hanc ſuæ Editioni Oxon. inſerendam curavit cl. Hudsonus, magniſque, quod miror, laudibus effert. Novam autem condere minime vacabat; ſed et reſpuit Ingenium. Optimus interea ſui ipſius Interpres Dionysius. Nonnulla tamen loca cum in Lexico, tum in Notis, magis ad Auctoris mentem forſan explicata invenies, ne omnia, laboris fuga, intacta

ta viderentur. Si qua autem in parte longior fuerim, aut nimis obvia quædam annotaverim, ſcias velim, me hæc, *Studioſæ Juventutis* potiſſimum cauſa, publici juris feciſſe. Vale.

Londini,
1766. Pr. Idus Junii.

DIONYSII

HENRICUS STEPHANUS

Lectori S.

*CUJUS *sint cenſoris ea quæ hic appoſui de ſcriptoribus* Græcis *elogia, ne te lateret, Lector, locum, unde ea ſumpſiſſem, tibi indicavi. nam cum ſtudiöſe cum alios libros, tum* Dionyſii Halicarnaſſenſis *exemplaria conquirerem* De Arte Rhetorica, *quæ paſſim in* Italiæ *bibliothecis exſtant, idque ut animo meo ſatisfacerem: venit tandem in manus meas unum, in quo non ea quæ maxime reperta deſiderabam, ſed hæc de ſcriptoribus* Græcis *elogia inveni. cui tamen exemplari ſi quis fidem derogare velit,* Dionyſio *hæc aſcribenda negans, fateatur certe neceſſe eſt alicujus eſſe, qui ab eo acceperit: quum eadem hic de multis ſcriptoribus dicta reperiantur, quæ alibi apud ipſum* Dionyſium: *nullumque ſit inter hæc atque illa diſcrimen, niſi quod quæ hic breviter perſtringuntur, fuſius illic tractentur. verum ut incertus ſit Auctor,* Quinctilianum *profecto, qui quamplurima alia è libris* Dionyſii *in ſuas* Inſtitutiones *tranſtulit, multa hinc etiam mutuatum conſtat: quibus modo, nomine ſuppreſſo, pro ſuis utitur: modo addito verbo* Putant, *ſua non*

* In Sylburgiana editione inſerta reperiuntur ad p. 71.

esse declarat. sed quum alicubi etiam verbum de verbo expressisse videatur, utriusque verba hic ascribere, et inter se conferre operæ pretium putavi: tum ut alter alteri lucem afferat, tum etiam ut intelligas Græca *hæc, cujuscunque sint, non pœnitendi auctoris esse; siquidem et* Fabius *ejus judicium et testimonium sequi turpe sibi non putaverit.*

Primum ergo verba faciens de Homero *Diönysius (ita enim eum appellabo) inter cætera, hæc ait,*

Καὶ λάθε ζῆλον ἠθῶν τε τῶν ἐκεῖ καὶ παθῶν.

Fabius sic: Affectus quidem vel illos mites, vel hos concitatos, nemo erit tam indoctus, qui non in sua potestate hunc auctorem habuisse fateatur.

De Hesiodo

Dionysius: Ἡσίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ἐνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

Fabius: Magnaque pars ejus in nominibus est occupata; tamen utiles circa præcepta sententiæ, lenitasque verborum et compositionis probabilis.

De Antimacho

Dionysius: Ἀντίμαχος δὲ εὐσονίας καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τοῦ συνήθους τῆς ἐξαλλαγῆς.

Fabius: Contra in Antimacho vis et gravitas, et minime vulgare eloquendi genus, habet laudem.

De

De Panyasi

Dionyſius: Πανύασις δὲ τὰς τε ἀμφοῖν ἀρετὰς ἠνέγκαλο, καὶ αὐτῶν πραγματείᾳ καὶ τῇ κατ' αὐτὸν οἰκονομίᾳ διήνεγκεν.

Fabius: Panyaſin ex utroque mixtum putant, in eloquendo neutrius æquare virtutes; alterum tamen ab eo materia, alterum diſponendi ratione ſuperari.

De Pindaro

Dionyſius: Ζηλωτὸς δὲ καὶ Πίνδαρος ὀνομάτων καὶ νοημάτων εἵνεκα, καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ τόνου, καὶ περιουσίας καὶ καλασκευῆς, καὶ δυνάμεως καὶ πικρίας μετὰ ἡδονῆς· © πυκνότητος © σεμνότητος, © γνωμολογίας καὶ ἐνεργείας, καὶ σχηματισμῶν, καὶ ἠθοποιΐας, καὶ αὐξήσεως καὶ δεινώσεως· μάλιστα δὲ τῶν εἰς σωφροσύνην καὶ εὐσέβειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἠθῶν.

Fabius: Novem vero Lyricorum longe Pindarus princeps, ſpiritûs magnificentiis, ſententiis, figuris, beatiſſima rerum verborumque copia.

De Simonide

Dionyſius: Σιμωνίδου δὲ παραλήρει τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, τῆς συνθήσεως τὴν ἀκρίβειαν.

Fabius: Simonides tenuis alioqui, ſermone proprio, et jucunditate quadam commendari poteſt.

Addit Dionyſius: Πρὸς τούτοις, καθ' ὃ Κελτίων ἐυρίσκεται καὶ Πινδάρου, τὸ οἰκλίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνος, παθητικῶς.

Fabius: Præcipua tamen ejus in commovenda miſeratione virtus; ut quidam in hac eum parte omnibus ejuſdem operis auctoribus præferant.

De Stesichoro

Dionyſius: Ὅρα δὲ καὶ Στησίχορον ἔν τε τοῖς ἑκατέρῳ τῶν προειρημένων πλεονεκτήμασι, καὶ μὴν ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπονται, κραταιὰ· λέγω δὲ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν κατὰ τὰς ὑποθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἤθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τετήρηκεν.

Fabius: Steſichorum, quam ſit ingenio validus, materiæ quoque oſtendunt; maxima bella et clariſſimos canentem duces, et epici carminis onera lyra ſuſtinentem. reddit enim perſonis in agendo ſimul loquendoque debitam dignitatem.

De Alcæo

Dionyſius: Ἀλκαίῳ δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχὺ καὶ ἡδὺ μετὰ δεινότητος· ἔτι δὲ καὶ τὰς σχηματισμὰς μετὰ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῇ διαλέκτῳ τι κεκάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος.

Fabius: Multum etiam moribus confert; in eloquendo quoque brevis, et magnificus, et diligens.

De Aeschylo

Dionyſius: Ὁ δ' ἂν Αἰσχύλος, πρῶτος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐχόμενος, καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν τὸ πρέπον εἰδὼς, καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει διαφερόντως κεκοσμημένος.

Fabius:

Fabius: Tragœdias primus in lucem Æſchylus protulit, ſublimis, et gravis, et magniloquus, ſæpe uſque ad vitium.

De Sophocle *et* Euripide

Dionyſius: Καὶ ἐχὶ τὰ γενικὰ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἦθη Ϲ πάθη, καθάπερ Σοφοκλῆς, καὶ ὤρθωσεν· εἰ δέ τι ἄσεμνον καὶ ἀνανδρον καὶ ταπεινὸν, σφόδρα ἰδεῖν ἐϛιν αὐτὸν ἠκριβωκότα. καὶ Σοφοκλῆς μὲν ὁ περιτ]ὸς ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἀναγκαῖος· ὁ δ' Ευριπίδης, πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς· καὶ ὁ μὲν, ποιητικός ἐϛιν ἐν τοῖς ὀνόμασι etc.

Fabius: Illud quidem nemo non fateatur neceſſe eſt, iis qui ſe ad agendum comparant, utiliorem longe Euripidem fore. namque is ſermone, quo ipſum reprehendunt, quibus gravitas et cothurnus et ſonus Sophoclis videtur eſſe ſublimior, magis accedit oratorio generi.

De Hiſtoricis.

De Herodoto *et* Thucydide

Dionyſius: Καὶ τὸ μὲν σύντομόν ἐϛι μᾶλλον Θουκυδίδη, τὸ δὲ ἀναργὲς παρ' ἀμφοῖν ἕρους. ἐν μέντοι τοῖς ἠθικοῖς κρατεῖ Ἡρόδοτος, ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης.

Paulo poſt: Ῥώμη δὲ καὶ ἰσχὺϊ καὶ τόνῳ καὶ τῷ πρεπτῷ καὶ πολυσχηματίϛῳ παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης. ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίϛῳ, μακρῷ διενεγκόντα τὸν Ἡρόδοτον εὑρίσκομεν.

Fabius: Denſus, et brevis, et ſemper inſtans ſibi Thucydides; dulcis et candidus et effuſus

effuſus Herodotus; ille concitatis, hic remiſſis affectibus melior; ille concionibus, hic ſermonibus; ille vi, hic voluptate.

Idem alibi de Herodoto: In Herodoto vero cum omnia (ut ego quidem ſentio) leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.

De Philisto

Dionyſius: Φίλιστος δὲ μιμητής ἐστι Θουκυδίδου, ὑπὸ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀταξίαν αὐτὴ τῆς οἰκονομίας καὶ δυσπαρακολούθητον τὴν πραγματείαν τῇ συγχύσει τῶν εἰρημένων πεποίηκε.

Paulo poſt: Οὐ μὴν ὁμοίως τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνθυμημάτων, καὶ τὰ βάρη καὶ τὰ πάθη, καὶ τὰς σχηματισμὰς Θουκυδίδου ἀπεμάξατο· μικρὸς δέ ἐστι καὶ ταπεινὸς κομιδῇ ταῖς ἐκφράσεσιν ἔνιοι τόπων, ἢ ναυμαχιῶν, ἢ πεζῶν διατάξεων, ἢ οἰκισμῶν πόλεων.

Fabius: Philiſtus quoque meretur qui turbæ quamvis bonorum poſt hos auctorum eximatur, imitator Thucydidis; et ut multo infirmior, ita aliquatenus lucidior.

Habes apud Dionyſium *quod apud* Quinctilianum *deſideras, quibus in rebus* Philiſtus Thucydide *infirmior, quibus item lucidior: nam* εὐπαρακολούθητον *et* σαφὲς *conjungit* Dionyſius, *quibus opponitur* τὸ δυσπαρακολούθητον.

De Xenophonte

Dionyſius: Καθαρὸς τοῖς ὀνόμασι καὶ σαφὴς καὶ ἐναργὴς, καὶ κατὰ τὴν σύνθεσιν ἡδὺς καὶ εὐχαρις ὡς καὶ πλεῖστον Ἡροδότου. Fabius;

Fabius: Quid ego commemorem Xenophontis illam jucunditatem inaffectatam, ſed quam nulla affectatio conſequi poſſit? ut ipſæ ſermonem Gratiæ finxiſſe videantur.

De Theopompo

Dionyſius: Τὸ λεκτικὸν αὐτῷ τῷ Ισοκρατικῷ παραπλήσιον, πλὴν ὅσον μικρόν ἐστι ⸫ σφόδρα εὐτονον· τὰ δ' ἄλλα ὁμοία ἡ λέξις· καὶ γὰρ κοινὴ, καὶ σαφής.

Fabius: Theopompus iis proximus, ut in hiſtoria prædictis minor, ita oratori magis ſimilis.

De Philosophis.

De Aristotele

Dionyſius: Παραληπτέον δὲ καὶ Αριστοτέλη εἰς μίμησιν τῆς τε περὶ τὴν ἑρμηνείαν δεινότητος καὶ τῆς σαφηνείας ⸫ τε ἡδέος ⸫ πολυμαθοῦς· τοῦτο γάρ ἐστι μάλιστα ποθητὸν τοῦ ἀνδρὸς λαβεῖν.

Fabius: Quid Ariſtotelem? quem dubito ſcientia rerum, an ſcriptorum copia, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem.

Platoni *autem tribuit* Fabius *quod* Dionyſius *Pythagoricis in genere. ait enim eum eſſe* præcipuum philoſophorum acumine differendi, et eloquendi facultate divina quadam et Homerica. multum enim, *inquit*, ſupra proſam orationem, et quam pedeſtrem *Græci* vocant, ſurgit.

Dionyſius *autem de Pythagoricis loquens*, μεγαλοπρεπεῖς γὰρ τῇ λέξει καὶ ποιητικοί. *Statim addit*,

dit, μιμητέον δὲ μάλιστα Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα, τῶν τε ἠθῶν χάριν καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας.

De Oratoribus.

De Lysia

Dionyſius: Ὁ Λυσιακὸς λόγος πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖόν ἐστιν αὐτάρκης, καὶ τὸ μὲν αὐχμηρὸν ἐκπεφευγώς, πάνυ δὲ ἄτος καὶ σενὸς καθὰ τὴν ἀπαγγελίαν· ἔτι δὲ καὶ κομψὸς καὶ ἀληθὴς, καὶ τῶν ἀτticismῶν εὔχαρις· ὃ μὴν συνεχῶς αὐξητικός.

Fabius: *quum de* Demoſthene, Æſchine, *et* Hyperide *jam verba feciſſet:* His, *inquit*, ætate Lyſias major, ſubtilis atque elegans, et quo nihil, ſi oratori ſatis ſit docere, quæras perfectius. Nihil enim eſt inane, nihil arceſſitum: puro tamen fonti, quam magno flumini propior.

Idem alibi de eodem: nam neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque rarum lætioribus numeris corrumpendum erat. perdidiſſet enim gratiam, quæ in eo maxima eſt, ſimplicis atque inaffectati coloris: perdidiſſet fidem quoque.

De Isocrate

Dionyſius: Ὁ δὲ Ισοκρατικὸς λόγος κομψεύεται μὲν, ἀλλὰ μετὰ σεμνότητος. καὶ πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερος· ἔχει δὲ τὸν κόσμον μετὰ ἐνεργείας, καὶ πομπικός ἐστι μετὰ τοῦ ἀνυστικοῦ καὶ χρησίμου· ὃ μὴν ἀγωνιστικός· περιγράφων δὲ τὴν ἀπαγγελίαν ταῖς περιόδοις, καὶ ὅλως μεσότητα σωφρονίζων λιτότητι, τὸ δὲ λιτὸν ἐξαίρων· καὶ αὖτε μάλιστα ζηλωτέον τήν τε τῶν ὀνομάτων συνέχειαν, καὶ τὸ τῆς ὅλης ἰδέας ἐπιδεικτικόν.

Fabius:

Fabius: Iſocrates in diverſo genere dicendi nitidus et comptus, et palæſtræ quam pugnæ magis accommodatus: omnes dicendi veneres ſectatus eſt. nec immerito. auditoriis enim ſe, non judiciis compararat. inventione facilis; honeſti ſtudioſus; in compoſitione adeo diligens, ut cura ejus reprehendatur.

De Demosthene

Dionyſius: Ὁ δὲ Δημοσθενικὸς λόγος, ἔυτονος τῇ φράσει, κεκραμένος τοῖς ἤθεσι, καὶ λέξεως ἐκλογῇ κεκοσμημένος, καὶ χρώμενος τάξει τῇ καθὰ τὸ συμφέρον, ἐμβὰς τοῦ σεμνοῦ τὴν χάριν ἔχων, καὶ συνεχής· οἷς μάλιστα δικασταὶ καθέχονται.

Fabius: Decem oratorum, quos ſimul Athenis ætas una tulit, longe princeps Demoſthenes, ac pene lex orandi fuit: tanta vis in eo, tam denſa omnia; ita quibuſdam nervis intenta ſunt; tam nihil otioſum, is dicendi modus, ut nec quid deſit in eo, nec quid redundet, invenias.

De Aeschine

Dionyſius: Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἀπνευστερος μὲν τοῦ Δημοσθένους, ἐν δὲ τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός· καὶ ὑπάνυ μὲν ἐντέχνως, τῇ δὲ πρὸς τῆς φύσεως εὐχερείᾳ κεχορηγημένος· καὶ σφόδρα ἐναργὴς καὶ χαρὺς, καὶ αὐξητικὸς καὶ πικρός. καὶ ἡδὺς μὲν αὐτόθεν ἐντυχόντι, σφοδρὸς δὲ ἐξεταθείς.

Fabius: Plenior Æſchines, et magis fuſus, et grandiori ſimilis, quo minus ſtrictus; carnis tamen plus habet, minus lacertorum.

De Hyperide

Dionyſius *inter cætera hæc de eo dicit*; Καὶ χάριεις μεσός ἐστι, καὶ δοκῶν ἁπλῶς, οὐκ ἀπήλλακται δεινότητος. τοῦτο ζηλωτέον μάλιστα τῶν διηγήσεων τὸ λεπτὸν καὶ σύμμετρον· ἔτι δὲ καὶ τὰς ἐφόδους [αἷς vel ὅτε] ἐπὶ τὰ πράγματα ἁδίζει.

Fabius: Dulcis in primis et acutus Hyperides eſt; ſed minoribus cauſis, ut non dixerim utilior, magis par.

Ciceronis Elogia

De aliquot ſcriptoribus *Græcis*, quæ iis quæ *Dionyſius* de iiſdem tum in his tum in aliis libris dixit, multum et ipſa lucis allatura videntur.

De Lysia

in libro De optimo genere oratorum:

Imitemur, ſi poterimus, Lyſiam; et ejus quidem potiſſimum tenuitatem: eſt enim multis in locis grandior. ſed quia et privatas ille plerasque, et eas ipſas aliis, et parvarum rerum cauſulas ſcripſit, videtur eſſe jejunior; quoniam ſe ipſe conſulto ad minutarum genera cauſarum limaverit.

Paulo poſt, Ita fit ut Demoſthenes certe poſſit ſummiſſe dicere, elate Lyſias fortaſſe non poſſit.

Idem in Oratore:

Dicat igitur Attice venuſtiſſimus ille ſcriptor et politiſſimus Lyſias. Quis enim id poſſit negare?

negare? dum intelligamus, hoc esse Atticum in Lysia, non quod tenuis sit atque inornatus, sed quod nihil habeat insolens aut ineptum.

In Bruto:

Quanquam in Lysia sunt sæpe etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius; verum est certe genere toto strigosior. sed habet tamen suos laudatores, qui hac ipsa ejus subtilitate admodum gaudeant.

De ISOCRATE

III *De Oratore:*

Suavitatem Isocrates, subtilitatem Lysias, acumen Hyperides, sonitum Æschines, vim Demosthenes habuit.

In Oratore:

Nam quum concisus Isocrati Thrasymachus minutis numeris videretur, et Gorgias, Thucydides autem præfractior, primus instituit dilatare verbis et mollioribus numeris explere sententias.

III *De Oratore:*

Idque princeps Isocrates instituisse fertur, ut inconditam antiquorum dicendi consuetudinem, delectationis atque aurium causa (quemadmodum scribit discipulus ejus Naucrates) numeris adstringeret.

De DEMOSTHENE

In Oratore:

Hoc nec gravior exſtitit quiſquam, nec callidior, nec temperatior.

In Bruto:

Sed tamen Antonius in verbis et eligendis (neque id ipſum tam leporis cauſa, quam ponderis) et collocandis, et comprehenſione devinciendis, nihil non ad rationem, et tanquam ad artem dirigebat: verum multo magis hoc idem in ſententiarum ornamentis et conformationibus. quo genere quia præſtat omnibus Demoſthenes, idcirco à doctis oratorum eſt princeps judicatus.

In Oratore:

Demoſthenes nihil Lyſiæ ſubtilitate cedit; nihil argutiis et acumine Hyperidi; nihil lenitate Æſchini, et ſplendore verborum. multæ ſunt ejus totæ orationes ſubtiles, ut contra Leptinem; multæ variæ, ut contra Æſchinem, Falſæ legationis, ut contra eundem pro cauſa Cteſiphontis.

Ibidem:

Nec enim nunc de nobis, ſed de re dicimus; in quo tantum abeſt ut noſtra miremur, ut uſque eo difficiles et moroſi ſimus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes; qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere

dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.

In Bruto:

Nam plane quidem perfectum, et cui nihil admodum deſit, Demoſthenem facile dixeris. nihil acute inveniri potuit in eis cauſis quas ſcripſit, nihil (ut ita dicam) ſubdole, nihil verſute, quod ille non viderit: nihil ſubtiliter dici, nihil preſſe, nihil enucleate, quo fieri poſſit aliquid limatius: nihil contra grande, nihil incitatum, nihil ornatum vel verborum gravitate vel ſententiarum, quo quicquam eſſet elatius.

In Oratore:

Demoſthenes minus facetus habetur; quo quidem mihi nihil videtur urbanius; ſed non tam dicax fuit, quam facetus.

De AESCHINE

III *De Oratore:*

Sonitum Æſchines, vim Demoſthenes habuit.

De optimo genere Oratorum:

Nihil enim illo oratore arbitror cogitari poſſe divinius.

De HYPERIDE

I *De Oratore:*

Jam vero de legibus inſtituendis, de bello, de pace, de ſociis, de vectigalibus, de jure civi-

um

um generatim in ordines ætateſque deſcripto, dicant vel Græci, ſi volunt, Lycurgum aut Solonem (quanquam illos quidem cenſemus in numero eloquentium reponendos) ſciſſe melius quam Hyperidem aut Demoſthenem, perfectos jam homines in dicendo et perpolitos.

III *De Oratore:*

Acumen Hyperides habuit.

In Bruto:

Atticam ſubtilitatem Hyperidæ volunt eſſe et Lyſiæ.

In Oratore:

Ex Atticis non omnes faceti: Lyſias ſatis et Hyperides, Demades præter cæteros fertur.

De Historicis.

De Herodoto

Cicero in Oratore, prius de Herodoto, deinde de Thucydide loquens:

Alter ſine ullis ſalebris, quaſi ſedatus amnis, fluit; alter incitatior fertur, et de bellicis rebus canit etiam quodammodo bellicum.

II *De Oratore:*

Namque et Herodotum illum qui princeps genus hoc ornavit, in cauſis nihil omnino verſatum eſſe accepimus. atqui tanta eſt eloquentia, ut me quidem (quantum ego Græce ſcripta intelligere poſſum) magnopere delectet.

In

In Oratore:

Itaque et Herodotus, et eadem ſuperiorque ætas numero caruit, niſi quando temere ac fortuito.

I *De Legibus:*

Quanquam et apud Herodotum patrem hiſtoriæ, et apud Theopompum ſunt innumerabiles fabulæ.

De THUCYDIDE

In Oratore:

Thucydides autem res geſtas et bella narrat et prœlia, graviter ſane et probe: ſed nihil ab eo transferri poteſt ad forenſem uſum et publicum. ipſæ illæ conciones ita multas habent obſcuras abditasque ſententias, vix ut intelligantur: quod eſt in oratione civili vitium vel maximum.

Ibidem paulo poſt:

Quis porro unquam Græcorum rhetorum à Thucydide quicquam duxit? at laudatus eſt ab omnibus: fateor; ſed ita ut rerum explicator prudens, ſeverus, gravis, non ut in judiciis verſaret cauſas, ſed ut in hiſtoriis bella narraret. itaque nunquam eſt numeratus orator. nec vero ſi hiſtoriam non ſcripſiſſet, nomen ejus exſtaret, quum præſertim fuiſſet honoratus et nobilis. hujus tamen nemo neque verborum, neque ſententiarum gravitatem imitatur:

imitatur: ſed quum mutila quædam et hiantia locuti ſunt, quæ vel ſine magiſtro facere potuerunt, germanos ſe putant eſſe Thucydidis.

Ibidem:

Ut in Thucydide orbem modo orationis deſidero, ornamenta comparent.

Ibidem:

Thucydides autem præfractior, nec ſatis (ut ita dicam) rotundus.

Ibidem:

Quo magis ſunt Herodotus Thucydidesque mirabiles; quorum ætas quum in eorum tempora, quos nominavi, incidiſſet, longiſſime tamen ipſi à talibus deliciis vel potius ineptiis abfuerunt —— Primisque ab his (ut ait Theophraſtus) hiſtoria commota eſt, ut auderet uberius quam ſuperiores et ornatius dicere.

II *De Oratore,*

Quum de Herodoto verba feciſſet:

Et poſt illum Thucydides omnes dicendi artificio, mea ſententia, facile vicit; qui ita creber eſt rerum frequentia, ut verborum prope numerum ſententiarum numero conſequatur: ita porro verbis aptus et preſſus, ut neſcias utrum res oratione, an verba ſententiis illuſtrentur.

Ibidem:

Ibidem:

Antiquiſſimi fere ſunt, quorum quidem ſcripta conſtent, Pericles, atque Alcibiades, et eadem ætate Thucydides; ſubtiles, acuti, breves, ſententiis magis quam verbis abundantes.

In Bruto:

Huic ætati ſuppares, Alcibiades, Critias, Theramenes; quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poteſt. grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, et ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri.

In Bruto:

Sed nimia vetuſtas nec habet eam, quam quærimus, ſuavitatem, nec eſt jam ſane tolerabilis. num igitur qui hoc ſentiat, ſi is potare velit, de dolio ſibi hauriendum putet? minime; ſed quandam ſequatur ætatem. ſic ego iſtis cenſuerim et novam iſtam quaſi de muſto ac lacu fervidam orationem fugiendam, nec illam præclaram Thucydidis nimis veterem, tanquam Anitianam notam, perſequendam. ipſe enim Thucydides, ſi poſterius fuiſſet, multo maturior fuiſſet et mitior.

De PHILISTO

II *De Oratore:*

Thucydidem consecutus est Syracusius Philistus; qui, quum Dionysii tyranni familiarissimus esset, otium suum consumpsit in historia scribenda; maximeque Thucydidem est, sicut mihi videtur, imitatus.

In Bruto:

Amatores huic desunt, sicuti multis jam ante seculis et Philisto Syracusio et ipsi Thucydidi. nam ut horum concisis sententiis, interdum etiam non satis apertis, cum brevitate, tum nimio acumine, officit Theopompus elatione atque altitudine orationis suæ: quod idem Lysiæ Demosthenes &c.

I *De Divinatione:*

Dionysii mater, ejus qui Syracusiorum tyrannus fuit, ut scriptum apud Philistum est, et doctum hominem, et diligentem, et æqualem temporum illorum, quum prægnans &c.

In Epist. ad Quintum fratrem lib. ii.

Siculus ille, capitalis, creber, acutus, brevis, pene pusillus Thucydides; sed utros ejus habueris libros (duo enim sunt corpora) an utrosque, nescio; me magis de Dionysio delectat. ipse est enim veterator magnus, et perfamiliaris

familiaris Philisto Dionysius. *de quo loco vise Petr. Vict. Var. Lect.* lib. xxxii. c. 19.

De XENOPHONTE

In Oratore :

Xenophontis sermo, est ille quidem melle dulcior, sed à forensi strepitu remotissimus.

In Bruto:

Librum conscriptum molli et Xenophonteo genere sermonis.

In Oratore:

Xenophontis voce Musas quasi locutas ferunt.

II *De Oratore :*

Denique etiam à philosophia profectus princeps Xenophon, Socraticus ille, post ab Aristotele Callisthenes comes Alexandri, scripsit historiam ; et hic quidem rhetorico pene more, ille autem superior leniore quodam sono est usus, et qui illum impetum oratoris non habeat ; vehemens fortasse minus, sed aliquanto tamen est, ut mihi quidem videtur, dulcior.

De THEOPOMPO

In Bruto:

Philisti et Thucydidis concisis sententiis, interdum etiam non satis apertis, cum brevitate,

tum nimio acumine officit Theopompus elatione atque altitudine orationis ſuæ.

In Oratore:

Quod quidem Latina lingua ſic obſervat, nemo ut tam ruſticus ſit, qui vocales nolit conjungere. in quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas literas tantopere fugerit; et, ſi id magiſter ejus Iſocrates, at non Thucydides.

De Philosophis.

De Platone

In Oratore:

Longe omnium, quicumque ſcripſerunt, aut locuti ſunt, exſtitit et gravitate princeps Plato.

Ibidem:

Itaque video viſum eſſe nonnullis, Platonis et Democriti locutionem, etſi abſit à verſu, tamen quod incitatius feratur, et clariſſimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam Comicorum poetarum.

III *De Oratore:*

Plato non linguæ ſolum, verum etiam animi ac virtutis magiſter.

In Bruto:

Quis enim uberior in dicendo, Platone? Jovem

vem ſiquidem aiunt philoſophi, ſi Græce loquatur, ſic loqui.

In Oratore:

Has rerum formas appellat Ideas ille non intelligendi ſolum, ſed etiam dicendi graviſſimus auctor et magiſter Plato.

III *De Oratore:*

Neque enim quiſquam noſtrum, quum libros Platonis mirabiliter ſcriptos legit, in quibus omnibus &c.

I *Tuſcul.*

Credamus igitur Panætio à Platone ſuo diſſentienti. quem enim omnibus locis divinum, quem ſapientiſſimum, quem ſanctiſſimum, quem Homerum philoſophorum appellat, hujus hanc unam ſententiam de immortalitate animorum non probat.

De ARISTOTELE

In Bruto:

Quis Ariſtotele nervoſior, Theophraſto dulcior?

In Oratore:

Quanquam enim et philoſophi quidam ornate locuti ſunt (ſiquidem et Theophraſtus divinitate loquendi nomen invenit, et Ariſtoteles Iſocratem ipſum laceſſivit) tamen horum oratio

tio neque nervos, neque aculeos oratorios ac forenſes habet.

III *De Oratore:*

Itaque Ariſtoteles ornavit et illuſtravit doctrinam illam omnem; rerumque cognitionem cum orationis exercitatione conjunxit.

In Topicis:

Quibus philoſophis eo minus ignoſcendum eſt, quod non modo rebus iis quæ ab Ariſtotele dictæ et inventæ ſunt, allici debuerunt; ſed dicendi quoque incredibili quadam cum copia, tum etiam ſuavitate.

In Oratore:

Sed quis omnium doctior? quis acutior? quis in rebus vel inveniendis vel judicandis acrior Ariſtotele fuit? quis porro Iſocrati eſt adverſatus infenſius?

II *De Inventione:*

Ac veteres quidem ſcriptores artis, uſque à principe illo atque inventore Tiſia repetitos, unum in locum conduxit Ariſtoteles, et nominatim cujuſque præcepta magna conquiſita cura perſpicue conſcripſit, atque enodata diligenter expoſuit; ac tantum inventoribus ipſis ſuavitate et brevitate dicendi præſtitit, ut nemo illorum præcepta ex ipſorum libris cognoſcat, ſed omnes qui, quod illi præcipiant,

ant, velint intelligere, ad hunc, quaſi ad quendam multo commodiorem explicatorem, revertantur.

II *De Oratore:*

Erat enim ab iſto Ariſtotele, à cujus inventis tibi ego videor non longe aberrare. atque inter hunc Ariſtotelem, cujus et illum legi librum, in quo expoſuit dicendi artes omnium ſuperiorum, et illos, in quibus ipſe ſua quædam de eadem arte dixit, et hos germanos hujus artis magiſtros, hoc mihi viſum eſt intereſſe, quod ille eadem acie mentis, qua rerum omnium vim naturamque viderat, hæc quoque aſpexit, quæ ad dicendi artem, quam ille deſpiciebat, pertinebant: illi autem qui hoc ſolum colendum ducebant, laborarunt in hac una ratione tractanda, non eadem prudentia qua ille, ſed uſu in hoc uno genere, ſtudioque majore.

V *De Fin. bon. et mal.*

Sed etiam Peripatetici veteres, quorum princeps Ariſtoteles, quem, excepto Platone, haud ſcio an recte dixerim principem philoſophorum.

I *Tuſcul.*

Ariſtoteles longe omnibus (Platonem ſemper excipio) præſtans et ingenio et diligentia.

Hactenus Cicero: *ex cujus verbis apertiora fore videntur ea quæ a* Dionyſio *de iiſdem ſcriptoribus*

ptoribus dicta sunt. consulto autem ea adscripsi, quod nonnulla sint apud Dionysium *quæ ope alterius exemplaris egeant: quod quum nobis defuerit, tu locorum collatione damnum ejus repende, in quo potissimum Quinctiliani quæ apposuimus verba te juvabunt.*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

ΚΕΦ. ά.

ΕΤΙ δεῖ τοῖς τῶν παλαιῶν ἐντυγχάνειν συγγράμμασιν, ἵν' ἐντεῦθεν μὴ μόνον τῆς ὑποθέσεως τὴν ὕλην, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν ἰδιωμάτων ζῆλον χορηγηθῶμεν. ἡ γὰρ ψυχὴ τὸ ἀναγινώσκον, ὑπὸ τῆς συνεχοῦς παρατηρήσεως, τὴν ὁμοιότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐφέλκεται. ὁποῖόν τι καὶ γυναῖκα ἀγροίκου παθεῖν ὁ μῦθος λέγει. ἀνδρὶ, φησὶ, γεωργῷ τὴν ὄψιν αἰσχρῷ παρέσχε θεὸς μὴ τέκνων ὁμοίων γένηται πατήρ· ὁ φόβος δὲ αὐτὸν ἔτος εὐπαιδίας ἐδίδαξε τέχνην. καὶ εἰκόνας πλάσας, οἶμαι, εὐπρεπεῖς, ὡς αὐτὰς βλέπειν εἴθισε τὴν γυναῖκα· καὶ μετὰ ταῦτα συγγενόμενος αὐτῇ, τὸ κάλλος εὐτύχησε τῶν εἰκόνων. οὕτω καὶ λόγων μιμήσεων ὁμοιότης τίκτεται, ἐὰν ζηλώσῃ τις ὃ παρ' ἑκάστῳ τῶν πολλῶν βέλτιον εἶναι δοκεῖ· καθάπερ ἐκ πολλῶν νομάτων εἴ τις κο-

μίσας ῥεῦμά τι, εἰς τὴν ψυχὴν μετοχετεύσει, καί μοι παρίσασθαι τὸν λόγον τοῦτον ἔργῳ. Ζεῦξις ὁ ζωγράφος, ὃν καὶ Κροτωνιατῶν ἐθαυμάζετο· καὶ αὐτῷ τῷ Ἑλένῃ γράφοντι γυμνῇ, γυμνὰς ἰδεῖν τὰς παρ' αὐτοῖς ἔπεμψαν παρθένους· καὶ πολλῶν μερῶν συλλογίσαντι συνέθηκεν ἡ τέχνη τέλειον καλόν. ἰδὲ πάρεσι καί σοι, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, καλῶν σωμάτων ἰδέας ἐξισορεῖν, καὶ τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπανθίζεσθαι τὸ κρεῖττον· καὶ τὸν τῆς πολυμαθίας ἔρανον συλλέγοντι, οὐκ ἐξίτηλον χρόνῳ γενησομένην εἰκόνα τυπῶν, ἀλλ' ἀθάνατον τέχνης κάλλος, ἵνα τε ἐκδήλως καὶ σαφεῖς τοῖς ἀκροωμένοις τὰς ἐκλογὰς ἔχῃ τὸ μίμημα.

ΚΕΦ. β'.

[ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.]

ΟΜΗΡΟΣ.

ΤΗΣ μὲν Ομηρικῆς ποιήσεως ὁ μίαν τινὰ τοῦ σώματος μοῖραν, ἀλλ' ἐκτύπωσαι τὸ σύμπαν· καὶ λάβε ζῆλον ἠθῶν τε τῶν ἐκεῖ καὶ παθῶν, καὶ μεγέθους, καὶ τῆς οἰκονομίας, καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἁπασῶν εἰς ἀληθῆ τὴν περὶ σοι μίμησιν

σιν ἠλλαγμένων. τὰς δὲ ἄλλας, ἐν οἷς ἀλλήλων πλέον ἔχουσι, χρὴ μιμεῖσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

β΄. Ησίοδος μὲν γὰρ ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἐμμελοῦς.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ.

γ΄. Αντίμαχος δὲ εὐτονίας, καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος, καὶ τῇ συνήθους τὴν ἐξαλλαγῆς.

ΠΑΝΤΑΣΙΣ.

δ΄. Πανύασις δὲ τάς τε ἀμφοῖν ἀρετὰς ἠνέγκατο, καὶ αὐτῶν πραγματείᾳ καὶ τῇ καθ' αὐτὸν οἰκονομίᾳ διήνεγκεν.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

ε΄. Ζηλωτὸς δὲ καὶ Πίνδαρος ὀνομάτων καὶ νοημάτων εἵνεκα, καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ τόνου, καὶ περιουσίας καὶ κατασκευῆς, καὶ δυνάμεως καὶ πικρίας μετὰ ἡδονῆς· καὶ πυκνότητος καὶ σεμνότητος, καὶ γνωμολογίας καὶ ἐνεργείας, καὶ σχηματισμῶν, καὶ ἠθοποιΐας, καὶ αὐξήσεως καὶ δεινώσεως· μάλιστα δὲ τῶν εἰς σωφροσύνην καὶ εὐσέβειαν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἠθῶν.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

ς'. Σιμωνίδε δὲ θεατήρει τῳ ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, καὶ τῆς συνθέσεως τῳ ἀκρίβειαν· πρὸς τέτοις, καθ' ὃ βελτίων εὑρίσκεται καὶ Πινδάρε, τὸ οἰκτίζεσθαι μὴ μεγαλοπρεπῶς, ἀλλ', ὡς ἐκεῖνος, παθητικῶς.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ.

ζ'. Ορα δὲ καὶ Στησίχορον ἔν τε τοῖς ἑκατέρε τῶν προειρημένων πολεονεκτήμασι καλορθοῦντα, ὑ μόνον ἀλλὰ καὶ ὧν ἐκεῖνοι λείπονται κρατοῦντα· λέγω δὲ τ᾽ μεγαλοπρεπείας τῶν καλὰ τὰς ὑποθέσεις πραγμάτων, ἐν οἷς τὰ ἤθη καὶ τὰ ἀξιώματα τῶν προσώπων τελήρηκεν.

ΑΛΚΑΙΟΣ.

η'. Αλκαίε δὲ σκόπει τὸ μεγαλοφυὲς καὶ βραχὺ, καὶ ἡδὺ μ᾽ δεινότητος· ἔτι δὲ κ᾽ τὲς σχηματισμὲς, μ᾽ σαφηνείας, ὅσον αὐτῆς μὴ τῃ διαλέκτῳ τι κεκάκωται· καὶ πρὸ ἁπάντων τὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἦθος. πολλαχοῦ γοῦν τὸ μέτρον τὶς εἰ περιέλοι, ῥητορικὸν ἂν εὕροι πολιτείαν.

θ'. Ιωμεν δὴ τὲς τραγῳδὲς, ἐκ ἐπειδὴ μὴ προσήκει πᾶσι τοῖς ποιηταῖς ἐντυγχάνειν, ἀλλ᾽

ἐπεὶ μὴ πάνλων καιρὸς ἐν τῷ παρόνλι μεμνῆσθαι· τὸ δὲ τῶν ἐξαιρέτων, ἱκανόν ἐςι.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

θ'. Ὁ δὲ Ἐν Αισχύλ☉, πρῶτ☉ καὶ τ̃ μεγαλοπρεπείας ἐχόμεν☉, καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν τὸ πρέπον εἰδὼς, καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει διαφερόντως κεκοσμημέν☉· πολλαχ῀ δὲ ☪ αὐτὸς δημιυργὸς καὶ ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων ☪ πραγμάτων. Εὐριπίδ῀ ἢ ☪ Σοφοκλέυς ☪ ποικιλώτερ☉ ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ί. Σοφοκλῆς ἢ ἐν τοῖς πάθεσι διήνεγκε, [illegible] μὲν γε ὰ τὸ ὅλον ἀληθὲς ☪ προσεχὲς τῷ βίῳ τῷ νῦν ἤρεσεν· ὅθεν τὸ πρέπον αὐτὸν καὶ κόσμιον πολλαχ῀ διέφυγε. καὶ ὰχὶ τὰ γενικὰ ☪ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἤθη ☪ πάθη, καθάπερ Σοφοκλῆς, κατώρθωσεν· εἰ δέ τι ἄσεμνον καὶ ἄνανδρον ☪ ταπεινὸν, σφόδρα ἰδεῖν ἐςιν αὐτὸν ἠκριβωκότα. ☪ Σοφοκλῆς μὲν ὰ περιτῶς ἐν τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἀναγκαί☉· ὁ ἢ Εὐριπίδης, πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς. καὶ ὃ μὲν,

μὲν, ποιητικός ἐστιν ἐν τοῖς ὀνόμασι, καὶ πολλάκις ἐκ πολλῆ τῆ μεγέθει εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων, οἷον εἰς ἰδιωτικὴν πανήγυριν καταβέβηκε· ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτε ὑψηλός ἐστιν, οὔτε μὴν λιτὸς, ἀλλὰ κεκραμένη τῆς λέξεως μεσότητι κέχρηται. Τῶν δὲ κωμῳδῶν μιμεῖσθαι τὰς λεκτικὰς ἀρετὰς ἁπάσας· εἰσὶ γὰρ καὶ τοῖς νοήμασι καθαροὶ, καὶ ζαφεῖς, καὶ βραχεῖς, καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ δεινοὶ, καὶ ἠθικοί. Μενάνδρου δὲ καὶ τὸ πρακτικὸν θεωρητέον.

ΚΕΦ. γ'.

[ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ.]

ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΚΑΙ ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ.

ΤΩΝ μέντοι συγγραφέων Ἡρόδοτος μὲν ἐξείργασται τὸ βέλτιον τὸ πραγματικὸν εἶδος· τῷ δὲ λεκτικῷ ποτὲ μὲν πλεονεκτεῖ Θουκυδίδης, ποτὲ δὲ ἔμπαλιν· ἔστι δ' ἐν οἷς ἐξισοῦνται. τῇ μὲν ἀκριβείᾳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ἑκάτεροι προήρηνται διαλόγοις, ἀποσώζουσι τὸ ἴδιον· τῆς δὲ ζαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δέδοται. καὶ τὸ μὲν συντομόν ἐστι μᾶλλον Θουκυδίδη, τὸ δὲ ἐναργὲς παρ' ἀμφοτέροις. ἐν μέντοι

μένοι τοῖς ἠθικοῖς κρατεῖ Ηρόδοτος, ὁν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης. πάλιν καλλιλογίᾳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ διαφέρουσιν ἀλλήλων, ἀλλ' ἑκάτεροι τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων ἀρετῶν κρατοῦσι. ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ καὶ τόνῳ καὶ τῷ περιττῷ καὶ πολυσχηματίστῳ παρηυδοκίμησε Θουκυδίδης· ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυεῖ ἀβασανίστῳ, μακρῷ διενεγκόντα τὸν Ηρόδοτον εὑρίσκομεν· καὶ μὴν τοῦτον τὸν τρόπον, πραγματείαν καὶ πρασωποποιΐαν μᾶλλον οὐ τετήρηκε.

ΦΙΛΙΣΤΟΣ καὶ ΞΕΝΟΦΩΝ.

β'. Φιλίστου δὲ καὶ Ξενοφῶντος, ὁ μὲν Ξενοφῶν Ηροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο κατά τε τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς οἰκονομικὰς, καὶ τὰς ἠθικὰς τῶν διαλεκτικῶν, τῇ μὲν ὅμοιος, τῇ δὲ ἐλάττων. ἐκλεκτικὸς μὲν γὰρ καὶ καθαρὸς τοῖς ὀνόμασι, καὶ σαφὴς καὶ ἐναργὴς, καὶ κατὰ τιὼ σώθεσιν ἡδὺς καὶ εὔχαρις ὡς καὶ πλεῖον ἐκείνου· ὕψους δὲ καὶ μεγαλοπρεπείας καθόλου τοῦ ἱστορικοῦ πράγματος οὐκ ἐπέτυχεν· ἀλλ' οὐδὲ τοῦ πρέποντος τοῖς προσώποις πολλάκις ἐσοχάσατο, πεφιλιθεὶς ἀνδράσιν ἰδιώταις καὶ βαρβάροις ἔνθ' ὅτε λόγους φιλοσόφους, λέξει χρώμενος

λόγοις

λόγοις πρεπόση μᾶλλον ἢ στρατιωτικοῖς κατορθώμασι. ΦΙΛΙΣΤΟΣ ᾗ μιμητής ἐστι Θουκυδίδου, ἔξω τοῦ ἤθους· τὸ μὲν γὰρ, ἐλεύθερον καὶ φρονήματος μεστόν· τοῦτο ᾗ, θεραπευτικὸν τῆς τυράννων καὶ ἄλλων πλεονεξίας. ἐζήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τῶν ὑπόθεσιν ἀτελῆ καταλιπεῖν, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον· ὃ μὴν ἀλλὰ & τῶν ἀταξίαν αὐτοῦ τῆς οἰκονομίας καὶ δυσπαρακολούθητον τῶν πραγματείαν τῇ συγχύσει τῶν εἰρημένων πεποίηκε. τῆς ᾗ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐζήλωκε Θουκυδίδου· τὸ ᾗ στρογγύλον καὶ πυκνὸν καὶ εὔτονον καὶ ἀγωνίων, πάνυ ἀκριβῶς ἀπεμάξατο· ὃ μὴν ὁμοίως τῶν καλλιλογίαν & τὴν σεμνότητα & τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνθυμημάτων, & τὰ βάρη καὶ τὰ πάθη καὶ τοὺς σχηματισμούς. μικρὸς δέ ἐστι & ταπεινὸς κομιδῇ ταῖς ἐκφράσεσιν, οἷον τόπων, ἢ ναυμαχιῶν, ἢ πεζῶν στρατάξεων, ἢ οἰκισμοῦ πόλεων. οὐδὲ ὁ λόγος τῷ μεγέθει τοῦ πράγματος ἐξισοῦται. σωστὸς μέντοι, καὶ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Θουκυδίδου πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ἀγῶνας ὠφελιμώτερος.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ.

γ'. Θεόπομπος ὁ Χῖος, πρῶτον μὲν ἐν τῷ προελέσθαι τοιαύτης ἱστορίας ὑποθέσεις, ἄξιος ζήλου· μῦθος, οἰκονομίας· ἔχει δὲν τὸ εὐπαρακολούθητον καὶ σαφὲς ἡ γραφή· ἔτι δὲ καὶ τῆς ποικιλίας τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν· ἃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἐφ' ἑκάστοις παῤῥησίας· καὶ μὴν ἅδε τε τὰς ὑπορῥήτους τῶν γενομένων ἢ λεχθέντων αἰτίας ἐγκρύψασθαι, σοφάσασθαι δ' ἀκριβῶς τῆς τῶν εἰπόντων ἢ πεποιηκότων γνώμης. τὸ λεκτικὸν αὐτῷ τῷ Ἰσοκρατικῷ παραπλήσιον, πλὴν ὅσον μικρόν ἐστι καὶ σφόδρα εὔτονον, τὰ δ' ἄλλα ὁμοία ἡ λέξις. καὶ γὰρ κοινὴ, καὶ σαφὴς, καὶ μεγαλοπρεπὴς, καὶ σεμνὴ, καὶ πομπικὴ, σωφρόσεως τετυχηκυῖα τῆς πρὸς ἡδονήν. πονηρὰ δὲ πολλή τις τῶν φωνηέντων ἡ σύγκρισις· ἐκ κατ' ἐπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοιοειδεῖς τῶν σχηματισμῶν. διήμαρτε δὲ καὶ κατὰ τὸν πραγματικὸν τόπον, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγάς. καὶ γὰρ ψυχρῶς ἔνιαι καὶ ἀκαίρως λέγονται· καθάπερ τὰ περὶ τὸν ἐν Μακεδονίᾳ Σειληνὸν ἱστορηθέντα, καὶ τὰ περὶ τὸ δράκοντα τὸν πρὸς τῇ τειχίσει ναυμαχήσαντα.

ΚΕΦ. ϛ'.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ.

ΤΩΝ φιλοσόφων δ' ἀναγνωσ'έον τούς τε Πυθαγορικὰς, τῆς σεμνότητ῀ καὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῶν δογμάτων εἵνεκεν· ἐ μὴν ἀλλὰ κ᾽ τῆς ἀπαγγελίας. μεγαλοπρεπεῖς γὰρ τῇ λέξει κ᾽ ποιητικοί· κ᾽ ἐδὲ παραλείπουσι τὴν Ξαφήνειαν, ἀλλὰ κεκραμένῃ τῇ διαλέκτῳ χρώμενοι. μιμητέον ᾗ μάλιστα Ξενοφῶντα κ᾽ Πλάτωνα, τῶν τε ἠθῶν χάριν, κ᾽ τῆς ἡδονῆς κ᾽ τῆς μεγαλοπρεπείας. παραληπτέον ᾗ κ᾽ Ἀριστοτέλη εἰς μίμησιν τῆς τε περὶ τὴν ἑρμηνείαν δεινότητ῀ κ᾽ τῆς Ξαφηνείας, κ᾽ τὸ ἡδέ῀ κ᾽ πολυμαθοῦς· τοῦτο γὰρ ἐστι μάλιστα πρὸς τὸ ἀνδρὸς λαβεῖν. φιλοτιμώμεθα δ' αὐτῷ κ᾽ τοῖς μαθηταῖς ἐντυγχάνειν, ἐδὲ ἐλάττον῀ ἕσι σπουδῆς ἀξίοις.

β'. Ἐπειδὴ τοίνυν τὰ περὶ τῶν ἄλλων ἀναγνωσμάτων ἐστὶν ἡμῖν κεφαλαιωδῶς ἐξειρ-

ητέον λοιπὸν κ᾽ ὁ πρὸς τῶν ῥητορικῶν ἐστιν ἑκάστῳ λαβεῖν· ὃ δὴ κ᾽ μᾶλλον ἡμῖν ἀναγκαῖον.

ΚΕΦ. ί.

[ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ.]

ΛΥΣΙΑΣ.

Ο Λυσιακὸς λόγ@ πρὸς τὸ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖόν ἐστιν αὐτάρκης, καὶ τὸ μὲν αὐχμηρὸν ἐκπεφευγὼς, πάνυ ἁπ@ καὶ γενναῖος καλὰ τῷ ἀπαγγελίαν, ἔτι δὲ καὶ κομψὸς καὶ ἀληθὴς, καὶ τῶν ἀτεχνισμῶν εὔχαρις· ἐμοὶ μὲν σωφρόνως αὐξηνικὸς, πλὴν τῷ σκοπῷ μετρίως ἐπιτυγχάνων, μὴ κεκραμένης τῆς καλὰ τῷ χάριν ἡδονῆς· ὡς ἀναγινωσκόμενον μὲν, οὐκ ὄλον νομίζεσθαι, χαλεπὸν δὲ εὐρίσκεσθαι ζηλῶν πειρωμένοις. μᾶλλον δὲ ἁπλοῦς ἐν ταῖς διηγήσεσιν. ἰσχνότητι γὰρ τῆς φράσεως ζαφῆ καὶ ἀπηκριβωμένην ἔχουσι τὴν τῶν πραγμάτων ἔκθεσιν.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

β΄. Ο δὲ Ισοκρατικὸς, κομψεύεται μὲν, ἀλλὰ μὴ σεμνότητ@, καὶ παρηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερ@. ἔχει δὲ τὸν κόσμον μὴ ἐναργείας, καὶ πομπικός ἐστι μὴ τῷ ἀνυσιμῷ καὶ χρησίμῳ· ἐμοὶ μὲν ἀγωνιστικός· περιγρά-

φων ἢ τῷ ἀπαγγελίαν ταῖς περιόδοις, καὶ ὅλως μεσότητα σωφρονίζων λιτότητι, τὸ ἢ λιτὸν ἐξαίρων. ἐν αὐτῇ μάλιστα ζηλωτέον τῷ τε τῶν ὀνομάτων συνέχειαν, καὶ τὸ τῆς ὅλης ἰδέας ἐπιδεικτικόν.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

γ'. Ο ἢ Λυκοῦργός ἐστι διαπαντὸς αὐξητικὸς, καὶ διηρμένος καὶ σεμνὸς, καὶ ὅλος καθηγεμονικὸς, καὶ φιλαλήθης, καὶ παῤῥησιαστικός· ἀ μὴν ἀσεμνος, οὐδὲ ἡδὺς, ἀλλ' ἀναγκαῖος. τούτῳ χρὴ ζηλοῦν μάλιστα τὰς δεινώσεις.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

δ'. Ο ἢ Δημοσθενικὸς, εὔτονος τῇ φράσει, κεκραμένος τοῖς ἤθεσι, καὶ λέξεως ἐκλογῇ κεκοσμημένος· καὶ χρώμενος τάξει τῇ καθὰ τὸ συμφέρον· καὶ μὴ τῷ σεμνῷ τὴν χάριν ἔχων, καὶ συνεχής· οἷς μάλιστα δικασταὶ κατέχονται.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

ε'. Ο ἢ Αἰσχίνης, ἀτονώτερος μὲν τοῦ Δημοσθένους, ὢν ἢ τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός· καὶ ἀ πάνυ μὲν ἔντεχνος, τῇ ἢ δοκεῖ τῆς φύσεως εὐχερείᾳ κεχορηγημένος· καὶ σφόδρα ἐναργὴς καὶ βαρὺς, καὶ αὐξ-

αὐξηλικὸς καὶ σικρός. καὶ ἡδὺς μὲν αὐτόθεν ἐντυχάνει, σφοδρὸς δ' ἐξεταθείς.

ΤΠΕΡΙΔΗΣ.

ς'. Ο ὁ Υπερίδης, εὔσοχος μὲν, σπάνιον δ' αὐξηλικός· καὶ τῇ μὲν τ φράσεως καλασκευῇ Λυσίαν ὑπερηρκὼς, τῇ δ τ . . . σανεργίᾳ σάνλας. ἔτι δ τὸ κεινομένυ διαπανλὸς ἔχελαι, καὶ ταῖς ἀνάγκαις τὸ σράγμαλος σέφυκε, & σωέσει σολλῇ κεχορήγηλαι, & χάειτος μεσός ἐσι· & δοκῶν ἁπλῶς, ὐκ ἀπήλλακλαι δεινότηλος. τύτυ ζηλωτέον μάλισα τῶν διηγήσεων τὸ λεπλὸν ᾗ σύμμετρον, ἔτι δὲ ᾗ τὰς ἐφόδους αἷς δῃ τὰ σράγμαλα βαδίζει.

ζ'. Καί μοι ᾗ τῶν ῥητόρων ἔτοι κεχαραχτηεισμένοι, & δεδειγμένοι τίνος ἀρετῆς ἐπειλημμένος εἰς ὠφέλειαν τῶν ἐντυγχανόνλων & αὐτὸς σωεισφέρει. τύτυ δ ἕνεκα τὰς τῶν σροειρημένων ἁπάνλων ἰδέας διεξῆλθον, ὥσε δεδεῖχθαι τ τρόπον τ δῃμελοῦς ἀναγνώσεως, ἐξ ἧς ὑπάρξει τὸ σαρ' ἑκάσοις καλορθύμενον αἱρυμένῳ, μήτε σαρέργως τοῖς σαλαιοῖς ἐντυγχάνειν, μήτε λελησότως τὴν ὠφέλειαν προσγινομένῳ σεριμένειν, ἀλλ' δῃμονόνως, ἄλλως τε ᾗ κοσμήσειν μέλλυσι τ λόγον τοῖς

σαλαὶ

πρὸ πάντων πλεονεκτήμασιν· ἃ ἢ καθ' αὐτὰ μὲν οἰκείᾳ φύσει τέρπει, εἰ δὲ ἢ κεραμεὺς διὰ τέχνης εἰς ἑνὸς τύπον λογικῶν σώματος, βελτίων ἡ φράσις τῇ μίξει γίνεται.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΙ.

Πολλῶν χάριν ἴσως εἰδέναι τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ δίκαιον, ὦ κράτιστε Ἀμμαῖε, καὶ ἄλλων μέν τινων ἐπιτηδευμάτων ἕνεκα νῦν κάλλιον ἀσκημένων ἢ πρότερον, ἐκ ἥκιστα δὲ καὶ περὶ τὰς πολιτικὰς λόγους ἐπιμελείας, ἐκ μικρὰν ἐπίδοσιν πεποιημένης ἐπὶ τὰ κρείττω. ἐν γὰρ δὴ τοῖς πρὸ ἡμῶν χρόνοις ἡ μὲν ἀρχαία καὶ φιλόσοφος ῥητορικὴ, προπηλακιζομένη καὶ δεινὰς ὕβρεις ὑπομένουσα καὶ ἐλύετο, ἀρξαμένη μὲν ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τελευτῆς ἐκπνεῖν καὶ μαραίνεσθαι κατ' ὀλίγον, ἐπὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡλικίας μικρῷ δεήσασα εἰς τέλος ἠφανίσθαι. ἑτέρα δέ τις ἐπὶ τὴν ἐκείνης παρελθοῦσα τάξιν, ἀφόρητος ἀναιδείᾳ θεατρικῇ καὶ ἀνάγωγος, καὶ ὅτε φιλοσοφίας, ὅτε ἄλλου παιδεύματος ἐδενὸς μετειληφυῖα ἐλευθερίου,

λαθοῦσα καὶ ἀναχρεσαμένη τὴν τῶν ὄχλων ἄγνοιαν, ὑ μόνον ἐν εὐποείᾳ καὶ τρυφῇ καὶ μορφῇ πλείονι τ ἑτέρας διήγαγεν, ἀλλὰ καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὰς προσασίας τῶν πόλεων, ἃς ἔδει τὴν φιλόσοφον ἔχειν, εἰς ἑαυτὴν ἀνηρτήσατο· καὶ ἦν φορτική τις πάνυ καὶ ὀχληρά· καὶ τελευτῶσα ἀμπλησίαν ἐποίησε γενέσθαι τὴ Ελλάδα ταῖς τῶν ἀσώτων καὶ κακοδαιμόνων οἰκίαις. ὥσπερ γὰρ ἐν ἐκείναις ἡ μὲν ἐλευθέρα καὶ σώφρων γαμετὴ κάθηται, μηδενὸς ἧσα τῶν αὐτῆς κυρία· ἑταίρα δέ τις ἄφρων, ἐπ' ὀλέθρῳ ἅ βίᾳ παροῦσα, πάσης ἀξιοῖ τ οὐσίας ἄρχειν, σκυβαλίζουσα καὶ δεδιτλομένη τὴν ἑτέραν· τ αὐτὸν τρόπον ἐν πάσῃ πόλει, καὶ δεμιᾶς ἧττον ἐν ταῖς εὐπαιδεύτοις, (τοῦτο γὰρ ἁπάντων τῶν κακῶν ἔσχατον)· ἡ μὲν Ατλικὴ μοῦσα καὶ ἀρχαία καὶ αὐτόχθων, ἄτοπον εἰλήφει σχῆμα, τῶν ἑαυτῆς ἐκπεσοῦσα ἀγαθῶν· ἢ ἣ ἔκ τινων βαράθρων τ Ασίας ἐχθὲς καὶ προῴην ἀφικομένη μοῦσα, ἢ Φρυγία τις, ἢ Καρικόν τι κακὸν, ἢ βάρβαρον, Ελληνίδας ἠξίου διοικεῖν πόλεις, ἀπελάσασα τῶν κοινῶν τὴν ἑτέραν, ἡ ἀμαθὴς τὴν φιλόσοφον, καὶ ἡ μαινομένη τὴν σώφρονα.

β'. Αλλὰ γὰρ ὑ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄρις, καθὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ

τεχνῶν νὴ Διὰ καὶ ἐπιδευμάτων γε, καὶ παντὸς ἄλλου σπουδαίου χρήματος. ἔδειξε γὰρ ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος (εἴτε θεῶν τινος ἄρξαντος, εἴτε φυσικῆς περιόδου τὴν ἀρχαίαν τάξιν ἀνακυκλούσης, εἴτε ἀνθρωπίνης ὁρμῆς ἐπὶ τὰ ὅμοια πολλὰς ἀγούσης) καὶ ἀπέδωκε τῇ μὲν ἀρχαίᾳ καὶ σώφρονι ῥητορικῇ τὴν δικαίαν τιμήν, ἣν καὶ πρότερον εἶχε, καλῶς παραλαβεῖν· τῇ δὲ νέᾳ καὶ ἀνοήτῳ παύσασθαι, δόξαν ἃ προσήκουσαν καρπουμένη, καὶ ἐν ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς τρυφώσῃ. καὶ ἐκ καθ' ἓν ἴσως τοῦτο μόνον ἐπαινεῖν τὸν παρόντα χρόνον καὶ τοὺς συμφιλοσοφοῦντας ἀνθρώπους ἄξιον, ὅτι τὰ κρείττω τιμιώτερα ποιεῖν τῶν χειρόνων ἤρξαντο (καίτοι μέρος γε οὐ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν) ἀλλ' ὅτι καὶ ταχεῖαν τὴν μεταβολὴν καὶ μεγάλην τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν παρεσκεύασε γενέσθαι. ἔξω γὰρ ὀλίγων τινῶν Ασιανῶν πόλεων, αἷς δι' ἀμαθίαν βραδεῖά ἐστιν ἡ τῶν καλῶν μάθησις, αἱ λοιπαὶ πέπαυνται τοὺς φορτικοὺς καὶ ψυχροὺς καὶ ἀναιδῆτας ἀγαπῆσαι λόγους· τῶν μὲν πρότερον μέγα ἐπ' αὐτοῖς φρονούντων, αἰδημόνων ἤδη καὶ κατὰ μικρὸν ἀπαυθομολούντων πρὸς τοὺς ἑτέρους, εἰ μή τινες πανταπασιν ἀνιάτως ἔχουσι· τῶν δὲ νεωστὶ τοῦ μαθήματος

ἁπλομένων εἰς καταφρόνησιν ἀγόντων τὰς λόγους, καὶ γέλωτα ποιουμένων τὴν ἐπ' αὐλοῖς σπουδήν.

γ'. Αἰτία δ', οἶμαι, καὶ ἀρχὴ τοσαύτης μεταβολῆς ἐγένετο ἡ πάντων κρατοῦσα Ρώμη, πρὸς ἑαυτὴν ἀναγκάζουσα τὰς ὅλας πόλεις ἀποβλέπειν· καὶ ταύτης τε αὐτῆς οἱ δυνασεύοντες, κατ' ἀρετὴν καὶ ἀπὸ τοῦ κρατίστου τὰ κοινὰ διοικοῦντες, εὐπαίδευτοι πάνυ καὶ γενναῖοι τὰς κρίσεις γενόμενοι· ὑφ' ὧν κοσμούμενον τό τε φρόνιμον τῆς πόλεως μέρος ἔτι μᾶλλον ἐπιδέδωκε, καὶ τὸ ἀνόητον ἠνάγκασαι νοῦν ἔχειν. τοιγάρτοι πολλαὶ μὲν ἱστορίαι σπουδῆς ἄξιαι γράφονται τοῖς νῦν, πολλοὶ δὲ λόγοι πολιτικοὶ χαρίεντες ἐκφέρονται, φιλόσοφοί τε συνάξεις, ἃ μὰ Δία εὐκαταφρόνητοι· ἄλλαι τε πολλαὶ καὶ καλαὶ πραγματεῖαι καὶ Ρωμαίοις καὶ Ελλησιν εὖ μάλα διεσπουδασμέναι προελημλύθασί τε καὶ προελεύσονται, καὶ τὸ εἰκός. καὶ ἐκ ἂν θαυμάσαιμι, τηλικαύτης μεταβολῆς ἐν τούτῳ τῷ βραχεῖ χρόνῳ γεγενημένης, εἰ μηκέτι χωρήσει προσοτέρω μιᾶς γενεᾶς ὁ ζῆλος ἐκεῖνος τῶν ἀνοήτων λόγων. τὸ γὰρ ἐκ παντὸς εἰς ἐλάχιστον συναχθὲν, ῥᾴδιον ἐξ ὀλίγου μηδὲν εἶναι.

δ'. Αλλὰ

δ'. Αλλὰ γὰρ τὸ μὲν εὐχαριστεῖν τῷ μεταβαλόντι τὰ πράγματα χρόνῳ, καὶ τὸ τὰς τὰ κράτιστα προαιρουμένους ἐπαινεῖν, καὶ τὸ τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγονότων εἰκάζειν, καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις, ἃ κἂν ὁ τυχὼν εἰπεῖν δύναιτο, ἀφήσω. ἐξ ὧν δ' ἂν ἔτι μείζω λάβοι τὰ κρείττονα ἰσχύν, ταῦτα πειράσομαι λέγειν, ὑπόθεσιν ἅμα λόγου κοινὴν καὶ φιλάνθρωπον καὶ πλεῖστα δυναμένην ὠφελῆσαι λαβών. ἔστι δὲ ἤδη, τίνες εἰσὶν ἀξιολογώτατοι τῶν ἀρχαίων ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, καὶ τίνες αὐτῶν ἐγένοντο προαιρέσεις ἅμα τε βίου καὶ λόγου, καὶ τί παρ' ἑκάστου δεῖ λαμβάνειν ἢ φυλάττεσθαι· καὶ ἃ θεωρήματα, ἀναγκαῖά γε τοῖς ἀκούουσι τὴν πολιτικὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὁδέ πως μὰ Δία κοινὰ ὁδὲ καθημαξευμένα τοῖς πρότερον. ἐγὼ γοῦν ὁδεμιᾷ τοιαύτῃ περιτυχὼν οἶδα γραφῇ, πολλὴν ζήτησιν αὐτῶν ποιησάμενος. ὁ μὲν δὴ διαβεβαιοῦμαί γε, ὡς δὴ καὶ σαφῶς εἰδώς· τάχα γὰρ ἂν εἶέν τινες αἱ ἐμὲ διαλανθάνουσαι τοιαῦται γραφαί. τὸ δὲ τ' ἀπάντων ἱστορίας ὅρον ἑαυτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ ἅμα μὴ γεγονέναι τι τῶν δυναμένων γενέσθαι, λέγειν, αὔθαδες πάνυ καὶ ὁ πόρρω μανίας. περὶ μὲν οὖν τούτων ὁδὲν ἔχω, καθάπερ ἔφην, διαβεβαιοῦσθαι.

θαι. τῶν δὲ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, ὑπὲρ ὧν ὁ λόγος, πολλῶν πάνυ ὄντων καὶ ἀγαθῶν, τὸ μὲν ὑπὲρ ἁπάντων γράφειν, μακρῷ λόγῳ δεόμενον ὁρῶν, ἐάσω· τοὺς δὲ χαριεστάτους ἐξ αὐτῶν προχειρισάμενος καλὰ τὰς ἡλικίας, ἐρῶ περὶ ἑκάστου· νῦν μὲν, περὶ τῶν ῥητόρων· ἐὰν δὲ ἐγχωρῇ, καὶ περὶ τῶν ἱστορικῶν. ἔσονται δὲ οἱ μὲν παραλαμβανόμενοι ῥήτορες, τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, Λυσίας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος· τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις, Δημοσθένης, Ὑπερίδης, Αἰσχίνης· οὓς ἐγὼ τῶν ἄλλων ἡγοῦμαι κρατίστους. καὶ διαιρεθῆσεσθαι μὲν εἰς δύο σωτάξεις ἡ πραγματεία· τὴν δὲ ἀρχὴν ἀπὸ ταύτης λήψεσθαι τῆς ὑπὲρ τῶν πρεσβυτέρων γραφείσης. προειρημένων δὴ τούτων, ἐπανάγειν καιρὸς ἐπὶ τὰ προκείμενα.

ΛΥΣΙΑΣ.

ΛΥσίας ὁ Κεφάλου, Συρακουσίων μὲν τῶν γονέων· ἐγεννήθη δὲ Ἀθήνησι μετοικοῦντι τῷ πατρὶ, καὶ συνεπαιδεύθη τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων. ἔτη δὲ πεντεκαίδεκα γεγονὼς, εἰς Θουρίους ᾤχετο πλέων σὺν ἀδελφοῖς δυσὶ, κοινωνήσων τῆς ἀποικίας, ἣν ἔστελλον Ἀθηναῖοί τε

τε ϗ ἡ ἄλλη Ελλὰς δωδεκάτῳ πρότερον ἔτει
ϓ Πελοποννησιακῦ πολέμυ· ϗ διελέλεσεν αὐ-
τόθι πολιτευόμεν◌ ὲν εὐπορίᾳ πολλῇ μέχρι
τ συμφορᾶς τ καλασχέσης Αθηναίυς ὲν Σι-
κελίᾳ. μετ' ἐκεῖνο δὲ τὸ πάθ◌ σασιάσαν◌
ϓ δήμυ, ἐκπίπλει σὼ ἄλλοις τριακοσίοις ἀτι-
κισμὸν ἐγκληθεῖσι· ϗ παραγενόμεν◌ αὖθις
εἰς Αθήνας καλὰ ἄρχονλα Καλλίαν, ἕβδομον
ϗ τεσσαρακοσὸν ἔτ◌ ἔχων, ὡς ἄν τις εἰκά-
σειεν, ἐξ ἐκείνυ ϓ χρόνυ διετέλεσε τὰς
διαλριβὰς ποιύμεν◌ Αθήνησι. πλείυς δὲ
γράψας λόγυς εἰς δικασήριά τε ϗ βυλὰς,
ϗ ωρὸς ἐκκλησίας εὐθέτυς, ωρὸς δὲ τύτοις
πανηγυρικὺς, ἐρωτικὺς, ἐπιτολικὺς, τῶν μὲν
ἔμπροσθεν γεγενημένων ῥητόρων, ἢ καλὰ τ αὐ-
τὸν χρόνον ἀκμασάνλων, ἠφάνισε τὰς δόξας·
τῶν δὲ ἐπιγενομένων ὐ ωολλοῖς τισι κατέλι-
πεν ὑπερβολὴν, ἄτ' ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις
τῶν λόγων, ϗ μὰ Δί' ὅ τοι γε ταῖς φαυλοτά-
ταις εὐδοκιμῶν. τίνι δὲ κέχρηλαι χαρακλῆρι
λόγων, ϗ τίνας ἀρελὰς εἰσενήνεκλαι, τίνι τε
κρείτλων ἐσὶ τῶν μελ' αὐτὸν ἀκμασάνλων, ϗ
ωοῖ καλαδεέσερ◌, ϗ τί δεῖ λαμβάνειν ωαρ' ἀυτ◌,
νῦν ἤδη ωειράσομαι λέγειν.

β'. Καθαρὸς

β'. Καθαρός ἐσι τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆ Ατλικῆς γλώτ]ης ἄρις@ κανὼν, καὶ τῆ ἀρχαίας, ἣ κέχρη]αι Πλάτων καὶ Θευκυδίδης, ἀλλὰ τῆ κα]' ἐκεῖνον τὸ χρόνον ἐπιχωριαζούσης· ὡς ἔσι τεκμήριον τοῖς τε Ανδοκίδε λόγοις, καὶ τοῖς Κριτίε, & ἄλλοις συχνοῖς. κα]ὰ τῦτο μὲν δὴ τὸ μέρ@, ὅπερ ἐσὶ πρῶτον καὶ κυριώτατον ἐν λόγοις, λέγω δὲ τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκ]ον, ἀθεὶς τῶν με]αγενεςέρων αὐτὸν ὑπερέβάλε]ο, ἀλλ' ἀδὲ μιμήσαθαι πολλοὶ δύναμιν ἔσχον, ὅτι μὴ μόν@ Ισοκράτης· καθαρώτα]@ δὴ τῶν ἄλλων με]ά γε Λυσίαν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ὅτ@ ἔμοιγε δοκεῖ γίνεθαι ὁ ἀνήρ. μίαν μὲν δὴ ταύτ]ω ἀρετ]ὼ ἀξίαν ζήλε καὶ μιμήσεως εὑρίσκω παρὰ τῷ ῥήτορι, καὶ παρακελευσαίμ]ω ἂν τοῖς βελομένοις καθαρῶς γράφειν ἢ λέγειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ποιεῖθαι παράδειγμα ταύτης τῆς ἀρε]ῆς.

γ'. Ετέραν δὲ ἀδὲν ἐλάτ]ω ταύτης [ἀποφάινομαι] ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸ αὐτὸν χρόνον ἀκμασάν]ων, ἀδεὶς δὲ βεβαιότερον ἐπεδείξατο. τίς δ' ἔσιν αὕτη; ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκφέρεσα τὰ νοέμενα. ἥκισα γὰρ ἄν τις εὕροι Λυσίαν τροπικῇ φράσει χρησάμενον.

θάμενον· καὶ οὐκ ἔστι τοῦτο μόνον ἐπαινεῖν ἄξιον, ἀλλ' ὅτι καὶ περιττὰ καὶ σεμνὰ καὶ μεγάλα φαίνεσθαι τὰ πράγματα ποιεῖ τοῖς κοινοτάτοις χρώμενος ὀνόμασι, καὶ ποιητικῆς οὐκ ἀπτόμενος καταστευῆς· τοῖς δὲ προτέροις οὐκ αὐτὴ ἡ δόξα ἦν· ἀλλ' οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσεῖναι τοῖς λόγοις, ἐξήλλαττον τὸν ἰδιώτην, καὶ καλέφευγον εἰς τὴν ποιητικὴν φράσιν, μεταβολαῖς τε πολλαῖς χρώμενοι καὶ ὑπερβολαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνομάτων τε γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει, καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ, καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπλητόμενοι τὸν ἰδιώτην. δηλοῖ δὲ τοῦτο Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος, ὢν πολλοῖς πάνυ φορτικήν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευήν, καὶ ὁ πόρρω διθυράμβων ἔνια φθεγόμενος· καὶ τῶν ἐκείνῳ συνουσιαστῶν οἱ περὶ Λικύμνιόν τε καὶ Πῶλον. ἥψατο δὲ καὶ τῶν Αθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητική τε καὶ τροπικὴ φράσις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, Γοργίᾳ ἄρξαντος, ἡνίκα Αθήναζε πρεσβεύων κατεπλήξατο τοὺς ἀκούοντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ. ὡς δὲ τἀληθὲς ἔχει, ὁ καὶ παλαιότερον ἀεὶ θαυμαζόμενος, Θουκυδίδης τέχνημα, δαιμονιώτατος τῶν συγγραφέων, ἔν τε ΤΩ ΕΠΙΤΑΦΙΩ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις, ποιητικῇ

ητικῇ καλασκευῇ χρησάμενος, ὃν πολλοῖς ἐξ-
ήλλαξε τὴν ἑρμηνείαν εἰς ὄγκον ἅμα καὶ κόσμον
ὀνομάτων ἀηθέσερον. Λυσίας δὲ τοιοῦτον μὲν
ἤσκησεν (ἐν γοῦν σπουδῇ γραφομένοις δικανικοῖς
καὶ συμβουλευτικοῖς λόγοις) ποιῆσαι, πλὴν εἴ
τι μικρὸν ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς· περὶ γὰρ δὴ
τῶν ἐπιτολικῶν αὐτῷ καὶ ἑταιρικῶν, καὶ τῶν ἄλ-
λων ἃς μετὰ παιδιᾶς ἔγραψεν, οὐδὲν δέομαι
λέγειν. ὁμοίως δὲ τοῖς ἰδιώταις διαλέγεσθαι
δοκῶν, πλεῖον ὅσον ἰδιώτου διαφέρει· καὶ ἐπεὶ
ποιητὴς κράτιστος λόγων, λελυμένης ἐκ μέτρου
λέξεως, ἰδίαν τινὰ λόγων εὑρηκὼς ἁρμονίαν,
ᾗ τὰ ὀνόματα κοσμεῖ τε καὶ ἡδύνει, μηδὲν
ἔχοντα ὀγκῶδες μηδὲ φορτικόν. ταύτην δευτέ-
ραν τὴν ἀρετὴν κελεύω παρὰ μὲν ῥήτορος
τοῦτο λαμβάνειν, εἴ τινες ἀξιοῦσι τὸ αὐτὸν ἐκεί-
νῳ διαλέγεσθαι τρόπον. ἐγένοντο μὲν οὖν πολλοὶ
τῆς προαιρέσεως ταύτης ζηλωταὶ, συγγραφεῖς
τε καὶ ῥήτορες· ἔγνισα δὲ αὐτῆς μετὰ Λυσίαν
ἥψατο τῶν πρεσβυτέρων νέος ἐπασκήσας
Ισοκράτης. καὶ οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν πρόσωτέ-
ρω τοῦτον, σκοπῶν ἑτέρους ῥήτορας, ἰσχὺν καὶ
δύναμιν τοσαύτην ἐν ὀνόμασι κυρίοις καὶ κοινοῖς
ἀποδειξαμένους.

δ'. Τρί-

δ'. Τρίτῳ ἀρετῷ ὑποφαίνομαι περὶ τὸν ἄνδρα, τῷ σαφήνειαν, οὐ μόνον τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς πράγμασιν. ἔστι γάρ τις καὶ πραγματικὴ σαφήνεια, ἃ πολλοῖς γνώριμον. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι τῆς μὲν Θουκυδίδου λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἱ δεινότατοι πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο, πολλὰ δυσείκασά ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσαφῆ, καὶ δεόμενα ἐξηγητοῦ· ἡ δὲ Λυσίου λέξις ἅπασά ἐστι φανερὰ καὶ σαφὴς καὶ τῷ πάνυ πόῤῥω δοκοῦντι πολιτικῶν ἀφεστάναι λόγων. καὶ εἰ μὲν δι' ἀσθένειαν δυνάμεως ἐγίνετο τὸ σαφὲς, οὐκ ἄξιον ἦν αὐτὸ ἀγαπᾶν· νυνὶ δὲ πλεῖστον τῶν κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῷ περιουσίας ὑποδείκνυται ταύτῃ τῇ ἀρετῇ. ὥστε τῷ σαφήνειαν αὐτοῦ ζηλοῦν ἄξιον· καὶ μὴν τό γε βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ σαφοῦς χαλεποῦ καὶ πράγματος ὄντος φύσει, καὶ συναγαγεῖν ἅμφω ταῦτα, καὶ κεράσαι μετρίως) ἢ μάλιστα ἱδενὸς ἦττον τῶν ἄλλων ὑποδείκνυται Λυσίας χρώμενος· ὥστε οὐδὲν τοῖς διὰ χειρὸς ἔχουσι τὸν ἄνδρα, οὔτε ἀκυρολογίας, οὔτε ἀσαφείας δόξαν λαβεῖν. τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι ἃ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα. ἔτ δὲ

κόσμον ἐκ ὀν τῷ διαλλάτ]ειν τὸν ἰδιώτ]ω, ἀλλ' ὀν τῷ μιμεῖσθαι λαμβάνει.

έ. Καὶ οὐκ ἐπὶ μὲν τῆς ἑρμηνείας τοιοῦτός ἐ]ιν, ὀν δὲ τοῖς πράγμασιν ἄκαιρός τις κ] μακρός· σωέ]ραπ]αι δὲ, εἴ τις καὶ ἄλλ], ὁ πεπύκνωται τοῖς νοήμασι, κ] τοσούτ] δεῖ τῶν οὐκ ἀναγκαίων τὶ λέγειν, ὥ]ε κ] πολλὰ τῶν χρησίμων ἂν δόξειε πα]αλιπεῖν· οὐ μὰ Δί' ἀσενείᾳ εὑρέσεως αὐτὸ ποιῶν, ἀλλὰ συμμε]ρήσει τ] χρόν], πρὸς ὃν ἔδει γενέσθαι τὸς λόγ]. βραχύς γε μὶ οὕτως, ὡς μὲν ἰδιώτ], δηλῶσαι βο]ομένῳ τὰ πράγμα]α, ἀποχρῶν· ὡς δὲ ῥήτορι, πε]ιουσίαν δυνάμεως ἐνδείξα]αι ζη]ῆν]ι, ἐκ ἱκανός. μιμητέον δὲ κ] τὴν βραχύτη]α τ]ὶ Λυσί]· μετριωτέρα γὰρ ἐκ ἂν εὑρεθείη πα]' ἑτέρῳ ῥήτορι.

ς΄. Μετὰ ταύτας ἀρετ]ὶ εὑρίσκω πα]ὰ Λυσίᾳ πάνυ θαυμασὴν, ἣς Θεόφρας] μέν φησιν ἄρξαι Θρασύμαχον, ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι Λυσίαν. καὶ γὰρ τοῖς χρόνοις ὕτ] ἐκείν] προέχειν ἔμοιγε δοκεῖ· λέγω δ' ὡς ἐν ἀκμῇ κοινῇ βί] γενομένων ἀμφοῖν· κ] εἰ μὴ τ]το δοθείη, τῷ γε τοι πε]ὶ τὸς ἀληθινὸς ἀγῶνας ἐκείν] μᾶλλον τελ]ίφθαι. ἐ μέν τοι διαβεβαιοῦμαί γε ὁπότερ] ἦρξε τῆς ἀρετῆς

ταύτης καὶ τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτι Λυσίας μᾶλλον ἐν αὐτῇ διήνεγκε, τοῦτο θαῤῥῶν ἂν ἀποφηναίμην. τίς δ' ἐστὶν ἣν φημι ἀρετήν; ἡ συνέφρασα τὰ νοήματα καὶ σαφῶς ἐκφέρουσα λέξις, οἰκεία πάνυ καὶ ἀναγκαία τοῖς δικανικοῖς λόγοις, καὶ παντὶ ἀληθεῖ ἀγῶνι. ταύτην ὀλίγοι μὲν ἐμιμήσαντο· Δημοσθένης δὲ καὶ ὑπερεβάλετο· πλὴν οὐχ οὕτως εὐτελῶς οὐδὲ ἀφελῶς ὥσπερ Λυσίας χρησάμενος αὐτῇ, ἀλλὰ περιέργως καὶ πικρῶς· λεγέσθω γὰρ ὡς ἔμοι γε φαίνεται· ὑπὲρ ὧν καὶ τὸ οἰκεῖον διαλέξομαι καιρόν.

ζ'. Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐνάργειαν πολλὴν ἡ Λυσίου λέξις· αὕτη δέ ἐστι δυνάμις τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα· γίνεται δὲ ἐκ τῆς τῶν παρακολουθούντων λήψεως. ὁ δὲ προσέχων τὴν διάνοιαν τοῖς Λυσίου λόγοις, οὐκ ἔστως ἔσται σκαιὸς ἢ δυσάρεστος, ἢ βραδὺς τὸν νοῦν, ὃς οὐκ ὑπολήψεται τὰ δηλούμενα ὡς γινόμενα ὁρᾶν, καὶ ὥσπερ παροῦσιν οἷς ἂν ὁ ῥήτωρ εἰσάγῃ προσώποις ὁμιλεῖν· ἐπιζητήσει τε οὐθὲν εἰκὸς, τὰς μὲν ἄνδρας * αἰτοῦσα εἰ ταθείη, τὰς δὲ διανοηθῆναι, τὰς δὲ εἰπεῖν. κράτιστος δὴ πάντων ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώ-

ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι, καὶ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι, πάθη τε, καὶ ἤθη, καὶ ἔργα.

ἡ. Ἀποδίδωμί τε ἔν αὐτῷ καὶ τιὼ εὐπρεπεστάτην ἀρετιὼ, καλουμένην δὲ ὑπὸ πολλῶν ἠθοποιΐαν. ἁπλῶς γὰρ οὐδὲν εὑρεῖν δυνάμαι παρὰ τῷ ῥήτορι τούτῳ πρόσωπον, οὔτε ἀνηθοποίητον, οὔτε ἄψυχον. τριῶν τε ὄντων, ἐν οἷς καὶ περὶ ἃ τιὼ ἀρετιὼ ταύτιω συμβέβηκεν εἶναι, διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ τρίτης τῆς συνθέσεως, ἐν ἅπασι τούτοις αὐτὸν ἀποφαίνομαι καλοῦθῶν. ὁ γὰρ διανοούμενος μόνον ὑποτίθεται χρησὰ καὶ ἐπιεικῆ καὶ μέτρια τοὺς λέγοντας, ὥστε εἰκόνας εἶναι δοκεῖν τῶν ἠθῶν τοὺς λόγους· ἀλλὰ καὶ τιὼ λέξιν ἀποδίδωσι τοῖς ἤθεσιν οἰκείαν, ἣ πέφυκεν αὐτὰ ἑαυτῶν κράτισα δηλοῦθαι, τὴν σαφῆ, καὶ κυρίαν, καὶ κοινὴν, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις συνηθεσάτην· (ὁ γὰρ ὄγκος, καὶ ξένον καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως ἅπαν, ἀνηθοποίητον) καὶ συντίθησί γε αὐτὴν ἁπλῶς πάνυ καὶ ἀφελῶς, ὁρῶν ὅτι οὐκ ἐν τῇ περιόδῳ καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, ἀλλ' ἐν τῇ διαλελυμένῃ λέξει γίνεται τὸ ἦθος. καθόλου δὲ ἵνα καὶ περὶ ταύτης εἴπω τῆς ἀρετῆς, οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος ῥητόρων, τῶν γε τῇ ὁμοίᾳ καλασκευῇ χρησαμένων τοῦ λόγου, εἴτε ἤδιον συνέθηκεν, εἴτε πιθανώ-

θαγώτερον. δοκεῖ μὲν γὰρ ἀποίητός τις εἶναι καὶ ἀτεχνίτευτος· ὁ δ' ἁρμονίας αὐτῆ χαρακτήρ. καὶ ἐ θαυμάσαιμ' ἂν εἰ πᾶσι μὲν τοῖς ἰδιώταις, οὐκ ὀλίγοις δὲ καὶ τῶν φιλολόγων, ὅσοι μὴ μεγάλας ἔχουσι τριβὰς περὶ λόγους, τοιαύτῃ τινὰ παράσχοι δόξαν, ὅτι ἀνεπιτηδεύτως, καὶ ἐ καλὰ τέχνην, αὐτομάτως δέ πως καὶ ὡς ἔτυχε σύγκειται. ἔστι δὲ πανταχοῦ μᾶλλον ἔργα τεχνικῆ κατεσκευασμένα. πεποίηται γὰρ αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀποίητον, καὶ δέδεται τὸ λελυμένον, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ μὴ δοκεῖν δεινῶς κατεσκευάσθαι τὸ δεινὸν ἔχει. τὴν ἀλήθειαν ἣν τις ἐπιτηδεύων, καὶ φύσεως μιμητὴς γίνεσθαι βουλόμενος, ἐκ ἂν ἁμαρτάνοι τῇ Λυσίᾳ συνθέσει χρώμενος· ἑτέραν γὰρ ἐκ ἂν εὕροι ταύτης ἀληθεστέραν.

θ'. Οἶομαι δὲ καὶ τὸ πρέπον ἔχειν τὴν Λυσίᾳ λέξιν, ἀθενὸς ἦθος τῶν ἀρχαίων ῥητόρων, κρατίστην ἁπασῶν ἀρετῇ καὶ τελειοτάτην ὁρῶν αὐτὴν πρός τε ἃ λέγουσα, καὶ πρὸς τὰς ἀκούσας, καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα. ἐν τούτοις γὰρ δὴ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ πρέπον ἀρκούσως ἡρμοσμένη· καὶ γὰρ ἡλικίᾳ, καὶ γένει, καὶ παιδείᾳ, ᾧ ἐπιτηδεύμασι, καὶ βίῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν οἷς διαφέρει προσώπων τὰ πρόσωπα, τὰς οἰκείας ἀπο-

ἀποδίδωσι φωνάς· πρός τε τὸν ἀκροατὴν συμμετρεῖται τὰ λεγόμενα δικαίως, ὃ τ' αὐτὸν τρόπον δικαστῇ τε καὶ ἐκκλησιαστῇ, καὶ πανηγυρίζοντι διαλεγόμενος ὄχλῳ· διαφοράς τε αὐτῷ λαμβάνει καλὰ τὰς ἰδέας τῶν πραγμάτων ἡ λέξις. ἀρχομένῳ μὲν γάρ ἐστι καθεστηκυῖα καὶ ἠθική· διηγουμένῳ δὲ, πιθανὴ καὶ ἀπερίεργος· ἀποδεικνύντι δὲ, προφυλὴ καὶ πυκνή· αὔξοντι δὲ καὶ παθαινομένῳ, σεμνὴ καὶ ἀληθινή· ἀνακεφαλαιουμένῳ δὲ, διαλελυμένη καὶ σύντομος. λαπτέον δὴ καὶ τὸ πρέπον τῆς τάξεως παρὰ Λυσίᾳ.

ί. Ὅτι μὲν γὰρ πιθανὴ καὶ πολὺ τὸ φυσικὸν ἐπιφαίνουσα, καὶ πάνθ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἰδέας ἔχεται, πρὸς εἰδότας ἴσως δεῖ λέγειν· δι' ὄχλου γὰρ ἤδη τοῦτό γε· καὶ ἀδές ἐστιν ὅστις οὐχὶ καὶ πείρᾳ καὶ ἀκοῇ μαθὼν, ὁμολογεῖ πάντων ῥητόρων αὐτὸν εἶναι πιθανώτατον· ὥστε καὶ ταύτην τιμᾷ ἀρετῇ λαπτέον παρὰ τοῦ ῥήτορος. πολλὰ καὶ καλὰ λέγειν ἔχων περὶ τῆς Λυσίου λέξεως, ἣν λαμβάνων καὶ μιμούμενος ἄν τις ἀμείνων γένοιτο τιμῇ ἑρμηνείαν, τὰ μὲν ἄλλα, τοῦ χρόνου σοχαζόμενος, ἐάσω· μίαν δὲ ἀρετῇ ἔτι τοῦ ῥήτορος ἐπιδείξομαι, κρίνας καλλίστην τε καὶ κοινοτάτῃ, καὶ μόνην

νην ἢ μάλισα τῶν ἄλλων τὸν Λυσίᾳ χαρακ[τῆ-
ρα δυναμένην βεβαιῶσαι· ἣν ὑπερεβάλετο μὲν
ἐδεὶς τῶν ὕσερον, ἐμιμήσαντο δὲ πολλοὶ, καὶ
παρ' αὐτὸ τῦτο κρείσσως ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι,
τἰῶ ἄλλῳ δώαμιν ἐδὲν διαφέρον[τες· ὑπὲρ
ὧν, ἂν ἐγχωρῇ, κα[τὰ τὸν οἰκεῖον διαλέξομαι
τόπον. τίς δέ ἐσιν ἥδε ἀρε[τὴ, ἥτις πᾶσιν ἐπαν-
θῦσα τοῖς ὀνόμασι; ἢ τίς ἡ χάρις; πρᾶγ-
μα πα[ν]τὸς κρεῖτ[τον λόγ]ε & θαυμασιώτερον.
ἄρισον μὲν γάρ ἐσιν ὀφθῆναι, & πα[ν]τὶ ὁμοίως
ἰδιώτῃ τε & τεχνίτῃ φανερόν· χαλεπώτα[τον
δὲ λόγῳ δηλωθῆναι, & ἐδὲ τοῖς κράτισα εἰπεῖν
δυναμένοις εὔπορον.

ιά. Ωσε εἴ τις ἀξιοίη λόγῳ δι[δαχθῆναι ταύ-
την τὴν δώαμιν, ἥτις πο[λέ ἐσιν, ἐκ ἂν φθά-
νοι & ἄλλων πολλῶν & καλῶν πραγμάτων δυσ-
εκλαλήτων ἀπαιτῶν λόγον· λέγω δὲ, ἐπὶ κάλ-
λες μὲν σωμάτων, τί δή ποτ' ἐσὶν ὃ καλῦμεν
ὥραν· ἐπὶ κινήσεως δὲ, μελισμῷ ἢ πλοκῆς
φθόγ[γ]ων τί λέγε[ται τὸ εὐάρμοσον· ἐπὶ συμμε-
τρίας δὲ χρόνων, τίς ἡ τάξις, & τί τὸ εὔρυθ-
μον· & ἐπὶ πα[ν]τὸς δὲ συλλήβδην ἔρ[γ]ε τε ἢ
πράγματ[ος, τίς ὁ λεγόμεν[ος καιρὸς, ἢ πῶ
τὸ μέτριον. αἰθήσει γὰρ τύτων ἕκασον κα[τα-
λαμβάνε[ται, ἢ ὁ λόγῳ. ὥσ' ὅπερ οἱ μυσικοὶ

παραγγέλλουσι ποιεῖν τοῖς βουλομένοις ἀκούειν ἀκριβῶς ἁρμονίας, ὥστε μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς διηχήμασι δίεσιν ἀγνοεῖν τὴν ἀκοὴν ἐθίζειν, καὶ μηδὲν ἄλλο ταύτης ἀκριβέστερον ζητεῖν κριτήριον· τοῦτο κἀγὼ τοῖς ἀναγινώσκουσι τὸν Λυσίαν, καὶ τίς ἡ παρ' αὐτῷ χάρις ἐστὶ βουλομένοις μαθεῖν, ὑποθείμην ἂν ἐπιτηδεύειν χρόνῳ πολλῷ καὶ μακρᾷ τριβῇ, καὶ ἀλόγῳ πάθει τὴν ἄλογον συνασκεῖν αἴσθησιν. ταύτην μέντοι κρατίστην τε ἀρετὴν καὶ χαρακτηριστικωτάτην τοῦ Λυσίου λέξεως ἔγωγε πείθομαι, εἴτε φύσεως αὐτῷ δεῖ καλεῖν εὐτυχίαν, εἴτε πόνου καὶ τέχνης ἐργασίαν, εἴτε μικτὴν ἐξ ἀμφοῖν ἕξιν ἢ δύναμιν, ἣ πάντας ὑπερέχει τοὺς λοιποὺς ῥήτορας. καὶ ὅταν διαπορῶ περί τινων τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ μὴ ῥᾴδιον ᾖ μοι διὰ τῶν ἄλλων σημείων τἀληθὲς εὑρεῖν, ἐπὶ ταύτῃ καταφεύγω τὴν ἀρετήν, ὡς ἐπὶ ψήφῳ ἐσχάτῃ. ἔπειτα ἂν μὲν αἱ χάριτες αἱ τοῦ λέξεως ἐπικοσμεῖν δοκῶσί μοι τὴν γραφήν, τῆς Λυσίου ψυχῆς αὐτὴν τίθεμαι, καὶ ἐδὲν ἔτι πορρώτερω ταύτης σκοπεῖν ἀξιῶ. ἐὰν δὲ μηδεμίαν ἡδονὴν μηδὲ ἀφροδίτην ὁ τοῦ λέξεως χαρακτὴρ ἔχῃ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' ἐ Λυσίου ᾖ λόγος· καὶ ἐκ ἔτι βιάζομαι τὴν ἄλογον αἴσθησιν, ἐδ' ἂν

πάνυ δεινὸς εἶναι τάγ' ἂν ἄλλα μοι δοκῇ καὶ περιτ]ῶς ἐξειργασμένος ὁ λόγος· τὸ μὲν εὖ γράφειν πολλοῖς ὀιόμενος ὑπάρχειν, καλά τινας ἀλλὰ ἰδίας λέξεως χαρακ]ῆρας· (πολυειδὲς γὰρ τοῦτο·) τὸ δ' ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως, Λυσίᾳ· τεκμηρίῳ γοῦν ἐκ ἄλλῳ τινὶ κρείτ]ονι χρώμενος, ἢ τῷ καθ' ἡδονὴν ἑρμηνέυεσθαι τὰ ὑπὸ τούτου λεγόμενα.

ιβ'. Ω πολλοὶ ἤδη τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὸν λόγων, καὶ πεπισευμένων ὑπὸ πλήθους ὡς εἰσὶν ἐν τοῖς πάνυ γνησίοις Λυσίου, καὶ τά γε ἄλλα ἐκ ἀτόπως ἔχον]ας· ὅτι τὴν χάριν ἃ προβάλλουσι τὴν Λυσιακὴν, ἃδὲ τὴν εὐσομίαν ἔχουσιν ἐκείνης τ῀ λέξεως, ὑποπ]εύσας τε καὶ βασανίσας, εὗρον ἐκ ὄν]ας Λυσίου· ὧν ἐσι καὶ ὁ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΦΙΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΚΟΝΟΣ· ὃν οἶδ' ὅτι πολλοὶ καὶ χαρακ]ῆρα ἡγήσαιν]ο ἂν καὶ κανόνα τ῀ ἐκείνου δυνάμεως. ἔτος μέν]οι ὁ λόγος ὁ καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἡρμηνεῦσθαι δοκῶν ἰσχυρῶς, καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν εἰρῆσθαι περιτ]ῶς, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ἔχων, ἄχαρίς ἐσι, καὶ πολλοῦ δεῖ τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν σόμα· μάλισα δ' ἐγένε]ό μοι καλαφανὴς, ὅτι ἐκ ὑπ' ἐκείνου τ῀ ῥήτορος ἐγράφη, τὸς χρόνους ἀναλογισαμένῳ· εἰ γὰρ ὀγδοηκον]αετῆ γενόμενον θήσει τὶς τελευτῆσαι

Λυσίαν ἐπὶ Νίκωνος ἢ ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ἑπτὰ ἔτεσιν ὕστερον τῆς γραφῆς καὶ ψηφίσματος ὁ τελευτὴ καὶ ῥήτορος. μετὰ γὰρ Αλκιθένην ἄρχοντα, ἐφ' οὗ τὴν εἰρήνην Αθηναῖοί τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν, ἀποδὺς τὰ στρατεύματα Ιφικράτης, ἰδιώτης γίνεται, καὶ τὸ περὶ τῆς εἰκόνος ἐῶ τότε, ἔτεσιν ἑπτὰ πρότερον τῆς γραφῆς τετελευτηκότος Λυσίου, πρὸ τοῦ σωτάξασθαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ιφικράτει. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἀπολογίαν καὶ ἀνδρὸς, καὶ αὐτὴν εἰς Λυσίαν ἀναφερομένην, ὅτε τοῖς πράγμασιν ἀτόπως ἔχουσαν, ὅτε τοῖς ὀνόμασιν ἀθενῶς, δι' ὑποψίας ἔλαβον, ἐκ ἐπανθέσης τῇ λέξει τῆς Λυσιακῆς χάριτος· καὶ παραθεὶς τοὺς χρόνους, ἐκ ὀλίγοις ἔτεσιν εὗρον ὑστεροῦσαν τῆς τελευτῆς καὶ ῥήτορος, ἀλλὰ καὶ εἴκοσιν ὅλοις. ἐν γὰρ τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ τὴν εἰσαγγελίαν Ιφικράτης ἠγώνισαι, καὶ τὰς εὐθύνας ὑπέσχηκε τῆς στρατηγίας, ὡς ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ λόγου καταφανές· ἔτος δὲ ὁ πόλεμος πίπτει καὶ Αγαθοκλέα καὶ Ελπινίκην ἄρχοντας. ὅτου μὲν οὖν εἰσιν οἱ λόγοι καὶ ῥήτορος περί τε ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ καὶ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ, ἐκ ἔχω βεβαίως εἰπεῖν· ὅτι δ' ἑνὸς ἀμφότεροι, πολλοῖς τεκμηρίοις ἔχοιμ' ἂν

εἰπεῖν.

εἰπεῖν. ἡ γὰρ αὐτὴ προαίρεσίς τε & δύναμις ἐν ἀμφοτέροις· ὑπὲρ ὧν ὁ καιρὸς ἐν τῷ παρόνλι σκοπεῖν. εἰκάζω δὲ Ιφικράτες εἶναι αὐτός· & γὰρ τὰ πολέμια δεινὸς ὁ ἀνὴρ, κ) ἐν λόγοις ὐκ εὐκαλαφρόνη]Θ· ἥ τε λέξις ἐν ἀμφοῖν πολὺ τὸ φορτικὸν & στρατιωτικὸν ἔχει, & ὐχ ὅτως ἐμφαίνει ῥητορικὴν ἀγχίνοιαν, ὡς στρατιωτικὴν αὐθάδειαν & ἀλαζονείαν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τύτων ἑτέρωθι δηλωθήσε]αι διὰ πλειόνων.

ιγ'. Ανιτέον δὲ ὅθεν ἐξέβημεν εἰς ταῦτα. τὸ κράτισόν ἐσι τῶν Λυσίε ἔρ]ων κ) τὸ χαρακτηρισικώτα]ον τ δωάμεως, ἡ κοσμῦσά τε κ) ἀνθίζυσα τὴν λέξιν αὐτῦ χάρις, ὧ ὅθ' ὑπερεβάλε]ο τῶν ἐπιγενομένων ῥητόρ]Θ, ὅτε εἰς ἄκρον ἐμιμήσα]ο. & τὰ μὲν περὶ τὴν ἑρμηνείαν ἀγαθὰ ἔ ῥήτορ]Θ, ταῦτα· συ]κεφαλαιῶσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα· τὸ καθαρὸν τῶν ὀνομάτων, ἡ ἀκρίβεια τῆς διαλέκ]ε, τὸ διὰ τῶν κυρίων & μὴ τροπικῶν κατασκευῶν ἐκφέρειν τὰ νοήμα]α, ἡ σαφήνεια, ἡ σω]ομία, τὸ συ]ρέφειν τε κ) τρογ]υλίζειν τὰ νοήμα]α, τὸ ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγειν τὰ δηλύμενα, τὸ μηδὲν ἄψυχον ὑποτίθε]αι πρόσωπον μηδὲ ἀνηθοποίητον, ἡ τῆς σωθέσεως τῶν ὀνομάτων

ἡδονὴ

ἡδονὴ μιμεμένη τὸν ἰδιώτην, τὸ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τὰς πρέποντας ἐφαρμόττειν λόγους, ἡ πιθανότης, καὶ ἡ χάρις, καὶ ὁ πάντα μετρῶν καιρός· ταῦτα παρὰ Λυσίᾳ λαμβάνων ἄν τις ὠφεληθείη. ὑψηλὴ δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς οὐκ ἔστιν ἡ Λυσίου λέξις, οὐδὲ καταπληκτικὴ μὰ Δία καὶ θαυμαστὴ, οὐδὲ τὸ πικρὸν ἢ τὸ δεινὸν ἢ τὸ φοβερὸν ἐπιφαίνουσα, οὐδὲ ἁφὰς ἔχει καὶ τόνους ἰσχυροὺς, οὐδὲ θυμοῦ καὶ πνεύματός ἐστι μεστή· οὔθ' ὥσπερ ἐν τοῖς ἤθεσίν ἐστι πιθανὴ, οὕτως ἐν τοῖς πάθεσιν ἰσχυρά· οὐδ' ὡς ἡδῦναι καὶ πεῖσαι καὶ χαριεντίσασθαι δυνάται, οὕτω διάσασθαί τε καὶ παραγκάσαι· ἀσφαλὴς τε μᾶλλόν ἐστιν, ἢ παρακεκινδυνευμένη, καὶ οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυὼ ἱκανὴ δηλῶσαι τέχνης, ἐφ' ὅσον ἀληθειαν εἰκάσαι φύσεως.

ιδ'. Καὶ θαυμάζειν ἄξιον τί δή ποτε παθὼν ὁ Θεόφραστος, τῶν φορτικῶν καὶ περιέργων αὐτὸν οἴεται ζηλωτὴν γενέσθαι λόγων, καὶ τὸ ποιητικὸν διώκειν μᾶλλον ἢ τὸ ἀληθινόν. ἐν γοῦν τοῖς ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ γραφεῖσι, τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπεδακότων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τούτοις καταριθμεῖ, καὶ τ'

ΥΠΕΡ

ΥΠΕΡ ΝΙΚΙΟΥ τῦ στρατηγῦ τῶν Αθηναίων λόγον, ὃν ἔπεν ἐπὶ Συρακυσίων, αἰχμάλωτον ὢν, ὡς ὑπὸ τέτυ γεγραμμένον τῦ ῥήτορός παρατιθείς. κωλύσει δ' ἐδὲν ἴσως & τὴν λέξιν αὐτὴν θεῖναι & Θεοφράςυ. ἔςι δὲ ἥδε· " Ανάθεσις δ' ἔςι τριτῶς, ὅταν τῷ αὐ-" τῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτὰ, ἢ " τοῖς ἐναντίοις [τὰ] ἐναντία προσκατηγορη-" θείη. τοσαυταχῶς γὰρ ἐγχωρεῖ συζευχθῆ-" ναι. τέτων δὲ τὸ μὲν ἴσον κ τὸ ὅμοιον, " παιδιῶδες καθαπερεὶ ποίημα· διὸ & ἧττον " ἁρμόττει τῇ σπυδῇ. φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς " σπυδάζονται τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι " παίζειν, κ τὸ πάθος τῇ λέξει περιαι-" ρεῖν· ἐκλύει γὰρ τὸν ἀκροατήν· οἷον ὡς ὁ " Λυσίας ἐν ΤΗ ΤΟΥ ΝΙΚΙΟΥ ΑΠΟΛΟ-" ΓΙΑ βελόμενος ἔλεον ποιεῖν· Κλαίω τ' " ἀμάχητον κ ἀναμάχητον ὄλεθρον. ἱκέται " μὲν αὐτοὶ τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας " δὲ τῶν ὅρκων ἡμᾶς ἀποφαίνοντες, ἀνακαλῦν-" τες τε συγγένειαν, εὐμένειαν. ταῦτα γὰρ εἰ μὲν τῷ ὄντι Λυσίας ἔγραψε, δικαίως ἂν ἀπιτιμήσεως ἀξιοῖτο, χαριεντιζόμενος ἐν ὑ χαρίεντι καιρῷ· εἰ δὲ ἑτέρυ τινός ἐςι λόγος, ὥσπερ ἐςιν, ὁ κατηγορῶν ἃ μὴ προσῆκε τῦ ἀνδρὸς,

ἀνδρὸς, μεμπλότερον. ὅτι δὲ οὐκ ἔγραψε Λυσίας τὸν ΥΠΕΡ ΝΙΚΙΟΥ λόγον, ἀδηλον ἔστιν ὅτε τῆς ψυχῆς ὅτε τῆς λέξεως ἐκείνης τὸ γράμμα, πολλοῖς πάνυ τεκμηρίοις ἀποδεικνύμενον, οὐκ ἔχω καιρὸν ἐν τῷ παρόντι λόγῳ· ἰδίαν δὲ περὶ ἑκάστου ῥήτορος πραγματείαν συνταξόμενον, ἐν ᾗ τά τε ἄλλα δηλωθήσεταί μοι, καὶ τίνες εἰσὶν αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι, τὴν ἀκρίβειαν ἐν ἐκείνοις καὶ περὶ τούτου ἀποδοῦναι πειράσομαι τοῦ λόγου.

ιέ. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἑξῆς διαλέξομαι, τίς ὁ πραγματικός ἐστι Λυσίου χαρακτὴρ, ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ τῆς λέξεως ἀπεδέδωκα· τοῦτο γὰρ ἔτι λείπεται τὸ μέρος. εὑρετικὸς γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνόντων λόγων ὁ ἀνὴρ, οὐ μόνον ὧν ἅπαντες εὑρίσκομεν, ἀλλὰ καὶ ὧν μηθείς. οὐδὲν γὰρ ἁπλῶς Λυσίας παραλείπει τῶν στοιχείων ἐξ ὧν * ὁμολογεῖ, οὐ τὰ πρόσωπα, οὐ τὰ πράγματα, οὐκ αὐτὰς τὰς πράξεις, οὐ τρόπους καὶ αἰτίας αὐτῶν, οὐ καιρούς, οὐ χρόνους, οὐ τόπους, οὐ τὰς ἑκάστου τούτων διαφορὰς, ἄχρι τῆς εἰς ἐλάχιστον τομῆς· ἀλλ' ἐξ ἁπάσης θεωρίας καὶ παντὸς μερισμοῦ, τὰς οἰκείας ἀφορμὰς ἐκλέγει. δηλοῦσι δὲ μάλιστα τοῦτο καὶ δεινότητα τῆς εὑρέσεως αὐτοῦ οἵ τε ἁμαρ-

ἀμάρτυροι τῶν λόγων, καὶ οἱ περὶ τὰς παραδόξους συλλαχθέντες ὑποθέσεις· ἐν οἷς πλεῖσα καὶ κάλλιστα ἐνθυμήματα λέγει, καὶ τὰ πάνυ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄπορα εἶναι καὶ ἀδύνατα, εὔπορα καὶ δυνατὰ φαίνεσθαι ποιεῖ· κριτικὸς ὢν δεῖ λέγειν· καὶ ὅτε μὴ πᾶσιν ἐξὴν χρῆσθαι τοῖς εὑρεθεῖσι, τῶν κρατίστων δὲ καὶ κυριωτάτων ἐκλεκτικὸς, εἰ μὴ καὶ μάλιστα, τῶν ἄλλων ῥητόρων ἀδενὸς ἥττων. τάξει δὲ ἁπλῇ τινι κέχρηται τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ πολλὰ ὁμοειδεῖ· περὶ δὲ τὰς ἐξεργασίας τῶν ἐπιχειρημάτων ἀφελής τις καὶ ἀπερίεργός ἐστιν· οὔτε γὰρ προκατασκευαῖς, οὔτ' ἐφόδοις, οὔτε μερισμοῖς, οὔτε ποικιλίαις σχημάτων, οὔτε ταῖς ἄλλαις ταῖς τοιαύταις πανουργίαις εὑρίσκεται χρώμενος, ἀλλ' ἔστιν ἀπερίττος τις καὶ ἐλεύθεριός τε καὶ ἀπόνηρος οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα. ἐκ δὴ τούτων παρακελεύομαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν αὐτὸν, τὴν μὲν εὕρεσιν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τὴν σύγκρισιν ζηλοῦν· τὴν δὲ τάξιν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, ἐνδεεστέραν οὖσαν τοῦ προσήκοντος, μὴ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ παρ' ἑτέρων, οἳ κρείττους οἰκονομῆσαι τὰ εὑρεθέντα ἐγένοντο, (περὶ ὧν ὕστερον ἐρῶ) τοῦτο τὸ στοιχεῖον λαμβάνειν.

ις'. Αποδεδωκὼς δὲ τ̃ ὑπὲρ τῶν ἀρετῶν τε καὶ σοιχείων λόγον, ἐρῶ νῦν καὶ περὶ γ̃ γένους τῶν ἀμφισβητημάτων, ἐν οἷς ἐσι θεωρήμασιν ἡ πολιτικὴ τέχνη. τριχῇ δὲ νενεμημένης γ̃ ῥητορικ̃ λόγ, καὶ τρία περιειληφότ@ γένη, τό,τε δικανικὸν, καὶ τὸ συμβουλευτικὸν, καὶ τὸ καλούμενον ἐπιδεικτικὸν ἢ πανηγυρικὸν, ἐν ἅπασι μὲν τούτοις ἐσὶν ὁ ἀνὴρ λόγ ἄξιος, μάλισα δὲ ἐν τοῖς δικανικοῖς ἀγῶσι· κἂν τούτοις τε αὐτοῖς ἀμείνων ἐσὶ τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ καὶ ἄπορα εἰπεῖν καλῶς, ἢ τὰ σεμνὰ καὶ μεγάλα καὶ εὔπορα δυνατῶς. ὁ βουλόμεν@ δὲ τὴν Λυσίου δύναμιν ἀκριβῶς καταμαθεῖν, ἐκ τῶν δικανικῶν αὐτὴν μᾶλλον λόγων, ἢ ἐκ τῶν πανηγυρικῶν τε καὶ συμβουλευτικῶν σκοπείτω. ἵνα δὲ καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν ἐγγένηταί μοι τὰ προσήκοντα εἰπεῖν, ἐάσω τε ταῦτα· περὶ δὲ προοιμίου καὶ διηγήσεων καὶ τῶν ἄλλων μερῶν γ̃ λόγου διαλέξομαι, καὶ δηλώσω ποῖός [τίς] ἐσιν ἐν ἑκάσῃ τῶν ἰδεῶν ὁ ἀνήρ· διαιρήσομαί τε αὐτὰς ὡς Ισοκράτει τε καὶ τοῖς κατ' ἐκεῖνον τ̃ ἄνδρα κοσμουμένοις ἤρεσεν, ἀρξάμεν@ ἀπὸ τῶν προοιμίων.

ιζ'. Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τ̃ ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων, καὶ χαριέσατον

ἑσαλον· ἐννοούμενος ὅτι ἄρξασθαι μὲν καλῶς
ὰ ῥᾴδιόν ἐσιν, εἰ μή τις τῇ προσηκούσῃ χρῆσ-
θαι βούλοιτο ἀρχῇ, καὶ μὴ τὸ ἐπιλυχόντα λόγον
εἰπεῖν. ὰ γὰρ τὸ πρῶτον ῥηθὲν, ἀλλ' ὃ δὲ
προτεθέντος λόγου μηδαμοῦ μᾶλλον ἢ ἐπ' αὐ-
τοῦ ὠφελήσειε, τοῦτο ἀρχή τε καὶ προοίμιον.
ὁρῶ δὲ τὸ ῥήτορα πᾶσι κεχρημένον οἷς αἱ τέχ-
ναι τε παραγέλλουσι, καὶ τὰ πράγματα βούλεται.
τοῖς μὲν γὰρ, ἀπὸ δὲ ἰδίου ἐπαίνου λέγων αὐτὸς
ἄρχεται· τοῖς δὲ, ἀπὸ τοῦ διαβολῆς δὲ ἀντιδίκου·
εἰ δὲ τύχοι αὐτὸς προδιαβληθεὶς, τὰς αἰτίας
πρῶτον ἀπολύεται τὰς καθ' ἑαυτοῦ· τοτὲ δὲ,
τοὺς δικασὰς ἐπαινῶν καὶ θεραπεύων, οἰκείους
ἑαυτῷ τε καὶ τῷ πράγματι καθίσησι· τοτὲ δὲ,
τὴν ἀθένειαν τὴν ἰδίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν
τὴν τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὸ μὴ περὶ τῶν ἴσων ἀμ-
φοτέροις εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀποδείκνυσι· τοτὲ
δὲ, ὡς κοινὰ τὰ πράγματα, καὶ ἀναγκαῖα πᾶ-
σι, καὶ ὐκ ἄξια ὑπὸ τῶν ἀκουόντων ἀμελεῖσθαι,
λέγει· τοτὲ δὲ, ἄλλό τι καλασκευάζεται τῶν
δυναμένων αὐτὸν μὲν ὠφελῆσαι, τὸ δὲ ἀντίδι-
κον ἐλατῶσαι. ταῦτα δὲ συνόμως καὶ ἀφελῶς
διανοίαις τε χρησαῖς καὶ γνώμαις εὐκαίροις καὶ
ἐνθυμήμασι μετρίοις περιλαβὼν, ἅπτεται τὴν πρό-
θεσιν ἐπείγεται· δι' ἧς τὰ μέλλοντα ἐν ταῖς

ἀποδείξεσι λέγεσθαι προειπὼν, καὶ τὸν ἀκροατὴν παρασκευάσας εὐμαθῆ πρὸς τὰ μέλλοντα λόγον, ἅπτεται τὴν διήγησιν καθίσαι· καὶ ἔστι μεθόριον αὐτῷ ἑκατέρας τῶν ἰδεῶν ὡς τὰ πολλὰ, ἡ πρόθεσις. ἤδη δέ ποτε καὶ ἀπὸ μόνης ταύτης ἤρξατο, καὶ ἀπροοιμίαστός ποτε εἰσέβαλε, τὴν διήγησιν ἀρχὴν λαβών· καὶ οὐκ ἄψυχος οὐδ' ἀκίνητός ἐστι περὶ ταύτην τὴν ἰδέαν. μάλιστα δ' ἄν τις αὐτοῦ θαυμάσειε τὴν ἐν τοῖς προοιμίοις δύναμιν, ἐνθυμηθεὶς ὅτι διακοσίων οὐκ ἐλάττους δικανικοὺς γράψας λόγους, ἓν οὐδενὶ πέφηνεν ὅτε ἀπιθάνως προοιμιαζόμενος, ὅτε ἀπηρτημένῃ τῶν πραγμάτων ἀρχῇ χρώμενος· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπιβέβληκε τοῖς αὐτοῖς, οὐδ' ἅπαξ τὰς αὐτὰς κατενήνεκται διανοίας· καίτοιγε τοῦτο καὶ οἱ τοὺς ὀλίγους γράψαντες εὑρίσκονται πεπονθότες· λέγω δὴ τὸ τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν τόποις· ἐγὼ γὰρ ὅτι καὶ τὰ παρ' ἑτέροις εἰρημένα λαμβάνοντες ὀλίγα δεῖν πάντες, οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τίθενται τὸ ἔργον. ἔτοσι δὲ καινὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ καθ' ἕκαστον τῶν λόγων (κατά γε ἓν τὰς εἰσβολὰς καὶ τὰ προοίμια), καὶ δυνατὸς ὁ βέλτιστα διαπράξασθαι. ὅτε γὰρ εὔνοιαν κινῆσαι βουλόμενος, ὅτε προσοχὴν, ὅτε εὐμάθειαν, ἀτυ-

ἀτυχήσειέ ποτε ξ σκοπῶ· καὶ μὲν δὴ ταύτῳ τὴν ἰδέαν, ἢ πρῶτον, ἢ ὕδενὸς δεύτερον αὐτὸν ἀποφαίνομαι.

ιή. Ἐν δὲ τῷ διηγεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅπερ, οἶμαι, μέρος πλείστης δεῖται φροντίδος καὶ φυλακῆς, ἀναμφιβόλως ἡγοῦμαι κράτιστον αὐτὸν εἶναι πάντων ῥητόρων, ὅρον τε καὶ κανόνα τ ἰδέας ταύτης αὐτὸν ἀποφαίνομαι. οἶομαί τε καὶ τὰς τέχνας τῶν λόγων ἐν οἷς εἴρηται περὶ διηγήσεως ἀξιολόγου, ἐκ ἐξ ἄλλων τινῶν μᾶλλον, ἢ τῶν ὑπὸ Λυσίου γραφεισῶν εἰληφῆναι τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς ἀφορμάς. καὶ γὰρ τὸ σώτομον μάλιστα αὗται ἔχουσιν αἱ διηγήσεις, καὶ τὸ σαφές· ἡδεῖαί τέ εἰσιν ὡς ἐχ ἕτεραι, καὶ πιθαναὶ, καὶ τὴν πίστιν ἅμα λεληθότως συμπιφέρουσιν· ὥστε μὴ ῥᾴδιον εἶναι μήθ ὅλην διήγησιν μηδεμίαν, μήτε μέρος αὐτῆς ψευδὲς ἢ ἀπίθανον εὑρεθῆναι· τοσαύτην ἔχει πειθὼ καὶ ἀφροδίτῃ τὰ λεγόμενα, καὶ ὕτω λανθάνει τὺς ἀκούοντας, εἴτ ἀληθῆ ὄντα, εἴτε πεπλασμένα. καὶ ὅπερ Ὁμηρος, ἐπαινῶν τὸν Ὀδυσσέα, ὡς πιθανὸν εἰπεῖν καὶ πλάσασθαι τὰ μὴ γενόμενα, εἴρηκε, τοῦτό μοι δοκεῖ κἂν θῇ Λυσίᾳ τις εἰπεῖν·

Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα,

πᾶσί

πᾶσί τε κ) παν]ὸς μάλισα τῦτο παρακελευσαίμην ἀσκεῖν τὸ μέρ⟨ος⟩, αὐτῦ Λυσίυ παραδείγμα]α ποιυμένοις τὰς γυμνασίας. κράτισα γὰρ ἀποδείξαιτο ταύτ]ω τὴν ἰδέαν ὁ μάλισα τῦτον τὸν ἄνδρα μιμησάμεν⟨ος⟩. ἔν γε τῷ ποιῦσθαι τὰ πράγματα, τοιῦτός τις ὁ ἀνὴρ ἐσιν.

ιϑ. Αρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν καλουμένων ἐντέχνων πίσεων, ⟨ἃ⟩ χωρὶς ὑπὲρ ἑκάσυ μέρους διαλέξομαι. τριχῇ δὲ νενεμημένων τούτων, εἴς τε τὸ πρᾶγμα κ) τὸ πάϑ⟨ος⟩ κ) τὸ ἦϑ⟨ος⟩, τὰ μὲν ἐκ τ῀ πράγμα]⟨ος⟩, οὐδενὸς χεῖρον εὑρεῖν τε ⟨ἃ⟩ ἐξειπεῖν δυνά]αι Λυσίας. κ) γὰρ ⟨ἃ⟩ εἰκότ⟨ως⟩ ὁ ἀνὴρ ἄρις⟨ος⟩ δικασὴς· κ) ⟨ἃ⟩ παραδείγμα]⟨ος⟩, πῇ τε ὅμοιον εἶναι πέφυκε, κ) πῇ διαφέρον, ἀκριβέσα]⟨ος⟩ κριτής· τά τε σημεῖα διελεῖν τὰ παρεπόμενα τοῖς πράγμασι, κ) εἰς τεκμήριον δόξαν ἀγαγεῖν δυνατώτα]⟨ος⟩, κ) τὰς ἐκ τῶν ἠϑῶν γε πίσεις ἀξιολόγως πάνυ κα]ασκευάζειν ἔμοιγε δοκεῖ. πολλάκις μὲν γὰρ ἐκ τ῀ βίυ κ) τῆς φύσεως, πολλάκις δ' ἐκ τῶν προτέρων πράξεων κ) προαιρέσεων, ἀξιόπισα ποιεῖ τὰ ἤϑη. ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάϐῃ, αὐτὸς ἠϑοποιεῖ κ) κα]ασκευάζει τὰ πρόσωπα

πα τῷ λόγῳ πιστὰ ἢ χρησὰ, προαιρέσεις τε αὐτοῖς ἀσείας ὑποληβεὶς, ἢ πάθη μέτρια προσάπλων, ἢ λόγυς ἐπιεικεῖς ἀποδιδὺς, ἢ ταῖς τύχαις ἀκόλυθα φρονῦνλας εἰσάγων· ἢ ἐπὶ μὲν τοῖς ἀδίκοις ἀχθομένυς ἢ λόγοις ν. ἔργοις, τὰ δ' δίκαια προαιρυμένυς ποιῶν, ἢ πάνλα παραπλήσια τύτοις· ἐξ ὧν ἐπιεικὴς ἂν καὶ μέτριον ἦθ@ φανείη κατασκευάζων. περὶ δὲ τὰ πάθη μαλακώτερός ἐσι, καὶ ὅτε αὐξήσεις, ὅτε δεινώσεις, ὅτε οἰκτυς, ὅθ' ὅσα τύτοις ἐσι παραπλήσια, νεανικῶς πάνυ καὶ ἐῤῥωμένως κατασκευάσαι δυνατός. ὃ δεῖ δὴ ταῦτα ἐπιζητεῖν παρὰ Λυσίυ. κἀν τοῖς ἐπιλόγοις δὲ, τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν τῶν ῥηθέντων μέρ@, μετρίως τε καὶ χαριέντως ἀπαριθμεῖ· τὸ δ' παθητικὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ παράκλησίς τε καὶ ἔλε@ καὶ δέησις καὶ τὰ τύτοις ἀδελφὰ ἔνεσιν, τὸ προσήκον@ ἐνδεεσέρως ἀποδίδωσι.

κ'. Τοιῦτ@ μὲν δή ἐσιν ὁ Λυσίυ χαρακτὴρ, ὡς ἐγὼ δόξης ἔχω περὶ αὐτυ. εἰ δέ τις ἄλλα παρὰ ταῦτα ἔγνωκε, λεγέτω· κἂν ᾖ πιθανώτερα, πολλὴν αὐτῷ χάριν ἴσομαι. ἵνα δ' βέλτιον τῷ βυλομένῳ γένηται μαθεῖν, εἴτε ὀρθῶς ἡμεῖς ταῦτα ἢ προσηκόνλως πεπείσμεθα, εἴτε ἢ διημαρτήκαμεν τὴν κρίσιν, τὴν ἐξέτα-

ἐξέτασιν ἀπὸ τῶν ὑπ' ἐκείνου γραφέντων ποιήσομαι, προχειρισάμενός τινα λόγον· ἐ γὰρ ἐγχωρεῖ πολλοῖς χρῆσθαι παραδείγμασιν· ἐξ ἐκείνου ᾗ τιμώ τε προαίρεσιν καὶ τὴν δυνάμιν τοῦ ἀνδρὸς ἐπιδείξομεν, ἀποχρῶν οἰόμενοι ψυχαῖς εὐπαιδεύτοις καὶ μετρίαις, μικρά τε μεγάλων καὶ ὀλίγα πολλῶν γενέσθαι δείγματα. ἔστι ᾗ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπιτροπικῶν, ἐπιγραφόμενος ΚΑΤΑ ΔΙΑΓΕΙΤΟΝΟΣ, ὑπόθεσιν ᾗ ἔχων τοιάνδε·

κά. Διόδοτος, εἷς τῶν μετὰ Θρασύλλου καταλεγέντων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, μέλλων ἐκπλεῖν εἰς τινὰ Ασίαν ἐπὶ Γλαυκίππου ἄρχοντος, ἔχων νήπια παιδία, διαθήκας ἐποιήσατο, καταλιπὼν αὐτοῖς ἐπίτροπον, τὸν ἑαυτοῦ μὲν ἀδελφὸν Διογείτονα, τῶν ᾗ παιδίων θεῖόν τε καὶ πάππον ἀπὸ μητέρος. αὐτὸς μὲν οὖν ἐν Εφέσῳ μαχόμενος, ἀποθνήσκει· Διογείτων ᾗ, πᾶσαν τινὰ οὐσίαν τῶν ὀρφανῶν διαχειρισάμενος, καὶ ἐκ πολλῶν πάνυ χρημάτων ἐδὲν ἀποδείξας, αὐτὸς ἔτι περιὼν, καταγορεῖται πρὸς ἑνὸς τῶν μειρακίων δοκιμαθέντος κακῆς ἐπιτροπῆς. λέγει ᾗ κατ' αὐτοῦ τὴν δίκην ὁ τ ἐκείνου μὲν θυγατριδῆς, τῶν ᾗ μειρακίων ἀδελφῆς, ἀνήρ.

κβ. Πρὸ-

κβ΄. Πρῶλαβον ᾗ τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα μᾶλλον γένηται καταφανὲς, εἰ μετρίᾳ ᾗ προσηκούσῃ ἀρχῇ κέχρηται.

κγ΄. "Εἰ μὲν μὴ μεγάλα ἰῶ τὰ διαφέροντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ ἄν ποτε εἰς "ὑμᾶς εἰσελθεῖν τούτους ἔασα, νομίζων αἴσχιστον εἶναι πρὸς τοὺς οἰκείους διαφέρεσθαι· "εἰδὼς ὅτι οὐ μόνον οἱ ἀδικοῦντες χείρους ὑμῖν εἶναι δοκοῦσιν, ἀλλὰ ᾗ οἵτινες ἂν ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες ἀνέχεσθαι μὴ δύνωνται. ἐπειδὴ μέντοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πολλῶν χρημάτων ἀπεστέρηνται, ᾗ πολλὰ δεινὰ πεπονθότες ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, ἐπ' ἐμὲ κηδεστὴν ὄντα καταφυγὸν, ἀνάγκη μοι γεγένηται εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. ἔχω ᾗ τούτων μὲν ἀδελφῷ, Διογείτονϴ· ᾗ ἀδελφιδῆ· ᾗ πολλὰ ἀμφοτέρων δεηθεὶς, τὸ μὲν πρῶτον ἔπεισα τοῖς φίλοις ὑπερίδειν διαιτᾶν, περὶ πολλοῦ ποιούμενονϴ τὰ τούτων πράγματα μηδένα τῶν ἄλλων εἰδέναι. ἐπεὶ ᾗ Διογείτων ἃ φανερῶς ἔχων ἐξήλεγκτο, περὶ τούτων οὐδενὶ τῶν αὐτοῦ φίλων ἐτόλμα πείθεσθαι, ἀλλ' ἠβουλήθη ᾗ φεύγειν δίκας, ᾗ μὴ ὕσας διώκειν, ᾗ ὑπομεῖναι τὰς ἐσχάτας κινδύνους μᾶλλον,

" λον, ἢ τὰ δίκαια ποιήσας ἀπηλλάχθαι τῶν
" πρὸς τούτους ἐγκλημάτων, ὑμῶν δέομαι,
" ἐὰν μὲν ἀποδείξω ὅτως αἰσχρῶς αὐτὸς ὑπ-
" τετροπευμένος ὑπὸ Ἐ πάππου, ὡς ἐδεὶς
" πώποτε ὑπὸ τῶν ἐδὲν προσηκόντων ἐν τῇ
" πόλει, βοηθεῖν αὐτοῖς τὰ δίκαια· εἰ δὲ μὴ,
" τούτῳ μὲν ἅπαντα πιστεύειν, ἡμᾶς δὲ εἰς τὸν
" λοιπὸν χρόνον ἡγεῖσθαι χείρους εἶναι. ἐξ ἀρ-
" χῆς δ' ὑμᾶς περὶ αὐτῶν διδάξαι πειρά-
" σομαι.

κδ'. Τοῦτο τὸ προοίμιον ἁπάσας ἔχει τὰς ἀρετὰς, ὅσας δεῖ τὸ προοίμιον ἔχειν. δηλώσουσι δὲ οἱ κανόνες ἀυλῷ παρατεθέντες οἱ τῶν τεχνῶν. ἅπαντες γὰρ δή που παραγγέλλουσιν οἱ σωλαξάμενοι τὰς τέχνας, ὅταν ᾖ πρὸς οἰκείους ὁ ἀγὼν, σκοπεῖν ὅπως μὴ πονηροὶ, μηδὲ φιλοπράγμονες, οἱ κατήγοροι φανήσονται. κελεύουσί τε πρῶτον μὲν τιὼ αἰτίαν εἰς τὰς ἀντιδίκους περιίσάναι καὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἀγῶνος, καὶ λέγειν ὅτι μεγάλα ἀδικήματα, καὶ ἐκ ὀλίγα αὐτὰ μετρίως ἐνεγκεῖν, καὶ ὅτι ὑπὲρ ἀναγκαιοτέρων προσώπων ὁ ἀγὼν, καὶ ἐρήμων, καὶ ἧττον ὑπεροφθῆναι ἀξίων, οἷς μὴ βοηθήσας, κακίους ἂν ἐφάνησαν· καὶ ὅτι προκαλούμενοι τὰς ἀντιδίκους εἰς διαλλαγὰς, καὶ φίλοις τὰ πράγ-

μαλα

μαλα ἐπιτρέπουσες, καὶ τὰ δυναλὰ ἐλαττοῦσθαι ὑπομένουσες, ἀδενὸς ἠδυνήθησαν τυχεῖν τῶν μετρίων. ταῦτα μὲν δὴ παραγέλλουσι ποιεῖν οἱ τεχνογράφοι, ἵνα τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος ἐπιεικέσερον εἶναι δόξῃ. δυνάλαι δ' αὐτοῖς εὔνοιαν τοῦτο ποιεῖν· καὶ ἔσι κράτισον τῆς κατασκευῆς μέρος. ταῦθ' ὁρῶ πάνλα διὰ τοῦ προοιμίου τοῦδε γεγονότα. καὶ μὴν εἴς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροαλὰς ποιῆσαι, κελεύουσι συσρέψανλας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασαί· καὶ οἷά περ ἂν ᾖ τὰ μέλλονλα λέγεσθαι, τοιοῦτο καὶ τὸ προοίμιον ὑποτίθεσθαι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ δεῖγμα τοῦ πράγμαλος ποιουμένους, καὶ εὐθὺς ἀπ' ἐνθυμημάτων πειρᾶσθαι ἄρχεσθαι. ἔχει δὴ καὶ ταῦτα τὸ προοίμιον. ἔτι περὶ τῆς προσοχῆς ὧδέ πως τεχνολογοῦσιν· ὅτι δεῖ τὴ προσεκλικὰς μέλλονλα ποιεῖν τοὺς ἀκροατὰς, καὶ λέγειν θαυμασὰ καὶ παράδοξα, καὶ δεῖσθαι τῶν δικασῶν ἀκοῦσαι. φαίνεται δὲ καὶ ταῦτα πεποιηκὼς ὁ Λυσίας. καὶ προσέτι τούτοις τὸ λεῖον τῆς ἑρμηνείας, καὶ τὸ ἀφελὲς τῆς καλασκευῆς· ὧν μάλισα δεῖ τοῖς ὑπ' ἐκείνων προοιμιαζομένοις. ἄξιον δὲ καὶ τὴν διήγησιν ὡς ᾠκονόμηται καλαμαθεῖν. ἔχει δὲ ὅτως·

κέ. " Αδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" Διόδοτος καὶ Διογείτων, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμο-
" μήτριοι. καὶ τοῦτο μὲν ἀφανῆ οὐσίαν ἐνείμαντο,
" τὰ δὲ φανερᾶς ἐκοινώνουν. ἐργασαμένου δὲ Δι-
" οδότου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα,
" πείθει αὐτὸν Διογείτων λαβεῖν τοῦτο ἑαυ-
" τοῦ θυγατέρα, ἥπερ ἦν αὐτῷ μόνη. καὶ γί-
" νονται αὐτῷ δύο υἱοὶ καὶ θυγάτηρ. χρόνῳ δὲ
" ὕστερον καταλεγεὶς Διόδοτος μετὰ Θρα-
" σύλλου τοῦ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, καλέσας τὴν
" ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀδελφιδῆν οὖσαν, καὶ τὸν
" ἐκείνης μὲν πατέρα, αὑτοῦ δὲ κηδεστὴν καὶ ἀ-
" δελφὸν ὁμοπάτριον, πάππον δὲ τῶν παιδί-
" ων καὶ θεῖον, ἡγέμενος διὰ ταύτας τὰς ἀ-
" ναγκαιότητας ἑτέρου μᾶλλον προσήκειν ἑτέ-
" ρῳ εἰς τοὺς [αὐτοῦ] παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσ-
" θαι, διαθήκην αὐτῷ δίδωσι, καὶ πέντε τά-
" λαντα ἀργυρίου παρακαταθήκην. * αὐτίκα δὲ
" ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα καὶ τετ-
" ταράκοντα μνᾶς, χιλίας δὲ ὀφειλομένας ἐν
" Χερρονήσῳ. ἐπέσκηψε δὲ, ἐάν τι πάθῃ,
" τάλαντον μὲν * δοῦναι τῇ γυναικὶ, καὶ τὰ ἐν
" τῷ δωματίῳ ἀποδοῦναι· τάλαντον δὲ τῇ θυ-
" γατρὶ κατέλιπε, καὶ εἴκοσι μνᾶς καὶ τριάκον-
" τα στατῆρας Κυζικηνούς. ταῦτα δὲ πράξας,

" καὶ οἶκοι ἀντίγραφα καταλιπὼν, ᾤχετο
" στρατευσόμενος μετὰ Θρασύλλου. ἀποθα-
" νόντος δὲ ἐκείνου ἐν Ἐφέσῳ, Διογείτων τὴν
" μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀν-
" δρὸς, καὶ τὰ γράμματα λαμβάνει ἃ κατέλι-
" πε σεσημασμένα, φάσκων τὰ ναυτικὰ
" χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματείων
" κομίσασθαι. ἐπεὶ δὲ τῷ χρόνῳ ἐδήλωσε τὸν
" θάνατον αὐτοῖς, καὶ ἐποίησαν τὰ νομιζόμε-
" να, τὸν μὲν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἐν Πειραιεῖ
" διητῶντο· ἅπαντα γὰρ αὐτῷ κατελέλειπτο
" τὰ πατήδεια. ἐκείνων δ' ὑπολιπόντων, τὰς
" μὲν παῖδας εἰς ἄσυ ἀναπέμπει· τὴν δὲ μη-
" τέρα αὐτῶν ἐκδίδωσιν, πατδὸς πεντακισχι-
" λίας δραχμὰς, χιλίαις ἔλαττον ὧν ὁ ἀνὴρ
" αὐτῆς ἔδωκεν. ὀγδόῳ δ' ἔτει δοκιμαθέντος
" μετὰ ταῦτα τῷ πρεσβυτέρῳ τοῖν μειρακί-
" οιν, καλέσας αὐτὸς εἶπε Διογείτων, ὅτι
" καταλίποι αὐτοῖς ὁ πατὴρ εἴκοσι μνᾶς ἀρ-
" γυρίου, καὶ τριάκοντα στατῆρας. ἐγὼ δὲν πολ-
" λὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμε-
" τέραν τροφήν· καὶ ἕως μὲν εἶχον, οὐδέν μοι
" διέφερε· νῦν δὲ καὶ αὐτὸς ἄπορος διάκειμαι.
" σὺ δὲν ἐπειδὴ δεδοκίμασαι καὶ ἀνὴρ γεγένη-
" σαι, σκόπει αὐτὸς ἤδη, πόθεν ἕξεις τὰ ἐπι-
" τήδεια.

" τήδεια. ταῦτ' ἀκούσαντες, ἐκπεπληγμένοι καὶ
" δακρύοντες, ᾤχοντο πρὸς τὴν μητέρα, καὶ
" παραλαβόντες ἐκείνην, ἦκον πρὸς ἐμὲ, οἰκ-
" τρῶς ὑπὸ τῶν πάθους διακείμενοι, καὶ ἀθλίως
" ἐκπεπωκότες, κλαίοντες, καὶ παρακαλοῦντές
" με μὴ περιιδεῖν αὐτοὺς ἀποστερηθέντας τῶν
" πατρῴων, μηδ' εἰς πτωχείαν κατασάντας,
" ὑβρισμένους ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, ἀλλὰ βο-
" ηθῆσαι καὶ τῆς ἀδελφῆς ἕνεκα καὶ σφῶν [αὐ-
" τῶν]. πολλὰ ἂν εἴη λέγειν ὅσον πόνθ-
" ὸν τῇ ἐμῇ οἰκίᾳ ἦν ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ. τε-
" λευτῶσα ἡ μήτηρ αὐτῶν ἠντιβόλει με καὶ
" ἱκέτευε σωαγαγεῖν αὐτῆς τὸν πατέρα καὶ
" τοὺς φίλους, εἰποῦσα ὅτι, εἰ καὶ πρότερον μὴ
" εἴθισαι λέγειν ἐν ἀνδράσι, τὸ μέγεθ-
" αὐτοῖ ἀναγκάσει τῶν συμφορῶν περὶ τῶν
" σφετέρων κακῶν δηλῶσαι πάντα πρὸς ὑμᾶς.
" ἐλθὼν δ' ἐγὼ, ἠγανάκτουν μὲν πρὸς Ηγή-
" μονα τὸν ἔχοντα τοῦτο θυγατέρα· λό-
" γους δ' ἐποιούμην πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπαιδεύ-
" τους· ἠξίουν δὲ τοῦτον εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ
" τῶν πραγμάτων. Διογείτων δὲ τὸ μὲν
" πρῶτον οὐκ ἤθελε· τελευτῶν δὲ ὑπὸ τῶν
" φίλων ἠναγκάσθη. ἐπειδὴ δὲ συνήλθομεν,
" ἤρετο αὐτὸν ἡ γυνὴ, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔ-

" χων,

" χων, ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτῃ
" γνώμῃ χρῆσθαι, ἀδελφὸς μὲν ὢν τοῦ πατρὸς
" αὐτῶν, πατὴρ δ' ἐμὸς, θείου τε αὐτοῖς καὶ
" πάππου· καὶ εἰ μηδένα ἀνθρώπων ἠσχύνθη, τοὺς
" θεοὺς ἐχρῆν σε, φησὶ, δεδιέναι· ὃς ἔλαβες
" μὲν, ὅτ' ἐκεῖνος ἐξέλιπε, πέντε τάλαντα
" παρ' αὐτοῦ καταθήκην, καὶ περὶ τούτων ἐγὼ
" θέλω τοὺς παῖδας παρασησαμένη, καὶ τού-
" τους καὶ τοὺς ὕστερον ἐμαυτῇ γενομένους, ὁμόσαι
" ὅπου ἂν αὐτὸς λέγῃς. καίτοι οὐχ οὕτως ἐγώ
" εἰμι ἀθλία, οὐδ' οὕτω περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι
" χρήματα, ὥς' ἐπορκήσασα καὶ τῶν παί-
" δων τῶν ἐμαυτῆς τὸν βίον καταλιπεῖν, ἀ-
" δίκως ἢ ἀφελέσθαι τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν.
" ἔτι τοίνυν ἐξήλεγχεν αὐτὸν ἐπὶ τάλαντα
" κεκομισμένον * αὐτίκα, καὶ τετρακισχιλίας
" δραχμὰς, καὶ τούτων τὰ γράμματα ἐπέδειξ-
" εν. ὃν γὰρ τῇ διοικήσει, ὅτ' ἐκ Κολυτοῦ δι-
" ῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, τοὺς παῖδας
" ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ, ἐνεγκεῖν
" πρὸς ταύτιων. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν
" μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύης ἐπὶ τόκῳ δεδα-
" νεισμένας, καὶ ἑτέρας δισχιλίας δραχμὰς,
" καὶ ἔπιπλα πολλοῦ ἄξια· φοιτᾶν τε καὶ σῖτον
" αὐτοῖς ἐκ Χερρονήσου καθ' ἕκασον ἐνιαυτόν·

" ἔπειτα

" ἔπειτα σὺ ἐτόλμησας, ἔφη, εἰπεῖν, ἔχων το-
" σαῦτα χρήματα, ὡς δισχιλίας δραχμὰς ὁ
" τούτων πατὴρ κατέλιπε, καὶ τριάκοντα σα-
" τῆρας; * ἅπερ ἐμοὶ καταλειφθέντα ἐκείνου
" τελευτήσαντος· ἐξέωκας θυγατριδοῦς ὄντας
" ἐκ τῆς οἰκίας τῆς αὐτῶν ἐν τριβωνίοις, ἀν-
" υποδέτους, οὐ μετὰ ἀκολούθου, οὐ μετὰ
" χρωμάτων, οὐ μετὰ ἱματίων, οὐ μετ' ἐπίπ-
" λων, ἃ ὁ πατὴρ αὐτοῖς κατέλιπεν, οὐδὲ με-
" τὰ τῶν παρακαταθηκῶν, ἃς ἐκεῖνος παρά
" σοι κατεθετο. καὶ νῦν τοὺς μὲν ἐκ τῆς μητρυιᾶς
" τῆς ἐμῆς παιδεύεις ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐ-
" δαίμονας ὄντας· καὶ ταῦτα μὲν καλῶς ποι-
" εῖς· τοὺς δ' ἐμοὺς ἀδικεῖς, οὓς ἀτίμως ἐκ τῆς
" οἰκίας ἐκβαλὼν, ἀντὶ πλουσίων πλουσίους ἀπο-
" δεῖξαι προθυμῇ. καὶ ἐπὶ τοιούτοις ἔργοις οὔτε
" τοὺς θεοὺς φοβῇ, οὔτε ἐμὲ, τὸν σὴν θυγατέ-
" ρα, αἰσχύνῃ, οὔτε τῷ ἀδελφῷ μέμνησαι,
" ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιῇ
" χρημάτων. τότε μὲν ἦν, ὦ ἄνδρες δικα-
" ταὶ, πολλῶν καὶ δεινῶν ὑπὸ τῆς γυναικὸς ῥη-
" θέντων, οὕτω διετέθημεν οἱ παρόντες ὑπὸ
" τῶν τούτῳ πεπραγμένων, καὶ τῶν λόγων τῶν
" ἐκείνης, ὁρῶντες μὲν τοὺς παῖδας οἷα ἦσαν
" πεπονθότες, ἀναμιμνησκόμενοι δὲ τοῦ ἀπο-
" θανόντος,

" θανόν]ος, ὡς ἀνάξιον τῆς ὑσίας τὸν θη-
" τροπον κατέλιπεν, ὀνθυμώμενοι ἢ ὡς χα-
" λεπὸν ἐξευρεῖν ὅτῳ χρὴ περὶ τῶν ἑαυτῶ
" πιςεῦσαί τινα· ὥςε, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" μηδένα τῶν παρόν]ων δυώαθαι φθέγξ-
" αθαι, ἀλλὰ κ᾽ δακρύον]ας μηδὲν ἧτ]ον τῶν
" πεπονθότων, ἀπιόντας οἴχεσθαι σιωπῇ.

κς'. Ινα ἢ κ᾽ ὁ τῶν ἀποδείξεων χαρακτὴρ καθαφανὴς γένη]αι, θήσω κ᾽ τὰ θη τούτοις λεγόμενα. τὰς μὲν οὖν ἰδίας πίσεις, ὡς οὐ πολλῶν ἔτι λόγων δεομένας, δι᾽ αὐτῶν βεβαιοῦται τῶν μαρτύρων, οὐδὲν ἕτερον ἢ τοῦτο εἰπών· " Πρῶτον μὲν οὖν τούτων ἀνάβητέ " μοι μάρτυρες". τὰ ἢ ἀντιδίκυ δίκαια δι-χῇ νείμας, ὡς τὰ μὲν ὁμολογήσαν]ος αὐτῦ λαβεῖν, κ᾽ εἰς τὰς τροφὰς τῶν ὀρφανῶν ἀνη-λωκέναι σκηψαμένυ, τὰ ἢ ἐξάρνυ γενηθέν]ος εἰληφέναι, κἄπειτα ἐλεγχθέν]ος, ὑπὲρ ἀμ-φοτέρων ποιεῖται τὸν λόγον· τάς τε δαπάνας ἐχ ἃς ἐκεῖν]ος ἀπέφηνε γενέθαι λέγων, κ᾽ περὶ τῶν ἀμφιβόλων τὰς πίσεις ἀποδιδύς·

κζ'. " Αξιῶ τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, " τῷ λογισμῷ προσέχειν τὸν νῦν, ἵνα τοὺς " μὲν νεανίσκυς διὰ τὸ μέγεθ]ος τῶν συμ-" φορῶν ἐλεήσητε, τῦτον δ᾽ ἅπασι τοῖς πο-

" λίταις ἄξιον ὀργῆς ἡγήσηθε. εἰς τοσαύ-
" τιν γὰρ ὑποψίαν Διογείτων πάντας ἀν-
" θρώπους εἰς ἀλλήλους καθίσησιν, ὥσε μηδὲ
" ζῶντας, μηδὲ ἀποθνήσκοντας, μηδὲν μᾶλλον
" τοῖς οἰκειοτάτοις ἢ τοῖς ἐχθίσοις πιστεύειν·
" ὃς ἐτόλμησε τὰ μὲν ἔξαρνος γενέσθαι, τὰ
" δὲ τελευτῶν ὁμολογήσας, ἐλθεῖν εἰς δύο
" παῖδας καὶ ἀδελφιδῆ, λῆμμα καὶ ἀνάλωμα
" ἐν οἴκῳ ἔτεσιν, ἑπτὰ τάλαντα ἀργυρίου, καὶ
" ἑπτακισχιλίας δραχμὰς ἀποδεῖξαι· καὶ εἰς
" τοῦτο ἦλθεν ἀναισχυντίας, ὥσε ἐκ ἔχων
" ὅπου τρέψειε τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν
" δυοῖν παισὶν καὶ ἀδελφῇ, πέντε ὀβολοὺς τῆς
" ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ, καὶ εἰς
" γναφεῖον, [καὶ εἰς] ἱμάτια, καὶ εἰς κυρεῖον,
" ἐκ ἐῶν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν
" γεγραμμένα, συλλήβδην δὲ πάντος τοῦ χρό-
" νου, πλεῖον ἢ τάλαντον ἀργυρίου. εἰς δὲ τὸ
" μνῆμα τοῦ πατρὸς ἐκ ἀναλώσας πέντε καὶ
" εἴκοσι μνᾶς, ἐκ πεντακισχιλίων δραχμῶν,
" τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῶν τίθησι τούτοις λελο-
" γίσθαι. εἰς Διονύσια τοίνυν, ὦ ἄνδρες δι-
" καισταὶ (ἐκ ἄτοπον γάρ μοι δοκεῖ καὶ περὶ τού-
" του μνησθῆναι) ἑκκαίδεκα δραχμῶν ἀπέφαινεν
" ἐωνημένον ἀργίον· καὶ τούτων τὰς ὀκτὼ δραχ-

" μὰς

" μὰς ἐλογίζετο τοῖς παισίν· ἐφ' ὧν ἡμεῖς
" ἐχ ἥκιςα ὠργίσθημεν. ἔτως, ὦ ἄνδρες, ἐν
" ταῖς μεγάλαις ζημίαις ἐνίοτε ἐχ ἧττον τὰ
" μικρὰ λυπεῖ τὲς ἀδικεμένες· λίαν γὰρ
" φανερὰν τὴν πονηρίαν τῶν ἀδικέντων ἀπο-
" δείκνυσιν. εἰς τοίνυν τὰς ἄλλας ἑορτὰς κ
" θυσίας ἐλογίσατο αὐτοῖς πλέον ἢ τετρα-
" κισχιλίας δραχμὰς ἀνηλωμένας, ἕτερά τε
" παμπληθῆ, ἃ πρὸς τὸ κεφάλαιον συνε-
" λογίζετο· ὥσπερ διὰ τῦτο ἐπίτροπος τῶν
" παίδων καταλειφθεὶς, ἵνα γράμματα αὐ-
" τοῖς ἀντὶ τῶν χρημάτων ἀποδείξειε, κ πε-
" νεσάτους ἀντὶ πλεσίων ἀποφήνειε, κ ἵνα,
" εἰ μέν τις αὐτοῖς πατρικὸς ἐχθρὸς ἦν, ἐκεί-
" νε μὲν ἐπλάθωνται, τῷ δ', ἐπεὶ τῶν πα-
" τρώων εἰσὶν ἀπεστερημένοι, πολεμῶσι. καί-
" τοι εἰ ἐβέλετο δίκαιος εἶναι περὶ τὲς παῖ-
" δας, ἐξῆν αὐτῷ, κατὰ τὲς νόμες, οἳ κεῖνται
" περὶ τῶν ὀρφανῶν κ τοῖς ἀδυνάτοις τῶν
" ἐπιτρόπων κ τοῖς δυναμένοις, μισθῶσαι τὸν
" οἶκον, ἀπηλλαγμένῳ πολλῶν πραγμάτων,
" ἢ γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσιόντων τὲς
" παῖδας τρέφειν· κ ὁπότερον τέτων ἐποίη-
" σεν, ἐδενὸς ἂν ἧττον Αθηναίων πλέσιοι ἦ-
" σαν. νυνὶ δέ μοι δοκεῖ ἐδὲ πώποτε διανοη-

" θῆναι ὡς φανερὰν καλασήσων τιὼ ὐσίαν,
" ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἔξων τὰ τύτων· ἡγύμεν@
" δεῖν τιὼ αὐτῦ πονηρίαν κληρονόμον εἶναι
" τῶν τῦ τεθνεῶτ@ χρημάτων. ὃ δ' πάν-
" των δεινόταλον, ὦ δικασαί· ὅτ@ γὰρ, συν-
" τριηραρχῶν Αλέξιδι τῷ Αρισοδίκυ, φάσκων
" δυεῖν δεύσας πεντήκοντα μνᾶς ἐκείνῳ συμ-
" βαλέθαι, τὸ ἥμισυ τύτων τοῖς ὀρφανοῖς ὅσι
" λελόγισαι, ὃς ἡ πόλις ὐ μόνον, παῖδας ὄν-
" τας, ἀτελεῖς ἐποίησεν, ἀλλὰ κ ἐπειδὰν δο-
" κιμαθῶσιν, ὁμιαυτὸν ἀφῆκεν ἁπασῶν τῶν
" λειτυργιῶν. ὅτ@ δ', πάππ@ ὢν, παρὰ
" τὺς νόμυς, τῆς ἑαυτῦ τριηραρχίας παρὰ
" τῶν [αὐτῦ] θυγατριδῶν τὸ ἥμισυ πράτ]ε-
" ται. κ ἀποπέμψας εἰς τὸν Αδρίαν ὁλκάδα
" δυοῖν ταλάνοιν, ὅτε μὲν ἀπέσειλεν, ἔλεγε
" πρὸς τιὼ μητέρα αὐτῶν, ὅτι τῶν παίδων
" ὁ κίνδυν@ εἴη· ἐπεὶ δ' ἐσώθη κ ἐδιπλασί-
" ασεν, αὐτῦ τιὼ ἐμπορίαν ἔφασκεν εἶναι.
" καί τοι εἰ μὲν τὰς ζημίας τύτων ἀποδείξει,
" τὰ δ' σωθέντα τῶν χρημάτων αὐτὸς ἕξει,
" ὅπη μὲν ἀνήλωλαι τὰ χρήματα, ὐ χαλε-
" πῶς εἰς τὸν λόγον ἐγγράψει, ῥαδίως δ' ἐκ
" τῶν ἀλλοτρίων αὐτὸς πλυτήσει. καθ' ἕκα-
" σον μὲν ἕν, ὦ δικασαὶ, πολὺ ἂν εἴη ἔργον

" πρὸς ὑμᾶς λογίζεσθαι· ἐπειδὴ ᾗ μόλις παρ'
" αὐτῶ παρέλαβον τὰ γράμματα, μάρτυρας
" ἔχων, ἠρώτων Αριστόδικον τὸν ἀδελφὸν Σ'
" Αλέξιδ· (αὐτὸς γὰρ ἐτύγχανε τετελευ-
" τηκὼς) εἰ ὁ λόγ· αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρ-
" χίας· ὁ ᾗ, ἔφασκεν εἶναι. κ' ἐλθόντες οἴ-
" καδε, εὕρομεν Διογείτονα τέτταρας κ' εἴ-
" κοσι μνᾶς ἐκείνῳ συμβεβλημένον εἰς τὶω
" τριηραρχίαν· ἔτ· ᾗ ἐπέδειξε δυεῖν δεούσας
" πεντήκοντα μνᾶς ἀνηλωκέναι· ὥστε τούτοις
" λελογίσθαι, ὅσον ὅπερ ὅλον τὸ ἀνάλωμα
" αὐτῷ γεγένηται. καίτοι τί αὐτὸν οἴεσθε
" ποιηκέναι περὶ ὧν αὐτῷ ἠδεὶς σώοιδεν,
" ἀλλ' αὐτὸς μόν· διεχείριζεν, ὃς ἃ δι' ἑ-
" τέρων ἐπράχθη, κ' ὑ χαλεπὸν ἦν περὶ τού-
" των πυθέσθαι, ἐτόλμησε ψευσάμεν·, τέτ-
" ταρσι κ' εἴκοσι μναῖς τὰς αὐτῶ συγα-
" τριδᾶς ζημιῶσαι; καί μοι ἀνάβητε τούτων
" μάρτυρες. ΜΑΡΤΥΡΕΣ. τῶν μὲν μαρ-
" τύρων ἀκηκόατε, ὦ δικασταί. ἐγὼ δ' ὅσα
" τελευτῶν ὡμολόγησεν αὐτὸς ἔχειν χρήμα-
" τα, ἁπλᾶ τάλαντα κ' τετταράκοντα μνᾶς,
" ἐκ τούτων αὐτῶν λογιοῦμαι, πρόσοδον μὲν
" ὑδεμίαν ὑποφαίνων, ὑπὸ ᾗ τῶν ὑπαρχόντων
" ἀναλίσκων· κ' θήσω, ὅσον ὑδεὶς πώποτε ἂν

" τῇ

" τῇ πόλει, εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν, καὶ
" παιδαγωγὸν καὶ θεράπαιναν, χιλίας δραχ-
" μὰς ἑκάστῳ ἐνιαυτῷ, μικρὸν ἔλαττον ἢ τρεῖς
" δραχμὰς τῆς ἡμέρας. ὧν ὀκτὼ ἔτεσιν αὗται
" γίνονται ὀκτακισχίλιαι δραχμαί· καὶ ἀπο-
" δείκνυται ἐξ τάλαντα περιόντα τῶν ἑπτὰ
" ταλάντων, καὶ εἴκοσι μναῖ. ἐγὼ γὰρ ἂν δυοῖν
" ἀποδεῖξαι ἔθ' ὑπὸ τῶν ληστῶν ἀπολωλεκὼς,
" ἔτε ζημίαν εἰληφὼς, ἔτε χρήσαις ἀποδε-
" δωκώς....

κή. Εν μὲν δὴ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις μαλακώτερος, ὥσπερ ἔφην. βέλεται μὲν γὰρ ὑψηλότερος εἶναι, καὶ μεγαλοπρεπέστερος, καὶ τῶν γε καθ' ἑαυτὸν ἢ πρότερον ῥητόρων ἀκμασάντων ἁδενὸς ἂν δόξειεν εἶναι καταδεέστερος· ἐὰν διεγείρῃ γ' τὴν ἀκροατὴν, ὥσπερ Ισοκράτης, ἢ Δημοσθένης· θήσω γ' καὶ τούτων παράδειγμα.

κθ. Εστι δή τις αὐλῷ πανηγυρικὸς λόγος, ὃν ᾧ πείθει τοὺς Ελληνας, ἀγομένης Ολυμπιάσι τ πανηγύρεως, ἐκβάλλειν Διονύσιον τὸν τύραννον τ ἀρχῆς, καὶ Σικελίαν ἐλευθερῶσαι, ἄρξασθαί τε τ ἔχθρας αὐτίκα μάλα, διαρπάσαντας τὸν τυράννου σκηνὴν χρυσῷ τε καὶ πορφύρᾳ καὶ ἄλλῳ πλούτῳ πολλῷ κεκοσμημένην.

νην. ἔπεμψε γὰρ θεωρὸς εἰς τὴν πανήγυριν ὁ Διονύσιος, ἄγοντας θυσίαν τῷ θεῷ· μεγαλοπρεπής τε καταγωγὴ τῶν θεωρῶν ἐγίνετο ἐν τῷ τεμένει καὶ πολυτελὴς, ἵνα θαυμαθείη μᾶλλον ὁ τύραννος ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος. ταύτῃ λαβὼν τὴν ὑπόθεσιν, τοιαύτῃ πεποίηται τὴν ἀρχὴν ὁ λόγος.

λ'. "Ἀλλων τε πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων
"ἕνεκα, ὦ ἄνδρες, ἄξιον Ἡρακλέους μεμνῆσ-
"θαι, καὶ ὅτι τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος σωή-
"γειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. ἐν μὲν
"γὰρ τῷ τέως χρόνῳ ἀλλοτρίως αἱ πόλεις
"πρὸς ἀλλήλας διέκειντο· ἐπειδὴ ὁ ἐκεῖνος
"τοὺς τυράννους ἔπαυσε, καὶ τοὺς ὑβρίζοντας
"ἐκώλυσεν, ἀγῶνα μὲν σωμάτων ἐποίησε,
"φιλοτιμίαν δὲ πλέτῳ, γνώμης δ' ἐπίδειξιν
"ἐν τῷ καλλίστῳ τῆς Ἑλλάδος· ἵνα τούτων
"ἁπάντων ἕνεκα εἰς τὸ αὐτὸ συνέλθωμεν,
"τὰ μὲν ὀψόμενοι, τὰ δὲ ἀκουσόμενοι. ἡγή-
"σατο γὰρ τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν [ἂν]
"γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι τῆς πρὸς ἀλλήλους
"φιλίας. ἐκεῖνος μὲν ἓν ταῦθ' ὑφηγήσατο.
"ἐγὼ δὲ ἧκω ὑμῖν μικρολογησόμενος, οὐδὲ περὶ
"τῶν ὀνομάτων μαχούμενος· ἡγοῦμαι γὰρ
"ταῦτα, ἔργα μὲν εἶναι * σοφὰ τῶν λίαν
"ἀχρήτων

" ἀχρήσων καὶ σφόδρα βίᾳ δεομένων· ἀνδρὸς δ'
" ἀγαθοῦ καὶ πολίτου πολλοῦ ἀξίου, περὶ τῶν
" μεγίστων συμβουλεύειν· ὁρῶν οὕτως αἰσχρῶς
" διακειμένην τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολλὰ μὲν
" αὐτῆς ὅλα ὑπὸ τῷ βαρβάρῳ, πολλὰς δὲ
" πόλεις ὑπὸ τυράννων ἀνασάτους γεγενημέ-
" νας. καὶ ταῦτα εἰ μὲν δι' ἀθένειαν ἐπάσχο-
" μεν, σέργειν ἂν ἐγὼ ἀνάγκη τὴν τύχην. ἐπ-
" ειδὴ δὲ διὰ κάσιν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φι-
" λονεικίαν, πῶς οὐκ ἄξιον τῶν μὲν παύσασ-
" θαι, τὰ δὲ κωλῦσαι, εἰδότας ὅτι φιλονεικεῖν
" μέν ἐστιν, εὖ πρατηόντων, γνῶναι δὲ τὰ βέλ-
" τιστα, τῶν αὐτῶν; ὁρῶμεν γὰρ τοὺς κινδύ-
" νους, καὶ μεγάλους, καὶ πανταχόθεν περιεσπ-
" κότας. ἴσασθε δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ, τῶν
" κρατούντων τῆς θαλάσσης· τῶν δὲ χρημάτων
" βασιλεὺς ταμίας· τὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων σώ-
" ματα, τῶν δαπανᾶσθαι δυναμένων· ναῦς δὲ
" πολλὰς αὐτὸς κέκτηται, πολλὰς δ' ὁ τύ-
" ραννος τῆς Σικελίας. ὥστε ἄξιον τὸν μὲν
" πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καταθέσθαι, τῇ δ'
" αὐτῇ γνώμῃ χρωμένους, τῆς σωτηρίας ἀντέ-
" χεσθαι· καὶ περὶ μὲν τῶν παρεληλυθότων
" αἰσχύνεσθαι, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἔσεσ-
" θαι δεδιέναι, καὶ τοὺς προγόνους μιμεῖσθαι, οἳ

" τοὺς

" τὺς μὲν βαρβάρυς ἐποίησαν, τῆς ἀλλοτρίας
" ἐπιθυμίνας, τῆς σφετέρας αὐτῶν ἐσερῆσ-
" θαι· τὺς δ' τυράννυς ἐξελάσανλες, κοινῇ
" ἅπασι τὴν ἐλευθερίαν κατέσησαν. θαυμά-
" ζω δ' Λακεδαιμονίυς πάνλων μάλισα, τίνι
" ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι, καιομένῃ τῇ Ελ-
" λάδα περιορῶσιν, ἡγεμόνες ὄντες τῶν Ελ-
" λήνων, ὐκ ἀδίκως, κ) διὰ τὴν ἔμφυτον ἀρε-
" τῇ, κ) διὰ τῇ πρὺς τὺν πόλεμον ἐπιση-
" μῳ· μόνοι δ' οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, κ) ἀτεί-
" χισοι, κ) ἀσασίασοι, κ) ἀήτ]ητοι, κ) *τόποις
" ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι· ὧν ἕνεκα ἐλπὶς
" ἀθάνα]ον τῇ ἐλευθερίαν αὐτὺς κεκ]ῆθαι,
" κ), ὐν τοῖς παρεληλυθόσι κινδώοις σω]ῆρας
" γενομένυς τ Ελλάδ@, περὶ τῶν μελλόν-
" των προορᾶθαι. ὐ τοίνυν ὁ ἐπὶν καιρὺς
" ξ παρόν]@ βελ]ίων· ὐ γὰρ ἀλλο]ρίας δεῖ
" τὰς τῶν ἀπολωλότων συμφορὰς νομίζειν,
" ἀλλ' οἰκείας· ὐδ' ἀναμεῖναι ἕως [ἂν] ἐπ'
" αὐτὺς ἡμᾶς αἱ δυνάμεις ἀμφοτέρων ἔλθω-
" σιν, ἀλλ', ἕως ἔτι ἔξεσι, τὴν τέτων ὕβριν
" κωλῦσαι. τίς γὰρ ὐκ ἂν ὐνορῶ ὐν τῷ πρὺς
" ἀλλήλυς πολέμῳ μεγάλυς αὐτὺς γε]ενη-
" μένυς; ὧν ὐ μόνον αἰσχρῶν ὄν]ων, ἀλλὰ
" κ) δεινῶν, τοῖς μὲν μεγάλα ἐξημαρτηκόσιν

" ἐξουσία γεγένηται τῶν πεπραγμένων· τοῖς δὲ
" Ελλησιν, ὑδεμία αὐτῶν τιμωρία.

λά. Ενὸς ἔτι παράδειγμα θήσω λόγου συμβουλευτικοῦ, ἵνα καὶ τούτου καὶ γένους καὶ λόγου ὁ χαρακτὴρ γένηται σαφῆς.

λβ'. Υπόθεσιν δὲ περιέληφε, περὶ καταλῦσαι τὸν πάτριον πολιτείαν Αθήνησι. καὶ γὰρ δήμου καθελθόντος ἐκ Πειραιῶς, καὶ ψηφισαμένου διαλύσασθαι πρὸς τοὺς ἐν ἄστει, καὶ μηδενὸς τῶν γεγενημένων μνησικακεῖν· δέους δὲ ὄντος μὴ πάλιν τὸ πλῆθος εἰς τοὺς εὐπόρους ὑβρίζῃ τὸν ἀρχαίαν ἐξουσίαν κεκομισμένον, καὶ πολλῶν ὑπὲρ τούτου γινομένων λόγων, Φορμίσιός τις τῶν συγκατελθόντων μετὰ τοῦ δήμου, γνώμην εἰσηγήσατο, τοὺς μὲν φεύγοντας κατιέναι, τὸν δὲ πολιτείαν μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς τὸν γῆν ἔχουσι παραδοῦναι· βουλομένων ταῦτα γενέσθαι καὶ Λακεδαιμονίων. ἔμελλον δὲ, καὶ ψηφίσματος τούτου κυρωθέντος, πεντακισχίλιοι σχεδὸν Αθηναίων ἀπελαθήσεσθαι τῶν κοινῶν. ἵνα δὴ μὴ τοῦτο γένοιτο, γράφει τὸν λόγον τόνδε ὁ Λυσίας τῶν ἀπόρων τινὶ καὶ πολιτευομένων. εἰ μὲν ἦν ἐρρήθη τότε, ἄδηλον· σύγκειται γὰρ ὡς πρὸς ἀγῶνα ἀπραγμάτευτον. ἔστι δὲ ὅδε·

λγ'. " Οτε ὀνομίζομεν, ὦ Αθηναῖοι, τὰς
" γεγενημένας συμφορὰς ἱκανὰ μνημεῖα τῇ
" πόλει καλαλελεῖφθαι, ὥσε μηδ' ἂν τὸς ἀπ-
" γινομένυς ἑτέρας πολιτείας ἀπθυμεῖν, τότε
" δὴ ὅτοι τὸς κακῶς πεπονθότας, κ) ἀμφοτέ-
" ρων πεπειραμένυς, ἐξαπαλῆσαι ζητῶσι τοῖς
" αὐτοῖς ψηφίσμασιν οἵσπερ κ) πρότερον. διὸ
" δὴ κ) τύτων μὲν ὐ θαυμάζω, ὑμῶν ὃ τῶν
" ἀκροωμένων, ὅτι πάντων ἐσε ἐπιλησμο-
" νέσαλοι * ἢ πάσχειν ἑτοιμόταλοι κακῶς ὑπὸ
" τοιύτων ἀνδρῶν, οἳ τῇ μὲν τύχῃ τῶν Πει-
" ραιῶς πραγμάτων μετέσχον, τῇ ὃ γνώμῃ
" τῶν ἐξ ἄσε. καί τοι τί ἔδει φεύγονλας
" καλελθεῖν, εἰ χειρολονῆλες ὑμᾶς αὐτὸς κα-
" ταδυλῶδε; ἐγὼ μὲν ἔν, ὦ Αθηναῖοι, ****
" ὅτε γένει ἀπολαυνόμεν, ἀλλ' ἀμφότερα
" τῶν ἀνλιλεγόνλων πρότερ ὢν, ἡγῶμαι
" ταύτῃ μόνῃ σωτηρίαν εἶναι τῇ πόλει, ἅ-
" πασιν Αθηναίοις τ πολιτείας μελεῖναι· ἐπεὶ
" ὅτε κ) τὰ τείχη, κ) τὰς ναῦς, κ) τὰ χρή-
" μαλα, κ) [τὸς] συμμάχυς ἐκλήμεθα, ὐχ ὅ-
" τως ἵνα Αθηναίων τινὰ * ποιήσωμεν, διενοή-
" μεθα, ἀλλὰ κ) Εὐβοεῦσιν ἀπγαμίαν ἐποι-
" ήμεθα· νῦ ὃ κ) τὸς ὑπάρχονλας πολίτας
" ἀπολῶμεν; ὐκ, ἂν ἔμοιγε πειθώμεθα. ὐδὲ

" μετὰ τῶν τειχῶν καὶ ταῦτα ἡμῶν αὐτῶν περι-
" αιρησόμεθα, ὁπλίτας πολλοὺς καὶ ἱππέας καὶ
" τοξότας· ὧν ὑμεῖς ἀνεχόμενοι, βεβαίως
" δημοκρατήσεσθε, τῶν δ' ἐχθρῶν πλέον ἐπι-
" κρατήσετε, ὠφελιμώτεροι δ' τοῖς συμμάχοις
" ἔσεσθε. ἐπίσασθε γὰρ ταῖς ἐφ' ἡμῶν ὀλι-
" γαρχίαις γεγενημέναις, καὶ οὐ τοὺς γιγ κε-
" κλημένους ἔχοντας τιμὴ πόλιν, ἀλλὰ καὶ πολ-
" λοὺς μὲν αὐτῶν ἀποθανόντας, πολλοὺς δ' ἐκ
" τῆς πόλεως ἐκπεσόντας· ὃς ὁ δῆμος καλα-
" γαγὼν, ὑμῖν μὲν τὴν ὑμετέραν ἀπέδωκεν,
" αὐτὸς δ' ταύτης οὐκ ἐτόλμησε μετασχεῖν.
" ὥσε, ἂν ἔμοιγε πείθησθε, οὐ τοὺς εὐεργέ-
" τας, καθ' ὅσον δύνασθε, τῆς πατρίδος ἀποστε-
" ρήσετε, οὐδὲ τοὺς λόγους πιστοτέρους τῶν ἔρ-
" γων, οὐδὲ τὰ μέλλοντα τῶν γεγενημένων νο-
" μιεῖτε· ἄλλως τε καὶ μεμνημένοι τῶν περὶ τὴν
" ὀλιγαρχίας μαχομένων, οἱ τῷ μὲν λόγῳ
" τῷ δήμῳ πολεμοῦσι, τῷ δ' ἔργῳ τῶν ὑμετέ-
" ρων ἐπιθυμοῦσιν· ἅπερ κτήσονται, ὅταν ὑμᾶς
" ἐρήμους συμμάχων λάβωσιν. * εἶτα τοῖς τῶν
" ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐρῶσι, τίς ἔσται σωτηρία
" τῇ πόλει, εἰ μὴ ποιήσαιμην * Λακεδαιμο-
" νίοις κελεύουσιν. ἐγὼ δ' τούτοις εἰπεῖν ἀξιῶ,
" τί τῷ πλήθει περιγενήσεται, εἰ ποιήσαιμεν

" ἃ ἐκεῖ-

" ἃ ἐκεῖνοι προσάτ]ουσιν; εἰ δ' μὴ, πολὺ
" κάλλιον μαχομένους ἀποθνήσκειν, ἢ φανερῶς
" ὑμῶν αὐτῶν θάνα]ον κα]αψηφίσα]αι. ἡ]ῦ-
" μαι γὰρ, * ἐὰν μὲν πείθω, ἀμφοτέροις κοι-
" νὸν εἶναι κίνδυνον· ὁρῶ δ' Αργείους κ' Μαν-
" τινέας τῷ αὐτῷ ἔχον]ας γνώμῳ, τοὺς
" μὲν, ὁμόρους ὄντας Λακεδαιμονίοις, τοὺς δ',
" ἐγ]ὺς οἰκοῦν]ας, κ' τοὺς μὲν, οὐδὲν ἡμῶν πλέι-
" ους, τοὺς δ', οὐδὲ τρισχιλίους ὄντας. ἴσασι
" γὰρ ὅτι, κἂν πολλάκις εἰς τοῦτο τῶν ἐμ-
" βάλωσι, πολλάκις αὐτοῖς ἀπαντήσου]αι,
" ὅπλα λαβόν]ες· ὥσε ὁ καλὸς ὁ κίνδυνος
" αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι, ἐὰν μὲν νικήσωσι, τού-
" τους κα]αδουλώσα]αί γε· ἐὰν δ' ἡτ]ηθῶσι,
" σφᾶς αὐτοὺς [τῶν] ὑπαρχόν]ων ἀγαθῶν
" ἀποσερῆσαι· ὅσῳ δ' ἂν ἄμεινον πράτ]ωσι,
" τοσούτῳ ἐπιθυμῆσαι κινδυνεύειν. ἔχομεν
" δ', ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, κ' ἡμεῖς ταύτῃ τῇ
" γνώμῃ, ὅτε τῶν Ελλήνων ἤρχομεν, κ' ἐδο-
" κοῦμεν καλῶς βουλεύε]αι, περιορῶν]ες μὲν
" τὴν χώραν τεμνομένην, οὐ νομίζον]ες δ'
" χρῆναι περὶ αὐτῆς διαμάχε]αι. ἄξιον
" γὰρ ἦν, ὀλίγων ἀμελοῦν]ας, πολλῶν ἀγα-
" θῶν φείσα]αι. νῦν δ', ἐπεὶ ἐκείνων μὲν
" ἁπάντων μάχῃ ἐσερήμε]α, ἡ δ' πατρὶς ἡ-

" μῶν

" μῶν λέλειπται, ἴσμεν ὅτι ὁ κίνδυνος ὅτ-
" μόνος ἔχει τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας. ἀλ-
" λὰ χρὴ ἀναμνησθέντας ὅτι ἤδη καὶ ἑτέροις
" ἀδικουμένοις βοηθήσαντες, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ
" πολλὰ τρόπαια τῶν πολεμίων ἐστήσαμεν,
" ἄνδρας ἀγαθοὺς περὶ τὴν πατρίδα καὶ ἡμῶν
" αὐτῶν γίνεσθαι, πιστεύοντας μὲν τοῖς θεοῖς,
" καὶ ἐλπίζοντας * ἐπὶ τὸ δίκαιον μεταὶ τῶν ἀδι-
" κουμένων ἕσεσθαι. δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, ὦ
" Αθηναῖοι, εἰ, ὅτε μὲν ἐφεύγομεν, ἐμαχό-
" μεθα Λακεδαιμονίοις, ἵνα καταλθωμεν· κατ-
" ελθόντες δ', φευξόμεθα, ἵνα μὴ μαχώμεθα.
" ἀκῶν αἰσχρὸν, εἰ εἰς τοῦτο κακίας ἥξομεν,
" ὥστε οἱ μὲν πρόγονοι καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων
" ἐλευθερίας Ελλήνων διεκινδύνευον, ὑμεῖς δ'
" ἀδὲ ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας αὐτῶν τολμᾶτε πο-
" λεμεῖν;

λδ'. Αλλ' ἅλις ἤδη παραδειγμάτων, ἵνα μὴ περὶ τῶν λοιπῶν ῥητόρων τὸν αὐτὸν διαλεχθῶμεν τρόπον. ἔπεται δὲ τῷ ῥήτορι τούτῳ καλὰ τὴν τάξιν τῶν χρόνων Ισοκράτης. περὶ δὴ τούτου λεκτέον ἐφεξῆς, ἑτέραν ἀρχὴν λαβοῦσιν.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Ισοκράτης ὁ Αθηναῖος, ἐγεννήθη μὲν ἐπὶ τῆ ὀγδοηκοστῆς καὶ ἕκτης ὀλυμπιάδος, ἄρχοντος Αθήνησι Λυσιμάχου, πέμπτῳ πρότερον ἔτει τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δυσὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι νεώτερος Λυσίου. πατρὸς ἦν Θεοδώρου, τινὸς τῶν μετρίων πολιτῶν, θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου, καὶ τὸν βίον ἀπὸ ταύτης ἔχοντος τῆς ἐργασίας. ἀγωγῆς δὲ τυχὼν εὐσχήμονος, καὶ παιδευθεὶς ἀδενὸς Αθηναίων χεῖρον, ἐπειδὴ τάχιστα ἀνὴρ ἐγένετο, φιλοσοφίας ἐπεθύμησε. γενόμενος δὲ ἀκούσας Προδίκου τε τοῦ Κείου, καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου, καὶ Τισίου τοῦ Συρακουσίου, τῶν τότε μέγιστον ὄνομα ἐν τοῖς Ελλησιν ἐχόντων ἐπὶ σοφίᾳ· (ὡς δέ τινες ἱστοροῦσι, καὶ θηραμένους τοῦ ῥήτορος, ὃν οἱ τριάκοντα ἀπέκτειναν, δημοτικὸν εἶναι δοκοῦντα·) σπουδὴν μὲν ἐποιεῖτο πράττειν τε καὶ λέγειν τὰ πολιτικά. ὡς δὲ ἡ φύσις ἠναντιοῦτο, τὰ πρῶτα καὶ κυριώτατα τοῦ ῥήτορος ἀφελομένη, τόλμαν τε καὶ φωνῆς μέγεθος, ὧν χωρὶς οὐκ οἷόν τε ἦν ἐν ὄχλῳ λέγειν, ταύτης μὲν ἀπέστη τῆς προαιρέσεως. ἐπιθυμῶν δὲ δόξης, καὶ τοῦ πρωτεῦσαι παρὰ τοῖς Ελλησιν ἐπὶ σοφίᾳ, καθάπερ

περ αὐτὸς εἴρηκεν, ἀπὶ τὸ γράφειν ἀ διανοηθείη κατέφυγεν· ὐ περὶ μικρῶν τὴν προαίρεσιν ποιούμενος, ὐδὲ περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων, ὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἄλλοι τινὲς τῶν τότε σοφιστῶν· περὶ ἃ τῶν Ελληνικῶν κ βασιλικῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν ὑπελάμβανε τάς τε πόλεις ἄμεινον οἰκήσεσθαι, κ τὲς ἰδιώτας ἐπίδοσιν ἕξειν πρὸς ἀρετήν. ταῦτα γὰρ ἐν ΤΩ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΚΩ λόγῳ περὶ αὐτῦ γράφει. πεφυρμένην ἃ παραλαβὼν τὴν ἄσκησιν τῶν λόγων ὑπὸ τῶν περὶ Γοργίαν κ Πρωταγόραν σοφιστῶν, πρῶτος ἐχώρησεν ἀπὸ τῶν ἐριστικῶν τε κ * φυσικῶν ἀπὶ τὲς πολιτικὲς, κ περὶ ταύτῳ σπεδάζων τὴν ἀπιστήμην διετέλεσεν· ἐξ ἧς, ὥς φησιν αὐτὸς, τὸ βελεύεσθαι κ λέγειν κ πράττειν τὰ συμφέροντα παραγίνεται τοῖς μαθῦσιν. ἀπιφανέστατος γενόμενος τῶν καθ' τὸν αὐτὸν ἀκμασάντων χρόνον, κ τὲς κρατίστες τῶν Αθηναίων τε κ ἐν τῇ ἄλλῃ Ελλάδι νέων παιδεύσας (ὧν οἱ μὲν ἐν τοῖς δικανικοῖς ἐγένοντο ἄριστοι λόγοις, οἱ δ' ἐν τῷ πολιτεύεσθαι κ τὰ κοινὰ πράττειν διήνεγκαν, κ ἄλλοι ἃ τὰς κοινὰς τῶν Ελλήνων τε κ βαρβάρων πράξεις ἀνέγραψαν) κ τ Αθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτῦ σχολὴν, καθ' τὰς

τὰς

τὰς ἀποικίας τῶν λόγων, πλεῖστον ὅσον ἀφεὶς τῶν ἀπὸ φιλοσοφίας χρηματισαμένων περιποιησάμενος, ἐτελεύτα τὸν βίον ἐπὶ Χαιρωνίδου ἄρχοντος, ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης, δυοῖν δέοντα βεβιωκὼς ἑκατὸν ἔτη, γνώμῃ χρησάμενος, ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως συγκαταλῦσαι τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀδήλως ἔτι ὄντος πῶς χρήσεται τῇ τύχῃ Φίλιππος παραλαβὼν τὴν τῶν Ελλήνων ἀρχήν. τὰ μὲν οὖν ἱστορούμενα περὶ αὐτοῦ, κεφαλαιωδῶς ταῦτ' ἐστίν.

β. Η δὲ λέξις, ἣν κέχρηται, τοιοῦτόν τινα χαρακτῆρα ἔχει. καθαρὰ μέν ἐστιν οὐχ ἧττον τῆς Λυσίου, καὶ ἀδεὴς εἰκῆ τιθεῖσα ὄνομα· τοῦ τε διαλέκτου ἀκριβοῦσα ἐν τοῖς πάνυ τοῦ κοινοῦ καὶ συνηθεστάτου· καὶ γὰρ αὕτη πέφευγεν ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων τὴν ἀπειροκαλίαν. καλὰ δὲ τὴν τροπικοῦ φράσιν, ὀλίγον τι διαλλάττει τῆς Λυσίου καὶ κέκραται συμμέτρως· τό,τε σαφὲς ἐκείνῃ παραπλήσιον ἔχει, καὶ τὸ ἐναργές· ἠθική τέ ἐστι καὶ πιθανή. καὶ σφοδρύλη μὲν οὐκ ἔστιν, ὥσπερ ἐκείνη, καὶ συγκεκρουμένη, καὶ πρὸς ἀγῶνας δικανικὰς εὔθετος· ὑπτία δέ ἐστι μᾶλλον καὶ κεχυμένη πλαδαρῶς. ἀδὲ δὴ συντομος ἔστως, ἀλλὰ καὶ καλασκελὴς καὶ

βραδυτέρα δ' μετρίως· δι' ὃν ἡ αἰτίαν τοῦτο πάσχει, μετὰ μικρὸν ἐρῶ. ὡδὲ τὴν σύνθεσιν ἐπιδείκνυται τὴν φυσικὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀναγώνιον, ὥσπερ ἡ Λυσίου, ἀλλὰ πεποιημένην μᾶλλον εἰς σεμνότητα πομπικῶς καὶ ποικίλως, καὶ πῇ μὲν εὐπρεπεστέραν ἐκείνης, πῇ δὲ περιεργοτέραν. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὕτω τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει, καὶ τὸ γλαφυρῶς λέγειν σοχάζεται μᾶλλον ἢ δ' ἀφελῶς. τῶν τε γὰρ φωνηέντων τὰς παραλλήλους θέσεις, ὡς λυούσας τὰς ἁρμονίας τῶν ἤχων, καὶ τὴν λειότητα τῶν φθόγγων λυμαινομένας, παραιτεῖται· περιόδῳ τε καὶ κύκλῳ περιλαμβάνειν τὰ νοήματα πειρᾶται ῥυθμοειδεῖ πάνυ, καὶ ὁ πολὺ ἀπέχοντι δ' ποιητικοῦ μέτρου· ἀναγνώσεώς τε μᾶλλον οἰκειότερός ἐστιν ἢ ῥήσεως. τοιγάρτοι τὰς μὲν ἐπιδείξεις τὰς ἐν ταῖς πανηγύρεσι, καὶ τὴν ἐκ χειρὸς θεωρίαν φέρουσιν αὐτοῖ οἱ λόγοι· τὰς δ' ἐν ἐκκλησίαις καὶ δικαστηρίοις ἀγῶνας οὐχ ὑπομένουσι. τούτου δ' αἴτιον, ὅτι πολὺ τὸ παθητικὸν ἐν ἐκείνοις εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ ἧκιστα δέχεται περίοδος. αἵ τε παρομοιώσεις καὶ παρισώσεις καὶ τὰ ἀντίθετα, καὶ πᾶς ὁ τῶν τοιούτων σχημάτων κόσμος, πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ, καὶ

λυπεῖ

λυπεῖ πολλάκις τὴν ἄλλην καλασκευὴν, προσισάμενος ταῖς ἀκοαῖς.

γ'. Καθόλε ᾗ τριῶν ὄντων, ὥς φησι Θεόφρας, ἐξ ὧν γίνεται τὸ μέγα κ᾽ σεμνὸν κ᾽ πειτλὸν ὃν λέξει, τ᾽ τε ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, κ᾽ τ᾽ ἐκ τέτων ἁρμονίας, κ᾽ τῶν περιλαμβανόλων αὐτὰ σχημάτων· ἐκλέξει μὲν εὖ πάνυ, κ᾽ τὰ κράτισα ὀνόμαλα τίθησιν· ἁρμόττει ᾗ αὐτὰ περιέργως τῷ εὐφωνίαν ἐντείνων μεσικήν· σχηματίζει τε φορτικῶς, κ᾽ τὰ πολλὰ γίνεται ψυχρὸς, ἢ τῷ πόῤῥωθεν λαμβάνειν, ἢ τῷ μὴ πρέπονλα εἶναι τὰ σχήμαλα τοῖς πράγμασιν, ἢ διὰ τὸ μὴ κρατεῖν τὸ μέτρε. ταῦτα μέντοι κ᾽ μακροτέραν αὐτῷ ποιεῖ τὴν λέξιν πολλάκις· λέγω ᾗ τό,τε εἰς περιόδες ἐναρμόττειν ἅπανλα τὰ νοήμαλα, κ᾽ τὸ τοῖς αὐτοῖς τύποις τῶν σχημάτων τὰς περιόδες περιλαμβάνειν, κ᾽ τὸ διώκειν ἐκ πανὸς τὴν εὐρυθμίαν. ὁ γὰρ ἅπανλα δέχεται ὅτε μῆκος τὸ αὐτὸ, ὅτε σχῆμα τὸ παραπλήσιον, ὅτε ῥυθμὸν τὸν ἴσον. ὥσε ἀνάγκη παραπληρώμασι λέξεων ὀδὲν ὠφελέσῶν χρῆθαι, κ᾽ ἀπομηκύνειν πέρα τ᾽ χρησίμε τὸν λόγον. λέγω ᾗ οὐχ ὡς διὰ παντὸς αὐτῷ ταῦτα ποιῶν· οὐχ ὅτω μαίνομαι· κ᾽ γὰρ συντίθησί ποτε ἀφελῶς τὰ ὀνόμαλα, κ᾽

λύει τὴν περίοδον εὐγενῶς, καὶ τὰ περίεργα σχήματα καὶ φορτικὰ φεύγει, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς τε καὶ δικανικοῖς λόγοις· ἀλλ' ὡς ἔπι πολὺ τῷ ῥυθμῷ βουλεύονται καὶ τῷ κύκλῳ τῆς περιόδου, καὶ τὸ κάλλος τῆς ἀπαγγελίας ἐν τῷ περιττῷ τιθεμένου, κοινότερον εἴρηκα περὶ αὐτοῦ. καλὰ δὴ ταῦτα φημὶ τὴν Ἰσοκράτους λέξιν λείπεσθαι τῆς Λυσίου, καὶ ἔτι καλὰ τὴν χάριν. καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων Ἰσοκράτης· ἀλλ' οὐκ ἔχει τὴν αὐτῷ χάριν ἐκείνῳ. τοσοῦτον δ' αὐτοῦ λείπεται καλὰ ταύτῃ τὴν ἀρετῇ, ὅσον τῶν φύσει καλῶν σωμάτων τὰ συνεραγιζόμενα κόσμοις ἐπιθέτοις. πέφυκε γὰρ ἡ Λυσίου λέξις ἔχειν τὸ χαρίεν· ἡ δ' Ἰσοκράτους βούλεται. ταύταις μὲν δὴ ταῖς ἀρεταῖς ὑστερεῖ Λυσίου, καλὰ γοῦν τὴν ἐμὴν γνώμην· προτερεῖ δέ γε ἐν ταῖς μελλούσαις λέγεσθαι. ὑψηλότερός ἐστιν ἐκείνου καλὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. θαυμαστὸν γὰρ δὴ καὶ μέγα τὸ τῆς Ἰσοκράτους καλασκευῆς ὕψος, ἡρωικῆς μᾶλλον ἢ ἀνθρωπίνης φύσεως οἰκεῖον. δοκεῖ δή μοι μὴ ἀπὸ σκοποῦ τις ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου τε καὶ Φειδίου τέχνῃ,

καὶ τὸ σεμνὸν καὶ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικόν· τὴν δὲ Λυσίᾳ, τῇ Καλάμιδου καὶ Καλλιμάχῳ, τὸ λεπτότητος ἕνεκα καὶ τοῦ χάριτος. ὥσπερ γὰρ ἐκείνων οἱ μὲν, ἐν τοῖς ἐλάττοσι καὶ ἀνθρωπικοῖς ἔργοις εἰσὶν ἐπιτυχέστεροι τῶν ἑτέρων, οἱ δ', ἐν τοῖς μείζοσι καὶ θειοτέροις δεξιώτεροι· οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ὁ μὲν, ἐν τοῖς μικροῖς ἐστι σοφώτερος, ὁ δ', ἐν τοῖς μεγάλοις πειριττότερος. τάχα μὲν γὰρ καὶ τῇ φύσει μεγαλόφρων τὶς ὢν· εἰ δὲ μὴ, τῇ γε προαιρέσει πάντως τὸ σεμνὸν καὶ θαυμαστὸν διώκων. ταῦτα μὲν οὖν περὶ τοῦ λέξεως ὁ ῥήτορος.

δ'. Τὰ δ' ἐν τῷ πρακτικῷ τρόπῳ θεωρήματα, τὰ μὲν, ὅμοια τοῖς Λυσίου· τὰ δὲ, κρείττονα. ἡ μὲν εὕρεσις ἡ τῶν ἐνθυμημάτων, ἡ πρὸς ἕκαστον ἁρμόττουσα πρᾶγμα, πολλὴ καὶ πυκνὴ καὶ οὐδὲν ἐκείνης λειπομένη· καὶ κρίσις ὡσαύτως ἀπὸ μεγάλης φρονήσεως γινομένη· τάξις ἥ καὶ μερισμοὶ τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ καθ' ὑπόθεσιν ἐργασία, καὶ τὸ διαλαμβάνεσθαι τοῦ ὁμοειδίαν ἰδίαις μεταβολαῖς, καὶ ξένοις ἐπεισοδίοις, τά τε ἄλλα ὅσα περὶ τοῦ πραγματικὴν οἰκονομίαν ἐστὶν ἀγαθὰ, πολλῷ μείζονά ἐστι παρ' Ἰσοκράτει καὶ κρείττονα· μάλιστα δ' ἡ προαίρεσις ἡ τῶν λόγων περὶ οὓς ἐσπούδαζε,

δαζε, καὶ τῶν ὑποθέσεων τὸ κάλλος, ἐν αἷς ἐποιεῖτο τὰς διαλιβάς· ἐξ ὧν οὐ λέγειν δεινὸς μόνον ἀπεργάσαιτ' ἂν τὸς προσέχοντας αὐτῷ τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤθη σπουδαίους, οἴκῳ τε καὶ πόλει καὶ ὅλῃ τῇ Ελλάδι χρησίμους· κράτιστα γὰρ δὴ παιδεύματα πρὸς ἀρετὴν ἐν τοῖς Ισοκράτους ἐστὶν εὑρεῖν λόγοις. καὶ ἔγωγέ φημι χρῆναι τὸς μέλλοντας οὐχὶ μέρος τι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ὅλην αὐτὴν κτήσασθαι, τοῦτον ἔχειν τὸν ῥήτορα διὰ χειρός. καὶ εἴ τις φιλοσοφεῖ τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν, μὴ τὸ θεωρητικὸν αὐτῆς μόνον ἀγαπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ πραγματικὸν, μηδ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἄλυπον ἕξει βίον προαιρούμενος, ἀλλὰ ἐξ ὧν πολλὸς ὠφελήσει, παρακελευσαίμην ἂν αὐτῷ τὴν ἐκείνου τοῦ ῥήτορος μιμεῖσθαι προαίρεσιν.

ε. Τίς γὰρ ἂν γένοιτο φιλόπολίς τε καὶ φιλόδημος, ἢ τίς ἂν ἀπτηδεύσειε τὴν πολιτικὴν καλοκἀγαθίαν, ἀναγνὺς αὐτοῦ ΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ; ἐν ᾧ διεξιὼν τὰς τῶν ἀρχαίων ἀρετὰς, φησὶν ὡς οἱ τὴν Ελλάδα ἐλευθερώσαντες ὑπὸ τῶν βαρβάρων, οὐ τὰ πολέμια δεινοὶ μόνον ἦσαν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἤθη γενναῖοι, καὶ φιλότιμοι, καὶ σώφρονες· οἵ γε τῶν μὲν κοινῶν μᾶλλον ἐφρόντιζον ἢ τῶν ἰδίων, τῶν

τῶν ὃ ἀλλοτρίων ἧττον ἐπεθύμει ἢ τῶν ἀδυνάτων· καὶ τὴν εὐδαιμονίαν οὐ πρὸς ἀργύριον ἔκρινον, ἀλλὰ πρὸς εὐδοξίαν· μέγαν οἰόμενοι τοῖς παισὶ καταλείπειν πλοῦτον καὶ ἀνεπίφθονον, τιμὴν παρὰ τοῖς πλήθεσι τιμήν· κρείττονα δ' ἡγοῦντο τὸν εὐσχήμονα θάνατον, ἢ τὸν ἀκλεῆ βίον· ἐσκόπει δ' οὐχ ὅπως οἱ νόμοι καλῶς καὶ ἀκριβῶς αὐτοῖς ἔξουσιν, ἀλλ' ὡς ἡ τῶν καθ' ἡμέραν ἀδικημάτων μετριότης μηδὲν ἐκβήσεται τῶν παλαίων· οὕτω δ' εἶχεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἀλλήλους φιλοτίμως καὶ πολιτικῶς, ὥστε καὶ τὰς πάσεις ἐποιοῦντο πρὸς ἀλλήλους, πότεροι πλείω τιμὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιήσουσιν, οὐχ' οἵτινες τοὺς ἑτέρους ὠφελέσαντες, τῶν λοιπῶν αὐτοὶ ἄρξουσι· τῇ δ' αὐτῇ προθυμίᾳ χρώμενοι καὶ πρὸς τὴν Ελλάδα, τῷ θεραπεύειν προσήγοντο τὰς πόλεις· καὶ τῷ πείθειν ταῖς εὐεργεσίαις μᾶλλον ἢ τῷ βιάζεσθαι τοῖς ὅπλοις καλεῖχον. πιστοτέροις χρώμενοι τοῖς λόγοις ἢ νῦν τοῖς ὅρκοις, καὶ ταῖς συνθήκαις ἀξιοῦντες μᾶλλον ἐμμένειν, ἢ ταῖς ἀνάγκαις· τοιαῦτα δὲ περὶ τῶν ἡτόνων ἀξιοῦντες γινώσκειν, οἷα περὶ σφῶν αὐτῶν τοὺς κρείττους ἂν ἠξίωσαν φρονεῖν· οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι τὰς γνώμας, ὡς ἰδίᾳ

δίᾳ μὲν ἔχοντες τὰς ἑαυτῶν πόλεις, κοινὴν δὲ πατρίδα τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντες.

ς'. Τίς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσειε, μέγεθος ἔχων ἀνὴρ καὶ δυνάμεώς τινος ἡγούμενος, ἃ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΝ αὐτῷ τὸν Μακεδόνα γέγραπται; ἐν οἷς ἀξιοῖ στρατηγὸν ἄνδρα καὶ τηλικαύτης ἐξουσίας κύριον, διαλλάττειν μὲν τὰς διαφερομένας πόλεις, ἀλλὰ μὴ συγκρούειν πρὸς ἀλλήλας, τὴν δὲ Ἑλλάδα μεγάλην ἐκ μικρᾶς ποιεῖν· ὑπεριδόντα [τε] τὰ περὶ τὰ μικρὰ φιλοτιμίας, τοῖς τοιούτοις ἐπιχειρεῖν ἔργοις, ἐξ ὧν κατορθώσας τε, πάντων ἡγεμόνων ἐπιφανέστατος ἔσαι, κἂν ἀποτυχὼν, τήν γε εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων κτήσεται· ἧς οἱ τυχόντες, πολλῷ μᾶλλόν εἰσι ζηλωτότεροι τῶν μεγάλας πόλεις καὶ πολλὰς χώρας καταστρεφομένων. ἔτι δὲ παρακελεύεται μιμεῖσθαι τὴν Ἡρακλέους τε προαίρεσιν, καὶ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων, ὅσοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐστράτευσαν· καί φησι χρῆναι τοὺς ἑτέρων διαφέροντας, προαιρεῖσθαι μὲν τὰς μέγεθος ἐχούσας πράξεις, ἐπιτελεῖν δὲ αὐτὰς μετὰ ἀρετῆς, ἐνθυμουμένους ὅτι τὸ μὲν σῶμα θνητὸν ἔχομεν, ἀθάνατοι δὲ γινόμεθα δι' ἀρετήν· καὶ τοῖς μὲν πρὸς ἄλλό τι τῶν ἀγαθῶν ἁπλήσως

δια-

διακειμένοις ἀχθόμεθα, τὰς δὲ τιμὴν μείζω τῆς ὑπαρχούσης ἀεὶ κτωμένους ἐπαινοῦμεν· καὶ ὅτι τῶν μὲν ἄλλων ἐφ' οἷς χαίρουσιν οἱ πολλοὶ, τότε πλάτος καὶ ἀρχῆς καὶ δυνασείας, πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς συμβαίνει γίνεσθαι κυρίους, τῆς δὲ ἀρετῆς καὶ τῆς παρὰ τοῖς πλήθεσιν εὐνοίας, τοὺς οἰκείους ἑκάστου κληρονομεῖν. πολλὴ γὰρ ἀνάγκη τοὺς ἀναγινώσκοντας ταῦτα δικαίας φρονήματος τε μείζονος ὑποπίμπλασθαι, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμεῖν τῆς ἀρετῆς.

ζ'. Τίς δὲ ἂν μᾶλλον ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εὐσέβειαν προτρέψαιτο, καθ' ἕκασόν τε ἄνδρα ἰδίᾳ καὶ κοινῇ τὰς πόλεις ὅλας, ἢ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ λόγος; ὃν γὰρ δὴ τοῦτον πείθει τοὺς Αθηναίους, τῶν μὲν ἀλλοτρίων μὴ ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ δὲ τοῖς παροῦσι σέργειν· καὶ τῶν μικρῶν πόλεων ὥσπερανεὶ κτημάτων φείδεσθαι, τοὺς δὲ συμμάχους εὐνοίᾳ τε καὶ εὐεργεσίαις πειρᾶσθαι κατέχειν, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἀνάγκαις μηδὲ ταῖς βίαις· τῶν δὲ προγόνων μιμεῖσθαι, μὴ τοὺς πρὸ τῶν Δεκελεικῶν γενομένους, οἳ μικρᾷ ἐδέησαν ἀπολέσαι τὴν πόλιν, ἀλλὰ τοὺς πρὸ τῶν Περσικῶν, οἳ καλοκἀγαθίαν ἀσκοῦντες διεβέλεσαν· ἐπιδεικνύναί τε ὡς ἐκ αἱ πολλαὶ τριήρεις, ἀδ' οἱ μετὰ βίας ἀρχόμενοι Ελ-

λῆνες μεγάλῳ ποιοῦσι τῇ πόλιν, ἀλλ' αἱ δίκαιαί τε προαιρέσεις, καὶ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· παρακαλεῖ τε τῷ τῶν Ἑλλήνων εὔνοιαν οἰκείαν ποιεῖν τῇ πόλει, μεγίστῳ ἡγεμονίᾳ πρὸς εὐδαιμονίαν· καὶ πολεμικὰς μὲν εἶναι ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς μελέταις, εἰρηνικὰς δὲ τῷ μηδένα μηδὲν ἀδικεῖν· διδάσκων ὡς ὅτε πρὸς πλοῦτον, ὅτε πρὸς δόξαν, ὅθ' ὅλως πρὸς εὐδαιμονίαν ὁθὲν ἂν συμβάλοιτο τηλικαύτῃ δύναμιν, ὅσην ἀρετὴ καὶ τὰ μέρη ταύτης· καὶ τοῖς μὴ ταὐτὰ ὑπειληφόσιν ἀτιμῶν, οἳ τὴν μὲν ἀδικίαν κερδαλέαν ἡγοῦνται, καὶ πρὸς τὸν βίον τὸν καθ' ἡμέραν συμφέρουσαν· τῷ δὲ δικαιοσύνην, ἀλυσιτελῆ, καὶ μᾶλλον ἑτέροις ἢ τοῖς ἔχουσιν ὠφέλιμον. τούτων γὰρ οὐκ οἶδ' εἴ τις ἂν ἢ βελτίους ἢ ἀληθεστέρους ἢ μᾶλλον πρέποντας φιλοσοφίᾳ δυνάιτο λόγους εἰπεῖν.

ἡ. Τίς δὲ τὸν ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΙΚΟΝ ἀναγνοὺς λόγον, οὐκ ἂν γένοιτο κοσμιώτερος; ἢ τίς οὐκ ἂν θαυμάσειε τὴν ἀτολμίαν τοῦ ῥήτορος; ὃς ἐτόλμησε διαλεχθῆναι περὶ πολιτείας Ἀθηναίοις, ἀξιῶν μεταθέσθαι μὲν τῷ τότε καθεστῶσαν δημοκρατίαν, ὡς μεγάλα βλάπτουσαν τῇ πόλιν, ὑπὲρ ἧς τῶν δημαγωγῶν ὀφθεὶς ἐπεχείρει λέγειν· θεωρῶν εἰς τοσαύτῳ αὐτῷ

προελήλυθῆαν ἀκοσμίαν, ὥστε μηδὲ τὰς ἄρχοντας ἔτι τῶν ἰδιωτῶν κρατεῖν, ἀλλ' ἕκαστον ὅ,τι καθ' ἡδονὴν αὐτῷ γίνοιτο, καὶ ποιοῦντα καὶ λέγοντα, καὶ τὸν ἄκαιρον παρρησίαν, δημοτικὴν ἐξουσίαν ὑπὸ πάντων νομιζομένην· ἀνασώσασθαι δὲ τὴν ὑπὸ Σόλωνός τε καὶ Κλεισθένους καταστᾶσαν πολιτείαν· ἧς τὴν προαίρεσιν καὶ τὰ ἤθη διέξιών, δεινότερον μὲν ἡγεῖσθαί φησι τὰς τότε ἀνθρώπους τὸ τοῖς πρεσβυτέροις ἀπειπεῖν, ἢ τιὼ τάξιν λύειν· δημοκρατίαν δὲ αὐτὰς νομίζειν, ἀ τιὼ ἀκολασίαν, ἀλλὰ τιὼ σωφροσύνην· τὸ δὲ ἐλεύθερον, ἀκ ἐν τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων, ἀλλ' ἐν τῷ τὰ κελευόμενα ποιεῖν τίθεσθαι· ἐξουσίαν τε ἀθενὶ τῶν ἀκολάστων ἐπιτρέπειν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις ἀνατιθέναι τὰς ἀρχάς· τοιούτους ἔσεσθαι τὰς ἄλλας ὑπολαμβάνοντας οἵπερ ἂν ὦσιν οἱ τὴν πόλιν διοικοῦντες· ἀντὶ δὲ τὰς ἰδίας οὐσίας ἐκ τῶν δημοσίων ἐπανορθοῦν, τὰς ἰδίας πλούτους εἰς τὰ κοινὰ καταχορηγῆσαι· χωρὶς δὲ τούτων, πολλὴν τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τὰς πατέρας τῶν υἱῶν ἀνδρῶν γενομένων, ἢ παίδων ὄντων ἐποιοῦντο· ἐνθυμουμένους ὡς οὐκ ἐξ ἐκείνης τ παιδείας, ἀλλ' ἐκ ταύτης τ σωφροσύνης μᾶλλον ὠφελεῖται τὸ κοινόν· κρεῖττονά τε ὑπολαμ-

ξάνειν τὰ χρησὰ ἐπιτηδεύματα τ ἀκριβῶς νομοθεσίας, σκοπῶν]ας ἐχ' ὅπως ταῖς τιμωρίαις τὰς ἁμαρτάνο]ας ἀνείρξουσιν, ἀλλ' ὡς μηδὲν ἄξιον ζημίας ἕκασον ἐπιτηδεύειν· κ τὴν μὲν πατρίδα δεῖν οἰομένους ἐν ἐξουσίᾳ διάγειν μεγάλῃ, τοῖς δ' ἰδιώταις μηδὲν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ,τι ἂν οἱ νόμοι κώλύωσι· κατερεῖν ἢ τὰ δεινὰ, κ μὴ ἐκπλήτ]εσθαι ταῖς συμφοραῖς.

θ'. Τίς δ' ἂν μᾶλλον πείσειε κ πόλιν κ ἄνδρας ξ ῥήτορ@, πολλαχῇ μὲν κ ἄλλῃ, μάλισα δ' ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους γραφέντι λόγῳ, ὃς ἐπ]ράφ]αι μὲν ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ; ὑπόθεσιν ἢ περιείληφε τιὼ περὶ ξ μὴ προέσθαι Μεσσήνην Βοιωτοῖς, μηδὲ ποιεῖν τὸ προσατ]όμενον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν; ἠτύχητο γὰρ δὴ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἥ τε περὶ Λεῦκ]ρα μάχη, κ πολλαὶ με]' ἐκείνην ἕτεραι· κ τὰ μὲν Θηβαίων πράγμα]α ἤνθει τε κ εἰς μέγεθ@ ἀρχῆς προελη]ύθει· τὰ ἢ τ Σπάρ]ης, ταπεινὰ κ ἀνάξια τ ἀρχαίας ἡγεμονίας ἐγεγόνει. τελευ]ῶσα γῶν ἵνα τύχῃ τ εἰρήνης ἡ πόλις, ἐβ]ελεύε]ο εἰ χρὴ Μεσσηνίας ἀπο]ῆναι, ταύτιὼ ἐπιτιθέν]ων αὐτῇ Βοιωτῶν τὴν ἀνάγκιὼ. ὁρῶν ἓν αὐτιὼ ἀνάξια πράττειν μέλλ]σαν τῶν προγόνων, τόνδε τὸν λόγον συνε-

σωσεβάζαλο Αρχιδάμῳ, νέῳ μὲν ὄντι, καὶ ὅπω βασιλεύσαλι, ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχοντι ταύτης τεύξεσθαι τ τιμῆς. ὃν ᾧ διεξέρχεσαι πρῶτον μὲν ὡς δικαίως ἐκλήσανλο Μεσσήνην Λακεδαιμόνιοι, παραδόλων τε αὐτῶ τῶν Κρεσφόλ8 παίδων, ὅτε ἐξέπεσον ἐκ τ ἀρχῆς, καὶ ξ θεῦ προσάξανλ@ δέχεσθαι καὶ τιμωρεῖν τοῖς ἀδικεμένοις· πρὸς δὲ τέτοις, ἐπικυρώσαντ@ μὲν τὴν κλῆσιν ξ πολέμ8, κάτοχον δὲ καὶ βέβαιον πεποιηκότ@ ξ χρόν8. διδάσκει δὲ ὡς ὁ Μεσσηνίοις, τοῖς ἐκέτ' ἔσιν, ἀλλὰ δύλοις καὶ εἴλωσιν ὁρμητήριον καὶ καλαφυγὴν παρέξσι τῶ πόλιν. διεξέρχεσαί τε τὰς κινδύνς τῶν προγόνων, ἃς ὑπέμειναν ἕνεκα τῆς ἡγεμονίας· καὶ τῆς δόξης ὑπομιμνήσκει τῆς παρὰ τοῖς Ελλησιν ὑπαρχέσης περὶ αὐτῶν· παραινεῖ τε μὴ συγκαλαπίπλειν ταῖς τύχαις, μηδ' ὑπογινώσκειν τὰς μελαβολὰς, ἐνθυμεμένς ὅτι πολλοὶ μὲν ἤδη μείζω δώαμιν ἔχονλες ἢ Θηβαῖοι, ὑπὸ τῶν ἀθενεσέρων ἐκραλήθησαν· πολλοὶ δὲ εἰς πολιορκίαν κατακλειθέντες καὶ δεινότερα ἢ Λακεδαιμόνιοι πάσχονλες, διέφθειραν τὰς ἀπσραλεύσανλας· καὶ παράδειγμα ποιεῖται τὴν Αθηναίων πόλιν, ἥτις ἐκ πολλῆς εὐδαιμονίας ἀνάσαλ@ γενομένη, τὰς ἐσχά-

τας

τους ὑπέρ τῆς κινδύνους, ἵνα μὴ τοῖς βαρβάροις ποιῇ τὸ προσατιόμενον. παρακελεύεται δὲ καὶ χαλεπαίνειν δεῖ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων· δηλῶν ὅτι τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρησῇ καὶ πολέμων ἐμπειρίαις· ἐν οἷς προεῖχεν ἡ Σπάρτη τῶν ἄλλων πόλεων. οἴεται δὲ δεῖν αὐτοὺς κακῶς πράττοντας μὴ εἰρήνης ἐπιθυμεῖν, οἷς ἐκ τῆς καινοργίας δεῖ τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν τὰ πράγματα ἐλπίς, ἀλλὰ τοὺς εὐτυχοῦντας· ἐν γὰρ τῷ κινδύνῳ τὴν τῶν παρόντων ἀγαθῶν εἶναι φυλακήν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις διεξελθὼν ὅσα καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐπιφανεστάτοις αὐτῶν ἐπράχθη καλὰ τοὺς πολέμους λαμπρὰ ἔργα, καὶ ὅσης αἰσχύνης ἄξια δράσουσι, καὶ ὡς διαβληθήσονται παρὰ τοῖς Ελλησιν ἐπιλογισάμενος, καὶ ὅτι πάντοθεν αὐτοῖς ἐπιχειρία τις ἔσται τὴν ἀγῶνα ποιουμένοις, καὶ παρὰ θεῶν, καὶ παρὰ συμμάχων, καὶ παρὰ πάντων ἀνθρώπων, οἷς ἐπίφθονος ἡ Θηβαίων δύναμις αὐξομένη· καὶ τὴν κατέχουσαν ἀκοσμίαν καὶ ταραχὴν τὰς πόλεις, ἐπιτροπεύοντων τῆς Ελλάδος Βοιωτῶν, ἐπιδείξάμενος, τελευτῶν, εἰ καὶ μηδὲν τούτων μέλλοι γίνεσθαι, μηδ' ὑπολείποιτό τις ἄλλη σωτηρίας ἐλπὶς,

ἐλπὶς, ἐκλιπεῖν κελεύει τὴν πόλιν· διδάσκων αὐτὺς, ὡς χρὴ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας, καὶ τὸν ἄλλον ὄχλον εἰς τε Σικελίαν ἐκπέμψαι καὶ Ἰταλίαν, καὶ τἆλλα χωρία τὰ φίλια· αὐτὺς δὲ καταλαβομένυς τόπον ὅσις ἂν ὀχυρώτατος ᾖ, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιτηδειότατος, ἄγειν καὶ φέρειν τὺς πολεμίυς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. εὐδεμίαν γὰρ ἀξιώσειν δυύαμιν ὁμόσε χωρεῖν ἀνδράσι, κρατίσοις μὲν τὰ πολέμια τῶν Ἑλλήνων, ἀπογενομένως δὲ πρὸς τὸ ζῆν διακειμένοις, δικαίαν δὲ ὀργὴν καὶ πρόφασιν εὐπρεπῆ τῆς ἀνάγκης ἔχυσι. ταῦτα γὰρ εὖ Λακεδαιμονίοις συμβυλεύειν φαίην ἂν αὐτὸν ἔγωγε, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, πολλῷ κρεῖττον ἀπάντων φιλοσόφων, οἳ τέλος ποιεῖσθαι τὸν βίυ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καλόν.

ί. Ἔχων δὲ πολλὺς αὐτὸς καὶ ἄλλυς διεξιέναι λόγυς πρὸς πόλεις τε καὶ δυνάστας καὶ ἰδιώτας γραφέντας, ὧν οἱ μὲν εἰς τὸν βίον καὶ σωφροσύνην τὰ πλήθη παρακαλοῦσιν, οἱ δὲ εἰς μετριότητα καὶ νόμιμον ἀρχὴν τὺς δυνάστας προάγυσιν, οἱ δὲ κοσμίυς τῶν ἰδιωτῶν ἀπεργάζονται τὺς βίυς, ἃ δεῖ πράττειν ἕκαστον ὑποτιθέμενοι· δεδοικὼς μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λό-

γος

γ· ἐμμηκυνθῆ μοι, ταῦτα μὲν ἐάσω· ᾧ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα, καὶ τῆς διαφορᾶς ἕνεκα ἣ διαλλάττει Λυσίᾳ, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν εἰς βραχύτερον συναγαγὼν λόγον, ἅψομαι τὰ παραδείγματα μεταβήσομαι.

ιά. Πρώτῳ μὲν τοίνυν ἔφην ἀρετὴν εἶναι λόγων, τὴν καθαρὰν ἑρμηνείαν· ἐν ᾗ διαλλαγὴν ἡδεμίαν εὕρισκον παρ' ἑτέρῳ. ἔπειτα, τὴν ἀκρίβειαν τὴν διαλέκτου τότε συνήθους· καὶ ταύτην ἑώρων ὁμοίαν παρ' ἀμφοτέροις. μετὰ ταῦτα ἐπελογιζόμην ὅτι τοῖς κυρίοις καὶ συνήθεσι καὶ κοινοῖς ὀνόμασιν ἀμφότεροι κέχρηνται· ἡ δὴ Ισοκράτους λέξις προσλαβοῦσά τι τῆς τροπικῆς κατασκευῆς, μέχρι ᾧ * καὶ λυπῆσαι προῆλθε. τὴν δὴ σαφηνείας καὶ τὴν ἐναργείας ἀμφοτέρους κρατεῖν ἀπεφηνάμην· ἐν ᾗ τῷ συντόμως ἐκφέρειν τὰ νοήματα, Λυσίαν μᾶλλον ἡγέμην ἐπιτυγχάνειν· περὶ τὰς αὐξήσεις Ισοκράτην καλορθοῦν ἄμεινον ἐδόκουν· ἐν τῷ συρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, ὡς πρὸς ἀληθινὺς ἀγῶνας ἁπτήδειον Λυσίαν ἀπεδεχόμην· ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους εὕρισκον δεξιούς· τὴν δὴ χάριτος καὶ τὴν ἡδονῆς ἀναμφιλόγως ἀπεδίδουν τὰ πρωτεῖα Λυσίᾳ· τὸ μεγαλο-

γαλοπρεπὲς ἡρῷον, παρ᾽ Ισοκράτει· ϗ πιθανῶ ϗ πρέπον]ϙ ἑτέρου ἐδόκουν ἀπολείπεσθαι· ἐν τῇ συνθέσει τῶν ὀνομάτων Λυσίαν μὲν ἀφελέστερον ἔκρινον, Ισοκράτη δὲ περιεργότερον· ϗ τ μὲν, τῆς ἀληθείας πιθανώτερον εἰκάζω, τὸν δὲ, τῆς κατασκευῆς ἀθλητὴν ἰσχυρότερον.

ιϛ. Ταῦτα ἔφην περὶ τ λέξεως τῆς ἑκατέρου. τῶν δὲ πραγμάτων ποιούμενο ἐξέτασιν, τὴν μὲν εὕρεσιν θαυμαστὴν παρ᾽ ἀμφοῖν κατελαβόμην, ϗ ἔτι τὴν κρίσιν· τῇ δὲ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων, ϗ τοῖς μερισμοῖς τῶν ἐπιχειρημάτων, ϗ τῇ καθ᾽ ἕκαστον εἶδο ἐξεργασίᾳ, τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι τοῖς ἐν τῷ πραγματικῷ τόπῳ θεωρήμασι, παρὰ πολὺ προτερεῖν ἡγούμην Ισοκράτην Λυσίου. καλὰ δὲ τὴν λαμπρότητα τῶν ὑποθέσεων, ϗ τὸ φιλόσοφον τ προαιρέσεως, πλεῖον διαφέρειν ἢ παιδὸς ἄνδρα, ὡς ὁ Πλάτων εἴρηκεν· εἰ δὲ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ϗ τῶν ἄλλων ἁπάντων ῥητόρων, ὅσοι φιλοσόφως ϗ μαθήματο τούτου προέκησαν. τ μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον, ϗ τῶν σχηματισμῶν τ λέξεως τὸ μειρακιῶδες, οὐκ ἐδοκίμαζον. διαλεύει γὰρ ἡ διάνοια πολλάκις τῷ ῥυθμῷ τ λέξεως, ϗ ϗ κομψοῦ

λείπεται τὸ ἀληθινόν· κράτιστόν τε ἐπιτήδευμα ἐν διαλέκτῳ πολιτικῇ καὶ ἀγωνίῳ, τὸ ὁμοιότατον τῷ καλὰ φύσιν. βέλτιον ἢ ἡ φύσις τοῖς νοήμασιν ἕπεσθαι τὴν λέξιν, ἢ τῇ λέξει τὰ νοήματα. συμβέλῳ ἢ δὴ περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης λέγοντι, καὶ ἰδιώτῃ ἢ περὶ ψυχῆς τρέχοντι κίνδυνον ἐν δικασταῖς, τὰ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα οὐκ οἶδα ἥντινα δύναιτο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν· μᾶλλον ἢ οἶδα ὅτι καὶ βλάβης ἂν αἰτία γένοιτο. χαριεντισμὸς γὰρ πᾶς, ἐν σπουδῇ καὶ * κακοῖς γινόμενος, ἄωρον πρᾶγμα καὶ πολεμιώτατον ἐλέῳ.

ιγ'. Οὕτως ἢ οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος πρώτου μὰ Δία· ἐπεὶ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν ταύτην εἶχον ὑπὲρ αὐτοῦ τιοῦ δόξαν. Φιλόνικος μὲν γὰρ ὁ διαλεκτικὸς, τιοῦ ἄλλου καλασκευοῦ τῆς λέξεως ἐπαινῶν τὰνδρὸς, μέμφεται τ καινότητος ταύτης καὶ Ξ φορτικοῦ· ἐοικέναι τε φησὶν αὐτὸν ζωγράφῳ ταῖς αὐταῖς ἐθήσεσι καὶ τοῖς αὐτοῖς σχήμασι πάσας ἀποκοσμοῦντι τὰς γραφάς. ἅπαντας γοῦν, φησὶν, ἕυρισκον τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῖς αὐτοῖς τρόποις τῆς λέξεως κεχρημένους· ὥστε ἐν πολλοῖς τεχνικῶς τὰ καθ' ἕκασα ἐξεργαζόμενον, τοῖς ὅλοις ἀπρεπῆ πανταχῶς φαίνεσθαι, διὰ τὸ μὴ προσηκόν-

τως τοῖς ὑποκειμένοις τῶν ἠθῶν φράζειν. Ιερώνυμος δὲ ὁ φιλόσοφός φησιν, ἀναγνῶναι μὲν ἄν τινα δυνηθῆναι τὰς λόγους αὐτῶ καλῶς, δημηγορῆσαι δὲ τιὼ τε φωνιὼ καὶ τὸν τόνον ἐπάραντα, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ καταστευῇ μετὰ τὴν ἁρμοττούσης ὑποκρίσεως εἰπεῖν, ὑ πανταλῶς. τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων παραιτεῖσθαι, τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον· (δυσεύειν γὰρ αὐτὸν τῇ λειότητι διὰ πανλός·) τὸ δὲ κεκραμένον καὶ πανοδαπὸν θιγτάσει τε καὶ ἀνέσει, καὶ τὸ ταῖς παθητικαῖς ὑποθέσεσι διειλημμένον, ὑπερβεβηκέναι. καθόλυ δέ φησιν, αὐτὸν εἰς ἀναγνώσυ παιδὸς φωνὴν καταδύντα, μήτε τόνον, μήτε πάθος, μήτε ὑπόκρισιν δυνάσθαι φέρειν. πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις ταῦτα καὶ παραπλήσια τύτοις εἴρηται, περὶ ὧν ἐδὲν δέομαι γράφειν. ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔσαι Ισοκράτυς λέξεως τεθείσης καταφανὴς ὅ,τε τῶν περιόδων ῥυθμὸς, ἐκ παντὸς διώκων τὸ γλαφυρὸν, καὶ τῶν σχημάτων τὸ μειρακιῶδες περὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ παρομοιώσεις καταθριβόμενον· καὶ ὑ τὸ γένος μέμφομαι τῶν σχημάτων (πολλοὶ γὰρ αὐτοῖς ἐχρήσανλο καὶ συγγραφεῖς καὶ ῥήτορες, ἀνθίσαι βυλόμενοι τὴν λέξιν) ἀλλὰ τὸν πλεονασμόν.

ιδ'. Τῷ γὰρ μὴ ἐν καιρῷ γίνεσθαι, μηδὲ ἐν ὥρᾳ, προσίσασθαί φημι ταῖς ἀκοαῖς. ἔν γε ἓν ΤΩι ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΩι τῷ περιβοήτῳ λόγῳ, πολύς ἐσιν ἐν τοῖς τοιούτοις· "πλείσων "μὲν ἓν ἀγαθῶν αἰτίως, καὶ μεγίσων ἐπαίνων "ἀξίως ἡγοῦμαι"· ἐνταῦθα γὰρ ὁ μόνον τῷ κώλῳ τὸ κῶλον ἴσον, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα τοῖς ὀνόμασι· τῷ μὲν "πλείσων", τὸ "μεγί-"σων"· τῷ δὲ "ἀγαθῶν", τὸ "ἐπαίνων". "τῷ ἢ αἰτίως", τὸ "ἀξίως". καὶ αὖθις· "ἐυδὲ ἀπέλαυον μὲν ὡς ἰδίων, ἠμέλουν δὲ "ὡς ἀλλοτρίων". τό,τε γὰρ κῶλον τὸ δεύ-τερον τῷ κώλῳ τῷ πρὸ αὐτοῦ, πάρισον· καὶ τῶν ὀνομάτων τῷ μὲν "ἀπέλαυον", τὸ "ἠ-"μέλουν" ἀντίθεσον· τῷ ἢ "ἰδίων", τὸ "ἀλλοτρίων". οἷς ἐπιτίθησιν· "ἀλλ' ἐκήδοντο "μὲν ὡς οἰκείων, ἀπείχοντο ἢ ὥσπερ χρὴ τῶν "μηδὲν προσηκόντων". ἀντίκειται γὰρ ἢ πάλιν κἀνταῦθα, τῷ μὲν "ἐκήδοντο", τὸ "ἀπεί-"χοντο"· τῷ ἢ "οἰκείων", τὸ "μηδὲν προσ-"ηκόντων". καὶ ὅπω ταῦθ' ἱκανά· ἀλλ' ἐν τῇ μῇ ταῦτα περιόδῳ πάλιν ἀντισρέφει, τῷ μὲν, "αὐτός τε μέλλοι μάλισα εὐδοκιμήσειν", τὸ ἐπιφερόμενον, "καὶ τοῖς παισὶ μεγάλλω "δόξαν καταλείψειν"· τὸ ἢ, "οὐδὲ τὰς

"θρασύ-

" θρασύτητας τὰς ἀλλήλων ἐζήλων", τὸ συν-
απτόμενον αὐτῷ, " οὐδὲ τὰς τόλμας τὰς
" καθ' ἑαυτῶν ἤσχυν". καὶ οὐδὲ μικρὸν διαλι-
πὼν ἐπιφέρει τούτοις· " ἀλλὰ δεινότερον μὲν
" ἐνόμιζον εἶναι, κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀ-
" κούειν, ἢ καλῶς ὑπὲρ τ πατρίδ ἀποθνήσ-
" κειν". οὐκοῦν καὶ δεύτερον τῷ μὲν " καλῶς",
τὸ " κακῶς" ἀνθίστροφον· τῷ δὲ " ἀκούειν",
τὸ " ἀποθνήσκειν" πάρισον. εἰ μέτρι ἦν
μέχρι δεῦρο, ἀνεκτός· ἀλλ' οὐκ ἀνήσει. πάλιν
γοῦν ἐν τῇ μετ' αὐτὴν περιόδῳ τίθησιν· " ὅτι
" τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν δεήσει πολ-
" λῶν γραμμάτων, ἀλλ' ὀλίγων συνθημάτων,
" καὶ περὶ τῶν κοινῶν καὶ περὶ τῶν ἰδίων ὁμονοή-
" σουσιν". οὐκοῦν τὸ " γραμμάτων" καὶ " συν-
" θημάτων" πάρισον· καὶ τὸ " πολλῶν" καὶ
" ὀλίγων", καὶ " κοινῶν" καὶ " ἰδίων" ἀντί-
θετα. ἔπειθ' ὥσπερ οὐδὲν εἰρηκὼς τοιοῦτον, ἀθρό-
αις ἐπικλύσει ταῖς παρισώσεσιν, ἐπιφέρων
ταῦτα. " καὶ τὰ τῶν ἄλλων διώκων, θερα-
" πεύοντες, ἀλλ' οὐχ ὑβρίζοντες τοὺς Ἕλληνας·
" καὶ στρατηγεῖν οἰόμενοι δεῖν, ἀλλὰ μὴ τυραν-
" νεῖν αὐτῶν· καὶ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντες ἡγεμό-
" νες ἢ δεσπόται προσαγορεύεσθαι, καὶ σωτῆρες
" ἀλλὰ μὴ λυμεῶνες ἐπικαλεῖσθαι. τῷ ποι-

" εῖν

" εἶν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις, ἀλλ' ἐ
" βίᾳ προσκαλεσρεφόμενοι· πισοτέροις μὲν
" τοῖς λόγοις, ἢ νῦν τοῖς ὅρκοις χρώμενοι·
" ταῖς ὴ σωθήκαις ὥσπερ ἀνάγκαις ἐμμένειν
" ἀξιοῦντες". κὴ τί δεῖ τὰ καθ' ἕκασα διεξιόνλα μηκύνειν; ὀλίγα γὰρ ἅπας ὁ λόγ@ ὑπὸ τῶν τοιύτων αὐτῷ κεκόμψευλαι σχημάτων. οἱ μέντοι γε ἐπὶ τελευλῇ ℨ βίβ γραφέντες λόγοι, ἥτλόν εἰσι μειρακιώδεις, ὡς ἂν οἶμαι, τελείαν ἀπειληφότες τὴν φρόνησιν παρὰ ℨ χρόνα. κὴ περὶ μὲν τύτων ἱκανὰ ταῦτα.

ιέ. Ωρα ὴ ἂν εἴη κὴ τῶν παραδειγμάτων ἅψαθαι, κὴ δεῖξαι τίς ἐσι τύτοις ἡ ℨ ῥήτορ@ ἰσχύς. ἅπανλα μὲν ἓν τὰ γένη τῶν προβλημάτων, κὴ πάσας τὰς ἰδέας τῶν λόγων, ἀμήχανον ἐν ὀλίγῳ δηλῶσαι· ἀρκεῖ τε μία τε δημηγορία παραληφθεῖσα, κὴ λόγ@ εἷς ἐκ [τῶν] δικανικῶν· ὁ μὲν ἓν συμβελευτικὸς λόγ@ ἐσὶν ἐν ᾧ παρακαλεῖ τὲς Αθηναίυς διαλύσαθαι μὲν τὸν συμμαχικὸν κληθένλα πόλεμον, ὃν ἐπολέμων πρὸς αὐτὲς Χῖοί τε κὴ Ρόδιοι κὴ οἱ τύτων σύμμαχοι· παύσαθαι ὴ πλεονεκλοῦνλας, κὴ τ καλὰ γῆν κὴ κατὰ θάλατλαν ἐπιθυμοῦνλας ἀρχῆς· διδάσκων ὡς ἔσιν ἃ μόνον χρείτλων ἡ δικαιοσύνη τ ἀδικίας, ἀλλὰ κὴ ὠφελιμωτέρα.

φελιμωτέρα. τὸ μὲν ἓν ὕπλιον ἢ ἀναβεβλημένον τ ἀγωγῆς, ἢ τῶν περιόδων ὁ χαριεντισμὸς ἔνεσι κἀν τούτοις· τὰ δ' θεατρικὰ τῶν σχημάτων τελαμιευμένως παρείληπται. ταῦτα μὲν δὴ παροραῖν δεῖ τὸς ἀναγινώσκοντας, ἢ μὴ ἄξια ἡγεῖσθαι σπουδῆς, ὥσπερ κατ' ἀρχὰς ἔφην· τοῖς δ' ἄλλοις πάνυ προσέχειν τ νοῦν. ἄρχεται δ' ὁ λόγος ἐνθένδε·

ις'. "Απαντες μὲν εἰώθασιν οἱ παριόντες "ἐνθάδε, ταῦτα μέγιστα φάσκειν εἶναι, ἢ "μάλιστα σπουδῆς ἄξια τῇ πόλει, περὶ ὧν "[ἂν] αὐτοὶ μέλλωσι συμβουλεύειν. ὑ μὴν "ἀλλ' εἰ ἢ περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων "ἤρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν, δοκεῖ μοι πρέ"πειν ἢ περὶ τῶν νυνὶ παρόντων ἐντεῦθεν ποι"ήσασθαι τὴν ἀρχήν. ἤκομεν γὰρ ἐκκλησιά"σοντες περί τε πολέμου ἢ εἰρήνης· ἃ μεγί"στην ἔχει δύναμιν ἐν τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀν"θρώπων, ἢ περὶ ὧν ἀνάγκη τὸς ὀρθῶς βου"λευσαμένους ἅμεινον τῶν ἄλλων πράττειν. "τὸ μὲν ἓν μέγεθος ὑπὲρ ὧν σωεληλύθα"μεν, τηλικοῦτόν ἐστιν. ὁρῶ δ' ὑμᾶς οὐκ ἐξ "ἴσου τῶν λεγόντων τὴν ἀκρόασιν ποιουμένους, "ἀλλὰ τοῖς μὲν προσέχοντας τὸν νοῦν, τῶν "δ' οὐδὲ τ φωνῆς ἀνεχομένους. ἢ θαυμαστὸν

"οὐδὲν

" ἐδὲν ποιῆτε. καὶ γὰρ τ' ἄλλον χρόνον εἰώθατε
" τὰς ἄλλας ἅπαντας ἐκβάλλειν, πλὴν τὰς
" συναγορεύοντας ταῖς ἐπιθυμίαις ὑμῶν·
" οἷς καὶ δικαίως ἄν τις ἐπιτιμήσειεν, ὅτι συν-
" ειδότες πολλὰς καὶ μεγάλας οἴκας ὑπὸ τῶν
" κολακευόντων ἀνασάτους γεγενημένους, καὶ μι-
" σοῦντες ἐπὶ τῶν ἰδίων τὰς ταύτῃ ἔχοντας
" τὴν τέχνην, ἐπὶ τῶν κοινῶν ἐχ ὁμοίως διά-
" κεισθε πρὸς αὐτὰς, ἀλλὰ κατηγορῆντες
" τῶν προσιεμένων καὶ χαριόντων τοῖς τοιούτοις,
" αὐτοὶ μᾶλλον φαίνεσθε τούτοις πιστεύοντες,
" ἢ τοῖς ἄλλοις πολίταις. καὶ γάρ τοι πεποι-
" ήκατε τὰς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν ἐ
" τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅ-
" πως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν· ἐφ' οἷς
" καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν. ἅ-
" πασι γὰρ ἴῶ φανερὸν ὅτι μᾶλλον ἥδεσθε
" τοῖς παρακαλοῦσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὸν πόλεμον,
" ἢ τοῖς περὶ τ εἰρήνης συμβουλεύουσιν. οἱ
" μὲν γὰρ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν, ὡς τὰς κλή-
" σεις τὰς ἐν ταῖς πόλεσι κομιούμεθα, καὶ τιὼ
" δυάμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν πρότερον
" ἐτυχάνομεν ἔχοντες· οἱ δ' ἐδὲν τοιοῦτον ὑ-
" ποτείνουσιν, ἀλλ' ὡς ἡσυχίαν ἔχειν δεῖ, καὶ
" μὴ μεγάλων ἐπιθυμεῖν παρὰ τὸ δίκαιον,

" ἀλλὰ

" ἀλλὰ ςέργειν τὸ ἴσον· ὃ χαλεπώταλον πάν-
" των τοῖς πλείσοις τῶν ἀνθρώπων ἐςίν. ὅτω
" γὰρ ἐξηρτήμεθα τῶν ἐλπίδων, κ) πρὸς τὰς
" δοκούσας εἶναι πλεονεξίας ἀπλήσως ἔχο-
" μεν, ὥσε ὐδὲ οἱ κεκλημένοι τὰς μεγίσας
" πλούτους, μένειν ἂν τούτοις ἐθέλουσιν, ἀλλ'
" ἀεὶ ⁊ πλέονος ὀρεγόμενοι, περὶ τῶν ὑπαρ-
" χόνλων κινδυνεύουσι. διόπερ ἄξιόν ἐςι δεδιέ-
" ναι μὴ κ) νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύ-
" ταις ταῖς ἀνοίαις. λίαν γὰρ τινές μοι δο-
" κοῦσιν ὡρμῆθαι πρὸς τὸν πόλεμον, ὥσπερ
" ὐ τῶν τυχόντων συμβεβλευκότων, ἀλλὰ
" τῶν θεῶν ἀκηκοότες, ὅτι κατορθώσομεν
" ἅπανλα, κ) ῥᾳδίως κρατήσομεν τῶν ἐχθρῶν.
" χρὴ ⁊ τὸς νῦν ἔχοντας, περὶ μὲν ὧν ἴσασι
" μὴ βουλεύεσθαι (περίεργον γὰρ) ἀλλὰ πράτ-
" τειν ὡς ἐγνώκασι· περὶ ὧν δ' ἂν βουλεύων-
" ται, μὴ νομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον,
" ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὅ,τι δ' ἂν
" τύχῃ γενησόμενον, ὅτω διανοεῖσθαι περὶ
" αὐτῶν. ὧν ὑμεῖς ὐδέτερον τυγχάνετε ποι-
" οῦλες, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ταραχωδέσαλα διά-
" κειθε. σωεληλύθατε γὰρ, ὡς δέον ὑμᾶς
" ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξαι τὸ βέλ-
" τιον· ὥσπερ δ' ἤδη σαφῶς εἰδότες, ὃ πρακ-

" τέον ἐςὶν, οὐ θέλετε ἀκέειν, πλὴν τῶν εἰς
" ἡδονὴν δημηγορούντων. καίτοι προσῆκεν ὑ-
" μᾶς, εἴπερ ἐβέλεσθε, ζητεῖν τὸ τῇ πόλει
" συμφέρον, μᾶλλον τοῖς ἐναντιωμένοις ταῖς
" ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν, ἢ τοῖς
" χαριζομένοις· εἰδότας ὅτι τῶν ἐνθάδε παρ-
" ιόντων οἱ μὲν ἃ βέλεσθε λέγουσιν, ῥᾳδίως
" ἐξαπατᾶν δύανται. τὸ γὰρ πρὸς χάριν
" ῥηθὲν σκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλ-
" τιον. ὑπὸ ὧν τῶν μὴ πρὸς ἡδονὴν συμβου-
" λευόντων, ἥδιον ἂν πάθοιτε τοιοῦτον. ἔ γάρ
" ἐςιν ὅπως ἂν μεταπεῖσαι δυνηθεῖεν [ὑμᾶς,
" μὴ φανερὸν τὸ συμφέρον κατασήσαντες.
" χωρὶς ὧν τούτων, πῶς ἂν ἄνθρωποι καλῶς
" δυνηθεῖεν] ἢ κρῖναι περὶ τῶν γεγενημέ-
" νων, ἢ βουλεύσασθαι περὶ τῶν μελλόντων,
" εἰ μὴ τοὺς μὲν λόγους τοὺς τῶν ἐναντιωμένων
" παρ' ἀλλήλους ἐξετάζοιεν, αὐτοὶ δ' αὐτοὺς
" κοινοὺς ἀμφοτέροις ἀκροατὰς παράσχοιεν;
" θαυμάζω ὧν τὰ τῶν πρεσβυτέρων, εἰ μηκέ-
" τι μνημονεύουσι, καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδενὸς
" ἀκηκόασιν, ὅτι διὰ μὲν τὰς παραινέσεις
" ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης, ἔθεν πόποτε κακὸν
" ἐπάθομεν· διὰ δὲ τὰς ῥᾳδίως πολεμεῖν αἱ-
" ρουμένους, μεγάλαις συμφοραῖς περιεπέσο-
" μεν.

" μεν. ὧν ἡμεῖς ἐδεμίαν ποιόμεθα μνείαν,
" ἀλλ' ἑτοίμως ἔχομεν, μηδὲν εἰς τὸ πρόσθεν
" ἡμῖν αὐτοῖς πράττοντες, τριήρεις πληρῶν,
" ἢ χρημάτων εἰσφορὰς ποιεῖσθαι, ἢ βοηθεῖν,
" ἢ πολεμεῖν οἷς ἂν τύχωμεν, ὥσπερ ὑπ' ἀλ-
" λοτρίᾳ τῇ πόλει κινδυνεύοντες. τούτων δ' αἴ-
" τιόν ἐστιν, ὅτι προσῆκον ὑμᾶς ὁμοίως ὑπὲρ
" τῶν κοινῶν ὥσπερ τῶν ἰδίων σπουδάζειν, ἢ
" τῷ αὐτῷ γνώμῳ ἔχειν περὶ αὐτῶν· ἀλλ'
" ὅταν μὲν ὑπὲρ τῶν ἰδίων βουλεύησθε, ζητεῖ-
" τε συμβόλους τοὺς ἀμείνονα φρονοῦντας ὑμῶν
" αὐτῶν· ὅταν δ' ὑπὲρ [τῶν] τῆς πόλεως ἐκ-
" κλησιάζητε, τοῖς μὲν τοιούτοις ἀπιστεῖτε, ἢ
" φθονεῖτε· τοὺς δὲ πονηροτάτους τῶν δήτ τὸ βῆ-
" μα παριόντων ἐπαινεῖτε· ἢ νομίζετε δημο-
" τικωτέρους εἶναι τοὺς μεθύοντας τῶν νηφόν-
" των, ἢ τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας τῶν εὖ φρονού-
" των, ἢ τοὺς τὰ τῆς πόλεως διανεμομένους, τῶν
" ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ὑμῖν λειτουργούντων. ὥστ'
" ἄξιον θαυμάζειν, εἴ τις ἐλπίζει τοῦτ' πόλιν,
" τοιούτοις συμβόλοις χρωμένην, δήτ τὸ βέλ-
" τιον δήποτε δώσειν. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν ὅτι πρόσ-
" αντές ἐσιν ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις δι-
" ανοίαις, ἢ ὅτι, δημοκρατίας οὔσης, οὐκ ἔστι
" παῤῥησία, πλὴν ἐνθάδε μὲν, τοῖς ἀφρο-

" νεσάτοις ϗ μηδὲν ὑμῶν φροντίζουσιν· ἐν ᾗ
" τοῖς θεάτροις, τοῖς κωμῳδοδιδασκάλοις. ὃ
" ϗ πάντων ἐστὶ δεινότατον, ὅτι τοῖς μὲν ἐκ-
" φέρουσιν εἰς τὺς ἄλλους Ελληνας τὰ τ πό-
" λεως ἁμαρτήματα, τοσαύτῳ ἔχετε χάριν,
" ὅσην ἀδὲ τοῖς εὖ ποιοῦσι· πρὸς ᾗ τὺς ἐπι-
" πλήττοντας ϗ νυθετοῦντας ὑμᾶς ὕτω διατί-
" θεσθε δυσκόλως, ὥσπερ πρὸς τὺς κακόν τι
" τῶν πόλιν ἐργαζομένους. ὅμως ᾗ ϗ τύτων
" ὑπαρχόντων, ἐκ ἂν ἀποσαίμην ὧν διενοήθην.
" παρελήλυθα γὰρ, ὁ χαριούμενος ὑμῖν, ὃ-
" δὲ χειροτονίαν μνησεύων, ἀλλ' ἀποφανού-
" μενος ἃ τυγχάνω γιγνώσκων· πρῶτον μὲν,
" περὶ ὧν ὁ πρύτανις προτίθησιν· ἔπειτα
" ϗ περὶ τῶν ἄλλων τῶν τ πόλεως πραγ-
" μάτων. ὀδὲν γὰρ ὄφελος ἔσαι τῶν ὑπὲρ τ
" εἰρήνης γνωσθέντων, ἂν μὴ περὶ τύτων ὀρ-
" θῶς λοιπὸν βυλευσώμεθα. φημὶ δ' ἔν χρῆ-
" ναι ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην, μὴ μόνον πρὸς
" Χίυς τε ϗ Ρωδίυς ϗ Βυζαντίυς ϗ Κώους,
" ἀλλὰ ϗ πρὸς πάντας ἀνθρώπυς· * ϗ χρῆσ-
" θαι ταῖς συνθήκαις, μὴ ταύταις αἷς νῦν
" τινες γεγράφασιν, ἀλλὰ ταῖς γενομέναις
" μὲν πρὸς βασιλέα ϗ Λακεδαιμονίυς, προσ-
" τατθύσαις ᾗ τὺς Ελληνας αὐτονόμυς εἶναι,

" καὶ τὰς φρυρὰς ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόλεων
" ἐξιέναι, ἢ τὴν αὐτῶν ἔχειν ἑκάστους. τούτων
" γὰρ ὅτε δικαιοτέρας εὑρήσομεν, ὅτε μᾶλ-
" λον τῇ πόλει συμφερούσας.

ιζ΄ Ταῦτα προειπὼν, ἢ ὅτω διαθεὶς τὸς ἀκούον-
τας πρὸς τὰ μέλλοντα λόγον ἐπηδείως, ἐγκώμιόν τε κάλλιστον τῆς δικαιοσύνης διαθέμε-
νος, ἢ τὰ καθεσηκότα πράγματα μεμψάμε-
νος, ἐπιτίθησι τούτοις τὴν σύγκρισιν τῶν
τότε ἀνθρώπων πρὸς τὸς προγόνους· " Τούτου
" ἕνεκα ταῦτα προεῖπον, ὅτι περὶ τῶν λοι-
" πῶν οὐδὲν ὑποσκελάμενος, ἀλλὰ παντάπα-
" σιν ἀνειμένως μέλλω τοὺς λόγους ποιεῖσθαι
" πρὸς ὑμᾶς. τίς γὰρ ἄλλοθεν ἐπελθὼν, ἢ
" μήπω σκωδιεφθαρμένος ὑμῖν, ἀλλ' ἐξαίφ-
" νης ἐπὶ τὰ γιγνόμενοις, οὐκ ἂν μαίνεσθαι
" ἢ παραφρονεῖν ἡμᾶς νομίσειεν; οἱ φιλοτι-
" μούμεθα μὲν δὴ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις,
" ἢ τὴν πόλιν ἐκ τῶν τότε πραχθέντων ἐγ-
" κωμιάζειν ἀξιοῦμεν, οὐδὲν δὲ τῶν αὐτῶν ἐκεί-
" νοις πράττομεν, ἀλλὰ πᾶν τἐναντίον; οἱ
" μὲν γὰρ, ὑπὲρ τῶν Ελλήνων τοῖς βαρβάροις
" πολεμοῦντες διετέλεσαν, ἡμεῖς δὲ, τοὺς ἐκ τῆς
" Ασίας τὸν βίον ποριζομένους ἐκεῖθεν ἀνασή-
" σαντες, δὴ τοὺς Ελληνας ἠγάγομεν. κἀ-

" κεῖνοι

" κεῖνοι μὲν, ἐλευθερώντες τὰς πόλεις τὰς
" Ελληνίδας, καὶ βοηθοῦντες αὐταῖς, τὴν ἡγεμο-
" νίας ἠξιώθησαν· ἡμεῖς δὲ, καταδυόμενοι,
" καὶ τἀναντία τοῖς τότε πράττοντες, ἀγανακ-
" τοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν τιμὴν ἐκείνοις ἕξο-
" μεν· οἱ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ τοῖς ἔρ-
" γοις καὶ ταῖς διανοίαις τῶν καθ' ἐκεῖνον τὸν
" χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς τῶν
" Ελλήνων σωτηρίας", καὶ ἑξῆς· " Οὕτως ὀλί-
" γον αὐτῶν φροντίζομεν (ἐν γὰρ ἀκέσασθε
" γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων) ὡς θανάτου
" τὴν ζημίας ὑπκειμένης, ἤν τις ἁλῷ δεκάζων,
" τοὺς τοῦτο φανερὸν ποιοῦντας, στρατηγοὺς
" χειροτονοῦμεν, καὶ τὸν πλείους διαφθεῖραι δυ-
" νηθέντα τῶν πολιτῶν, τοῦτον ὑπὲρ τὰ μέγιστα
" τῶν πραγμάτων καθίσαμεν. σπουδάζοντες
" ἢ περὶ τὴν πολιτείαν ἠχ ἧττον ἢ περὶ τὴν
" σωτηρίαν ὅλης τῆς πόλεως, καὶ τὴν δημοκρα-
" τίαν εἰδότες ἐν μὲν ταῖς ἡσυχίαις καὶ ταῖς
" ἀσφαλείαις αὐξανομένην καὶ διαμένουσαν, ἐν
" δὲ τοῖς πολέμοις δὶς ἤδη καταλυθεῖσαν,
" πρὸς μὲν τοὺς τῆς εἰρήνης ὑπερθυμοῦντας, ὡς
" πρὸς ὀλιγαρχικοὺς ὄντας, δυσκόλως ἔχομεν·
" τοὺς δὲ τὸν πόλεμον ἀγαπῶντας, ὡς τῆς δη-
" μοκρατίας κηδομένους, εὔνους εἶναι νομίζο-
" μεν.

" μεν. ἐμπειρόταλοι ᾖ λόγων κ᾽ πραγμάτων
" ὄνλες, ὅτως ἀλογίςως ἔχομεν, ὥςε περὶ
" τῶν αὐτῶν τ᾽ αὐτῆς ἡμέρας ὐ ταὐτὰ γινώσ-
" κομεν, ἀλλ᾽ ὧν [μὲν], πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν
" ἀναβῆναι, καληγορῦμεν, ταῦτα συνελθόνλες
" χειροτονῦμεν· ὐ πολὺν ᾖ χρόνον διαλιπόν-
" τες, τοῖς ἐνλαῦθα ψηφιθεῖσιν, ἐπειδὰν ἀπί-
" ωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. προσποιύμενοι ᾖ
" σωφρονέςαλοι τῶν Ελλήνων εἶναι, τοιύτοις
" χρώμεθα συμβύλοις, ὧν ὐκ ἔςιν ὅςις ὐκ ἂν
" καλαφρονήσειε· κ᾽ τὺς αὐτὺς τούτυς κυρίυς
" τῶν κοινῶν ἁπάνλων καθίςαμεν, οἷς ὐδεὶς ἂν
" τῶν ἰδίων οὐδὲν ἐπιτρέψειε.

ιή. Τοιοῦτ@· μὲν δή τις ἐν τοῖς συμβελευ-
τικοῖς λόγοις ὁ ἀνήρ. ἐν ᾗ τοῖς δικανικοῖς τὰ
μὲν ἄλλα πάνυ ἀκριβὴς κ᾽ ἀληθινὸς, κ᾽ τῷ Λυ-
σίυ χαρακ]ῆρι ἔγ]ισα μὲν προσεληλυθώς· ἐν
ᾗ τῇ σωθέσει τῶν ὀνομάτων τὸ λεῖον ἐκεῖνο κ᾽
εὐπρεπὲς ἔχων, ἔλατ]ον μὲν ἢ ἐν ἄλλοις λό-
γοις, οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἔχων γε. μηδεὶς ᾖ [μ᾽] ἀγ-
νοεῖν ὑπολάβῃ μηδ᾽ ὅτι Αφαρεὺς, ὁ πρόγονός
τε κ᾽ εἰσποίη]@· Ισοκράτει γενόμεν@·, ἐν τῷ
πρὸς Μεγακλείδυ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΟ-
ΣΕΩΣ λόγῳ διορίζελαι, μηδεμίαν ὑπὸ ᾧ πα-
τρὸς ὑπόθεσιν εἰς δικασήριον γελράφθαι· μηδ᾽
ὅτι

ὅτι δέσμας πάνυ πολλὰς δικανικῶν λόγων Ισοκρατείων περιφέρεσθαί φησιν ὑπὸ τῶν βιβλιοπωλῶν Αριστέλης. θπίσαμαι γὰρ ταῦτα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων λεγόμενα· ἢ οὔτε Αριστέλει πείθομαι ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλομένῳ, οὔτ' Αφαρεῖ τούτου γ' ἕνεκα λόγον εὐπρεπῆ πλατομένῳ σωτίθεμαι· ἱκανὸν δ' ἡγησάμενον εἶναι τ ἀληθείας βεβαιωτὴν τ Αθηναῖον Κηφισόδωρον, ὃς ἢ συνεβίωσεν Ισοκράτει, ἢ γνησιώτατον ἀκουστὴς ἐγένετο, ἢ τὴν ὁμολογίαν τιὼ πάνυ θαυμασιὼ ἐν ταῖς πρὸς Αριστέλη ἀντιγραφαῖς ἐποιήσατο, πιστεύω γεγράφθαι λόγους τινὰς ὑπὸ ξ ἀνδρὸς εἰς δικαστήρια, οὐ μέντοι πολλούς· ἢ χρῶμαι παραδείγματι ἐξ αὐτῶν ἑνὶ (οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ πλείοσι) τῷ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΩι λεγομένῳ, ὃν ἔγραψε ξένῳ τινὶ τῶν μαθητῶν καλὰ Πασίωνος ξ τραπεζίτου. ἔστι δ' ὁ λόγος ὅτος.

ιθ. "Ο μὲν ἀγών μοι μέγας ἐστὶν, ὦ ἄν-
" δρες δικασαί. οὐ γὰρ μόνον περὶ πολλῶν
" χρημάτων κινδυνεύω, ἀλλὰ ἢ περὶ ξ μὴ
" δοκεῖν ἀδίκως τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμεῖν· ὃ
" ἐγὼ περὶ πλείστου ποιοῦμαι. οὐσία [μὲν],
" γάρ μοι ἱκανὴ καλαλειφθήσεσθαι ἢ τούτων σε-
" ρηθέντι. εἰ δ' δόξαιμι, μηδὲν προσῆκον, *

" τοσαῦτα

" τοσαῦτα χρήμαλα ἐγκαλέσαι, διαβληθείην
" ἂν τ ἄπανλα βίον· ἔσι ὃ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" πάνλων χαλεπώτατον, τοιύτων ἀντιδίκων
" τυχεῖν. τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τὰς
" ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνευ μαρτύρων γίνελαι·
" τοῖς ἀδικεμένοις ὃ, πρὸς τὰς τοιύτας ἀνάγ-
" κη κινδυνεύειν, οἳ κ φίλας πολλὰς κέκτη-
" ται, κ χρήμαλα πολλὰ διαχειρίζεσι, κ
" πισοὶ διὰ τὴν τέχνην δοκεῖσιν εἶναι. ὅμως
" ὃ κ τύτων ὑπαρχόνλων, ἡγοῦμαι φανερὸν
" πᾶσι ποιήσειν ὅτι ἀποσερῶμαι τοσύτων χρη-
" μάτων ὑπὸ Πασίωνος. ἐξ ἀρχῆς ὃ ὑμῖν,
" ὅπως ἂν δύνωμαι, διηγήσομαι τὰ πεπραγ-
" μένα. ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, πατὴρ
" μέν ἐσι Σινωπεύς· ὃν οἱ πλέονλες εἰς τ Πόν-
" τον ἅπαντες ἴσασιν ὅτως οἰκείως πρὸς Σά-
" τυρον διακείμενον, ὥσε πολλῆς μὲν χώρας
" ἄρχειν, ἁπάσης ὃ τ δυνάμεως ἐπιμελεῖσ-
" θαι τ ἐκείνυ. πυνθανόμενος ὃ κ περὶ τῆσ-
" δε τ πόλεως κ περὶ τ ἄλλης Ελλάδος,
" ἐπεθύμησα ἀποδημῆσαι. γεμίσας δ' ὁ πα-
" τήρ μυ δύο ναῦς σίτυ, κ χρήμαλα δὺς,
" ἐξέπεμψεν ἅμα κα' ἐμποριαν κ [καὶ] θε-
" ωρίαν. συσήσανλος δέ μοι Πυθοδώρυ τ Φοί-
" νικος Πασίωνα, ἐχρώμην τῇ τύτυ τρα-

" πέζῃ·

" πέζῃ· χρόνῳ ᾗ ὕσερον διαβολῆς πρὸς Σά-
" τυρον γενομένης, ὡς κ᾽ ὁ πατὴρ ἡμὸς ἐπι-
" βελεύοι τῇ ἀρχῇ, κἀγὼ τοῖς φυγάσι συγ-
" γινοίμλω, τὸν μὲν πατέρα μὲ συλλαμβά-
" νει, ἐπισέλλει ᾗ τοῖς ἐνθάδε ἐπιδημοῦσιν ἐκ
" ᾗ Πόν]ῳ, τά [τε] χρήμαλα παρ᾽ ἐμοῦ πα-
" ραλαβεῖν, κ᾽ αὐτὸν εἰσπλεῖν, κελεύειν· ἐὰν
" ᾗ τούτων μηδὲν ποιῶ, παρ᾽ ὑμῶν ἐξαιτεῖν.
" ἐν τοσούτοις ᾗ κακοῖς ὢν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" λέγω πρὸς Πασίωνα τὰς ἐμαυτοῦ συμφο-
" ράς. ἕτω γὰρ οἰκείως πρὸς αὐτὸν διεκείμλω,
" ὥσ]ε μὴ μόνον περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ
" κ᾽ περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλισα πισεύειν.
" ἡγέμλω ᾗ, εἰ μὲν * δὴ προείμλω ἅπαντα
" τὰ χρήμαλα, κινδωνεύσειν, εἴ τι πάθοι ἐκεῖ-
" νος, σερηθεὶς κ᾽ τῶν ἐνθάδε κ᾽ τῶν ἐκεῖ,
" πάντων ἐνδεὴς γενήσεσθαι· εἰ δ᾽ ὁμολο-
" γῶν εἶναι, ἐπισείλαν]ος Σατύρῳ, μὴ πα-
" ραδοίλω, εἰς τὰς μεγίσας διαβολὰς ἐμαυ-
" τὸν κ᾽ τ᾽ πάτερα κα]ασήσειν πρὸς Σάτυρον.
" βελευομένοις δ᾽ ἡμῖν ἐδόκει βέλτισον εἶναι,
" τὰ μὲν φανερὰ τῶν χρημάτων παραδοῦναι,
" περὶ ᾗ τῶν παρὰ τούτῳ κειμένων, μὴ μόνον
" ἔξαρνον εἶναι, ἀλλὰ κ᾽ ὀφείλοντά με κ᾽ ἑ-
" τέροις ἐπὶ τόκῳ φαίνεσθαι, κ᾽ πάντα ποιεῖν

" ἐξ ὧν ἐκεῖνοι μάλισα ἤμελλον πειθήσεσθαι
" μὴ εἶναί μοι χρήμαλα. τότε μὲν ἔν, ὦ ἄν-
" δρες δικασαὶ, ἐνόμιζόν μοι Πασίωνα δι' εὔ-
" νοιαν ἅπανλα ταῦτα συμβελεύειν· ἐπειδὴ
" ὃ ταῦτα πρὸς τὲς * παρὰ Σατύρε διεπραξ-
" άμιν, ἔγνων αὐτὸν ἀπβελεύονλα τοῖς ἐμοῖς.
" βελομένε γὰρ ἐμὲ κομίσαθαι τἀμαυτε, ἢ
" πλεῖν εἰς Βυζάντιον· ἡγησάμενος ἔτὸς
" κάλλισον καιρὸν αὐτῷ παραπεπλωκέναι· τὰ
" μὲν γὰρ χρήμαλα, πολλὰ εἶναι τὰ παρ'
" αὐλῷ κείμενα, ἢ ἄξια ἀναισχυντίας· ἐμὲ δ'
" πολλῶν ἀκβόνλων ἔξαρνον γεγενῆθαι μηδὲν
" κεκλῆθαι, πᾶσί τε φανερὸν ἀπαιτέμενον ἢ
" ἑτέροις ὁμολογῆνλα ὀφείλειν· ἢ πρὸς τέτοις,
" ὦ ἄνδρες δικασαὶ, ἐνόμιζεν, εἰ μὲν αὐλῦ
" μένειν ἐπιχειροίμν, ἐκδοθήσεσθαί με ὑπὸ τ
" πόλεως Σατύρῳ· εἰ δ' ἄλλοσέ πσι τραποί-
" μιν, ἐδὲν αὐτῷ μελήσειν τῶν ἐμῶν λόγων·
" εἰ δ' εἰσπλευσοίμιν εἰς τὸν Πόντον, ἀπο-
" θανεῖσθαί με μᾶλλον ἢ πατρός· ταῦτα διαλο-
" γιζόμενος, διενοεῖτό με ἀποσερεῖν τὰ χρήμα-
" τα, ἢ πρὸς μὲν ἐμὲ προσεποιεῖτο ἀπορεῖν ὧν
" τῷ παρόντι, ἢ ἐκ ἂν ἔχειν ἀποδῦναι. ἐπει-
" δὴ δ' ἐγὼ βελόμενος εἰδέναι τὸ πρᾶγμα,
" προσπέμπω Φιλόμηλον αὐλῷ ἢ Μενέξενον

" ἀπαιτήσονλας, ἔξαρνον γίνελαι πρὸς αὐτὸς
" μηδὲν ἔχειν τῶν ἐμῶν. πανλαχόθεν δέ μοι
" τοσούτων κακῶν προσπεπλωκότων, τίνα οἴ-
" εσθέ με γνώμλω ἔχειν; ᾧ γε ὑπῆρχε σιω-
" πῶντι μὲν, ὑπὸ τούτε ἀποσερεῖσθαι τῶν
" χρημάτων, λέγονλι δ', μηδὲν μᾶλλον, κο-
" μίσασθαι· πρὸς Σάτυρον δ' εἰς τὴν μεγίσλω
" διαβολλὼ ἐμαυλὸν καὶ τὸν παλέρα καλασῆσαι·
" κράτισον ἔν ἡγησάμλω ἡσυχίαν ἄγειν. μὴ
" δ' ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, ἀφικνῆνταί
" μοι οἱ ἀπαγγέλλονλες, ὅτι ὁ παλὴρ ἀφεῖται,
" καὶ Σατύρῳ ἅτως ἁπάντων μελαμέλει τῶν
" πεπραγμένων, ὡς πίσεις τε τὰς μεγίσας
" αὐλῷ δεδωκὼς εἴη, καὶ τὴν ἀρχλὼ ἔτι μείζω
" πεποιηκὼς ἧς εἶχε πρότερον, καὶ τλὼ ἀδελφλὼ
" τλὼ ἐμλὼ γυναῖκα τῷ ἑαυτῦ υἱεῖ εἰληφώς.
" πυθόμενος δ' ταῦτα Πασίων, καὶ εἰδὼς ὅτι
" φανερῶς ἤδη πράξω περὶ τῶν ἐμαυλῦ, ἀφα-
" νίζει τὸν παῖδα ὃς συνήδει περὶ τῶν χρη-
" μάτων. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ προσελθὼν ἐπεζήτεν
" αὐτὸν, ἡγέμενος ἔλεγχον σαφέσαλον τῦ-
" τον ἂν γενέσθαι περὶ ὧν ἐνεκάλεν, λέγει
" λόγον [πάνλων] δεινόταλον, ὡς ἐγὼ καὶ Με-
" νέξενος διαφθείραντες καὶ πείσαντες τὸν
" ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, ἓξ τάλαντα

" ἀργυ-

" ἀργυρίῳ λάβοιμεν παρ' αὐτῦ. ἵνα ᾖ μηδεὶς
" ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐ-
" τῶν, ἔφασκεν ἡμᾶς ἀφανίσαντας τ' παῖδα,
" ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ, κ) ἐξαιτεῖν τῦτον ὃν αὐ-
" τοὶ ἠφανίσαμεν. κ) ταῦτα λέγων κ) ἀγα-
" νακτῶν κ) δακρύων, εἴλκέ με πρὸς τ' πολέ-
" μαρχον, ἐγγυητὰς αἰτῶν· κ) ὁ πρότερον ἀφ-
" ῆκεν, ἕως αὐτῷ κατέςησα ἐξ ταλάντων
" ἐγγυητάς. καί μοι ἀνάβητε τύτων μάρτυρες.

κ'. Ταῦθ' ὅτι μὲν ὅλῳ τῷ γένει διαφέρει τῶν ἐπιδεικτικῶν τε κ) συμβελευτικῶν καὶ τ' χαρακτῆρα τ' λέξεως, ῥᾴθεός ἐσιν ὃς ἂν ἂν ὁμολογήσειεν· ὁ μέντοι πανταπασί γε τὴν Ισοκρατέιον ἀγωγὴν ἐκβέβηκεν· ἀκαρῆ δέ τινα διασώζει τῆς καλασκευῆς τε κ) σεμνολογίας ἐκείνης ἐνθυμήματα, κ) ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐσιν, ἢ ἀληθινώτερα· οἷον ὅταν φησίν· " ἡ-
" γέμων ᾖ, εἰ μὲν * δὴ προείμην τὰ χρήμα-
" τα, κινδυνεύσειν". τὸ γὰρ ἀποίητόν τε κ) ἀφελὲς, τοιῦτον· " ἡγέμων ᾖ, μὴ παραδὺς
" τὰ χρήματα, κινδυνεύσειν". ἔτι ἐκεῖνο·
" καὶ πρὸς τύτοις, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, ἐνόμι-
" ζεν, εἰ μὲν αὐτῷ μένειν ἐπιχειροίην, ἐκδο-
" θήσεσθαί με ὑπὸ τ' πόλεως Σατύρῳ· εἰ ᾖ
" ἄλλοσέ ποι τραποίμην, ὁδὲν αὐτῷ μελήσειν

" τῶν

" τῶν ἐμῶν λόγων· εἰ δ' εἰσπλευσοίμην εἰς τ
" Πόντον, ἀποθανεῖσθαί με μᾶλλον ἢ πλεῦσαι". ἥ τε
γὰρ περίοδος ἐκμεμύκευται πέρα δικανικοῦ
τρόπου, καὶ ἡ σύνθεσις ἔχει τι ποιητικόν, τό
τε σχῆμα τῆς λέξεως ἐκ τῶν ἐπιδεικτικῶν εἴληπ-
ται παρισώσεων καὶ παρομοιώσεων. τό, τε ἓν
" ἐπιχειροίην", καὶ " τραποίμην", καὶ " εἰσ-
" πλευσοίμην", ἐν ἑνὶ χωρίῳ κείμενα, καὶ τῶν
[μὲν] κώλων τριῶν ὄντων, τὸ * δὲ μῆκος ἴσον
ὑπάρχον, τεκμήρια τῆς Ισοκράτους καλασκευῆς
ἐσι. καὶ τὰ τούτοις ἐπιφερόμενα, " διενοεῖτό με
" ἀποσερεῖν τὰ χρήματα, καὶ πρὸς μὲν ἐμὲ προσ-
" εποιεῖτο ἀπορεῖν [ἐν τῷ παρόντι] καὶ οὐκ ἂν
" ἔχειν", παρόμοιά τε καὶ παραπλήσια ἀλ-
λήλοις ἐσί. καὶ πρὸς τούτοις, ἃ μετ' ὀλίγων
ἐπιτίθησιν· " ὡς πίσεις τε μεγίσας αὐτῷ δε-
" δωκὼς εἴη, καὶ τιὼ ἀρχιὼ ἔτι μείζω πεποι-
" ηκὼς ἧς εἶχε πρότερον, καὶ τιὼ ἀδελφιὼ
" τιὼ ἐμιὼ γυναῖκα τῷ ἑαυτοῦ υἱεῖ εἰληφώς".
καὶ γὰρ ἐνταῦθα πάλιν τὸ " δεδωκὼς", καὶ
" πεποιηκὼς", καὶ " εἰληφὼς", παρόμοιον, καὶ
" τιὼ ἀρχιὼ", καὶ " τιὼ ἀδελφιῶ". ἔχοι
ἂν ἄν τις καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις λέγειν, ἐξ ὧν
ὁ χαρακτὴρ τοῦ ῥήτορος ἔσαι καταφανής· ἀ-
νάγκη δ' ἴσως σοχάζεσθαι τοῦ χρόνου.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΙΣΑΙΟΥ.

Ισαῖος ἦ, ὁ Δημοσθένους καθηγησάμενος, κ διὰ τοῦτο μάλιστα γενόμενος περιφανὴς, ὡς μέν τινες ἱστοροῦσιν, Αθηναῖος ἦν τὸ γένος· ὡς ἦ ἕτεροι γράφουσι, Χαλκιδεύς. ἤκμασε ἦ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὡς ἐκ λόγων αὐτοῦ τεκμαίρομαι· κ μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε. γενέσεως ἦ κ τελευτῆς τοῦ ῥήτορος ἀκριβῆ χρόνον εἰπεῖν οὐκ ἔχω· οὐδὲ δὴ περὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς, οἷος τὶς ἦν· οὐδὲ περὶ τῆς προαιρέσεως τῶν πολιτευμάτων· οὐδὲ ἀρχῆς εἰ προείλετό τινα, ἢ πολιτείαν· οὐδ' ὅλως περὶ τῶν τοιούτων οὐδενὸς, διὰ τὸ μηδὲ τοιαύτης περιτυγχάνειν ἱστορίας. οὐδὲ γὰρ ὁ τοὺς Ισοκράτους μαθητὰς ἀναγράψας Ερμιππος, ἀκριβὴς ὢν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ῥήτορος οὐδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τούτων, ὅτι δίηκουσε μὲν Ισοκράτους, καθηγήσαλο ἦ Δημοσθένους, συνεγένελο ἦ τοῖς ἀρίστοις τῶν φιλοσόφων.

β'. Λείπεται ἦ περὶ τῆς προαιρέσεως κ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, κ τίνι κέχρηται χαρακτῆρι, λέγειν. γένους μέν τοι λόγων ἑνὸς ἀσκητὴς ἐγένετο, τοῦ δικανικοῦ· κ περὶ τοῦτο μάλιστα ἐσπούδασε.

πέφασε. χαρακτῆρα δ' ἔτ Λυσίᾳ καὶ τὸ σωλεῖσον ἐζήλωσε· καὶ εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν εἴη, καὶ τριβὰς ἀξιολόγους ἀμφοῖν ἔχων, οὐκ ἂν διαγνοίη ῥᾳδίως σολλὰς τῶν λόγων, ὁποτέρου τῶν ῥητόρων εἰσίν· ἀλλὰ σαρακρύσεται ταῖς ἐπιγραφαῖς, [οὐκ] ὄντως ἀκριβῶς ἐχούσαις, ὡς διὰ μιᾶς δηλοῦταί μοι γραφῆς. οὐ μὴν ἀπαράλλακτός γέ ἐσιν ἡ ἔτ χαρακτῆρος ὁμοιότης, ἀλλὰ ἔχουσα διαφοράς τινας, οὐ μικρὰς, οὐδὲ ὀλίγας, καὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τὰ σράγματα· σερὶ ὧν καιρὸς ἂν εἴη λέγειν, ὡς ἡμεῖς ὑπειλήφαμεν. ἐπειδὴ δὲ καὶ τὴν λέξιν μᾶλλον ἔοικε τῷ Λυσίᾳ, τοῦτο ἀρχὴν ὑπὸ ταύτης σοιησάμενος, τὰς ὁμοιότητάς τε καὶ τὰς διαφορὰς, ἃς ἔχει σρὸς ἐκείνην ἐρῶ.

γ'. Καθαρὰ μὲν καὶ ἀκριβὴς, καὶ σαφὴς, κυρία τε, καὶ ἐναργὴς, καὶ σύντομος· σρὸς δὲ τούτοις, σιθανή τε, καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις. σρογύλη δὲ, καὶ δικανικὴ, φανερῶσα τὸς δικανικὸς ἀγῶνας, οὐχ ἥτ[τ]ον ἐσιν ἡ Ισαίου λέξις τ Λυσίου. καὶ κατὰ μὲν ταῦτα οὐκ ἄν τις αὐτὴν διαγνοίη, διαφέρειν δὲ ἐκείνης δόξειεν ἂν ἐν τοῖσδε· ἡ μὲν γὰρ, ἀφελὴς τε καὶ ἠθικὴ μᾶλλόν ἐσιν· σύγκειται τε φυσικώτερον, καὶ ἐσχημάτισαι ἁπλούσερον· ἡδονῇ τε καὶ χάριτι σολλῇ

λῆ κέχρηται. ἡ δὲ Ισαίου, τεχνικωτέρα δόξειεν ἂν εἶναι καὶ ἀκριβεστέρα τῆς Λυσίου· τῷ τε συνθέσιν περιεργοτέρα τις, καὶ σχηματισμοῖς διειλημμένη ποικίλοις· ὅσον τε ἀπολείπεται τῆς χάριτος ἐκείνης, τοσοῦτον ὑπερέχει τῇ δεινότητι τῆς καταστευῆς· καὶ πηγή τις ὄντως ἐστὶ τῆς Δημοσθένους δυνάμεως. τῷ μὲν ἓν λέξιν ἔτως ἄν τις διαγνοίη· ἐν δὲ τοῖς πράγμασι, τοιαύτας τινὰς εὑρήσει διαφοράς. παρὰ Λυσίᾳ μὲν, οὐ πολλῷ τῷ ἀπιτέχνησιν, ἔτ' ἐν μερισμοῖς τῶν πραγμάτων, ἔτ' ἐν τῇ τάξει τῶν ἐνθυμημάτων, ἔτε ἐν ταῖς ἐξεργασίαις αὐτῶν ὄψεται· ἁπλῶς γὰρ ὁ ἀνήρ. παρ' Ισαίῳ δὲ, καὶ τεχνικώτερον ἤδη γινόμενα ταῦτα εὑρήσει. καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται καὶ προκαταστευαῖς, καὶ μερισμοῖς τεχνικωτέροις· καὶ τίθησιν ἐν οἷς δίδωσι χωρίον ἕκαστον· καὶ μέχρι πολλοῦ προάγει τὰς τῶν ἐγχειρημάτων ἐξεργασίας, σχημάτων τε μεταβολαῖς ἀναγωνίων καὶ παθητικῶν ποικίλλει τὸς λόγους. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται, τὸς δὲ δικαστὰς καταστρατηγεῖ· τοῖς δὲ πράγμασιν, ὑπὲρ ὧν ὁ λόγος, ἐκ παντὸς πειρᾶται βοηθεῖν.

δ'. Ινα δὲ μᾶλλον ἡ διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν γένηται καταφανὴς, εἰκόνι χρήσομαι τῶν ἑρα-

τῶν τινι. εἰ δή τινες ἀρχαῖαι γραφαὶ, χρώμασι [μὲν] εἰργασμέναι ἁπλῶς, καὶ ἀδεμίαν ἐν τοῖς μίγμασιν ἔχουσαι ποικιλίαν, ἀκριβεῖς ἢ ταῖς γραμμαῖς, καὶ πολὺ τὸ χαρίεν ἐν ταύταις ἔχουσαι· αἱ δὲ μετ' ἐκείνας, εὐγραμμοι μὲν ἦτον, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον, σκιᾷ τε καὶ φωτὶ ποικιλλόμεναι, καὶ ἐν τῷ πλήθει τῶν μιγμάτων τιὼ ἰσχὺν ἔχουσαι. τούτων μὲν δὴ ταῖς ἀρχαιοτέραις ἔοικεν ὁ Λυσίας, καλὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν χάριν· ταῖς δὲ ἐκπεπονημέναις τε καὶ τεχνικωτέραις, ὁ Ἰσαῖος. ὧν δὲ περὶ αὐτοῦ δόξα παρὰ τοῖς τότε γοητείας καὶ ἀπάτης, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα· καὶ εἰς τοῦτο διεβάλλετο. δηλοῖ δὲ τοῦτο τῶν ἀρχαίων τὶς ῥητόρων, ἐν τῇ Δημοσθένους καταγορίᾳ, Πυθέας, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. πονηρίαν γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ κακίαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν * φήσας, καὶ τόδε τὸ μέρος ὅλον εἰς διαβολὴν ἐπιτίθησιν, ὅτι τὸν Ἰσαῖον ὅλον, καὶ τὰς τῶν λόγων ἐκείνου τέχνας σεσίτισαι. καὶ μὰ Δία ἐκ ἀπὸ σκοποῦ τὴν διαβολὴν ταύτην εἶχεν ἑκάτερος. ἐμοὶ γοῦν, οἱ μὲν Ἰσαίου τε καὶ Δημοσθένους λόγοι, καὶ περὶ ἀληθείας καὶ δικαίας συλλήξεως αἱ ὑποθέσεις ὕποπτοι δοκοῦσιν εἶναι, τῆς πολλῆς ἐπιτεχνήσεως ἕνεκα·

ἕνεκα· οἱ ᾗ Ισοκράτης κ᾽ Λυσίας, πάντως μάλισα δικαιοί τε κ᾽ ἀληθεῖς, κ᾽ ἂν μὴ τοιαῦτα τὰ πράγμαλα ἐν αὐτοῖς· ὅτι κακῶργον ἐδὲν ἐπιφαίνεσιν ἐπὶ τ᾽ καλασκευῆς, ἀλλ᾽ εἰσὶν ἐλεύθεροί τινες κ᾽ ἀφελεῖς.

ε. Ταυλί μοι τὰ διαλλάτλονλα ἔδοξεν εἶναι, ἐξ ὧν ἄν τις ῥᾳδίως διαγνῶναι τὰς Λυσίᾳ τε κ᾽ Ισαίᾳ λόγους δυνηθείη. εἰ ᾗ ὀρθῶς ὑπείληφα, ἐξέσαι τῷ βλομένῳ σκοπεῖν τὴν ἐξέτασιν· ἄρξομαι ᾗ ἀπὸ τῶν περὶ τὴν λέξιν θεωρημάτων. ἔσι δή τις Ισαίᾳ λόγ⊙ ΥΠΕΡ ΕΥΜΑΘΟΥΣ, μελοίκᾳ τινὸς τῶν τραπεζιτευόντων Αθήνησιν, ὃν εἰς δωλείαν καλαλεγόμενον ὑπὸ ᾧ κληρονομήσανλ⊙ τ᾽ ἀπηλευθερωκότα τῶν ἀσῶν ἀφαιρεῖται τὶς, κ᾽ τιὼ ἀπολογίαν ποιεῖται περὶ αὐτῷ. τὸ προοίμιον δέ ἐσι ᾧ λόγ᾽ τοιόνδε· “ Ανδρες δικασαὶ, “ ἐγὼ κ᾽ πρότερον Εὐμαθεῖ τότῳ ἐγενόμιν “ χρήσιμ⊙· κ᾽ δικαίως· κ᾽ νῦν, εἴ τι ἐσὶν ἐν “ ἐμοὶ, πειράσομαι συσσώζειν αὐτὸν μεθ᾽ “ ὑμῶν. μικρὰ δέ μ᾽ ἀκόσατε, ἵνα μηθεὶς “ ὑπολάβῃ ὑμῶν, ὡς ἐγὼ προπετείᾳ, ἢ ἄλ“ λῃ τινὶ ἀδικίᾳ πρὸς τὰ Εὐμαθῆς πράγ“ μαλα προσῆλθον. τριηραρχοῦντ⊙ γάρ μ᾽ ἐπὶ Κηφισοδώρ᾽ ἄρχονλ⊙, κ᾽ λόγ᾽ ἀπαγ-

" γελθέν]ᾳ πρὸς τὲς οἰκείυς ὡς ἄρα τετε-
" λευτηκὼς εἴη ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὕσης μοι
" παρακαλαθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τύτῳ, με]α-
" πεμψάμεν] τὲς οἰκείυς τε κ᾽ φίλυς τὲς
" ἐμὲς Εὐμαθὴς, ἐνεφάνισεν τὰ χρήμα]α, ἃ
" ἦν μοι παρ' αὐ]ῷ, κ᾽ ἀπέδωκε πάν]α ὀρθῶς
" κ᾽ δικαίως. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην
" αὐ]ῷ ἔτι μᾶλλον κ᾽ κα]ασκευαζομένῳ τὴν
" τράπεζαν * πρὸς εἰς εὐπόρισα ἀργυρίυ. κ᾽
" μ] ταῦτα ἄγον]ᾳ αὐτὸν Διονυσίυ, ἐξει-
" λόμην εἰς ἐλευθερίαν, εἰδὼς ἀφειμένον ἐν
" τῷ δικασηρίῳ ὑπὸ Επιγένυς. ἀλλὰ περὶ
μὲν τύτων * ἐπισχήσω.

ς'. Εσι δὴ κ᾽ παρὰ τῷ Λυσίᾳ τις ὑπὲρ ἀν-
δρὸς ξένυ, δίκην φεύγον]ᾳ περὶ κλήρυ, ποι-
έμεν] τὴν ἀπολογίαν. τῦτον ἐπιγράφει τ᾽
λόγον Καλλίμαχ] ΠΕΡΙ ΦΕΡΕΝΙΚΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΚΛΕΙΔΟΥ ΚΛΗΡΟΥ·
κ᾽ ἔσι πολλοῖς πρότερον ἠγωνισμέν] ἕτεσι
θατέρυ· ἐν ᾧ τὴν αἰτίαν πρῶτ] ἐπιδείκνυ-
σιν, ὁ περὶ ᾧ ξένυ ποιύμεν] τὲς λόγυς,
ὥσπερ ὁ ᾽ μέτοικον ἐξαιρύμεν] εἰς ἐλευθε-
ρίαν. ἔσι δὲ τὸ προοίμιον ᾧ λόγυ τόδε.
" Αναίκαιόν μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δικα-
" σαὶ, περὶ ᾽ φιλίας ᾽ ἐμῆς κ᾽ ᾽ Φερενίκυ

" πρώτου

" πρῶτον εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἵνα μηδεὶς ὑμῶν
" θαυμάζῃ, ὅτι, ὑπὲρ ἀδενὸς πώποτε εἰρηκὼς
" πρότερον, ὑπὲρ τούτου νυνὶ λέγω. ἐμοὶ γὰρ,
" ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ξένος ἦν Κηφισόδοτος,
" ὁ τούτου πατήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγομεν ἐν Θήβαις,
" παρ' ἐκείνῳ καταγόμενος, καὶ ἐγὼ, καὶ ἄλλος
" Αθηναίων ὁ βουλόμενος· καὶ πολλὰ καὶ ἀγα-
" θὰ, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, παθόντες ὑπ' αὐτοῦ,
" εἰς τοῦτο ἡμετέραν αὐτῶν κατήλθομεν. ἐπεὶ
" δ' ἦν ἔτοι ταῖς αὐταῖς τύχαις ἐχρήσατο,
" καὶ φυγάδες Αθήναζε ἀφίκοντο, ἡγέμονος τὴν
" μεγίστην αὐτοῖς ὀφείλειν χάριν, ὅτως οἰκεί-
" ως αὐτοὺς ὑπεδεξάμην, ὥστε μηδένα γνῶναι
" τῶν εἰσιόντων, εἰ μή τις πρότερον ἠπίστατο,
" ὁπότερος ἡμῶν ἐκέκτητο τὴν οἰκίαν. οἶδεν
" μὲν ἦν καὶ Φερένικος, ὦ ἄνδρες δικασταὶ,
" ὅτι πολλοὶ λέγειν εἰσὶν ἐμοῦ δεινότεροι, καὶ
" μᾶλλον τοιούτων πραγμάτων ἔμπειροι· ἀλλ'
" ὅμως ἡγεῖται τὴν ἐμὴν οἰκειότητα πιστο-
" τάτην εἶναι. αἰσχρόν μοι ἦν δοκεῖ εἶναι, κε-
" λεύοντος τούτου, καὶ δεομένου τὰ δίκαια αὐ-
" τῷ βοηθῆσαι, περιιδεῖν αὐτὸν, καθ' ὅσον
" οἷός τ' εἰμὶ ἐγὼ, τῶν ὑπ' Ανδροκλείδου δε-
" δομένων στερηθῆναι.

ζ. Τί

ζ. Τί δὴ ταῦτα τὰ προοίμια ἀλλήλων διαφέρει; παρὰ Λυσίᾳ μὲν ἰδία ἐσὶν ἡ εἰσβολὴ, καὶ δι' ὐδὲν ἄλλο μᾶλλον ἢ ὅτι φυσικῶς πως εἴρηται, καὶ ἀφελῶς· "Αναγκαῖόν μοι "δοκεῖ εἶναι, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, περὶ τ φιλίας "τ ἐμῆς καὶ τῆς Φερενίκε πρῶτον εἰπεῖν πρὸς "ὑμᾶς". καὶ τὸ ἐπιλεγόμενον τύτῳ, ἔτι μᾶλλον ἀκαλάσκευον φαίνεσθαι εἶναι, καὶ ὡς ἂν ἰδιώτης τὶς εἰπεῖν δυνάσθο τὸ εἰρημένον· "ἵνα "μηδεὶς ὑμῶν θαυμάζῃ, ὅτι ὑπὲρ ὐδενὸς πώ-"ποτε εἰρηκὼς πρότερον, ὑπὲρ τύτε νυνὶ λέ-"γω". παρὰ δ Ισαίῳ κατεσκεύασαι τὸ δοκεῖν εἶναι ἀφελὲς, καὶ ὃ λέληθεν ὅτι ἐσὶ ῥητορικόν· "Εγὼ καὶ πρότερον Εὐμαθεῖ τύτῳ ἐγε-"νόμην χρήσιμ[ος] [καὶ] δικαίως· καὶ νυνὶ, εἴ τι "ἐσὶν * ἐν ἐμοὶ, πειράσομαι συσσώζειν αὐ-"τόν". ὑψηλότερά ἐσι, καὶ ἧττον ἐκείνων ἀφελεσέρα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ὑπφερόμενα· "μι-"κρὰ δέ μ ἀκύσατε, ἵνα μηδεὶς ὑπολάβῃ "ὑμῶν, ὡς ἐγὼ προπετείᾳ, ἢ ἄλλῃ τινὶ ἀδι-"κίᾳ, πρὸς τὰ Εὐμαθοῦς πράγμαθα προσ-"ῆλθον". ἥ τε γὰρ "προπέτεια", καὶ ἡ "ἀδικία", καὶ τὸ "πρὸς τὰ Εὐμαθοῦς πρά-"γμαθα προσελθεῖν", πεποιημένοις μᾶλλον ἔοικεν, ἢ αὐτοφυέσι. καὶ αὖθίς γε παρὰ μὲν

τῷ Λυσίᾳ ἡ πρόφασις λέγεται ἀνεπιτηδεύτως· " ἐμοὶ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ξένος ἦν Κε- " φισόδοτος, ὁ τότε παλήρ· καὶ ὅτε ἐφεύγο- " μεν ἐν Θήβαις, παρ' ἐκείνῳ καλιγόμην, καὶ " ἐγὼ καὶ ἄλλος Ἀθηναίων ὁ βελόμενος". ἡδέως τε καὶ ἀφορισικῶς τὰ μὴ ταῦτα ἐπιτίθεται· " ὃ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ἰδίᾳ καὶ δη- " μοσίᾳ, παθόντες ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τιὼ ἡμε- " τέραν αὐτῶν κατήλθομεν". παρὰ ὃ τῷ Ἰσαίῳ πέφρασαι περιεργότερον, καὶ ὁ μακρὰν ἀπέχει τ Δημοσθένης καλασκευῆς· " τριηραρ- " χῶν γάρ μου ἐπὶ * Κεφισοδότου ἄρχον- " τος, καὶ λόγου ἀπαγελθέντος πρὸς τὸς οἰ- " κείους ὡς ἄρα τελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυ- " μαχίᾳ, ἔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐ- " μαθεῖ τότῳ". τότε γὰρ " λόγου ἀπαγ- " γελθέντος", καὶ [τὸ,] " ὡς ἄρα τελευ- " τηκὼς εἴην", καὶ τὸ " οὔσης ἐμοὶ παρα- " καταθήκης", ὁκ ἂν φαίην ἔγωγε ἀφελῶς εἰρῆσθαι. ἐκείνῳ γὰρ λεγόμενα μᾶλλον ἀ- ποίητα· " ὅτε γὰρ ἐτριηράρχουν, καὶ ἀπηγ- " γέλη τοῖς ἐνθάδε, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς " εἴην, ἔχων μου παρακαταθήκην Εὐμαθὴς " ἔτοσί.

ή. Καὶ

ή. Καὶ τὰ λοιπὰ δὴ τῶν προοιμίων μέρη, παρ᾽ ᾧ μὲν ἀφελέσερον ἄν τις εὕροι λεγόμενα· παρ᾽ ᾧ δὴ ῥητοριχώτερον. ἐν ἑτέρῳ τε ἀγῶνι πάλιν, ὁ μὲν Ισαῖος πρός τινι συντάξας ἀπολογίαν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀδελφῶν κρινομένῳ, τοιαύτῃ κέχρηται ἀρχῇ· "Ηβουλόμην μὲν, "ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μὴ λίαν ἔτως ἀγνοηθέν- "τα προσχήματ᾽ ἔχειν αἰσχρῶς, ὥσε τοῖς "ἀλλοτρίοις πρεσβεύειν, καὶ δίκας τοιαύτας "λαγχάνειν. ἀλλ᾽ ἐ τό γε ἓν ἀδελφιδοῦν "ἐμὸν καὶ κύριον τ παλρῴας ἐσίας, ἐ μικρᾶς, "ἀλλ᾽ ἱκανῆς, ὥσε καὶ λειτεργεῖν ὑφ᾽ ἡμῶν αὐ- "τῶν παραδοθείσης, ταύτης πρεμελεῖσθαι, "τῶν δὴ ἐμῶν μὴ πρεθυμεῖν· ἵνα βελτίων τε "δοκῇ πᾶσιν εἶναι σώζων αὐτὴν, καὶ πλείω "ποιῶν χρησιμώτερον ὑμῖν πολίτην * παρέχῃ "ἑαυτόν. ἐπεὶ δὴ τὴν μὲν ἀνήρηκε, καὶ πέπρακε, "καὶ αἰσχρῶς καὶ κακῶς διολώλεκεν, ὡς ἐκ ἂν "ἠβουλόμην· πιστεύων δ᾽ ἑταιρίαις, καὶ λόγων "παρασκευαῖς, πρὸ τὴν ἐμὴν ἐλήλυθεν· "ἀνάγκη, ὡς ἔοικε, συμφορὰν μὲν εἶναι νο- "μίζειν, ὅτι τοιοῦτός ἐσιν, οἰκεῖος ὤν· ἀπολο- "γεῖσθαι δὴ, περὶ ὧν ἐγκέκληκε, καὶ ἔξω μὲν "δ᾽ πράγματος διαβέβληκεν, ὡς ἂν ἓν δυ- "νώμεθα προθυμόταλα πρὸς ὑμᾶς". ὁ δὴ Λυ-

σίας,

σίας, ἀνδρὶ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τ ἑαυτῦ γυναικὸς ἐγκαλεμένῳ κακῆς ἐπιτροπῆς, συγγράψας λόγον, τοιύτῳ κέχρηται τῷ προοιμίῳ· " Οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, τοῖς ἐπιτρόποις, ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπίαν " ἔχουσιν, ἀλλὰ κ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων " ὐσίας, συκοφαντῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν " πολλοί· ὅπερ κἀμοὶ νῦν συμβέβηκεν. ἐγὼ " γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, καταλειφθεὶς ἐπί- " τροπος τῶν Ιπποκράτυς χρημάτων, κ διαχειρίσας ὀρθῶς κ δικαίως τὴν ὐσίαν, κ " παραδὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμαθεῖσι τὰ χρή- " ματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκο- " κοφαντῦμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως.

θ'. Οὐ πολλῶν οἶμαι δεῖν λόγων, ὅτι τῦτο μὲν ἀφελῶς κ ἡδέως εἴρηται, ἦθός τε ὐ πεπλασμένον, ἀλλὰ φυσικὸν ἐπιφαίνει· τὸ γὰρ, " ὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, " τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ " τὴν ἐπιτροπὴν ἔχουσιν", ὐδεὶς ἂν εἴποι ῥήτορος εἶναι, ἀλλὰ παντὸς ἰδιώτυ, κατασάντος εἰς ἀγῶνα ἄδικον· τὸ δ' Ισαίυ πεποιῆθαι ῥητορικῶς κ * κεκαλλιλογῆθαι σεμνότερον, ἅπαντες ἂν φήσειαν· τὸ γὰρ,

" Ηβελόμην μὲν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, μὴ
" λίαν ὕτως ἀγνοηθέντα προσχήματα ἔχειν
" αἰσχρῶς, ὥστε τοῖς ἀλλοτρίοις βουλεύ-
" ειν". καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ Λυσίᾳ μὲν χα-
ριέντως πάνυ καὶ ἀφελῶς εἰρῆσθαι τὸ, " ἐγὼ
" γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, καταλειφθεὶς πα-
" τροπ@ τῶν Ιπποκράτους χρημάτων, καὶ δια-
" χειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν, καὶ
" παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήμα-
" τα". θάτερον ὃ τραχύτερον, καὶ οὐχ ὡς ἂν
ἰδιώτης μετέθηκεν· " ἀλλ' οὐ τό γε ἓν ἀδελ-
" φιδοῦν ἐμὸν καὶ κύριον τ πατρῴας οὐσίας, οὐ
" μικρᾶς, ἀλλ' ἱκανῆς, ὥσε καὶ λειτουργεῖν ὑφ'
" ἡμῶν αὐτῶν παραδοθείσης, ταύτης ἀπεμ-
" λεῖσθαι". ἑνὸς δ' ἔτι μνησθήσομαι γένους,
ἐξ οὗ μάλιστα ἡ διαφορὰ τῶν ἀνδρῶν ἔσται κατ-
αφανής.

ί. Υποτίθεται δ' ἑκάτερ@ ἰδιώτην ἄν-
δρα, καὶ ἀπράγμονα, καὶ νέον, παρὰ τὴν ἑαυ-
τοῦ προαίρεσίν τε καὶ φύσιν ἠναγκασμένον ὑπ δι-
καστηρίῳ λέγειν· ὁ μὲν Λυσίας ὑπ τῷ ΠΡΟΣ
ΑΡΧΕΒΙΑΔΗΝ λόγῳ, τὸν τρόπον τοῦτον·
" Επειδὴ τάχιστα ἔλαχέ μοι ταύτην τὴν δί-
" κην Αρχεβιάδης, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, προσ-
" ῆλθον αὐτῷ λέγων, ὅτι νέ@ καὶ ἄπειρ@
" τῶν

" λῶ πραγμάτων, ἢ ἐδὲν δεόμενον εἰσιέναι
" εἰς δικασήριον. ἐγὼ ἔν σε ἀξιῶ, μὴ εὔρημα
" ἡγεῖσθαι τὼ ἡλικίαν τὼ ἐμὼ, ἀλλὰ
" παραλαβόντα τὲς ἐμὲς φίλες ἢ τὲς σαυ-
" τῦ, διηγήσασθαι περὶ ἧς χρέες, ὅθεν γεγέ-
" νηται· κἂν δοκῇς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἐ-
" δέν σοι δεήσει πραγμάτων, ἀλλὰ λαβὼν,
" ἧπ τὰ σαυτῦ. δίκαιον δέ εἰμι μηδὲν πα-
" ραλιπεῖν, ἀλλ' εἰπεῖν ἅπανλα, ἐπειδὴ νεώτε-
" ρός εἰμι ἧς συμβελεύειν· ἵνα ἀκέσανλες πε-
" ρὶ ὧν ἐκ ἴσμεν, βελευσώμεθα περὶ ὧν σὺ
" λέγεις· ἐάν πως φανερὸν γένηται, πότερον
" ἀδίκως τῶν ἐμῶν ἐφίεσαι, ἢ δικαίως τὰ σε-
" αυτῦ ζητεῖς κομίσασθαι. ταῦτ' ἐμὲ * προ-
" καλυμένυ, ἐδεπώποτ' ἠθέλησε σωελθεῖν,
" ἐδὲ λόγον περὶ ὧν ἐνεκαλεῖτο ποιήσασθαι,
" ἐδὲ διαιλᾶν ἧπ τρέψαι, ὡς ὑμεῖς τὸν νόμον τ
" περὶ τῶν διαιτητῶν ἔθεσθε. ὁ ἧ Ισαῖος *
ὃν ἀμφισβητήσει χωρίον τὸ ὑπὸ τῶν δημοτῶν
κατεσχημένον, οἷς τὸ χωρίον ὑπέκειλο, ταύ-
τῃ χρώμενον εἰσαγαγεῖν τῇ ἀρχῇ· " Μάλισα
" μὲν ἐβελόμλω, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, μηδ' ὑφ'
" ἑνὸς ἀδικεῖσθαι τῶν πολιλῶν· εἰ ἧ μὴ, τοι-
" ὑτων ἀντιδίκων τυχεῖν, πρὸς ὃς ἂν ἐδὲν
" ἐφρόντιζον διαφερόμενος· νῦ δέ μοι πάν-

" των πραγμάτων λυπηρότατον συμβέβηκεν.
" ἀδικοῦμαι γὰρ ὑπὸ τῶν δημοτῶν, ὃς περι-
" ορᾶν μὲν ὑποσερῶντας ἑ ῥᾴδιον· ἀπέχθεσ-
" θαι ὴ * ἀηδὲς μεθ' ὧν ἀνάγκη ἡ συνου-
" σίας κοινὰς ποιεῖσθαι. πρὸς μὲν οὖν πολ-
" λοὺς χαλεπὸν ἀντιδικεῖν· μέγα γὰρ μέρος
" συμβάλλεται [τὸ] πλῆθος αὐτοῖς, πρὸς
" τὸ δοκεῖν ἀληθῆ λέγειν· ὅμως ὴ διὰ τὸ πιστεύ-
" ειν τοῖς πράγμασι, πολλῶν μοι ἡ δυσκόλων
" συμπιπτόντων, * ἐχ ἥδομαι [δεῖν] κατοκνῆσαι
" δι' ὑμῶν πειρᾶσθαι τυγχάνειν τῶν δικαίων.
" δέομαι ὃν ὑμᾶς συγγνώμην ἔχειν, εἰ ἡ νε-
" ώτερος ὢν, λέγειν δημοσίᾳ τετόλ-
" μηκα· διὰ γὰρ τὰς ἀδικίας ἀναγκάζο-
" μαι παρὰ τ' ἐμαυτὸν τρόπον τοιοῦτόν τι ποι-
" εῖν. πειράσομαι δ' ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἂν
" δύωμαι, διὰ βραχυτάτων εἰπεῖν περὶ ὧν
" πράγματος.

ιά. Τίς ἂν ὃν ἐκ ἂν ὁμολογήσειε, τὸν μὲν Λυσίᾳ νέον, ἡ ἰδιώτῃ, ἡ ἀπράγμονα, ἀρχέτυπόν τινα εἶναι τ ἀληθείας, διαφέροντα ἐκείνης ἐδ' ὁτιοῦν· τὸν ἕτερον ὴ, ὑπόγραφόν τινα, ἡ ἐ λανθάνοντα ὅτι πέπλασαι ῥητορικῇ τέχνῃ; ἡ γὰρ αἱ λέξεις ἡ τὰ νοήματα, παρ' ἐκείνῳ μὲν, τὸ αὐτοφυές· παρὰ ὴ τούτῳ,

τὸ

τὸ καʃασκευασὸν ἀποφαίνεσιν. ὁ μὲν γὰρ, ἀρ-
χῇ κέχρηʃαι, ὅτι νέ@ τε, καὶ ἄπειρ@ εἴη
πραγμάτων, καὶ ἀδὲν δεόμεν@ εἰς δικασήριον
εἰσιέναι· καὶ ἐπιφέρει πάνυ ἠθικῶς· " ἐγὼ ἂν
" σε ἀξιῶ, μὴ εὕρημα ἡγεῖʃθαι τὴν ἡλικίαν
" τὴν ἐμήν". καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ὡς φύσιν εἶχε
γενέʃθαι τε καὶ ῥηθῆναι, λέγει· ὡς ʃπὶ διαιῆ-
τὰς ἠξίουν κοινὰς ἐλθεῖν φίλους· " κἂν δόξῃ
" ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ἀθέν σε δείʃει πρα-
" γμάτων, ἀλλὰ καὶ λαβὼν, ʃπὶ τὰ σαυτοῦ",
καὶ τὰ λοιπὰ ὃν ἤθει χρηʃῷ διεξελθὼν, τελευ-
τῶν ʃπιτίθησι· " ταῦτ' ἐμοῦ προκαλουμένου,
" ἀδεπώπο' ἠθέλησε σωελθεῖν". ὁ δὴ Ισαῖος,
τουτὶ μὲν τὸ μέρ@, τὸ, " παρὰ τὴν ἐμαυ-
" τοῦ γνώμην ἠναγκάʃθαι λέγειν ἐν δικασηρίῳ,
" νέον ὄντα", ʃπὶ τελευ[τ]ῇ δ' προοιμίου τίθη-
σιν. ἄρχεʃαι δ' ἀπὸ διανοίας, ὦ φάυλης, μὰ
Δία, οὐδὲ ἰδιωτικῆς· ἀνιαρώτερον εἶναι [λέ-
γων] πρὸς τοιούτους ἀπέχθεʃθαι, μεθ' ὧν ἀνάγ-
κη τῶν τιμιωτάτων κοινωνεῖν· ἔπειτα ἀπολύε-
ταί τι τῶν μελλόντων αὐτὸν λυπεῖν, τὸ δὴ
πολλοὺς ὄντας τοὺς δημότας πρὸς αὐτὸν ἀδι-
κεῖν. σωτίθησί τε τὰ ὀνόματα οὐ φαύλως, μὰ
Δία, οὐδ' ὡς ἂν ἰδιώτης· " ἀδικοῦμαι γὰρ
" ὑπὸ τῶν δημοʃῶν, φησίν· ὡς περιορᾷν μὲν

" οὐ

" οὐ ῥᾴδιον ὑποσερῶντας ἀπέχθεσθαι ἢ * ἀη-
" θῆς μεθ' ὧν ἀνάγκη καὶ σωτηρίας κοινὰς
" ποιεῖσθαι". ἡ γὰρ " ἀηδὴς ἀπέχθεια", καὶ
αἱ " κοιναὶ σωτηρίαι", τεχνικώτερον σύγ-
κεινται μᾶλλον, ἢ ἀφελέστερον. καὶ ἔτι τὸ,
" πολλῶν μοι καὶ δυσκόλων συμπιπτόντων, ἐκ
" ἠγοῦμαι δεῖν καταισχυνῆσαι δι' ὑμῶν πειρᾶσθαι
" τυγχάνειν τῶν δικαίων". ἧκισα γὰρ ἰδιώτης
ἂν οὕτως, " οὐκ ἠγοῦμαι δεῖν καταισχυνῆσαι",
οὐδέ γε τὸ " δι' ὑμῶν πειρᾶσθαι τυγχάνειν
" τῶν δικαίων". ἀλλ' εἰκείνως πως μᾶλλον,
" τοσούτων γέ μοι συμπιπτόντων δυσκόλων,
" ἐφ' ὑμᾶς ἠνάγκασμαι καταφυγεῖν, ἵνα τῶν
" δικαίων τύχω δι' ὑμῶν.

ιβ'. Οἶμαι μὲν οὖν καὶ τούτων ἐκ ἄδηλον εἶ-
ναι τοῖς τῶν ἀνδρῶν διαφοράν· ἐ μόνον ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῶν μελλόντων λέγεσθαι μᾶλλον ἔσαι κα-
ταφανὴς, καὶ μάλισα ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν καὶ πα-
θητικῶν λόγων, ἐν οἷς ὁ μὲν Λυσίας ἁπλούσε-
ρός τίς ἐσι, καὶ καθὰ τοῖς σώμασιν τῶν ὀνο-
μάτων, καὶ καθὰ τὴν κοινότητα τῶν σχημάτων·
οὕτοσὶ δ', ποικιλώτερος. πολλὰ γὰρ ἄν τις,
ἰδὼν, εὕροι παρ' αὐτῷ, ὡς ἐν τούτῳ· " Πόθεν
" χρὴ πιστεύεσθαι τὰ εἰρημένα πρὸς θεῶν;
" ἐκ ἐκ τῶν μαρτύρων; οἶμαί γε. πόθεν δ'

" τὰς

" τὰς μάρτυρας; ἢ ἐκ τῶν βασάνων; εἰκός
" γε. πόθεν δέ γε ἀπιστεῖσθαι τὰς λόγους τὰς
" τούτων; ἢ ἐκ τοῦ φεύγειν τὰς ἐλέγχους;
" ἀνάγκη μεγάλη. φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ [μὲν]
" δίκων ταῦτα, καὶ τὰ πράγματα εἰς βασά-
" νους ἄγων· ὅτου ἦν, ἀπὸ διαβολὰς καὶ λόγους
" καθισάς· ὅπερ ἄν τις πλεονεκτεῖν βουλόμε-
" νος ἐποίησεν. ἐχρῆν δ' αὐτὸν, εἴπερ τι δί-
" καιον φρονεῖ, καὶ μὴ * παρακρούσασθαι τὰς
" ὑμετέρας γνώμας ζητεῖ, μὴ, μὰ Δία, ταῦ-
" τα ποιεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λογισμὸν μετὰ
" μαρτύρων ἐλθεῖν, καὶ ἐξετάζειν ἕκαστα τῶν
" ἐν τῷ λόγῳ τοῦτον τὸν τρόπον παρ' ἐμοῦ πυ-
" θανόμενον· εἰσφορὰς λογίζῃ πρὸς τόσας, καὶ
" πόσον ἀργύριον εἰσενηνεγμένης, καὶ τό-
" σον καὶ τόσον, καὶ πόσα ψηφίσματα ταυ-
" τί. ταύτας εἰλήφασί τινες, οἱ καὶ ταῦτα
" μαρτυρόμενοι. σκέψασθαι τὰ ψηφίσματα,
" τὸ πλῆθος τῶν εἰσφορῶν, τὰ εἰσενηνεγ-
" μένα, τοὺς λαβόντας· καὶ εἰ μὲν εὖ τε τῷ
" λόγῳ πιστεύειν· εἰ δὲ μή, νῦν παράσχεσθε
" μάρτυρας, εἴ τι ψεῦδος ἴσως ὧν ἐλογι-
" σάμην αὐτῆς.

ιή. Ταυτὶ μὲν διαλελυμένα, καὶ ἐξ ἐπε-
ρωτήσεως· οἷς ὁ Λυσίας μὲν ἥκιστα κέχρηται·

Δημοδέ-

Δημοσθένης ᾗ, ὁ παρὰ τάτε τὰς ἀφορμὰς λαβὼν, ἀφειδέσερον. οἷον· " Οὐκ ἔν σοὶ μισ-
" θοφορὰν λέγει φήσεις. ἡ παραχρῆμά γε
" τιὼ αὐτιὼ σώταξιν ἁπάντων, ὦ Αθηναῖ-
" οι· ἵνα τῶν κοινῶν τὸ μέρος λαμβάνων ἕκα-
" ς☉, ὅτε δέοιτο ἡ πόλις, τᾶτο παρέχῃ.
" ἔξεσιν ἄλλειν ἡσυχίαν, οἴκοι μένειν. βέλτιον,
" εἰ ☉ δι' ἔνδειαν ἀνάγκη τὶ ποιεῖν αἰσχρὸν
" ἀπηλλαγμέν☉, συμβαίνειν τὶ τοιᾶτον, οἷα
" ἡ τὰ νῦν, σρατιώτης αὐτὸς ὑπάρχων ἀπὸ
" τῶν αὐτῶν τάτων λημμάτων, ὥσπερ ἔσι
" δίκαιον ὑπὲρ τ̃ πατρίδ☉. ἔσι τὶς ἔξω τ̃
" ἡλικίας ἡμῶν, ὅσα ἔτ☉ ἀτάκ]ως νῦν λαμ-
" βάνων, ἐκ ὠφελεῖ, ταῦτα ἂν ἴση τάξει πα-
" ραλαμβάνων, πάν] ἐφορῶν ἡ διοικῶν, ἃ
" χρὴ πράτ]εσθαι. ὅλως ᾗ, ἔτε ὠφελὼν ἔτε
" προσθεὶς, πλιὼ τι μικρῷ τιὼ ἀταξίαν ἀνε-
" λὼν, εἰς τάξιν ἤγαγον τὴν πόλιν τὴν αὐ-
" τὴν, ☉ λάβειν, ☉ σρατεύεσθαι, ☉ δικάζειν,
" ☉ ποιεῖν τᾶθ' ὅ,τι καθ' ἡλικίαν ἕκας☉ ἔ-
" χοι, ἡ ὅτε καιρὸς εἴη τάξιν ποιήσας". ἐκεῖνα ᾗ καλὰ συσροφὴν ἡ παρακεκινδυνευμέ-να, τῷ τε βραχέως ἡ ἀγκύλως ἡ ἐκ παρα-δόξε σωτίσθαι, ἡ ἐχ ἅπασιν ὐδὲ ἐκ προ-χείρε γνωριζόμενα· " Καὶ ἔτος γὰρ ὁ πάν-

" των ἀνθρώπων σχετλιώτατον, ὃ παρεχό-
" μενον αὐτῶν μάρτυρας δεῖναι, ὧν ἐναντίον
" ἡμῖν ἀποδεῖναι φησὶν, ὡς ἐκείνοις πιστεύειν
" προσποιεῖται μᾶλλον, ὡς ἀποδεδώκασιν
" ἡμῖν, ἢ ὡς ἐκ ἀπειλήφαμεν. καί τοι πᾶσι
" φανερὸν, ὡς ἔοικε, τὸ τότε πατέρα ἀποσε-
" ρεῖν ὄντα ἄτιμον· ὅτι ἡμῖν ἑκόντες ἐκ ἂν
" ἀπέδοσαν εἰσπράξασθαι, ἅτως ἔχοντες, ἐκ
" ἂν ἐδωκήθημεν". ἡ γὰρ τοῦτό ἐστι τὸ σχῆ-
μα, ᾧ πολλάκις Δημοσθένης κέχρηται· " Εἶτ'
" οἴεσθε, εἰ οἱ μὲν αὐτὸν ἐδὲν ἠδικήθησαν
" ποιῆσαι κακὸν, αὐτοὶ ἢ μὴ παθεῖν ἐφυ-
" λάξαντ' ἂν ἴσως, τοὺς μὲν ἐξαπατᾶν αἱρεῖ-
" σθαι μᾶλλον ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν
" ἢ ἐκ προρρήσεως πολεμῆσαι"; ἡ ἔτι γε
τὰ τοιαῦτα· " Ω γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω
" τῶν ἀποτιμηθέντων καταλειτουργηκότα, δα-
" νειζομένῳ δ' ἐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι
" πλέον ἐδέν. ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔ-
" χειν ἐμοὶ προσῆκον. ἀναμφισβητήτως ἅτοι
" τηλικαύτην δίκην λαχόντες, ἡ σφέτερα αὐ-
" τῶν εἶναι φάσκοντες, ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν
" ποιήσασθαι τὴν ἀπαγωγήν". ἡ τί δεῖ τὰ
πλείω παραληθέντα μηκύνειν, πολλὰ γὰρ ἄν
τις εὕροι τῶν Ισαίου καὶ τὴν συνθεσιν ἡ καὶ

τὰς σχηματισμὰς ἐξηλλαγμένα μὲν τ̃ Λυσίᾳ λέξεως, ἐοικότα δ̃ τ̃ῇ Δημοσθένους δεινότητι.

ιδ̄. Εἰρηκὼς δ̃ κ̀ περὶ τ̃ῶν πραγμάτων, ὅτι δεινότερός ἐσιν οἰκονομ̃ῆσαι Λυσίᾳ, κ̀ ὅλας τὰς λόγους κ̀ τὰ μέρη αὐτ̃ῶν, κ̀ ὐδὲν ἔξω ποιῶν τ̃ τέχνης, ἣ μ̃ῆ ταῦτα πολλ̃ῇ ὁ Δημοσθένης ἐχρήσατο, βέλομαι κ̀ τὰς ὑπὲρ τ̃ύτων παρασχέσθαι πίσεις· ἔσαι δ̃ κεφαλαιώδης τε κ̀ ὡς πρὸς ἀνεγνωκότας τ̃ λόγον ἄνδρας· ὐ γὰρ ἐνεχώρει παραδείγματα πάντων τιθέναι. αὐτίκα τὰς διηγήσεις, τότε μὲν, ἀπροκατασκευάσας κ̀ σωτόμως, κ̀ ὐδὲν προκαταλαμβανύσας τ̃ῶν ἀποδεικτικ̃ῶν, ἐν τ̃ῇ προσηκύσῃ τίθησι χώρᾳ, καθάπερ ἐφ' ᾧ ΠΡΟΣ ΜΕΔΟΝΤΑ ποιεῖ λόγῳ, κ̀ ἐν τ̃ῷ ΠΡΟΣ ΑΓΝΟΘΕΟΝ, κ̀ ἐν τ̃ῇ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΤΑΣ ἀμφισβητήσει ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ, κ̀ ἐν ἄλλοις συχνοῖς· τότε δ̃, μερίσας αὐτοῖς τὰ κεφάλαια, κ̀ παρ' ἕκασον αὐτ̃ῶν τὰς πίσεις παρατιθεὶς, ἐκμηκύνει τε μᾶλλον, κ̀ ἐκβαίνει τὸ τ̃ διηγήσεως σχ̃ῆμα, τ̃ῷ συμφέροντι χρώμενος. ταύτης ἔσι τ̃ ἰδέας, ἥ τε ΠΡΟΣ ΕΡΜΩΝΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣ ἀπολογία· κ̀ ἡ ΠΡΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔ̃ΗΝ ἀμφισβήτησις ΥΠΕΡ ΤΗΣ

ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΛΥΣΕΩΣ· καὶ ἡ ΥΠΕΡ ΕΥΦΙΛΗΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΧΙΕΩΝ ΔΗΜΟΝ ἔφεσις. ἐν γὰρ δὴ τοῖς λόγοις τούτοις μακροτέρας τὰς διηγήσεις ἅσας, ἐχ ἅμα τίθησιν ὅλας, ἀλλὰ καθὰ μέρη διαλαμβάνων, ἐφ' ἑκάστῳ κεφαλαίῳ τάς τε μάρτυρας ἐπάγεται, καὶ τὰς ἄλλας παρέχεται πίστεις. δεδοικὼς γὰρ, ὅσα γ' ἐν ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυσπαρακολούθητος γένηται, διὰ τὸ πλῆθος τῶν κεφαλαίων, ὁ λόγος· καὶ πολλάκις αἵ τε πίστεις εἰς ἓν χωρίον ἅπασαι συναχθεῖσαι, πολλαὶ καὶ περὶ πολλῶν οὖσαι πραγμάτων, μὴ συνταράξωσι τὴν σαφήνειαν· τοιγάρτοι μὴ τὰς διηγήσεις, τὰς ἔτως ὠκονομημένας, ἐκ ἔτι τὰς προηγουμένας ἀποδείξεις πολλοῖς βεβαιῶται λόγοις, ἀφ' ἕξιν ὅμοιος τοῖς νέοις τεχνογράφοις, ἀλλὰ τὰς τῶν ἀντιδίκων πίστεις ἀναιρεῖν οἴεται δεῖν.

ιέ. Τότε ἢ προκαλασκευάζεταί τινα πρὸ τῶν διηγήσεων πράγματα, καὶ προλαμβάνει τὰ μέλλοντα, πιστοτέρας αὐτὰς, ἢ κατ' ἄλλό τι χρησιμωτέρας ποιήσειν οἰόμενος, ὡς ἐν τῇ λύσει τῇ ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟΝΑ καὶ ΑΡΧΙΠΠΟΝ εὑρίσκεται πεποιηκὼς, ἐν ᾗ κλήρου τις ἀμφισβητῶν, ἀδελφὸς ὢν τελευτήσαντος, * προκαλεῖται τὸν ἔχοντα τὰ φανῆ χρήματα

εἰς ἐμφανῆ καλάσασιν· ὁ ᾗ δ κλήρ κρατῶν, παραγράφεται τὼ κλῆσιν, δεδόδαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα καὶ διαθήκας. διτῆς ᾗ τ ἀμφισβητήσεως ὑπαρχόσης, τ μὲν, περὶ δ γεγονέναι τὰς διαθήκας, ἢ μή· τ ᾗ, τῶν διαθηκῶν ἀμφισβητυμένων ἤδη, τίνα δεῖ δ κλήρ κρατεῖν· πρῶτον ἀποδὲς τὸν ὑπὲρ τῶν νόμων λόγον, καὶ ταῦτα ἀποδείξας τὸ μέρ, ὡς οὐ δεῖ τ ἀπάδικον κραλεῖδαι κλῆρον πρὸ δίκης, ὅτως ἂν τὼ διήγησιν ἔρχεσαι, δι' ἧς ἀποδείκνυσιν ὅτε γεγενημένας ὑπὸ δ τελευτηκότ τὰς διαθήκας. καὶ ἀδὲ ταύτῳ τὴν διήγησιν ἁπλῶς πως συγρέψας, καὶ ἀκαλασκευάσως τίθησιν, ἀλλὰ καὶ ταύτῳ μακροτέραν ὅσαν, ἀπομαῖς τισι διαλαμβάνει, καὶ καθ' ἕκασον εἶδ μάρτυρας ἀναβιβάζεται, καὶ προκλήσεις ἀναγινώσκει, καὶ συνθήκας παρέχεσαι, τεκμηρίοις τε καὶ σημείοις καὶ τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων ἐλέγχοις ἅπασι χρῆται. πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέδαι διηγήσεις, πρὸς τὸ συμφέρον ᾠκονομημένας ὑπὸ δ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλαγαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῷ τὰ κεφάλαια ἀνεγράφθαι, τῷ μὴ καὶ τὲς χρόνες τὰ πραχθέντα εἰρῆδαι,* τῷ ὡς μὴ πάνα μηδαμῶς

δαμῶς φύσιν εἶχε πραχθῆναι, μηδ' ὡς ἂν ἰδιώτης τὶς εἴποι, λέγεσθαι μὴ μετρίως μυρίοις ἄλλοις τοιούτοις τρόποις. ἀλλ' ὅτε χρόνον ἱκανὸν ἔχω περὶ πασῶν λέγειν, ἐκδιηγούμενος εὐθὺς ἐφ' ἑκάστης τιλὶ τέχνιλι, ὡς ἐβουλόμιλι ἄν· νῦν δ' ὁ πρὸς τὲς ἀπτσαμένυς τὰ πράγματα λόγος ἐν τῷ πλήθει τῶν παραδειγμάτων τὸ πιστὸν ἔχει· ἀλλ' ἀρκεῖ τοῖς τοιούτοις καὶ ἡ βραχεῖα δήλωσις.

ις'. Ερῶ δὲ κεφαλαιωδῶς περὶ ταύτης τῆς ἰδέας, ἣν ἐγὼ δόξαν ἔχω, καὶ τίνι διαφέρειν οἶομαι τὸν Ισαῖον τοῦ Λυσίου. τοῦ Λυσίου μὲν οὖν τις ἀναγινώσκων τὰς διηγήσεις, οὐδὲν ἂν ὑπολάβη λέγεσθαι κατὰ τέχνιλι ἢ πονηρίαν, ἀλλ' ὡς ἡ φύσις καὶ ἡ ἀλήθεια φέρει· αὐτὸ τοῦτο ἀγνοῶν, ὅτι τῆς τέχνης τὸ μιμήσασθαι τιλὶ φύσιν αὐτῆς μέγιστον ἔργον ἦν. ἐπὶ δὲ τῶν Ισαίου διηγημάτων, τἀναντίον ἂν παθεῖν, μηδὲν ὑπολαβεῖν αὐτοφυῶς καὶ αὐτοπραγμαλεύτως λέγεσθαι, μηδ' εἴ τινα ὡς ἔτυχε γενόμενα εἴρηται· ἐκ καλασκευῆς δὲ πάνλα, καὶ μεμηχανευμένα πρὸς ἀπάτιλι, ἢ ἄλλιλι τινὰ κακουργίαν. καὶ τῷ μὲν, * ἂν καλαψευδῆ λέγονλι πιστεύσειεν ἄν· τῷ δὲ, μηδ' ἂν ἀληθεύῃ, χωρὶς ὑποψίας προσέξειν. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικλικοῖς διαλλάλλειν

ἂν

ἂν δόξειεν Ισαίῳ Λυσίᾳ, τῷ τε μὴ κατ' ἐνθύμημά τι λέγειν, ἀλλὰ κατ' ἐπιχείρημα· καὶ τῷ μὴ βραχέως, ἀλλὰ διεξοδικῶς· μηδὲ ἁπλῶς, ἀλλ' ἀκριβῶς· αὔξειν τε μᾶλλον, καὶ δεινότερα ποιεῖν τὰ πράγματα, καὶ τὰ πάθη ποιεῖν γενικώτερον. ἐν γὰρ δὴ τούτοις ἐχ ἧττόν ἐστι φανερὸς τῇ Δημοσθένης τέχνῃ τὰς ἀφορμὰς δεδωκὼς, ἀλλ' ἐ τῷ Λυσίᾳ διώκων ἀσφάλειαν, ὡς ἔκ τε ἄλλων ἐστὶ λόγων, μᾶλλον ἢ ἐκ πάντων τῶν γραφέντων ὑπ' αὐτοῦ τεκμήραθαι. εἰ δ' ἔτι δεῖ καὶ παραδείγμασι χρῆσθαι, μή τις ἀναπόδειχτα δόξῃ λέγειν ἡμᾶς, ποιήσω καὶ τοῦτο, προχειρισάμενος τὸν ΥΠΕΡ ΕΥΦΙΛΗΤΟΥ λόγον, ἐν ᾧ τὴ Ερχιέων δῆμον εἰς τὸ δικαστήριον προκαλεῖταί τις τῶν ἀποψηφιθέντων, ὡς ἀδίκως τῆς πολιτείας ἀπελαυνόμενον. ἐγράφη γὰρ δή τις ὑπὸ τῶν Αθηναίων νόμος, "Εξέτασιν γενέσθαι τῶν πο-
"λιτῶν καὶ δήμους· τὸν ἢ ἀποψηφιθέντα ὑπὸ
"τῶν δημοτῶν, τῆς πολιτείας μὴ μετέχειν·
"τοῖς ἢ ἀδίκως ἀποψηφιθεῖσιν, ἔφεσιν εἰς
"τὸ δικαστήριον εἶναι, προκαλεσαμένοις τὸς
"δημότας· καὶ ἐὰν τὸ δεύτερον ἐξελεγχθῶσι,
"πεπράσθαι αὐτὸς, καὶ τὰ χρήματα εἶναι
"δημόσια". καὶ τοῦτον τὸν νόμον ὁ Εὐφιλη-

τος

τ῀ προκαλεσάμεν῀ τὸς Ερχιέας, ὡς ἀδίκως καλαψηφισαμένυς αὐτῦ, τ̃ ἀγῶνα τόνδε διατίθεται. προείρηται μὲν δὴ τὰ πράγμαλα ταῦτ' ἀκριβῶς, ϗ πεπίςωται διὰ τῶν μαρτύρων. οἷς ἢ βεβαίας βέλεσαι ποιῆσαι τὰς μαρτυρίας, τάδ' ἐςίν· ὡς μὲν ἐγὼ δόξης ἔχω, πάντ' ἀκριβῶς ἐξειργασμένα· κρινέτω ἢ ὁ βυλόμεν῀, εἰ τὰ προσήκοντα ἔγνωκα περὶ αὐτῶν.

ιζ'. "Οτι μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, " ἀδελφὸς ἡμῖν ἐςιν ὑτοσὶ ὁ Εὐφίλη῀, ὐ " μόνον ἡμῶν, ἀλλὰ ϗ τῶν συγλενῶν ἁπάν- " των ἀκηκόατε μαρτυρέντων. σκέψαδε ἢ " πρῶτον τὸν πατέρα ἡμῶν, τίν῀ εἵνεκεν " ἂν ψεύδοιτο, ϗ τῦτον, μὴ ὄντα αὐτῦ ὑὸν, " εἰσποιοῖτο. πάντας γὰρ εὑρήσετε τὲς τὰ " τοιαῦτα πράτλονλας, ἢ ὐκ ὄντων αὐτοῖς " γνησίων παίδων, ἢ διὰ πενίαν ἀναγκαζο- " μένυς, ξένυς ἀνθρώπους εἰσποιεῖδαι, ὅπως " ὠφελῶνταί τι ἀπ' αὐτῶν δι' αὐτὸς Αθη- " ναίων γελονότων. τῷ τοίνυν πατρὶ τέτων " ὐδέτερον ὑπάρχει. γνήσιοι μὲν γὰρ ἀυλῷ " ἡμεῖς δύο ὑεῖς ἐσμέν· ὥςε ὐκ ἄν γε δι' ἐρη- " μίαν τοῦτον εἰσποιοῖτο. ἀλλὰ μὴν ὐδὲ τρο- " φῆς τε ϗ ευπορίας τῆς παρὰ τέτυ δεόμε- " ν῀.

" νϑ. * ἔτι γὰρ ἀυλῷ ἱκανὸς ἡ χωρὶς τούτου
" μεμαρτύρηλαι ὑμῖν· τοῦτον ἐκ παίδων τρέ-
" φων ἡ ἀσκῶν, ἡ εἰς φράτορας εἰσάγων. ἡ
" ταῦτα οὐ μικρὰ δαπανήματά ἐσιν, ὥσε τὸν
" τε πατέρα ἡμῶν οὐκ εἰκός ἐσιν, ὦ ἄνδρες
" δικασαὶ, μηδὲν ὠφελούμενον, ὅτως ἀδίκῳ
" πράγμαλι ἐπιχειρῆσαι. ἀλλὰ μὴν ἐδ' ἐμέ
" γε ἐθεὶς ἀνθρώπων ὅτως τελέως ἂν ἄφρονα
" ὑπολάβοι, ὥσε τούτῳ μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ,
" ὅπως τὰ παλρῷα διὰ πλειόνων διανείμωμαι.
" ἡ γὰρ ἐδ' ἀμφισβητῆσαί μοι ἐξουσία γένοιλ'
" ἂν ὕσερον, ὡς ἐκ ἔσιν ἀδελφὸς ὅτος ἐμοῦ.
" ἐθεὶς γὰρ ἂν ἡμῶν τιλὶ φωνιλὶ ἀνάσχοιτ'
" ἂν ἀκούων, * νυῦ μὲν, ὑπόδικον ἑμαυτὸν καθι-
" σὰς, μαρτυρῶ ὡς ἔσιν ἀδελφὸς ἡμέτερος·
" ὕσερον ὃ φαινοίμιλο τούτοις ἀντιλέγων. ἐ
" μόνον τοίνυν ἡμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, εἰκός
" ἐσι ταληθῆ μεμαρλυρηκέναι, ἀλλὰ ἡ τὰς
" ἄλλας συγλενεῖς. ἐνθυμήθηλε γὰρ πρῶτον
" μὲν, ὅτι οἱ τὰς ἀδελφὰς ἡμῶν ἔχονλες, ἐκ
" ἄν ποτε ἐμαρτύρουν περὶ τούτου τὰ ψευδῆ.
" μηλρυιὰ γὰρ ἡ τούτου μήτηρ ἐγεγένηλο ταῖς
" ἡμετέραις ἀδελφαῖς. εἰώθασι δέ πως, ὡς ἐπὶ
" τὸ πολὺ, διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μη-
" τρυιαὶ ἡ οἱ πρόγονοι. ὥσε εἰ ὅτου ἐξ ἄλλου

" τινὸς ἀνδρὶς ἦν τῇ μητρᾷ, κ᾽ ἐκ ἐκ ᾧ ἡ-
" μετέρᾳ παλρὸς, ἐκ ἄν ποτε, ὦ ἄνδρες δικα-
" σαὶ, τὰς ἑαυτῶν ἄνδρας αἱ ἀδελφαὶ μαρ-
" τυρεῖν εἴασαν κ᾽ ἐπέτρεψαν. κ᾽ μὴν ἐκ ἂν ὁ
" θεῖος πρὸς μητρὸς ἡμῖν ὢν, τούτῳ ᾧ ἐδὲν
" προσήκων δήπου, τῇ τότε μητρὶ ἠθέλησεν
" ἂν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, μαρτυρῆσαι ψευδῆ
" μαρτυρίαν, δι᾽ ἣν ἡμῖν γίνεται βλάβη περι-
" φανὴς, εἴ περ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν
" ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. ἔτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες
" δικασαὶ, πρὸς τούτοις ἄν τις ὑμῶν καταγ-
" νοίη ψευδομαρτυρίαν Δημαράτου τοῦτι, καὶ
" Ηγήμονος, κ᾽ Νικοσράτου· οἳ πρῶτον μὲν
" ἐδὲν αἰσχρὸν ἐδέποτε φανήσονται ἐπιδεύ-
" σαντες, εἶτα δ᾽, οἰκεῖοι ὄντες ἡμῖν, κ᾽ εἰδό-
" τες ἡμᾶς, ἅπαντα μεμαρτυρήκασιν Εὐφι-
" λήτῳ τούτῳ τιὼ αὐτοῦ συγγένειαν ἔχας. .
" ὥσε ἡδέως γ᾽ἂν τῶν ἀνηδικούντων ἡμῖν ᾧ
" σεμνοτάτου πυθοίμην, εἰ ἄλλοθέν ποθεν
" ἔχοιεν ἀποδεῖξαι αὐτὸν Αθηναῖον, ἢ ἐκ τού-
" των ὧν κ᾽ ἡμεῖς Εὐφίλητον ἐπιδείκνυμεν. ἐγὼ
" μὲν γὰρ ἐκ οἶμαι ἄλλό τι ἂν αὐτὸν, ἢ ὅτι
" ἡ μήτηρ αὐτή τέ ἐσι, κ᾽ ὁ πατήρ· κ᾽ ὡς
" ταῦτ᾽ ἀληθῆ λέγει, παρέχοιτ᾽ ἂν αὐτῷ
" τοὺς συγγενεῖς μάρτυρας· εἶτα, ὦ ἄνδρες δι-

" καὶ, εἰ μὲν ἦτοι ἐκινδύνευον, ἠξίουν τοῖς
" αὐτῶν οἰκείοις ὑμᾶς πιστεύειν μαρτυροῦσι
" μᾶλλον, ἢ τοῖς καθηγόροις· νυνὶ δ' ἡμῶν
" πάντα ταῦτα παρεχομένων, ἀξιώσουσιν
" ὑμᾶς τοῖς αὐτῶν πείθεσθαι λόγοις μᾶλ-
" λον, ἢ τῷ παρὶ τῷ Εὐφιλήτου, καὶ ἐμοὶ, καὶ
" τῷ ἀδελφῷ, καὶ τοῖς φράτορσι, καὶ πάσῃ τῇ
" ἡμετέρᾳ συγγενείᾳ. καὶ μὴν ἦτοι μὲν, ἀδὲν
" ἀδενὶ κινδυνεύοντες, ἰδίας ἔχθρας ἕνεκα ποι-
" οῦσιν· ἡμεῖς δ', πάντας ὑποδίκους ἡμᾶς αὐ-
" τοὺς καθιστάντες, μαρτυροῦμεν· καὶ πρὸς ταῖς
" μαρτυρίαις, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, πρῶτον μὲν
" ἡ τοῦ Εὐφιλήτου μήτηρ, ἣν ἦτοι ὁμολογοῦσιν
" αὐτὴν εἶναι, ὅρκον ὀμόσαι ἐπὶ τοῦ διαιτητοῦ
" ἐβούλετο ἐπὶ Δελφινίῳ, ἢ μὴν τουτονὶ Εὐφί-
" λητον εἶναι ἐξ αὐτῆς καὶ τοῦ ἡμετέρου πατρός.
" καί τοι τίνα προσῆκε μᾶλλον αὐτῆς ἐκεί-
" νης τοῦτο εἰδέναι; ἔπειτα, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος, ὃν εἰκὸς ἐστι μὴ τὴν
" τούτου μητέρα ἄριστον αὐτοῦ γινώσκειν, ἦ-
" τοι καὶ τότε καὶ νυνὶ βούλεται ὀμόσαι,* ἢ μὴν
" Εὐφίλητον τοῦτον υἱὸν εἶναι αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ καὶ
" γαμετῆς γυναικός. πρὸς τούτοις τοίνυν, ὦ
" ἄνδρες δικασαὶ, ἐγὼ ἐτύγχανον μὲν τρισ-
" καιδεκαετὴς ὢν, ὥσπερ καὶ πρῶτον εἶπον, ὅτε

" ἦτοι

" ὅτ⊙ ἐγένε|ο· ἕτοιμ⊙ δέ εἰμι ὀμόσαι, ἢ
" μὰ τὸν Εὐφίλη|ον τετονὶ ἀδελφὸν εἶναι ἐμαυ-
" τῷ ὁμοπάτριον. ὥσε, ὦ ἄνδρες δικασαὶ,
" δικαίως ἂν κ᾽ τοὺς ἡμετέρους ὅρκους πισο|έ-
" ρους νομίζοιτο, ἢ τοὺς τούτων λόγους. ἡμεῖς
" μὲν γὰρ, ἀκριβῶς εἰδότες, ὁμόσαι περὶ
" αὐτῷ θέλομεν· οὗτοι δ᾽, ταῦτα ἀκηκοότες
" παρὰ τῶν τούτε διαφόρων, ἢ αὐτοὶ πλάτ-
" το|ες, λέγουσι. πρὸς δ᾽ τούτοις, ὦ ἄνδρες
" δικασαὶ, ἡμεῖς μὲν τοὺς συγ|ενεῖς μάρτυ-
" ρας, κ᾽ ἐπὶ τῶν διαι|η|ῶν, κ᾽ ἐφ᾽ ὑμῶν παρ-
" εχόμεθα, οἷς οὐκ ἄξιον ἀπιστεῖν· οὗτοι δ᾽,
" ἐπειδὴ ἔλαχεν ὁ Εὐφίλη|⊙ τῷ δίκῳ τὴν
" προτέραν τῷ κοινῷ τῶν δημοτῶν, κ᾽ τῷ τό-
" τε δημαρχοῦντι, ὃς νῦν τε|ελεύτηκε, δύο
" ἔτη ⊙ διαι|ητοῦ τὴν δίαιταν ἔχον|⊙, οὐκ
" ἠδυνήθησαν οὐδεμίαν μαρ|υρίαν εὑρεῖν, ὡς
" οὐτοσὶ ἄλλε τινὸς παρόν ἐσιν, ἢ ⊙ ἡμελέ-
" ρε. τοῖς δ᾽ διαι|ῶσι μέγισα σημεῖα ἦν ⊙
" ψεύδεσθαι τότε· κ᾽ κα|εδιήτησαν αὐτῶν ἀμ-
" φότεροι. καί μοι λάβετε τ᾽ προτέρας διαί-
" της τὴν μαρτυρίαν. [ΜΑΡΤΥΡΙΑ·] ὡς
" μὲν τοίνυν κ᾽ τότε ὦφελον τὴν δίαι|αν, ἀκη-
" κόατε. ἀξιῶ δ᾽, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, ὥσπερ
" οὗτοι μ⊙ ταῦτα ἔφησαν εἶναι σημεῖον, ὡς

" οὐκ ἔσιν Ηγησίππε, εἰ οἱ διαίτηταὶ αὐτοῦ
" ἀπεδιήτησαν, ἕτω τὸ νῦν ὑμῖν τοιοῦτον εἶ-
" ναι μαρτύριον, ὅτι ἀληθῆ λέγομεν· ἐπεὶ
" ἔδοξαν αὐτοὶ ἀδικεῖν τοῦτον, Αθηναῖον ὄντα,
" καὶ κυρίως πρῶτον ἐγγραφέντα, ὕστερον ἐξα-
" λείψαντες. ὅτι μὲν ἓν ἀδελφὸς ἡμῶν ἐσιν
" οὑτοσὶ Εὐφίλητος, καὶ πολίτης ὑμέτερος,
" καὶ ἀδίκως ὑβρίσθη ὑπὸ τῶν ἐν τῷ δήμῳ συ-
" κοφάντων, ἱκανῶς οἶομαι ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δι-
" κασταὶ, ἀκηκοέναι.

ιή. Οὗτος ὁ χαρακτὴρ τῶν Ισαίε λόγων, καὶ ταῦτα τὰ διαλλάττοντα παρὰ τὴν Λυσίε ἀγωγήν. ὅθεν ἢ κωλύει καὶ κεφαλαιωδῶς περιλαβόντα, δι' ἐλαχίστης δηλώσεως τὰ φανερώτατα εἰπεῖν· ὅτι μοι δοκεῖ Λυσίας μὲν, τὴν ἀλήθειαν διώκειν μᾶλλον· Ισαῖος δὲ, τὴν τέχνην· καὶ ὁ μὲν, σχάζεσθαι τὸ χαριέντως, ὁ δὲ, τὸ δεινῶς. εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα, οὐκ ἂν ἔτι γένοιτο ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. ἀλλὰ γὰρ αἱ ὁμοιότητες συνταράττουσιν αὐτὸ τὴν γνώμην, ὥσε μὴ διαγνῶναι τὸ ἴδιον ἑκατέρε χαρακτῆρα. καὶ περὶ μὲν τούτων, ὡς ἔχω δόξης, δεδήλωταί μοι.

ιθ'. Βούλομαι δὲ ἤδη καὶ περὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων ἀποδοῦναι τὸ λόγον, ἵνα μή τις ἀγνοίᾳ [με]
δόξῃ

δόξῃ παραλιπεῖν αὐτὸς, ἀπφανεῖς ὄντας, καὶ ὀνόμα[ς]ος ἠξιωμένους ὁ μερίου· ἢ φυγῇ δὲ πόνου τὸ ῥᾷον αἱρούμενον τῶν ἔργων, τιμῶ περὶ αὐτῶν ἀφεικέναι σκέψιν. ἐγὼ γὰρ ὅτε ἠγνόουν ὡς ἅπαντες ἴσασιν, ὅτε ὤκνουν ὑπὲρ αὐτῶν γράφειν, εἴ τι χρήσιμον ἔμελλεν ἐξοίσειν ἡ γραφή. ἐνθυμούμενος δ' ὅτι τιμῶ μὲν ποιητικῶ καταστευῶ, καὶ τὸ μετέωρον δὴ τοῦτο καὶ πομπικὸν εἰρημένον, ὑδεὶς Ισοκράτους ἀμείνων ἐγένετο, παρέλιπον ἑκὼν ὡς ἥδειν ἥττον ἐν ταῖς ἰδέαις ταύταις κατορθοῦντας· Γοργίαν μὲν τὸ Λεοντῖνον, ἐκπίπτοντα δὲ μετρίου, καὶ παντάχοῦ παιδαριώδη γιγνόμενον ὁρῶν· Αλκιδάμαντα δ', τὸ ἀκυρῶ αὐτοῦ, παχύτερον ὄντα τιμῶ λέξιν καὶ κοινότερον· Θεόδωρον δὲ τὸν Βυζάντιον, ἀρχαῖόν τινα, καὶ ὅτε ἐν ταῖς τέχναις ἀκριβῆ, ὅτε ἐξέτασιν ἱκανῶ ἐν τοῖς ἐναγωνίοις δεδωκότα λόγοις· Αναξιμένην δὲ τὸ Λαμψακηνὸν, ἐν ἁπάσαις μὲν ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βυλόμενον· καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε, καὶ περὶ δὲ Ποιητοῦ συντάξεις καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχεν, ἥπται δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων· ὁ μέν τοι τέλειόν γε ἐν ὑδεμιᾷ τούτων τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀσθενῆ καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἁπάσαις

σαις θεωρῶν. ἐδὴ δεῖν ᾠόμην, Ισοκράτες ἐν ἅπασι τούτων ὑπερέχοντα, λόγον τινὰ ποιῆσαι περὶ ἐκείνων· ἐδέ γε περὶ τῶν συμβιωσάντων Ισοκράτει, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆ ἑρμηνείας ἐκείνε ἐκμιμησαμένων ἐθενὸς, Θεοδέκτε λέγω, καὶ Θεοπόμπε, καὶ Ναυκράτες, Εφόρε τε καὶ Φιλίσε, καὶ Κηφισοδώρε, καὶ ἄλλων συχνῶν. ἐδὲ γὰρ ἐκεῖνοι κρίνεθαι πρὸς τἰὼ Ισοκράτες δυάμιν εἰσὶν ἱκανοί.

κ΄. Τῶν μὲν δὴ καλὰ ταύτιω τὴν ἀγωγὴν κοσμησάντων ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα διαφορώταλον ἡγησάμενος, ἐκ ἔτι περὶ τῶν ἄλλων ἠξίωσα μακρολογεῖν, καὶ δαπανᾶν εἰς ἐδὲν ἀναγκαῖον τὸν χρόνον· τῶν δὲ τὰς ἀκριβεῖς προαιρεσμένων λόγες, καὶ πρὸς τἰὼ ἀγωνίον ἀσκέντων ῥηθορικὴν, ὧν ἐγένελο Αγλιφῶν τε ὁ Ραμνέσιος, καὶ Θρασύμαχος ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ Πολυκράτης ὁ Αθηναῖος, Κριτίας τε ὁ τῶν τριάκονλα ἄρξας, καὶ Ζωΐλος ὁ τὰς καθ' Ομήρε συνλάξεις καλαλιπὼν, καὶ ἄλλοι τοιῶτοί τινες, ἐδένα ἡγέμενος ἔτε ἀκριβέσερον ἔτε χαριέσερον γεγονέναι Λυσίε· Αγλιφῶν γε μὴν τὸ αὐτηρὸν ἔχει μόνον καὶ ἀρχαῖον, ἀγωνιτὴς δὲ λόγων ἔτε συμβελευτικῶν, ἔτε δικανικῶν ἐτι· Πολυκράτης δὲ, κενὸς μὲν ἐν τοῖς ἀληθινοῖς, ψυχρὸς δὲ

καὶ

καὶ φορτικὸς ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, ἄχαρις δὲ ἐν τοῖς χαριεντισμῶν δεομένοις ἐστί· Θρασύμαχος δ', καθαρὸς μὲν, καὶ λεπτὸς, * καὶ δεινὸς εὑρεῖν τε καὶ εἰπεῖν σροχύλως καὶ περιτῶς ὁ βέλτιστος· πᾶς δ' ἐστὶν ἐν τοῖς τεχνογραφικοῖς καὶ ἐπιδεικτικοῖς· δικανικὸς δ' ἢ συμβουλευτικὸς ἐκ ἀπολέλοιπε λόγους. τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ Κριτίου, καὶ περὶ Ζωίλου τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι, πλὴν ὅσον τοῖς χαρακτῆρσι τῆς ἑρμηνείας διαλλάττουσιν ἀλλήλων· τούτων δή φημι τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις διαφέρειν οἰόμενος Λυσίαν, καὶ ὥσπερ ἀρχέτυπον ὑπογράφων ὑπερέχειν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα ταύτης τῆς προαιρέσεως τῶν λόγων ἐποιησάμην κανόνα. τὸ δὲ τρίτον Ἰσαῖον, εἴ τις ἔροιτό με, τίνος ἕνεκα οὐ προσεθέμην, Λυσίου δὴ ζηλωτὴν ὄντα, ταύτην ἂν αὐτῷ φαίην τὴν αἰτίαν, ὅτι μοι δοκεῖ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἣν ἀθεῖς ἐστιν ὃς οὐ τελειοτάτην ἁπασῶν οἴεται γενέσθαι, τὰ σπέρματα καὶ τὰς ἀρχὰς ἔτος ὁ ἀνὴρ παρασχεῖν. διὰ μὲν δὴ ταύτας τὰς αἰτίας, τόσδε τοὺς ἄνδρας μόνους παρέλαβον. εἰ δὲ περὶ πάντων ἠξίουν γράφειν, εἰς κενότητας ἄν μοι ὁ λόγος ἐξέπιπτε· καὶ πρὸς τῷ μηδὲν ἢ [οὐ] πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχειν, εἰς ἀπέραντόν τινα καὶ οὐ σύμφορον ἐξεμηκύνθη γραφήν.

γραφήν. καὶ περὶ τούτων μὲν ἄλις. ἑτέραν δ' ἀρχὴν ποιήσομαι τῶν λόγων, περί τε Δημοσθένους καὶ Ὑπερείδου καὶ τρίτου λέγων Αἰσχίνου. ἡ γὰρ δὴ τελειοτάτη ῥητορικὴ, καὶ τὸ κράτιστον τῶν ἐναγωνίων λόγων, ἐν τούτοις τοῖς ἀνδράσιν ἔοικεν εἶναι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ

ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ

ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΓΝΑΙΩ ΠΟΜΠΗΙΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἐπιστολήν τινα παρά σου κομισθεῖσαν ἐδεξάμην, καὶ παίδευτόν τε καὶ πάνυ μοι κεχαρισμένην· ἐν ᾗ γράφεις ὅτι τὰς συντάξεις τὰς ἐμὰς, ὑπηρετικός σοι ζήνωνος καὶ κοινὸς φίλος, διαπορευόμενος, καὶ πάνυ διατιθέμενος οἰκείως ἐν αὐταῖς, τὰ μὲν ἄλλα θαυμάζεις, ἑνὶ δὲ μέρει δυσχεραίνεις τῶν ἐν αὐταῖς καλαχεχωρισμένων, τῇ Πλάτωνος κατηγορίᾳ. ὅτι μὴν ἔν σεβασικῶς διάκεισαι πρὸς τὸν ἄνδρα, ὀρθῶς ποιεῖς· ὅτι δὲ ἡμῶν ταῦτα ὑπείληφας, οὐκ ὀρθῶς. εἰ γάρ τις ἄλλος ἐκπλήττεται ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις, εὖ ἴσθι νυνὶ κἀγὼ τούτων εἷς εἰμι. ὃ δὲ πέπονθα πρὸς ἅπαντας, ὅσοι τὰς αὐτῶν ὑπονοίας εἰς τὸ κοινὸν φέρουσιν ὠφέλειαν ἐπανορθοῦντες ἡμῶν βίους τε καὶ λόγους, ἐρῶ σοι· καὶ πείσω γε, νὴ Δία, πιστεύειν καινὸν οὐδὲν εὑρεῖν οὐδὲ παράδοξον, οὐδ' ὃ μὴ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ.

ϛ'. Ἐγὼ δὲν νομίζω δεῖν, ὅταν μὲν ἔπαινον προέληται γράφειν τις πράγματος, εἴτε σώματος ὁποιουδήτινος, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ τὰ ἀτυχήματα (εἴ τι πρόσεστι τῷ πράγματι ἢ τῷ σώματι) δεῖν προφέρειν· ὅταν δὲ βουληθῇ διαγνῶναι

γνῶναι τί τὸ κράτιστον ἐν ἑτῳοῦν πόλει εἴη, καὶ τί τὸ βέλτιστον τῶν ὑπὸ ταὐτὸ γένος ἔργων, καὶ ἀκριβεστάτην ἐξέτασιν προφέρειν, καὶ μηδὲν παραλείπειν τῶν προσόντων αὐτοῖς, εἴτε κακῶν εἴτε ἀγαθῶν· ἡ γὰρ ἀλήθεια ὅτῳς εὑρίσκεται μάλιστα, ἧς οὐδὲν χρῆμα τιμιώτερον. τοῦτο δὲ προθέμενος, ἐκεῖνο λέγω· εἰ μέν ἐστί μοι κατὰ Πλάτωνος λόγος τις, καταδρομὴν ποιούμενος τοῦ ἀνδρὸς, ὥσπερ Ζωΐλῳ τῷ ῥήτορι, ἀσεβεῖν ὁμολογῶ· καὶ εἴ γε βουληθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν, λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις * νόμους· (οὐ γὰρ ὅτι Δαβολὰς οἶομαι δεῖν γράφειν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀπολογίας) εἰ δὲ χαρακτῆρας λόγων προελόμενος σκοπεῖν, καὶ τοὺς πρωτεύοντας ἐν αὐτοῖς φιλοσόφους τε καὶ ῥήτορας ἐξετάζειν, τρεῖς μὲν ἐξ ἁπάντων ἐξελεξάμην τοὺς δοκοῦντας εἶναι λαμπροτάτους, Ἰσοκράτη τε καὶ Πλάτωνα καὶ Δημοσθένη, ἐκ δὲ τούτων αὐτῶν πάλιν προέκρινα Δημοσθένη, οὐδὲν ὤμην ἄτε Πλάτωνα ἄτε Ἰσοκράτη ἀδικεῖν.

γ'. Νὴ Δία, φησίν· ἀλλ' οὐκ ἔδει σε τὰ Πλάτωνος ἁμαρτήματα ἐξελέγχειν, βουλόμενον ἐπαινεῖν Δημοσθένην· ἔπειτα πῶς ἄν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν, εἰ μὴ τοὺς ἀρίστους λόγους τῶν Ἰσοκράτους τε καὶ Πλάτωνος τοῖς κρατίστοις Δημοσθένους ἀντιπαρέθηκα, καὶ καθ' ὃ μέρος ἥττους οἱ τούτων λόγοι εἰσὶ τῶν ἐκείνου, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐπέδειξα; οὐχ ἅπαντα τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἡμαρτῆσθαι λέγων· μανίας γὰρ τοῦτό γε· ἀλλ' ὅσ' ἅπαντα ἁπλῶς καλῶς θῶσθαι. εἰ δὲ τοῦτο οὐκ ἐποίουν, ἐπῄνουν δὲ Δημοσθένην, πάσας διεξιὼν αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς, ὡς μὴ ἀγαθὸς ὁ ῥήτωρ ἔπεισα πάντως ἂν τοὺς ἀναγνωσομένους, ὡς δὲ καὶ κράτιστος πάντων τῶν πρωτευσάντων πεῖ λόγους οὐκ ἂν ἔπεισα, μὴ πρότιθεὶς

αὐτῷ

αὐτῷ τὰς ἀρίστους. πολλὰ γὰρ τῶν καθ' αὑτὰ φαινομένων καλῶν καὶ θαυμαστῶν, ἑτέροις ἀντιπαραβαλόντα κρείττοσιν, ἐλάττω τῆς δόξης ἐφάνη· ἔστω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παραβληθείς, κρείττων τε καὶ χείρων εὑρίσκεται, καὶ παῶν ἄλλο χειρότερημα, καὶ ὅσων ἐναντία τὸ τέλος.

δ'. Εἰ δὴ ἀκαίρως ὑπολήψεταί τις ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασιν, καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἀξιώσει σκοπεῖν, ἀδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν, καὶ μήτε ποίησιν ἀναξελάζειν ἑτέρᾳ ποιήσει, μήθ' ἱστορικὸν συντάξιν ἑτέρᾳ συντάξει, μήτε πολιτείαν πολιτείᾳ, μὴ νόμον νόμῳ, μὴ στρατηγὸν στρατηγῷ, μὴ βασιλεῖ βασιλέα, μὴ βίῳ βίον, μὴ δόγματι δόγμα· τοῦτο δ' ἂν ἄν τις συγχωρήσειε νοῦν ἔχων. εἰ δὴ δεῖ καὶ τὰς ἐκ τῶν μαρτυριῶν παραχέασι σοι πίστεις, ἐξ ὧν μᾶλλόν σοι γενήσεται καταφανὲς, ὅτι κράτιστος ἐλέγχου τρόπος ὁ κατὰ σύγκρισιν γινόμενος, ἀφεὶς τὰς ἄλλας, αὐτῷ χρήσομαι μάρτυρι Πλάτωνι. βουληθεὶς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπιδείξασθαι τὴν αὐτοῦ δυνάμιν ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέσθη ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιστον τότε ῥητόρων ἕτερον αὐτὸς ἐν ΤΩ ΦΑΙΔΡΩ συνεπαίνεται λόγον, ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑποθεσιν. καὶ οὐδὲ ἄχρι τούτου προελθὼν ἐπαύσατο, καταλιπὼν ἐν τοῖς ἀναγνωσομένοις τὴν διάγνωσιν, ὁπότερός ἐστι κρείττων λόγος· ἀλλὰ καὶ τὴν ἁμαρτημάτων ἤψατο τῆς Λυσίου, τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὰς, τὴν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβανόμενος. ὁπότε οὖν Πλάτων τὸ φορτικώτατον καὶ ἐπαχθέστατον τῶν ἔργων προελόμενος, αὐτὸν ἐπαινεῖν καὶ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, οὐδὲν ᾤετο ποιεῖν καταγελάστου ἄξιον, εἰ παρὰ τὸν ἄριστον τῶν τότε ῥητόρων τοὺς ἰδίους ἐξετάζειν ἠξίου λόγους, ἐπιδεικνύμενος Λυσίαν τε ἐν οἷς ἡμάρτηκε, καὶ ἑαυτὸν ἐν οἷς κατώρθωκε, τί θαυμαστὸν ἐποίουν ἐγὼ τοῖς Δημοσθένους λόγοις συγκρίνων

τοὺς Πλάτωνος, καὶ, εἴ τι μὴ καλῶς ἐν αὐτοῖς ἔχειν ὤμην, ἐπιλογιζόμενος; ἐῶ γὰρ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς ἀφαιρεῖν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ Παρμενίδην τε καὶ Ἱππίαν, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Πρόδικον, καὶ Γοργίαν, καὶ Πῶλον, καὶ Θεόδωρον, καὶ Θρασύμαχον, καὶ ἄλλους συχνούς, οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πάντα τοῖς αὐτῶν γράφων, ἀλλ', εἰ βούλει, καὶ ἀπὸ φιλοτιμίας. ἐμοὶ γὰρ ἐμοὶ μὲν τῇ Πλάτωνος φύσει πολλὰς ἀρετὰς ἐχούσῃ τὸ φιλότιμον· ἐδήλωσε δὲ τοῦτο μάλιστα διὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ζηλοτυπίας, ὃν ἐκ τῆς καταστασιαζομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας ἐκβάλλει, στεφανώσας καὶ μύρῳ χρίσας· ὡς δὴ τούτων αὐτῷ δέον ἐκβαλλομένῳ, δι' ὧν ἥ τε ἄλλη παιδεία πᾶσα παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, καὶ τελουτῶσα φιλοσοφία. ἀλλὰ θῶμεν, ἀπὸ τοῦ βελτίστου δι' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν πάντα λέγειν ἀληθῆ Πλάτωνα· τί ἂν ἄτοπον ἐποιοῦμεν, τοῖς ἐκείνου νόμοις χρώμενοι, καὶ ἀνταπαιτεῖν αὐτῷ τὰς τῶν ἐπαινουμένων λόγους βουλόμενοι;

ε. Ἐπειτ' οὐδὲ μόνος οὐδὲ πρῶτος ἐπιφανήσομαι τοῖς Πλάτωνος ἐπιχειρήσας τι λέγειν. οὐδ' ἂν τις ἔχοι καθ' αὐτὸ τοῦτο μέμψασθαί με τὸ μέρος, ὅτι τὴν ἐπιφανεστάτην τῶν φιλοσόφων, καὶ πλείοσιν ἢ δώδεκα γενεαῖς ἐμαυτοῦ πρεσβυτέραν, ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην, ὡς δὴ διὰ τοῦτο δόξης τινὸς τεύξομενος. πολλοὶ γὰρ ἀνεθήσονται πρὸ ἐμοῦ τοῦτο πεποιηκότες, οἱ μὲν, κατὰ τὴν ἐκείνου γενόμενοι χρόνον, οἱ δὲ, λίαν ὕστερον ἐπαινέσαντες. καὶ γὰρ τὰ δόγματα διέβαλον αὐτοῦ τινες, καὶ τοὺς λόγους ἐμέμψαντο· πρῶτον μὲν, ὁ γνησιώτατος αὐτοῦ μαθητὴς Ἀριστοτέλης, ἔπειτα οἱ περὶ Κηφισόδωρόν τε καὶ Θεόπομπον καὶ Ζωΐλου καὶ Ἱπποδάμαντα καὶ Δημήτριον, καὶ ἄλλοι συχνοί, οὐ διὰ φθόνον, ἢ διὰ φιλαπεχθημοσύνην κωμῳδοῦντες, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐξετάζοντες. πρός τοις δὴ καὶ τηλικούτοις ἀνδράσι παραδείγμασι χρώμενος, καὶ

διὰ

παρὰ πάντας τῷ μεγίστῳ Πλάτωνι, οὐδὲν ἠξίωμην τὸ φιλοσόφου ῥητορικῆς ποιεῖν ἀλλότριον, ἀγαθὸς ἀγαθοῖς ἀνεξετάζων. περὶ μὲν οὖν τῆς προαιρέσεως ἣν ἔχον ἐν τῇ συγκρίσει τῶν χαρακτήρων, ἱκανῶς ἀπολελόγισμαι, καὶ σοί γε, ἡμῖν φίλτατε.

ς'. ΛΟΙΠΟΝ δ' ἐστί μοι καὶ περὶ αὐτῶν ὧν εἴρηκα λόγων περὶ τἀνδρὸς, ἐν τῇ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ πραγματείᾳ ΡΗΤΟΡΩΝ, εἰπεῖν. θήσω δ' αὐταῖς λέξεσιν ὡς ἐκεῖ γέγραφα. Η δὲ δὴ Πλατωνικὴ διάλεκτος βούλεται μὲν εἶναι καὶ αὐτὴ δεῖγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτήρων, τοῦ τε ὑψηλοῦ καὶ ἰσχνοῦ, καθάπερ εἴρηταί μοι πρότερον· πέφυκε δ' οὐχ ὁμοίως πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας εὐτυχής. ὅταν μὲν οὖν τὸ ἰσχνὸν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀποίητον ἀπηδεύῃ φράσιν, ἐκτόπως ἡδεῖά ἐστι καὶ φιλάνθρωπος· καθαρά τε γὰρ ἀποχρώντως γίνεται καὶ διαυγὴς, ὥσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων· ἀκριβής τε καὶ λεπτὴ παρ' ἡντινοῦν ἑτέραν τῶν εἰς τοὐπὶ αὐτὸ διαλεκτον εἰργασμένων· τοῦ τε κοινότητα διώκει τῶν ὀνομάτων, καὶ τοῦ σαφοῦς αὐτὴν ἀσκεῖ, πάσης ὑπερβαλλούσης κατασκευῆς ἀπιθέτως. ὅ, τε πῖνος αὐτῇ καὶ χυοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ῥέμα καὶ λελιθότως ἀπιτρέχει, χλοερόν τε τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεσὸν ὥρας ἄνθος ἀναδίδωσι· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῶν εὐωδεστάτων λειμώνων αὖρά τις ἡδεῖα ἐξ αὐτῆς φέρεται· καὶ ὅτε τὸ λιγυρὸν ἔοικεν ἐμφαίνειν λάλον, ὅτε τὸ κομψὸν θεατρικόν· ὅταν δ' εἰς τοὐπὶ εἰρωνείαν καὶ τὸ κάλλιον εἰπεῖν· (ὃ πολλάκις εἴωθε ποιεῖν) ἄμετρον ὁρμοὺ λάβῃ, πολλῷ χείρων ἑαυτῆς γίνεται. καὶ γὰρ ἀηδεστέρα τῆς ἑτέρας καὶ κάκιον ἑλληνίζουσα καὶ ταχυτέρα φαίνεται. μελαίνει τε γὰρ τὸ σαφὲς, καὶ ζόφῳ ποιεῖ προσπλήσιον, ἕλκει τε μακρὸν ἀποτείνουσα τὸν νοῦν. συγχέαι δ' ἔοικεν ἐκ ὀλίγοις ἐνόμασιν, ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, πλεῖστον ὀνομάτων ἀπόδεικνυμένη

νυμφὴν κενήν· ὑπερλαβοῦσά τε τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων, τὰ πεποιημένα ζητεῖ καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. μάλιστα δ' χαίρειν φασὶ περὶ τὴν τροπικὴν Φράσιν· πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἀττικοῖς, ἄκαιρος δ' ἐν ταῖς * μεσογυμνίαις, σκληρὰ δ' καὶ ἀ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίγνεσθαι· ἀλληγορίας τε πολλὰς καὶ πολλὰς, ὅτε μέτρον ἔχουσας ὅτε καιρόν· σχήμασί τε ποιητικοῖς, ἐφάπτεσθαι προσάλλησιν ἀηδίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γοργείοις, ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεσθαι· καὶ πολυτέλειά τις ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἴρηκέ που, καὶ ἄλλοι συχνοὶ [πρότερον]· ἀ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος.

ζ. Μηδεὶς δέ με ταῦτα ἡγείσθω λέγειν ἀπάσης καταγινώσκοντα τὴν ἐγκαλασκεύου καὶ ἐξηλλαγμένης λέξεως, ἣ κέχρηται Πλάτων· οὐ γὰρ ἂν οὕτω σκαιὸς μηδ' ἀναίσθητος ἐγὼ γενοίμην, ὥστε ταύτην τὴν δόξαν περὶ ἀνδρὸς τηλικούτου λαβεῖν· ἐπεὶ πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν οἶδα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ, καὶ ἀπὸ τῆς ἄκρας δυνάμεως ἐξενηνεγμένα ὑπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνδείξασθαι βούλομαι, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἴωθεν ἁμαρτάνειν· καὶ χείρων μὲν αὐτὸς αὑτοῦ γίνεται, ὅταν τὸ μέγα διώκῃ καὶ πρεπῶδες ἐν τῇ φράσει· μακρῷ δέ τινι ἀμείνων, ὅταν τὸ ἰσχνὸν καὶ ἀκριβὲς, καὶ δοκοῦσαν μὴ ἀποίητον εἶναι, κατεσκευασμένην ἀμωμήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ λεπτὸν εἰσφέρῃ. ἡ γὰρ ἀδὲν ἁμαρτάνει καθάπαξ, ἢ βραχύ τι κομιδῇ, καὶ οὐκ ἄξιον κατηγορίας. ἐγὼ δ' ἠξίουν τηλικοῦτον ἄνδρα πεφυλάχθαι πᾶσαν ἀπιστίαν. ταῦτα γὰρ οἵ τε καθ' αὐτὸν γενόμενοι πάντες ἀπιστοῦσιν· (ὧν τὰ ὀνόματα ἀδὲν δεῖ με λέγειν·) καὶ αὐτὸς ἑαυτῷ· τοῦτο γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον. ἤθετο γὰρ, ὡς ἔοικεν, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας, καὶ ὄνομα ἔθετο

αὐτῇ

αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νυῦ ἂν ἡδέωθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. τῦτο δὲ πωθεῖν ἔοικεν, ὡς ἐγὼ νομίζω, τραφεὶς μὲν ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς λόγοις, ἰχνοθάτοις ὄντι καὶ ἀκριβεσάτοις, οὐ μείνας δ' ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ Γοργίᾳ & Θουκυδίδῃ καθασκοπῆς ἐραθείς. ὥστε οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεθαι, πάσας τινὰ καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἅμα τοῖς ἀγαθοῖς ὧν ἔχουσιν οἱ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων χαρακτῆρες.

ἡ. Παράδειγμα δὲ ποιῶμαι τὸ γε ὑψηλῆς λέξεως ἐξ ἑνὸς βιβλίου τῶν πάνυ πολιτικῶν; ἐν ᾧ τὰς ἐρωτικὰς διατίθεται λόγους ὁ Σωκράτης πρὸς ἕνα τῶν γνωρίμων Φαῖδρον, ἀφ' οὗ τινὶ ὑπογραφῇ εἴληφε τὸ βιβλίον. ἐν ᾧ δὴ τῷ συγγράμματι τούτῳ πολλοῦ μὲν ὤραν ἔχει, καὶ χαρίτων ἐστὶ μεστὰ τὰ πρῶτα ταυτί· "Ω φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; ΦΑΙ. Παρὰ Λυ- "σίου, ὦ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου· πορεύομαι δὲ πρὸς "περίπατον ἔξω τείχους. συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα "χρόνον, καθήμενος ἐξ ἑωθινοῦ", (μέχρι τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Λυσιακοῦ λόγου· καὶ μετὰ τινὰ ἀνάγνωσιν, ἕως τινός.) εἶθ' ὥσπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου & γαθεροῦ πολὺς ἄνεμος καταρράγεις, ταράττει τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως, εἰς ποιητικὴν ἐκφέρων ἀπειροκαλίαν, ἐνθένδε ἀρξάμενος· "Αγετε δή, ὦ μῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς "εἶδος λίγειαι, εἴτε διὰ γένος τὸ Λιγύων μυσικὸν, "ταύτην ἔσχετε τινὰ ἐπωνυμίαν, ξύμμοι λαβέσθε τοῦ "μύθου". ὅτι γὰ ψόφοι ταῦτ' ἐστὶ & διθύραμβοι, κόμπον ἐνομάτων ποιοῦν, νῦν γὰ ὀλίγον ἔχοντες, αὐτὸς ἐρεῖ. διεξιὼν γὰρ ἀφ' ἧς αἰτίας ἔρως ἐτέθη τῷ πάθει τοὔνομα, καὶ τοιῶσδε ἐχρήσατο· "Η γὰρ ἄνω λόγου δόξης ὑπὸ τὸν ὀρ- "θὸν ὁρμώσης κρατήσασα ὑπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν "ἀχθεῖσα κάλλους, καὶ ἰσχὺν αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν "ὑπιθυμιῶν ὑπὸ σωμάτων κάλλος, ἐῤῥωμένως ῥωσ- "θεῖσα,

" θεῖσα, νικήσασα ἀγωγὴ, ἀπ' αὐτῆς τ' ῥώμης ἐπω-
" νυμίαν λαβοῦσα, ΕΡΩΣ ἐκλήθη. ἀτὰρ, ὦ φίλε Φαῖ-
" δρε, δοκῶ τι σοὶ, ὥσπερ ἐμαυτῷ, πάθος πεπονθέ-
" ναι; ΦΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, θαυμαστὸ τὸ
" εἰωθὸς εὔροιά τις σὲ εἴληφε. ΣΩ. Σιγῇ τοίνυν μου
" ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖον ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι. ὥστε
" ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ
" λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω
" διθυράμβων φθέγγομαι". ἐν τούτοις μὲν οὖν τὸ μὲν πρα-
γματικὸν ἁδαμῆ μέμφομαι τοῦ ἀνδρὸς, τῇ δὲ λέξεώς τι
μέρος τὸ ποιητικόν τε καὶ διθυραμβικὸν φράσιν ἐκπίπτον, ἐν οἷς ἂ κρατεῖ τοῦ μέτρου. ἁπλῶς τε οὐκ
ὠὴ τυχόντων τῳ, ἀλλ' ὡς ἀνδρὶ μεγάλῳ καὶ ἐγγὺς τῆς
θείας ἐληλυθότι φύσεως, ὅτι τὸν ἔγκον τῆς ποιητικῆς κα-
ταβασκωῆς ἀπὸ λόγου ἤγαγε φιλοσόφους, ζηλώσας τὸν
ποιεῖν Γοργίαν· ὥστε καὶ διθυράμβοις τινὰ ποιεῖν ἐοικότα,
καὶ μηδὲ ἀποκρύπτεσθαι τοῦτο τὸ ἁμάρτημα, ἀλλ' ὁμο-
λογεῖν. καὶ σύ γε αὐτὸς, ὦ βέλτιστε Γναῖε, ὁμοίαν ἐμοὶ
γνώμην περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἔχων φαίνῃ δι' αὐτῆς γέ τοι τῆς
ἐπιστολῆς, ἐν οἷς κῆ λέξιν ἄτοπα γεγράφεις· " Ἐν μὲν γὰρ
" τοῖς ἑτέροις σχήμασι ῥᾴδιον ποσεῖν μέσον τι ἐπαίνου
" καὶ μέμψεως· ἐν ᾗ τῇ καταβασκωῇ, τὸ μὴ ἁπλευχθὲν,
" πάντῃ ἀποτυγχάνει". διό μοι δοκεῖ τοῦτος τοὺς ἄνδρας
" οὐκ ἐκ τῶν ἐπικινδυνοτάτων, οὐδὲ ἐλαστόνων, ἀλλ' ἐκ
" τῶν πλείστων καὶ εὐτυχηθέντων ἐξετάζειν". καὶ μετ' ὀλίγα
πάλιν ἐπιλέγεις ταυτί. " Ἐγὼ γὰρ, καὶ περ ἔχων ἀπο-
" λογήσασθαι ὑπὲρ ἁπάντων ἢ τῶν γε πλείστων, οὐ τολ-
" μῶ σοι ἐναντία λέγειν. ἓν γὰρ τοῦτο διϊσχυρίζομαι, ὅτι
" οὐκ ἔστι μεγάλων ἐπιτυχεῖν ἐν οὐδενὶ τρόπῳ, μὴ τοι-
" αῦτα τολμῶντα καὶ σφαλλόμενον, ἐν οἷς καὶ σφάλ-
" λεσθαί ἐστιν ἀναγκαῖον". οὐδὲν διαφερόμεθα πρὸς ἀλ-
λήλους· σύ τε γὰρ ὁμολογεῖς ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ἁμαρτά-

λόμενον

λόμενον μεγάλοις, κ᾽ σφάλλεσθαί πο[ε· ἐγὼ τέ φημι τ᾽ ὑψηλῆς κ᾽ μεγαλοπρεπῆς κ᾽ πεδεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ θεὶ πάντα τὰ μέρη κατορθῶν, πολλοσὶ μέντοι μοῖραν ἔχειν τῶν κατορθωμένων τὰ ἁμαρτανόμενα ὑπ᾽ αὐτοῦ. ϵ καθ᾽ ἓν τοῦτο Πλάτωνά φημι λείπεσθαι Δημοσθένους, ὅτι παρ᾽ ᾧ μὲν ἐκπίπ[ει ποτε τὸ ὕψος τ᾽ λέξεως * τ᾽ λόγων εἰς τὸ καινὸν κ᾽ ἀηθὲς, παρ᾽ ᾧ ἦ ἀδέποτε, ἢ σανίως γε κομιδῆ. κ᾽ περὶ μὲ Πλάτωνος τοσαῦτα.

θ΄. ΠΕΡΙ ἩΡΟΔΟΤΟΥ κ᾽ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ἐβουλήθης μαθεῖν τίνα περὶ αὐτῶν ὑπόληψιν ἔχω, κ᾽ γράψαι με περὶ αὐτῶν ἐβουλήθης. * πεποίηκα κ᾽ τοῦτο εἰς Δημήτριον ὑπομνημα[ισμὸν ΠΕΡΙ ΜΙΜΗΣΕΩΣ. τούτων ὁ μὲ πρῶτος, αὐτοῦ θεὶ εἴληφε τ᾽ * περὶ τ᾽ μιμήσεως ζήτησιν· ὁ ἦ δεύτερος, περὶ ᾧ, τίνας ἄνδρας μιμεῖσθαι δεῖ ποιητάς τε κ᾽ φιλοσόφους, ἱστοριογράφους κ᾽ ῥήτορας· ὁ ἦ τρίτος, περὶ ᾧ πῶς δεῖ μιμεῖσθαι· περὶ τούτου ἦ ἀτελής. ἐν ἦ τῷ δευτέρῳ περὶ Ηροδότου τε κ᾽ Θουκυδίδου κ᾽ Ξενοφῶν[τος κ᾽ Φιλίστου κ᾽ Θεοπόμπου (τούτους γὰ ἐκρίνω τοὺς ἄνδρας εἰς μίμησιν ἐπιτηδειοτάτους) τάδε γράφω· εἰ ἦ δεῖ κ᾽ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, περὶ μὲ Ηροδότου κ᾽ Θουκυδίδου ταῦτα φρονῶ.

ί. Πρῶτον, ὅτι κ᾽ κεφαλαιωδέστα[τον ἔργον ἁπάντων ἐσὶ τοῖς γράφουσιν ἱστορίας, ὑπόθεσιν ἐκλέξασθ᾽ καλὴν κ᾽ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις. τοῦτο Ηρόδο[τος κρεῖττόν μοι δοκεῖ πεποιηκέναι Θουκυδίδου. ἐκεῖν[ος μὲ γὰ, κοινὴν Ελλήνικῶν τε κ᾽ βαρβάρων πράξεων ἐξενήνοχεν ἱστορίαν, ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων ἐξίτηλα γένησθαι, μήτε τὰ ἔργα, * καθάπερ αὐτὸς εἴρηκε. τὸ γὰ αὐτὸ προοίμιόν τε κ᾽ ἀρχὴ κ᾽ τέλος ἐσὶ τ᾽ ἱστορίας. ὁ ἦ Θουκυδίδης πόλεμον ἕνα γράφει, κ᾽ τοῦτον οὔτε καλὸν οὔτε εὐτυχῆ· ὃς μάλισα μὲ ὤφελε μὴ

γενέσθαι· εἰ ἢ μὴ, σιωπῇ κ᾽ λήθῃ παραδοθεὶς ὑπὸ τῶν ἀπιγιγνομένων ἠγνοῆσθαι. ὅτι ἢ πονηρὰν εἴληφεν ὑπόθεσιν, ⊂ αὐτός γε τοῦτο ποιεῖ φανερὸν ἐν τῷ προοιμίῳ. Πόλεις τε γὰρ δι᾽ αὐτὸν ἐξερημωθῆναί φησιν Ελλωνίδας πολλὰς, τὰς μὲν ὑπὸ βαρβάρων, τὰς δ᾽ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, κ᾽ φυγὰς, κ᾽ φόνους ἀνθρώπων ὅσους ὅπω πρότερον γενέσθαι, σεισμούς τε κ᾽ αὐχμοὺς κ᾽ νόσους, κ᾽ ἄλλας πολλὰς συμφορὰς· ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον, ἡλιοτερμῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Ελλωνικῶν μέλλοντας ἀκούειν. ὅσῳ ἢ κρείττων ἡ τὰ θαυμαστὰ ἔργα δηλοῦσα Ελλώων τε κ᾽ βαρβάρων γραφὴ, τ᾽ τὰ οἰκεῖα κ᾽ δεινὰ πάθη τῶν Ελλώων διαγελώσης, τοσούτῳ φρονιμώτερος Ηρόδοτος Θουκυδίδου καλὰ τὴν σκληρὰν τ᾽ ὑποθέσεως. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἔνεστιν εἰπεῖν, ὅτι δι᾽ ἀνάγκην ἦλθεν ἐπὶ ταύτην τὴν γραφὴν, ἐπισάμενος σκεῖνα καλλίω, βελόμενος ἢ μὴ ταὐτὰ ἑτέροις γράφειν· πᾶν γὰρ τἐναντίον, ἐν τῷ προοιμίῳ διασύρων τὰ παλαιὰ ἔργα, κάλλιστα κ᾽ θαυμασιώτατα τὰ καθ᾽ αὑτὸν ἐπιτελεσθέντα φησὶν εἶναι· κ᾽ φανερός ἐστι ταῦτα ἑκὼν ἑλόμενος. ὁ μὲν Ηρόδοτος γε τοῦτο ἐποίησεν, ἀλλὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων γενομένων Ελλανίκου τε κ᾽ Χάρωνος τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν προεκδεδωκότων, οὐκ ἀπετράπετο, ἀλλ᾽ ἐπίστευσεν αὐτῶν κρεῖττόν τι ἐξοίσειν· ὅπερ ⊂ πεποίηκε.

ιά. Δεύτερόν ἐστι τ᾽ ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον, γνῶναι πόθεν τε ἄρξασθαι κ᾽ μέχρι τοῦ προελθεῖν δεῖ. φαίνεται δὴ κἀν τούτῳ Θουκυδίδου πολὺ Ηρόδοτος φρονιμώτερος. ἄρχεται τε ἀφ᾽ ἧς αἰτίας ἤρξαντο πρῶτον κακῶς ποιεῖν τοὺς Ελλωας οἱ βάρβαροι κ᾽ προελθὼν, εἰς τὴν βαρβάρων κόλασιν κ᾽ τιμωρίαν λήγει. ὁ ἢ Θουκυδίδης ἀρχὴν μὲν ἐποιήσατο ἀφ᾽ ἧς ἤρξατο καλῶς πράττειν τὸ Ελληνικόν· ὅπερ Ελλωα ὄντα καὶ Αθη-

Αθηναίων οὐκ ἔδει ποιεῖν· καὶ ταῦτα, ἃ τῶν ἔτι εἰρημένων ὄντα, ἀλλ' ὧν ἐν πρώτοις ἦγον Αθηναῖοι, στρατηγιῶν τε καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν ἀξιοῦντες· καὶ ἅτε γε φανερῶς, ὥστε καὶ τῇ πόλει τῇ ἑαυτῶν τὰς φανερὰς αἰτίας τοῦ πολέμου περιάπτειν, ἑτέραις ἔχοντα πολλαῖς ἀφορμαῖς ἐξιάψαι τὰς αἰτίας· καὶ ἄρξασθαί γε τῆς διηγήσεως μὴ ἀπὸ τῶν Κερκυραϊκῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κατὰ Ἑλλάδα τῶν πατρίδος ἔργων, ἃ μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθὺς ἔπραξαν· ὧν ὕστερον καὶ ἐν Δηλίῳ τόπῳ μνήμην ἐποιήσατο φαύλως πως καὶ ἐξ ὑπαιδρομῆς· διελθόντα ἢ ταῦτα μετὰ πολλῆς εὐνοίας, ὡς ἄνδρα φιλόπολιν, εἶτα ἐπενεγκεῖν ὅτι τούτων φθόνῳ ἐδέησε προελθόντες Λακεδαιμόνιοι, προφάσεις ἐπιθέντες ἑτέρας, ἦλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ τότε λέγειν τὰ Κερκυραϊκὰ καὶ τὸ μετὰ Μεγαρέων ψήφισμα, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο λέγειν ἐβούλετο. τὰ δὲ τέλη, πλείονος ἁμαρτίας πλήρη· καίπερ γὰρ λέγων ὅτι πάντα τῷ πολέμῳ παρεγένετο, καὶ πάντα δηλώσειν ὑποσχόμενος, εἰς τε ναυμαχίαν τελοῦσαν τε περὶ Κνίδου σῆμα γεγενημένην Αθηναίων καὶ Πελοποννησίων, ἢ συνέβη καὶ ἔτος εἰκοστὸν καὶ δεύτερον. κρεῖττον ἦν, διεξελθόντα τὰ πάντα, τελοῦντι ποιήσασθαι τὴν ἰσορροπίας τοῦ θαυμασιωτάτου καὶ μάλιστα τοῖς ἀκούσι κεχαρισμένου, τοῦ κάθοδον τῶν Φυγάδων τῶν ἀπὸ Φυλῆς, ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀρξαμένη τὴν ἐλευθερίαν ἐκομίσατο.

ιϛ'. Τέλος ἐστὶν ἀνδρὸς ἰσορροποῦ, τίνα τε δεῖ παραλαβεῖν ἐπὶ τοῦ γραφοῦ πράγματα, καὶ τίνα παραλιπεῖν· δοκεῖ δή μοι καὶ ἐν τούτῳ λείπεσθαι Θουκυδίδης. σαφεστάτη μὲν Ἡρόδοτος ὅτι πᾶσα μὴκος ἔχουσα ἀπὸ λόγου διήγησις, ἂν μὴ ἀναπαύσεις τινὰς λαμβάνῃ, τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων ἡδέως διαλίθησιν, ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένῃ πραγμάτων, κἂν τὰ μάλιστα ἐπιτυγχάνῃ, λυπεῖ τοῦ ἀκολοῦ τῷ κόρῳ· ποικίλου ἐθε-

λήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ομήρου ζηλωτὴς γενόμενον. καὶ γὰρ τὸ βιβλίον ἦν αὐτοῦ λάβωμεν, μέχρι τῆς ἐσχάτης συλλαβῆς ἀγάμεθα, καὶ ἀεὶ τὸ πλεῖον ἐπιζητοῦμεν. Θουκυδίδης ἢ, πόλεμον ἕνα καὶ τίνας ἀπούσῃ διεξέρχεται μάχας ἐπὶ μάχαις, καὶ ἐφοδιασθὰς ἐπὶ ἐφοδιασθαῖς, καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις σωτιθείς· ὥστε μοχθεῖν μὲ τὴν Διάνοιαν τῶν ἀκροωμένων. "Κόρον δ' ἔχει, φησὶν ὁ Πίνδαρος, καὶ μέλι καὶ τὰ τερπνὰ ἀφροδίσια". ἤδη δ' ἐγὼ καὶκεῖνο ἐνεθυμήθην, ὡς ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις, γραφῆς μεταβολὴ καὶ ποικίλον· καὶ τοῦτο ἐν δύο ἢ τρισὶ τόποις ἐποίησεν, ἐπί τε τῆς Οδρυσῶν ἀρχῆς, δι' ἃς αἰτίας ἐγένετο μεγάλη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων.

ιγ'. Μετὰ τοῦτο, ἔργον ἐστὶν ἱστορικοῦ, διελέσθαι τε καὶ τάξαι τὰ δηλουμένων ἕκαστον ἐν ᾧ δεῖ τόπῳ. πῶς ἂν ἑκάτερον διαιρεῖ τε καὶ τάττει τὰ λεγόμενα; Θουκυδίδης μὲν, τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν, Ηρόδοτον δὲ, ταῖς πρεσβείαις τῶν πραγμάτων. καὶ γίνεται Θουκυδίδης μὲν, ἀσαφὴς καὶ δυσπαρακολούθητος· πολλῶν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος καὶ χειμῶνα γιγνομένων ἐν Διαφόροις ὡς εἰκὸς τόποις, ἠμελημένας τὰς πρώτας πράξεις καταλιπὼν, ἑτέρων ἅπτεται τὰ κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα γιγνομένων. πλανώμεθα δὴ, καθάπερ εἰκὸς, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις ἐφακολουθοῦμεν, ταραττομένης τῆς Διανοίας. Ηρόδοτος δὲ, ἀπὸ τῆς Λυδῶν βασιλείας ἀρξάμενος, καὶ μέχρι τοῦ Κροίσου καταβὰς, ἐπὶ Κῦρον αὖθις τὸν καταλύσαντα τὴν Κροίσου ἀρχὴν μεταβαίνει· Αἰγυπτίων τε ἄρχεται διηγημάτων καὶ Σκυθικῶν καὶ Λιβυκῶν, τὰ μὲν, ὡς ἀκόλουθα δηλῶν, τὰ δὲ, ὡς χαριεστέραν ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπεισάγων. διεξελθὼν τε πράξεις Ελλήνων καὶ βαρβάρων ἔτεσιν ὁμοῦ Διακοσίοις καὶ εἴκοσι γενομένας ἐν ταῖς τρισὶν ἠπείροις, καὶ ἐπαγράψας τὴν Ξέρξου φυγῆς τὴν ἱστορίαν, ὁ διέσπα-

σε

σε τ̃ διήγησιν· ἀλλὰ συμβέβηκε, τῷ μὲν, μίαν ὑπόθεσιν λαβόντι, πολλὰ ποιῆσαι μέρη τὸ ἓν σῶμα· τῷ δὲ, τὰς πολλὰς κ̀ ἀδένι ἐοικυίας ὑποθέσεις προελομένῳ, σύμφωνον ἓν σῶμα πεποιηκέναι.

ιδ'. Μιᾶς δ' ἰδέας ἐπιμνηθήσομαι πραγματικῆς, ἣν ἀδεμιᾶς τ̃ εἰρημένων ἥττονα ἐν ἁπάσαις ἱστορίαις ζητεῖν, τὴν αὐτ̃ δ̀ συγγραφέως διάθεσιν, ἣ κεχρηται πρὸς τὰ πράγματα περὶ ὧν γράφει. ἡ μὲν Ηροδότου διάθεσις, ἐν ἅπασιν ἐπιεικὴς, κ̀ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς σωηδομένη, τοῖς δὲ κακοῖς σωαλγοῦσα· ἡ δὲ Θουκυδίδου διάθεσις, αὐθέκαστός τις κ̀ πικρὰ, κ̀ τῇ παλαιᾷ τ̃ φυγῆς μνησικακοῦσα. τὰ μὲν γὰ ἁμαρτήματα ἐπεξέρχεται κ̀ μάλα ἀκριβῶς, τ̃ δὲ κ̃ νῦν κεχωρηκότων καθάπαξ ὑ μέμνηται, ἢ ὥσπερ ἠναισχωσμένως, κ̀ κ̃ μὲν τὸν πραγματικὸν τύπον ἥττων ἐστὶν Ηροδότου διὰ ταῦτα Θουκυδίδης· κ̃ δὲ τὸν λεκτικὸν, τὰ μὲν ἥττων, τὰ δὲ κρείττων, τὰ δ' ἴσος. ἐρῶ δὲ κὰι περὶ τούτων ὡς ὑπείληφα.

ιέ. Πρώτη τ̃ ἀρετῶν γένοιτ' ἂν, ἧς χωρὶς ὑδὲν τ̃ ἄλλων τ̃ περὶ τὺς λόγους ὄφελος· τίς; ἡ καθαρὰ τοῖς ὀνόμασι κ̀ τὸν Ελληνικὸν χαρακτῆρα σώζουσα διάλεκτος. ταύτην ἀκριβοῦσιν ἀμφότεροι. Ηρόδοτός τε γὰ, τ̃ Ιάδος ἄρτιος κανών· Θουκυδίδης τε τ̃ Ατθίδος. **** τρίτην ἔχει χώραν ἡ καλουμένη σωλομία· ἐν ταύτῃ δοκεῖ προέχειν Ηροδότου Θουκυδίδης. καίτοι λέγοι τις ἂν ὡς μετὰ τ̃ σαφοῦς ἐξεταζόμενον, ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχύ· εἰ δὲ ὑπολείποιτο τοῦτο, πικρόν. ἀλλὰ μηδὲν ἔσω ταῦτα, ἐναργεία μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη μετὰ τ̃ ἐπιθέτων ἀρετῶν. ἱκανῶς ἐν ταύτῃ καλοῦσιν ἀμφότεροι. μὴ ταύτην σωίσαι τὴν ἀρετὴν, τ̃ ἠθῶν τε κ̀ παθῶν μίμησις. διήρηται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. Θουκυδίδης μὲ γὰ, τὰ πάθη δηλῶσαι κρείττων· Ηρόδοτος δὲ, τὰ γε ἤθη θαυμάσῃσαι δεινότερος.

μετὰ

μελὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμασὸν ἐκφαίνουσαι τ᾽ καλασκευῆς ἀρεταί. ἴσοι κἀν ταύταις οἱ συγγραφεῖς. ἕπονται ταύταις αἱ τῳ ἰσχνῷ Ϲ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνάμεις τ᾽ φράσεως ἀρεταὶ περιέχουσαι· κρείττων ἐν ταύταις Ηροδότε Θουκυδίδης. ἡδονῷ δ᾽ καὶ πειθοῖ καὶ τέρψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετὰς εἰσφέρεται μακρῷ Θουκυδίδου κρείττονας Ηρόδοτος. τ᾽ δ᾽ φράσεως τ᾽ ἐνομάτων τὸ μὲ καθ᾽ φύσιν Ηροδότ ἐζήλωκε, τὸ δ᾽ δεινὸν Θουκυδίδης, ὁμοειδὴς πᾶς ὢν ἐν λόγοις. ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη τὸ πρέπον. ταύτῃ ὁ Ηρόδοτ ἀκριβοῖ μᾶλλον ἢ Θουκυδίδης. ὁμοειδὴς γὰρ ὅτ ἐν πᾶσι, κἀν ταῖς δημηγορίαις μᾶλλον ἢ ταῖς διηγήσεσιν. ἐμοὶ μέν τοι καθ᾽ τῷ Φιλίστῳ Καικιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτᾶ μάλιστά γε καὶ ζηλῶσαι Δημοσθένης. ἵνα δ᾽ σαφεστέρων εἴπω, καλαὶ μὲν αἱ ποιήσεις ἀμφότεραι· (ἀ γὰρ ἂν αἰσχυνθείῃ ποιήσεις αὐτὰς λέγων·) διαφέρουσι δ᾽ καθ᾽ τᾶτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲ Ηροδότου κάλλ ἱλαρόν ἐστι, φοβερὸν δ᾽ τὸ Θουκυδίδου. ἐπέχρη ταῦτα εἰρῆσθ περὶ τάτων τ᾽ συγγραφέων, πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνόντων λέγεσθ, περὶ ὧν καὶ ἕτερ ἔσται καιρός.

ις᾽. ΞΕΝΟΦΩΝ δ᾽ καὶ Φίλιστ, οἱ τάτοις ἐπακμάσαντες, ἅτε φύσεις ὁμοίας εἶχον, ἅτε προαιρέσεις. Ξενοφῶν μὲ γὰρ Ηροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο καὶ ἀμφοτέρους τὰς χαρακτῆρας, τόν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν. πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ὑποθέσεις τ᾽ ἱστορικῶν ἐξελέξατο καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς Ϲ ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσηκούσας· τῳ τε ΚΥΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΝ, εἰκόνα βασιλέως ἀγαθᾶ καὶ εὐδαίμον· καὶ τῳ ΑΝΑΒΑΣΙΝ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΚΥΡΟΥ (ᾧ καὶ αὐτὸς συνανέβη) μέγιστον ἐγκώμιον ἔχουσαν τ᾽ συστρατευσαμένων Ελλήνων· καὶ τρίτῳ ἔτι ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ, καὶ ᾧ κατέλιπεν ἀτελῆ Θουκυδίδης· ἐν ᾗ καταλύονταί τε οἱ τριάκοντα, καὶ

τὰ

τὰ τείχη τ̃ Αθηναίων (ἃ Λακεδαιμόνιοι καθεῖλον,) αὖθις ἀνίστασθαι. ὃ μόνον ἦ τῶν ὑποθέσεων χάριν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι, ζηλωτὴς Ηροδότου γενόμενον, ἀλλὰ κ̀ τ̃ οἰκονομίας· ταῖς τε γ̀ ἀρχαῖς αὐτῶν ταῖς πρεπωδεστάταις κέχρηται, κ̀ τελευτὰς ἐκάστη τὰς ἁρμοδιωτάτας ἀποδέδωκε. μεμέρικέ τε καλῶς κ̀ τέταχε κ̀ πεποίκιλκε τὴν γραφήν· ἦθός τε ἐπιδείκνυται θεοσεβὲς κ̀ δίκαιον κ̀ καρτερικὸν κ̀ εὐπετὲς, ἁπάσαις τε συλλήβδην κεκοσμημένον ἀρεταῖς. κ̀ ὁ μὲ πραγματικὸς τύπος αὐτῷ τοιοῦτος. Ο ἦ λεκτικὸς, πῇ μὲν ὁμοιος Ηροδότῳ, πῇ ἦ ἑτερος. καθαρὸς μὲν γ̀ τοῖς ὀνόμασιν ἱκανῶς, κ̀ σαφὴς, καθάπερ ἐκεῖνος· ἐκλέγει ἦ ὀνόματα σωθήσεται τε κ̀ προσφυῆ τοῖς πράγμασι, ἔ σωτίθησιν αὐτὰ ἡδέως πάνυ κ̀ κεχαρισμένως, οὐχ ἧττον Ηροδότου· ὕψος ἦ κ̀ κάλλος κ̀ μεγαλοπρέπειαν ἔ τὸ λεγόμενον ἰδίως πλάσμα ἰσοῤῥοπεῖ * [ὥσπερ] Ηρόδοτος [οὐκ] ἔχει. ὃ γ̀ μόνον οὐκ ἴσχυσε τ̃ τὸ παρ' αὐτοῦ λαβεῖν, ἀλλὰ κ̀ν ποτε διεγεῖραι βουληθείη τὴν φράσιν, ὀλίγον ἐμπνεύσας ὥσπερ ὑπογείου αὔρας, ταχέως σβέννυται. * μακρότερος γ̀ γίνεται τοῦ δέοντος ἐν πολλοῖς· κ̀ τ̃ πρέποντος, ἔ οὐχ ὡς Ηρόδοτος, ἐφάπτεται τ̃ προσώπων εὐτυχῶς, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ὀλίγωρός ἐστιν, ἂν τις ὀρθῶς σκοπῇ.

ιζ. ΦΙΛΙΣΤΟΣ δὲ Θουκυδίδῃ μᾶλλον δόξειεν οἰκεῖος εἶναι, κ̀ καθ' ἑκεῖνον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτῆρα. ὅτε γ̀ ὑποθέσιν εἴληφε πολὺ ἀφελῆ κ̀ κοινὴν, ὥσπερ Θουκυδίδης, ἀλλὰ μίαν, ἔ ταύτην τοπικήν· διῄρηκε δ' αὐτὴν εἰς ἐπιγραφὰς δύο, ΠΕΡΙ ΣΙΚΕΛΙΑΣ μ̀ τὴν πρότεραν ἐπιγράφων, ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ἦ τὴν ὑστέραν. ἔστι ἦ μία κ̀ τοῦτο γνοίης ἂν ἀπὸ τοῦ τέλους ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΚΗΣ. τάξιν ἦ ὁ τὴν κεφαλίσιν ἀποδέδωκε τοῖς δηλουμένοις, ἀλλὰ δυσπαρακολούθητον, χείρονα

τὸ Θουκυδίδ. καὶ πρᾶγμα ἔξωθεν ὁ βάλλῃ παραλαμβάνειν, ὥσπερ καὶ Θουκυδίδης, ἀλλ' ἔστιν ὁμοιοδής. ἦθός τε κολακικὸν καὶ φιλοτύραννον ἐμφαίνῃ, καὶ ταπεινὸν καὶ μικρολόγον. τὸ δὲ λέξεως ἢ Θουκυδίδης κέχρηται, * ἡ μὲν σημειώδες καὶ σφίγγον πέφυκε, τὸ δὲ γραφικὸν καὶ μικρὸν καὶ ἐνθυμηματικὸν μέμικται. τὸ μέντοι καλλιλογίας τὸ ἐκείνου καὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐνθυμημάτων καὶ πολὺ ὑστερεῖ· ὁ μόνον δὲ τούτοις, ἀλλὰ καὶ καὶ τὰς σχηματισμούς. ἡ μὲν γὰρ, πλήρης σχημάτων· * καὶ οὐδὲν οἶμαι σφῶν τῶν φανερῶν ἁπλούστερον εἶναι λέγειν· ἡ δὲ Φιλίστου φράσις, ὁμοιοδὴς πᾶσα δεινῶς καὶ ἀσχηματίστος ἐστὶ· καὶ πολλὰς ἄν τις εὕροι καὶ σφόδρα ὁμοίως ἐφεξῆς ἀπ' αὐτοῦ σχηματιζομένας· οἷον ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν ΠΕΡΙ ΣΙΚΕΛΙΑΣ· "Συρακόσιοι δὲ παραλαβόντες Μεγαρεῖς καὶ Ενναίους, Καμαριναῖοι δὲ Σικελοὺς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους, πλὴν Γελῴων, ἀθροισάντες, Γελῷοι δὲ Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν· Συρακόσιοι δὲ νυνθανόμενοι Καμαριναίους τὴν Ὑρμινὸν ἀφαιρεῖσθαι". ταῦτα δὲ ἀηδῆ πάνυ ὄντα ἐμοὶ φαίνεται. μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐστὶ καὶ ἀτελής, ἐάν τε πολιορκίας διηγῆται, ἐάν τε οἰκισμούς, ἐάν τε ἐπαίνους, ἐάν τε ψόγους ἀφηγῆται. ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μεγέθεσιν τῶν ἀνδρῶν σωιζομένοις τοὺς λόγους, ἀλλὰ ψοφοδεεῖς καὶ τοὺς δημηγορεῖν καταλείπειν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίως ἅπασας ποιεῖ. εὐσημίαν δέ τινα φυσικῶν εἰσφέρεσθαι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ σύνεσιν ἐπιτυχοῦσαν τῶν μερῶν. πρὸς δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀγῶνας ἐπιτηδειότερος Θουκυδίδου.

ιή. ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ δὲ [ὁ] Χῖος, ἐπιφανέστατος τῶν Ισοκράτους μαθητῶν γενόμενος, καὶ πολλοὺς μὲν πανηγυρικοὺς, πολλοὺς δὲ συμβουλευτικοὺς συνταξάμενος λόγους, ἐπισολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομέ-

νας καὶ ὑποθήκας ἄλλας, λόγῳ ἀξίαν ἰσορίαν περιεργαζομένῳ, ἄξιον ἐπαινεῖσθαι. πρῶτον μὲν τὴν ὑποθέσεως τῶν ἰσορικῶν· καλαὶ γὰρ ἀμφότεραι· ἡ μὲν, τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου περιέχουσα, ἡ δὲ, τὰ Φιλίππου περιεργαζομένη· ἔπειτα τὴν οἰκονομίας· ἀμφότεραι γάρ εἰσιν ὑπαρακολούθησει καὶ σαφεῖς· μᾶλλον δὲ τὴν ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας τὴν κατὰ τὴν συγγραφήν. δῆλον γάρ ἐστιν, εἰ καὶ μηδὲν ἔγραψεν, πλείστῳ μὲν περιεσκεψατο εἰς ταῦτα παρεσκευασμένον, μεγίστας δὲ δαπάνας εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τετελεκώς. καὶ πρὸς τούτοις, πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένον, πολλοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἐλθὼν ἀνδράσι τοῖς τότε πρωτεύουσι καὶ στρατηγοῖς δημαγωγοῖς τε καὶ φιλοσόφοις * Δι' τὴν συγγραφὴν τὴν ἱστορίας ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον. γνοίη δ' ἄν τις αὐτὸ τὸν πόνον, ἐνθυμηθεὶς τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς. καὶ γὰρ καὶ ἐθνῶν εἴρηκεν οἰκισμούς, καὶ πόλεων κλίσεις ἐπελήλυθε, βασιλέων τε βίους καὶ τρόπων ἰδιώματα δεδήλωκε, καὶ εἴ τι θαυμαστὸν ἢ παράδοξον ἑκάστη γῆ καὶ θάλαττα φέρει, συμπεριείληφεν ἐν τῇ πραγματείᾳ, καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον· ἃ γὰρ ἔστως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὠφέλειαν παρέχει.

Ἵνα δὲ πάντ' ἀφῶ τἄλλα, τίς οὐχ ὁμολογήσει τοῖς ἀκούσι τὴν φιλόσοφον ῥητορικὴν, ἀναγκαῖον εἶναι πολλὰ μὲν ἔθνη καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων εἰδέναι, πολλὰς δὲ νόμους ἀκοῦσαι, πολιτειῶν σχήματα, καὶ βίους ἀνδρῶν καὶ πράξεις, καὶ τέλη, καὶ τύχας. τούτοις τοίνυν ἅπασιν ἀφθονίαν δεδωκεν, οὐκ ἀπεπασμένως τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ συμπαρῆσαν. πάντα δὲ ταῦτα ζηλωτὰ τοῦ συγγραφέως. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, ὅσα φιλοσοφεῖ παρ' * ὅλην τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐσέβειαν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν πολλὰς καὶ καλὰς διεξερχόμενον

λέγως; τελευταῖόν ἐστι τ ἔργων αὐτὸ ἡ χαρακτηριστικώτατον, ὃ παρ' ἄλλων συγγραφέων ἅπας ἀκριβῶς ἐξείργασαι, * ἡ διώρισαι ἅτε τ πρεσβυτέρων, ἅτε τ νεωτέρων. τί ἦ τοῦτό ἐστι; τὸ καθ' ἑκάστων πρᾶξιν μὴ μόνον τὰ φανερὰ τοῖς πολλοῖς ὁρᾶν ϵ λέγειν, ἀλλ' ἐξετάζειν ἡ τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων ἡ τ πραξάντων αὐτὰς, ἡ τὰ πάθη τ ψυχῆς, ἃ μὴ ῥᾴδια τοῖς πολλοῖς εἰδέναι· ἡ πάντα σκαλύπτειν τὰ μυχήρεα τ τε δοκούσης ἀρετῆς ἡ τ ἀγνοουμένης κακίας. καί μοι δοκεῖ ὡς ὁ μυθευόμενος εἶναι τ ψυχῶν ἀπολυθεισῶν τ σώματος ἐξέλασμὸς ἀπὸ τ ἐκεῖ δικασῶν, ἅτως ἀκριβὴς εἶναι ὁ διὰ τ Θεοπόμπου γραφῆς γινόμενος. διὸ ἡ βάσκανος ἔδοξεν εἶναι, προλαμβάνων τινὰ τοῖς ἀναγκαίοις ὀνειδισμοῖς ἡ τὰ τ ἐνδόξων προσώπων ἐκ ἀναγκαῖα πράγματα· ὅμοιόν τι ποιῶν τοῖς ἰατροῖς, οἳ τέμνουσι ἡ καίουσι τὰ διεφθαρμένα τ σώματος, ὡς βάθους τὰ καυτήρια ἡ τὰς τομὰς φέροντες, μὲ τ ὑγιαινόντων ἡ τ φύσιν ἐχόντων σοχαζόμενοι. τοιοῦτος μὲ δή τις ὁ πραγματικὸς Θεόπομπος χαρακτήρ.

Ὁ δ λεκτικὸς Ἰσοκράτει μάλιστα ἔοικε. καθαρὰ γὰρ ἡ λέξις, καὶ κοινὴ ἡ σαφὴς, ὑψηλή τε ϵ μεγαλοπρεπὴς, ἡ τὸ ποσπικὸν ἔχουσα πολὺ, συγκειμένη τε τ' τῷ μέσην ἁρμονίαν, ἡδέως ἡ μαλακῶς ῥέουσα. διαλλάττει δ τ Ἰσοκρατείου τ' τῷ ποικρότητα ἡ τὸν τόνον ἐπ' ἐνίων, ὅταν ἐπιῤῥέψῃ τοῖς πάθεσι, μάλιστα δ' ὅταν ὀνειδίζῃ πόλεσιν ἢ στρατηγοῖς πονηρὰ βουλεύματα ἡ πράξεις ἀδίκους. πολὺς γὰρ ἐν τούτοις, ἡ τ Δημοσθένους δεινότητος ἀπὸ τ' μικρὸν διαφέρει, ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἄν τις ἴδοι, κἀκ τ ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν, ἃς τῷ πατρὶ ἐπιῤῥέψας γέγραφεν. εἰ δ' ὑπερεῖδεν, ἐν τούτοις ἐφ' οἷς μάλιστα ἂν ἐσπούδακε, τ τε συμπλοκῆς τ φωνηέντων γραμμάτων, ϵ τ κυκλικῆς εὐρυθμίας τ πει-

θοῦς

ωειόδων, κ) τ᾽ ὁμοιδείας τ̃ σχημαλισμῶν, ωολὺ ἀμείνων ἂν ιὼ αὐτὸς ἑαυτοῦ κ) τιὼ φράσιν. ἔσι ᾗ ἃ κ) κ) τὸν ωραγματικὸν τόπον ἁμαρ]άνει, κ) μάλισα κ) τὰς ωαραβολάς· ὅτε γὸ ἀναγκαῖαί τινες αὐτῶν, ὅτ᾽ ἐν καιρῷ γινόμεναι, ωολὺ ᾗ τὸ ωαιδιῶδες ἐμφαίνουσαι. ἐν οἷς ἐσι κ) ωερὶ Σφηνῦ ᾧ φανέν]ος ἐν Μακεδονίᾳ, κ) τὰ ωεὶ ᾧ δράκον]ος τ̃ διαναυμαχήσαν]ος ωρὸς τιὼ τριήρη, κ) ἄλλα τούτοις ὐκ ὀλίγα ὅμοια. * τούτοις ωαραληφθέν]ες οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσι τοῖς ἀσκοῦσι τὸν ωολι]ικὸν λόγον, ἀφορμὰς ἁπ]ηδείους ωρὸς δειγμάτων ωρασχεῖν εἰς ἅπασαν ἰδέαν.

LEXICON

LEXICON

VERBORUM ET FORMULARUM

In Uſum Studioſæ Juventutis

Præcipue Compoſitum,

A

Αγειν και φερειν τας πολεμιας. Jud. de Iſocrate § 9. ita Liv. Dec. 4. l. 10. Ab hoc prælio Gracchus duxit ad populandum Celtiberiam legiones, et quum ferret paſſim cuncta atque ageret—et Terent. Adelph. Cæteros ruerem, Agerem, Raperem, tunderem et proſternerem. Demoſth. περι Στ. § 67. ed. Oxon. αλλ' δε τε τας λησας ημας φερειν και αγειν εκ της Ευβοιας.

αγκυλως συνλιθεσθαι. Iſæ. 13. απολομως. Heſych.

αγχινοια ρητορικη. Lyſ. 12. ταχυνοια η οξεια γνωσις. Heſ. συνεσις η εξις ευρετικη τε καθηκοντος εκ τε παραχρημα. Suid.

αγωγη, contextus ductuſque et ſtructura orationis; ſtilus ſcriptoris; Budæus citans exempla è Dion. Hal. —αγωγη λεγεσθαι και η δια των ηθων τε τροπε καταχοσμησις· ως λεγεσθαι παιδων αγωγη. Suid. αγωγης τυχων ευχημονος. educatio. Iſoc. 1.

αγωνες αληθινοι, cauſarum actiones ſeriæ. Iſoc. 11. Sylburgius. περι τας αληθινας αγωνας τετριφθαι. L. 6. αγωνι αληθει οικεια και αναγκαια. ib.—αγωνα, σωματων επoιησε. L. 30.—voces οικ. et αναγκ. jungit Demoſth.

mosth. περι Στεφ. p. 39. ed. Oxon. ἐστὶν ἰδιον τῆς —λοίδορος οἰκειᾶς καὶ ἀναίσχυντος τῇ γραφῇ πεποιημένος.

ἀγωνιζεσθαι τὴν εἰσαγγελίαν. L. 12. ηὐξημένοι εἰσὶ sc. ὁ λοίδορος. Isæ. 6. ηὐξησθαι. L. 13. Ob actionem et passionem ab utraque parte reciprocam, verba Pugnandi, Contendendi, Certandi &c. fere sunt formæ Mediæ; ut μαχεσθαι, ἀγωνιζεσθαι, &c. —— Sed de Verbis Mediis, Activo-mediis, Passivo-mediis consule Commentat. L. Kusteri. ex ed. Ch. Wolle, imp. Lipsiæ. 1752. Illorum secutus observationes multa notavi in Lexico, pauca in Notis; multa quidem de industria, ne longior fierem, omisi: quæ tamen libello, utilissimo supra laudato diligenter perlecto, facile quivis ad normas redigat.

ἀδελφα, germana, similia. L. 19. τὰ ἀδελφίδεα ἐμὸν, pro οἱ ἀδελφιδοῖ ἐμοὶ. Isæ. 8. (vid. not.) 9. S.

ἀδικειν μηδενα μηδεν. Isoc. 7.

Ἀθηναζε καλλιον ἢ εἰς Ἀθηνας· Ἀθηνῆσι, καὶ ἐν Ἀθηναις. Mœris, Th. Magister. Isæ. 6. et alibi.

ἀθλητης, qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. ἀθλητὴς τῆς κατασκευῆς ἰσχυρὸς. Isoc. 11. vid. not.

ἀκαρη τινα, levia quædam vestigia. Isoc. 20. S. consule cl. Valkanaer animadv. ad Ammonium cap. 4.

ἀκατασκευον εἶναι φαινεται. Isæ. 7. ἀκατασκευασως τιθεναι. 15.

ἀκλεη βιον. Isoc. 5.

ἀκολουθει τοις πραγμασι τα ὀνοματα. L. 4.

"Verbaque provisam rem non invita sequentur". Hor. A. P.

eadem phrasi, ἀκολουθειν τοις πραγμασι, de rebus opportune &c. agendis utitur Demosth. Phil. 1. § 14.

ἀκολουθος, liberorum ex honest. famil. L. 25. S.

ἀκουειν ὑπο των πολιτων κακως. Isoc. 14.

ἀκρι-

ακριβειν τῳ σωηθη διαλεκτον, exacte obſervare. Iſoc. 2.
ακριβως ειδεναι, Certò ſcire. Iſæ. 17. S.
ακροασιν ποιεισθαι pro ακροασθαι. Iſoc. 16. S.
εις ακρον, ſumme. L. 13. S.
ακυρολογιας δοξαν λαβειν. L. 4. κυριολογια (ſcribit Trypho περι τροπων ms.) μεν εν εσιν ἡ των καλα φυσιν λεξεων τετευχυα φρασις. &c. vid. Auctorem περι Βαρβαρισμε p. 197. edit. Ammonii à Valkanaer.
αληθινον. vid. Wolf. not. ad Judic. de Iſoc. § 12.
την τις Αλῳ δικαζων. Iſoc. 17. ηλισκονλο οι παρανομα γραφονλες. Æſch. κ. Κτ. § 64.
ηλλοτριωσθαι προς τῳ ὑποθεσιν. Plat. 9.
αλογος αισθησις, apud Dion. Hal. eſt qua ſine arte, nullo uſu, aliquid deprehendimus, ut decorum corporis, harmoniam cantûs, venuſtatem dictionis, et ſimilia. Budæus. αλογον αισθησιν. L. 11. dici αλογος videtur, non tantum quæ ratione caret, ſed etiam cujus nulla poteſt reddi ratio, ſeu quæ verbis exprimi non poteſt. vide P. Vict. V. L. l. 13. c. 16 qui αλογον αισθησιν è Cicerone reddi poſſe arbitratur, Tacitum ſenſum.
αμαθια, indocilitas. Procem. 2. S.
ἀμαρτυροι λογοι, in quibus non introducuntur teſtes. L. 15. S.
αν geminatum, Iſæ. 11. potential. cum verbo infin. Iſoc. 19. S.
αναβεβλημενον της αγωνης. v. not. ad Jud. de Iſoc. 15.
αναβιβαζεσθαι μαρτυρας. Iſæ. 15. vide v. παραχεσθαι.
αναγκη μεγαλη, omnino neceſſe eſt. Iſæ. 12. S.
αναγνωσε παιδος φωνη. Iſoc. 13.
ανακεφαλαιωτικον των ῥηθεντων μερος. L. 19.
αναλογια εν ταις μεταφοραις, Pl. 6. vid. Ariſt. de A. R.
αναλογισαμενῳ τες χρονες. L. 12.
αναμαχητος ολεθρος. v. not. ad Jud. de Lyſia 14.
αναμφιβολως. L. 18.
ανηρησατο εις ἑαυτον. Pro. 1.

ανασωσασθαι τὴν πολιτειαν. Isoc. 8. ὡς εἰδον ταχισα τὰς πολεμιὰς, συνερραξαν, ἐρωτὰς ανασωσασθαι τὴν παλαιαν δοξαν. Xen. Hell. l. 7. utrobique nota vim verbi medii.

ανατιθεναι τοις βελτιστοις τας αρχας. Isoc. 8. οἱ πατερες ὑμων τα ενδοξα και λαμπρα των πραγματων ανεθεσαν τῳ δημῳ. Æsch. x. Κτ. § 85.

αναφερομενων εις αὐτον λογων. L. 11. 12.

ανειρξειν τὰς ἁμαρτανουσας. Isoc. 8.

ανεκτὸν ην, tolerari posset. Isoc. 14. S.

ανεπιπλημτως συγκεισθαι. L. 8.

ανηθοποιητον και αψυχον. L. 8. 13. vid. ηθοποιια.

ανθισαι τὴν λεξιν. Isoc. 13. ανθιζουσα τὴν λεξιν ἡ χαρις. L. 13.

ανιεναι, remittere. cessare. αλλ' ουκ ανησει. Isoc. 14. S.

ανιτεον, redeundum. L. 13. S.

αὐτεγκαλειν αὐτῳ. Isoc. 19.

αντιβολια — σημαινει δε και ικετειαν. Phryn. ηντιβολει με και ικετευε. L. 25.

αντιγραφα, exemplaria. L. 25. S. — vid. doctissimi Piersoni not. ad Mœrin Atticistam voce αντιγραφα: et quæ pluribus disputat in Præfatione de recto Magistrorum Atticistarum usu.

αντιθετων exempla. Isoc. 14.

αντιστροφουσα κωλα. Isoc. 14. Αντιστροφοι λεξεις. ibid.

ανυποδετους. vid. not. ad Jud. de Lysia 25.

απαραλλακτον ὁμοιοτητος. Isæ. 2.

απηρτημενην των πραγματων αρχην. L. 17. απηρτημενοι, Demosth. Phil. 1. § 5. ubi ουκ. κεχωρισμενοι. vid. not. 2. p. 234. ed. Mount. και με μηδεις ὑπολαβῃ απαρτιαν τον λογον της γραφης. Demosth. περι Στεφ. p. 39. ed. Oxon.

απηρχαιωμενα ὀνομαται, antiquata et obsoleta verba. S. Isoc. 2.

απαυτολομειν προς ἑτερους. Pro. 2.

απο-

ἀποδιαιλᾶν absolvere, ubi contra καταδιαιλᾶν condemnare dicitur arbiter. Ἀπεδιητησαν αὐτὸν. Isæ. 17.

ἀποκρυπτεσθαι τὸ τέλος το ἁμαρτημα. Pl. 8.

ἀπελαυνεσθαι της πολιτειας, è republica, seu reipublicæ consortio excludi. Isæ. 16. S.

ἀποματτεσθαι, ἀναλαβειν, μιμεισθαι, και ἀπολυπειν. Suid. τοδε τροχυλον — παυν ακριβως ἀπεμαξαλο. Cens. c. 3. § 2.

ἀπεργαζεσθαι, reddere, efficere. Isoc. 4. S.

ἀπεριττως. L. 15. ἀπεριττως γλωσσα, minime fucata lingua, interpr. Steph. in Thes.

ἀκ ἀπειραπτο. Pl. 10. vid. doct. S. Clark. ad Hom. Il. M. 329. ἀπο της εἰρηνης ἀπετρεποντο. Æsch. x. Κτ. 47.

ἀπεχθεσθαι προς. Isæ. 10. 11.

ἀπιθανως προοιμιαζεσθαι. L. 17.

ἀπληστως ἐχειν προς. Isoc. 16.

ἀπνευστι διεξερχεσθαι. Pl. 11. Dem. περι Στ. 97. λογες, συνειρει τετες σαφως και ἀπνευστι.

ἀπο τε βελτιστε. Pl. 4. καλιστε. Pro. 3. optimo animo. S.

ἀπογειος αυρα. Pl. 15.

ἀπογνωσις, ἀνελπια. Hes. μηδ' ἀποτινωσκειν τας μεταβολας, neque de rerum vicibus desperare. Isoc. 9. οἱ μεν γαρ ἀπειτωκασι τιν σωτηριαν apud Aristot. Ethic. L. 3. c. 6. Suidas citat, ἀποτονοντες τιν σωτηριαν.

ἀποτραφος, ab exemplari descriptus. Isæ. 11. oppos. ἀρχετυπος, ibid. S.

ἀποδειξις, probatio, confirmatio. L. 26. S.

ἀποδεδωκως λοτον, absoluto sermone. L. 16. ἀποδεναι τον λοτον περι. verba facere de. Isæ. 19. S. vid. not. ad Demosth. Ol. 1. § 9. ed. Mount. at L. 7. τα προσηκοντα ἑκαστοις ἀποδεναι.

"Reddere personæ scit convenientia cuique".
Hor. A. P.

alio autem sensu § prox. ἀποδιδωμι αὐτω.

ἀποτητος και ἀτεχνιτευτος. L. 8. ἀποτητον και ἀφελες. Isoc. 20.

αποικιαι λογων. vid. not. ad Iſoc. 1.

απολειπεσθαι τε πιθανε και πρεποντος. Iſoc. 11.

απομηκυνειν τον λογον περα. Iſoc. 3.

απονενοημενως προς το ζην διακειμενοι. Iſoc. 9.

απονηρος οικονομησαι L. 15.

απορθητοι. vid. not ad Jud. de Lyſia § 30.

αποτομως διαλαμβανειν μακροτερας διηγησεις. Iſæ. 15.

αποφαινομενος α τυγχανω γινωσκων. Iſoc. 16. ευ περι των τοιουτων Ησιοδος ὁ ποιητης αποφαινεται. Æſchin. κ. Κτ. § 43.

αποψηφιζονται, αντι τε καταδικαζειν αυτον μη ειναι πολιτην. Harpocr. vide etiam Suid. vocibus αποψηφιζονται et διαψηφισις. — Αποψηφισθεις ὑπο των δημοτων, popularium ſuffragiis rejectus. Iſæ. 16. S.

απροκατασκευαστοι διηγησεις. Iſæ. 14.

απροοιμιαστος εισεβαλε. vid. not. ad I. de Lyſ. § 17.

ἁψασθαι των παραδειγματων. Iſoc. 15. ἡψατο των ῥητορων ἡ ποιητικη φρασις. L. 3. ἡπται και συμβουλευτικων και δικανικων αγωνων. Iſæ. 19. των ἁμαρτηματων ἡψατο. Pl. 4. το μεν σωμα θνητον εχομεν, αθανατοι δε γινομεθα δι' Αρετην. Iſoc. 6.

ἁρμονια λογε, concinna orationis compoſitio. Iſoc. 3. S.

ἁρμοττειν τα ονοματα περιεργως. Iſoc. 3. προς το πραγμα, cum re congruere, ad rem quadrare. ib. 4. S.

αρχεσθαι. αρχω, inq. cl. Kuſt. de V. M. ſemper relationem habet ad alios, ſignificatque Prior incipio, ſeu incipio ideo ut alii me ſequantur: ſeu, exemplo meo aliis præbeo initium et anſam aliquid faciendi; ſeu, aliis præeo ad aliquid faciendum: αρχομαι vero, in medio, Ipſe mihi præeo ad aliquid faciendum, ſeu ſimpliciter, incipio aliquid facere, nemine quamvis ſequente. illud quoque obſervandum, το αρχεσθαι triplicem habere notionem, et dici, 1. de eo, qui neminem habet præeuntem, licet ſint qui ſequantur, (quo ſenſu is, qui αρχει, dicit poteſt αρχεσθαι, ut Thucyd. L. I.

144. πολεμει δε ουκ αρξομεν, αρχομενους δε αμυνομεθα) 2. de eo, qui neminem nec præeuntem, nec ſequentem habet. 3. de eo, qui præeuntem quidem habet, ſed neminem ſequentem. duæ priores notiones ſunt reciprocæ, et ad primam verborum mediorum claſſem pertinent [*eam* ſc. *actionem intellige, cum paſſione mixtam, per quam ipſi a nobis aliquid patimur*; *ſeu quæ in ipſum agentem reflectitur, et per pronomen reciprocum* Se *vel* ſibi, *vel etiam addita præpoſitione, per* Ad ſe, In ſe, Inter ſe, &c. *exprimi ſolet.*] at tertia notio ad claſſem ſecundam. [*actionem* ſc. *quæ ab altero in nos tranſit, ſed* volentes, curantes, mandantes, jubentes, *vel* petentes *nobis aliquid fieri. hujus claſſis exemplum eſt* πειθεσθαι.] Lyſ. 24. αρξομαι. Iſæ. 5. αρξαμενη αφ' ων η πολις την ελευθεριαν εκομισατο. Pl. 10.

αρχη και προοιμιον. Q. L. 17.

αρχαιοπρεπη ονομαλα. Pl. 6.

αρχέτυπος της αληθειας. Iſæ. 11. et ult. αρχέτυπον ὑπογραφειν, exemplar et regulam præſcribere. S.

ασαφεια, obſcuritas. L. 4. S.

ασκεσει την πολίτικον λοσον. Pl. 18. circa fin. ασκηλων την εναλωνιον ῥητορικλν. Iſæ. 20.

ασκητης γενες λοσων ἐνος. Iſæ. 2.

ατελη ποιειν, immunem facere. L. 27. S.

ατλικισμος, Attici populi, partium Atticarum ſtudium. L. 1. Sic apud Thucydidem, l. 4. επικαλεσαντες ατλικισμον, crimini dantes, quod cum Athenienſibus feciſſent. Sed Cenſ. c. 5. § 1. et alibi, pro Attici ſermonis et elegantiæ imitatione: των ατλικισμων ευχαρις.

ητυχητο τοις Λ. η μαχη. Iſoc. 9.

αυθεκας, ex eorum verborum eſt numero, quæ modo in bonam, modo in malam partem accipi poſſunt. Dion. Hal. περι Συνθ. ονομ. § 22. ηκιςα ανθηρα (ſc. η ἁρμονια), μεγαλοφρων, αυθεκας: minime fucata,

fucata, ſimplex. hac voce utitur Plutarchus de Catone, quo nemo aliorum peccata acerbius caſtigavit; T. II. p. 11. Noſter hoc modo de Thucydide Pl. 14. ἡ δὲ Θ. διαθεσις, αυθικας & τις και πικρα. Hæc vox ita exponitur ab Heſ. et Suid. ακριβης και αυςηρ& τῳ λοίῳ. vid. plura ad Th. Mag. hac voce ex ed. cl. Step. Bernard. — Pl. 13.

αυλοποιοι θεραποντες. Iſoc. 1.

αυλομαλως και ὡς εἰυχε. L. 8.

αυλοπραγμαλευλως λεγεθαι. Iſæ. 16. pro eodem ὡς ἡ αληθεια φερει. ibid. ſic αὐλοφυες. ibid. S.

αυτοπλης πολλων γεγενημεν&. Pl. 17.

αυλε, ibi. L. 25. S.

αφαιρειλαι. Iſæ. 5. Harpocr. Εξαιρεσεως δικη. ὁπόλε τις αλοι τινα ὡς δελον, επειλα τις αὐλον ὡς ελευθερον εξαιροιτο, εξλω τῳ αὐλιποιημενῳ τε ανθρωπε ὡς δελε λαλχανειν εξαιρεσεως δικλω, τῳ εις τλω ελευθεριαν αὐλον εξαιρεμενῳ. Ισαιος εν τῃ ὑπερ Ευμαθες εις ελευθεριὰν αφαιρεσει. Si quis alium pro ſervo habeat, ac dein oriatur aliquis, qui in libertatem eum vindicare velit &c. vid Jac. Gronovii not. ad Harpocr. voce αγει.

αφανης ʒσια, cui opp. φανερα. φανερα ʒσια, bona manifeſta, i. e. immobilia; αφανης, vero, bona quæ celari, è conſpectu removeri, ad nihilum redigi poſſunt; ideoque vocantur mobilia. αφανης ʒσια και φανερα. αφανης μεν, ἡ εν χρημασι και σωμασι· φανερα δε, ἡ εγγει&, Λυσιας εν τῳ προς Ιπποθερσλω. Harp. L. 25. Iſæ. 15.

αφανιζειν, occultare. Iſoc. 19. S.

αφας και τοις ισχυρες εχειν. L. 13.

αφειδεςερον χρηθαι. Iſæ. 13.

αφειμενον εν τῳ δικασηριῳ. Iſæ. 5. αφεις και απαλλαξας. το Αφεις, ὁταν απολυσῃ τις τινα των εγκλημαλων ὧν ενεκαλει αὐλῳ. το δε Απαλλαξας, ὁταν πεισῃ τον εγκαλουλα απο-

αποξωναι και μηκετι εξαλειν. Harpocr. Suid. hic vero addit. ουτω Δημοσθενης και Ισαιος.

τω αφελει αυτοφυει αβασανιστω. Cenſ. c. 3. § 1.

αφεσαναι ὁ πορρω, L. 4.

αφορμη, materia: ad hanc autem ſignificationem hujus nominis, pertinent ea quâ ponitur pro Argumento, quum argumentum orationis vel poematis ſit ejus veluti Materia. — εξ απασης θεωριας, και παντος μερισμου, τας οικειας αφορμας εκλεγει. L. 15. — λαμβανειν αφορμην, captare occaſionem, cauſas, principia. Δημοσθενης δε, ὁ παρα τουτου τας αφορμας λαβων. Iſæ. 13. αφορμην διδοναι, anſam, principia, &c. præbere. ἐστι δε φανερος τη Δ. τυχη τας αφορμας δεδωκως. Iſæ. 16.

αχαρις λογος, gratiæ expers. L. 12. S.

αχθεσθαι επ' αδικοις εργοις. L. 19.

αχρι της εις ελαχιστον τομης. L. 15.

αωρος, intempeſtivus, qui ſc. non ſolito et ſuo, ſed alieno tempore fit. Iſoc. 12. αωρον Heſych. exponit ακαιρον, αχαρι, απρεπες, αμορφον, vid. καιρος.

B

Βασανος, ἡτε δοκιμασια, και ἡ δια λογων, και ἡ δια πληγων. Ammonium corrigens Stœb. ad Thom. M. v. βασανιζειν. βασανος γενοιτο περι. Iſoc. 19. pro Tormentis plurali numero apud Demoſth.. ευ ισθι ὁτι ἀν βασανων ὁ ελεγχος εσοιτο. et Æſch. κ. Κτ. § 82. σιγω — βασανου; επ' αιτιας αγενητοις. i. e. ortum carentibus. q. d. falſis. ὑποπλευσας και βασανισας. L. 12. βασανισας, ανθ' του δοκιμασας. Harpocr.

βασανος εδοξεν ειναι προλαμβανων ονειδισμους — Pl. 18.

πονηρον

πονηρον ὁ σκυκοφαντης αει, και πανταχοθεν βασκανον και φιλαιτιον. Dem. π. Στ. 71.

βεβαιωσης της αληθειας. Iſoc. 18.

βιβλιον, de teſtamenti tabulis. L. 25. βιλιοπωλοι librorum faſces circumferunt. Iſoc. 18. S.

βοηθειν αυτοις τα δικαια. L. 23. τα δικαια αυτῳ βοηθησαι. Iſæ. 6. τοις φιλοις τα δικαια βοηθειν ap. Xen.

βελτιαι. vid. πεφυκε.

βελευεσθαι περι. Iſoc. 16. βελευεσθαι, inter Se conferre conſilia, ſeu deliberare, conſultare inter Se, cum nempe de Pluribus dicitur; at cum de Uno, ſignificat, Secum deliberare, vel conſultare: ut, λογιζεσθαι, Secum reputare: ενθυμεισθαι, Secum cogitare, &c.

βραδυς πυ νεν. L. 7. βραδυτερα τε μετρια. Iſoc. 2. βραδυτερον, Αττικως, βραδιον, Ελληνικως. Mœris: βραδιον, ποιητικον. Thom. M. vid. χ. ad Luciani Soloeciſt.

Γ

Το γαρ. vid. not. ad I. de Iſæo. § 9.

γελωτα ποιεισθαι τιν σπουδην. Pro 2. ſed frequentius, inq. H. Steph. τιθεσθαι, citatque γελωτα τιθημι τιν σωφροσυνην, voce γελως.

γεμισας δυο ναυς σιτε. Iſoc. 19.

γενικωτερον τα παθη ποιειν, affectus concitare generoſius et acrius. Iſæ. 16. S. γενικῶ, inq. Steph. in Theſ. quod exponitur Generoſus, ſcribendum potius γεννικῶ.

γενναιοι τας κρισεις. Pro. 3.

γλαφυρον, ἡδυ. Suid. γλαφυρως λεγειν, venuſte, ſcite, eleganter dicere. Iſoc. 2.

γλωττηματικων και ξενων ονοματων. L. 3.

γνωμη

γνωμῃ χρησαμενῳ, i. e. γνῃ. Iſoc. 1. τῃ αιλῃ γνωμῃ χρωμενῃς, unanimi conſenſu. L. 30. S.

γοητεια και απαλη. Iſæ. 4.

γραμματεια, tabulæ. L. 25. γραφαι, picturæ. Iſæ. 4. 8. γραφη, ζωγραφια. Suid.

Δ

Δαπανᾳν εις ηδεν αναλισκαιον τον χρονον. Iſæ. 20. δαπανασθαι, pecuniam inſumere. L. 25. πολλα των εμαυτῳ δεδαπανηκα εις. ib.

διδιτλομενῳ, Αττικως· εκφερων, Ελληνικως. Mœris. διδιττομενη τῳ ἑτεραν. Pro. 1. verbum διδιοτιθαι ſcriptores poſt Homerum uſurparunt duplici Terrendi et Timendi notione, obſervante Euſtathio ad Il. N. p. 943. priori ſenſu Dion. H. vid. plura in not. cl. Pierſoni ad Mœrin.

πολλου δει το Λυσιακον επιφαινειν σωμα, multum abeſt ut oſtendat. L. 12. S.

δεινῳ τα πολεμια. L. 12. δεινοι. Iſoc. 5. δεινοτερα ποιειν τα πραγματα, exaggerare. Iſæ. 16. S. inſigne exaggerationis exemplum apud Æſchin. κ. Κτ. 48, 49. ενθα δη και των αγαθων ανδρων κ. τ. λ.

δεκαζεσθαι, δωροδοκεισθαι· και δεκαζειν, διαφθειρειν χρημασιν, η δωροις. Suid. δεκαζω, corrumpo largitione, vel ſimpliciter, munere, q. d. corrumpo per ea quae facio ut aliquis à me accipiat: ut videlicet ſit quaſi δεκαζω à δεχομαι. taceo enim etymum alterum à δεκα cujus meminit Suidas. H. Steph. —ην τις αλῳ δεκαζων Iſoc. 17. vide etiam not. ad h. l. ubi plura ex Harpocr. cujus verba partim ſua fecit Suid.

δεξιωτεροι εν τοις μειζοσι — Iſoc. 3.

Δελφινιον—Αθηνησιν ἱερον Απολλωνος, ενθα ην και το εν Δελφινιῳ δικαστηριον. Harp. Iſæ. 17. vid. indicem ad Æſchin. et Demoſth. orat. ed. Oxon. voce δικαστηρια.

δεσμη, faſciculus. δεσμας λογων περιφερεσθαι. Iſoc. 18. S.

ὁ δημαρχων, ὁ δημου αρχων, populi ſeu pagi prætor. Iſæ. 17. S.

δημοσιαι, à juvene quodam ſui corporis, ob agrum inique uſurpatum, in judicium accuſantur. Iſæ. 10. S.

δι' οχλου γαρ ηδη τελο γε, vulgatum hoc. L. 10. S. Boni auctores δι' οχλου aliquid eſſe dicunt quum Pervagatum eſt jam et in ore vulgi. P. Vict. Var. L. in lib. 3. Ariſt. R.—In ore omni populo eſt. Terent.

δι' ὑποψιας ελαβον. L. 12. dicitur etiam δι ὑποψιας εχειν, ſuſpectum habere.

δι' ευνοιαν της Ελλαδος. vid. not. ad Lyſ. § 30.

δια χειρος εχεσι τον ανδρα, in manu habentibus, legentibus. L. 4.

ε μεν δη διαβεβαικμαι γε ὡς δη και σαφως ειδως. Pro. 4. περι μεν ων τελων εδεν εχω διαβεβαιωσθαι. ib.

διαξολη, calumnia, criminatio. Iſoc. 19.

διαθηκην αυτῳ διδωσι. Lyſ. 25. Διαθηκην γραφειν, αφανιζειν, &c. recte dici quamplurima è Lyſia, Iſæo, Demoſthene, aliiſque Atticis ſcriptoribus exempla ſatis probant. minus recte igitur Thom. M. Διαθηκας γραφειν τις λιγεται, ε διαθηκην. Noſter quidem habet διαθηκας εποιησατο § 21. h. I. et alibi. ſed vide quæ ſcribit doctiſ. Pierſ. in præfat. ad Mœrin de recto Mag. Att. uſu.

δικιλα, Αττικως· κρισις προ δικης, Ελληνικως. ſed rectius legend. cum doctiſs. Pierſono ad Mœrin, διαιτα, κρισις προ δικης, Αττικως· κρισις, Ελληνικως.

δικαστης και διαιτητης διαφερει. δικαστης μεν γαρ εστιν, ὁ κατα νομον αιρεθεις κριτης· διαιτητης δε, ὁ κατα συμφωνιαν αιρεθεις, συμβιβασεως χαριν. Ammonius; ad quem vide cl.

cl. Valkanaer animad. p. 63. vide etiam Harpocr. voce Ἀμφιτηλαι.

διαιταν επιτρεψαι. vid. not ad Lyſ. § 23. οἱ διαιτωντες, arbitri ſeu judices arbitrarii. Iſæ. 17. διητωντο, degebant. L. 25. S.

σεβαιτικως διακεισθαι προς. Pl. 1.

διακενῳ κομπῳ. Cen. c. 2. § ult.

διαλαμβανεσθαι των ὁμοειδιαν ἰδιας μεταβολας. Iſoc. 4.

διαλεγεσθαι, loqui. L. 3. S.—primariò autem, ut ſervetur verbi Medii poteſtas, inter Se colloqui, ſive invicem dare et accipere ſermones.

διαλεχθηναι περι πολιτειας Αθηναιοις. Iſoc. 8.

διαλεκτῳ ἡ τοτε συνηθης, conſueta et uſitata loquendi ratio. Iſoc. 11. S.

ἐ πολυν χρονον διαλιποντες. Iſæ. 17. μικρον διαλιπων χρονον. Æſch. π. Κτ. § 33. nonnunquam vox, quæ ſpatium temporis ſignificat, omittitur; uti apud eundem § 79. επιτιμας δε μοι, ει μη συνεχως αλλα διαλειπων προτον δημον προσερχομαι. i. e. per intervalla temporis. forſan explicat ipſe paulo poſt eâdem §. και το μεν δια χρονε λεγειν, ſpatio interjecto ad dicendum accedere. mox vero pleniùs, το δε μηδε μιαν παραλιπειν ἡμεραν.

διαλλατειν, mutare. L. 4. idem ἐξαλλατειν L. 3. ολιγον τι διαλλατει της Λυσιε, quâ differt a Lyſia. Iſoc. 10. S. διαλλατοντα παρα των Λ. αγωγων. Iſæ. 18.

διαλλατειν τα διαφερομενας πολεις, inter Se reconciliare. Iſoc. 6.

διαλογιζομενῳ. Mecum ſc. Iſoc. 19. Demoſth. περι Στεφ. p. 62. ed. Oxon. καθ' ὑπερ δια τεποιηκοτων ανθρωπων κινδυνευσετε διαλογισαμενοι. vide βελευεσθαι.

διαλυσαθαι. vide not. ad Jud. de Lyſ. 32.

διανεμωμαι τα παιρωα. Iſæ. 17. ubi Seipſum quoque includit. nam διανεμεσθαι ut et νεμεσθαι ſignif. inter Se dividere, partiri, &c. Dem. adv. Olymp.

διενειμάμεθα τῳ Κονων& υσιαν, inter Nos diviſimus — id. orat. 1. adv. Steph. ἃ δε των πατρῳων ενειμαμην εγω — quæ Wolf. recte vertit, quæ autem è patrimonii partitione Accepi. — Æſch. κ. Κτ. 92. τα περιοντα νειμαμενοι, inter Voſmet ſc. fallitur H. St. qui in Theſ. ſuo tradit, νεμεσθαι in Medio interdum active poni, pro dividere, &c. nam ὁ νεμων in activo, Aliis ſimpliciter aliquid diſtribuit, nulla ad Ipſum portione redeunte: at ὁ νεμομεν& in Medio, Ipſe portionem ex diſtributione, vel partitione accipit.

διαπονηρευεσθαι προς τον ανδιδικον. Iſæ. 3.

διαπορευομεν& τας συλαξεις. Pl. 1.

διεπεπαδασμεναι ευ μαλα πραγματειαι. Pro. 3. διεπεπαδακοτες περι. L. 14.

διεξελεσεν πολιτευομεν& εν ευπορια πολλη. L. 1.

διεξελεσαν πολεμικους. Iſoc. 17. οι καλοκαγαθιαν ασκουντες διεξελεσαν. ib. 7. εχων διαγελω. Dem. περι Στ. § 1. &c. αλλ' αγωνιζομενη περι πρωτειων — κινδυνευσασα παντα τον αγωνα διατετελεκε (ſc. ἡ πολις) ibid. § 59.

διαλιθεται τον αγωνα. Iſæ. 16. — διαλιθεσθαι οικειως εν τινι, jucunde aliqua re affici. Pl. 1. S.

διαφερει, προυχει, ὑπερεχει. Heſ. μαλλον εν αυλη διηνεγκε. L. 6. Æſch. κ. Κτ. § 74. acriter perſtringens Demoſthenem: ανηρ μεγαλοψυχ& και τα πολεμικα διαφερων.

διαφερει, Intereſt, ea ſignificatione qua Mea vel Tua vel Ejus intereſt. κδεν μοι διαφερε, nihil Mea intereſſe duxi. L. 25. ὡ — καλοῤθωσαι μαλιστα διεφερε. Demoſth. περι Στ. 89. διαφερει μοι, αυλι τα, τ'εμον εστι. Suid.

τα διαφεροντα ην μεγαλα, de magnis rebus erat negotium. L. 23. S.

διαφερεσθαι, εριζειν. Suid. ob actionem et paſſionem ab utraque parte reciprocam, verba Contendendi, Litigandi, &c. fere ſunt formæ Mediæ; ut διαφερεσθαι,

φερεσθαι, φιλοτιμεισθαι, διαλεγεσθαι, λοιδορεισθαι, &c. διαφερεσθαι προς τας οικειας. Lyſia 23. verbum idem ſed diverſa orat. ſtructura apud Æſch. κ. Κτ. § 30. σωιεδη — διαφερεσθαι τι τον Δημοσθενην και Φιλοκρατην. εδεν διαφερομεθα προς αλληλας. Pl. 8.

διαφορωτερον, χρειττον, ὑψηλοτερον. Heſ. λεγεται δε και διαφορον πραγμα το τιμιον. Suid. διαφορωτατος, excellentiſſimus. Iſæ. 20. S.

χρηματα πολλα διαχειριζεσι. Iſoc. 19. ορθως και δικαιως την ουσιαν. Iſæ. 8. L. 21. Æſchin. κ. Κτ. τα δημοσια χρηματα. § 12. 13.

διεξερχεται ὡς, narrat. Iſoc. 9. S.

διεξοδικως, πλατεως. Heſ. διεξοδικας λογους, πλατυτερους. Suid. — fuſe, copioſe. Iſæ. 16.

διεσις, harmonica. L. 11. vid. Dion. Hal. de Comp. Verb. edit. Upton.

διηγησαθαι περι. Iſæ. 10.

διηχημασι. L. 11.

δικαιος ειμι μηδεν παραλιπειν, juſtum eſt ne quid prætermittam. Iſæ. 10. S. vid. cl. Toup emend. ad Suid. voce δικαιος — τας αποδειξεις εκ τελων δικαιος ειμι ποιεισθαι. Dem. περι Στ. 18.

ἐν δε τελο διηχυριζομαι. Plat. 8.

διολωλεκε την ουσιαν αισχρως και κακως. Iſæ. 8.

Διονυσιων ſumptus. L. 27. vid. indic. ad Æſch. et Dem. orat. ed. Oxon.

διοριζεσθαι. vid. not. ad Jud. de Iſoc. § 18.

διπλασιαζειν, duplum referre. L. 27. S.

διωκειν, ανθ τε αγειν εις κρισιν, και καθηγορειν. Suid. δικας διωκειν, actionem inſtituere contra. L. 23. ὁ διωκων, accuſator: ὁ φευγων, reus. Cic. de Orat. 2. Reos appello, quorum res eſt.

την ευεπειαν εκ παντος διωκει. Iſoc. 2. την ευρυθμιαν. ib. 3. παντως το σεμνον και θαυμαστον διωκων. ib.

δοκιμαζειν, probare, approbare, utpote perſpectum. δοκιμαζομαι, tutelæ meæ permittor, togam virilem

fumo. ἀχιμαθεις, pro ανδρωθεις. L. 21. 25. Iſæ. 8.

αὐλι τε, εις ανδρας εγγραφεις. Harp. Suid.

δυειν, duarum. L. 27. S.

δυναται, qui rerum potiuntur. Iſoc. 10. S.

τα δυναλα ελαττεσθαι ὑπομενοντες. L. 24.

δυσωπεμαι, αὐλι τε φοβεμαι. Δημ. Φιλιππικοις, και Ξενοφων εν Ϛ' Απομν. Harpoc. δυσωπεισθαι, αὐλι τε φοβεισθαι, Ατλικως. ὡς και Πλαλων εν Φαιδρῳ· χρωνλαι δε αὐλῳ οἱ Ελληνες αὐλι τε αιδεισθαι. Mœris. δυσωπεμαι παρα τοις αρχαιοις, αὐλι τε ὑφορωμαι, και ὑποπλευω τιθελαι — παρα δε τοις ὑσερον, αὐλι τε ενλρεπομαι και εκ αὐλεχω δι' αισδω. Thom. M. δυσωπω και ὑποπλευω μηπος ε. vereor. L. 11.

δωμα και δωμαλιον διαφερει. δωμα μεν γαρ, κοινως το οικοδομημα· δωμαλιον δε, [ὁ] θαλαμος. Ammon. δωμαλιον, cubiculum. L. 25. S.

E

Εγλυες μνας. L. 25.

εγλισα προσεληλυθως τῳ. Iſoc. 18.

εγγραφενλα vid. κυριως.

ειδεναι χαριν, habere gratiam. Pro. 1. L. 20. χαριν ειδη τε ζεφανε ἡμιν. Æſch. κ. Κτ. § 18. et 59.

ἠδειν, noveram. Iſæ. 19. S.

ειθισαι, conſuevit. L. 25. S.

εικαζης της αληθειας πιθανωλερος. Iſoc. 11.

εικαζειν τα μελλονλα εκ. conjectare. Pro. 1. S. εικασεν, ὡμοιωσεν. Suid. εικασαι τλω Ισοκ. ῥηλορικλω τῃ. aſſimilare, comparare. Iſoc. 3. S.

εἰλωσι και δελοις. Iſoc. 9. εἱλως, εἱλωλος. ὁ δελος. και το εθνικον, Ειλωλες. παρα Λακεδαιμονιοις οἱ νοθοι και οἱ εξ αιχμαλωλων δελοι γενομενοι, απο τε Ελες. Ελος δε πολις εν Πελοποννησῳ. οἱ εν Λακεδαιμονιοι δια το αει διαφορες

εἰναι

εἶναι ἀλλήλοις, τὰς δούλας αὐλῶν, ἑκάλουν ἰλλώλας, καὶ αἰλιμίαν καὶ ὕβριν. Suid. vox εἰλώλης majoris fuit contumeliæ quam ſimpliciter δούλη. vid. Harpoc. voce ἀλλώλυειν, et χ. Thucyd. p. 67. et Hen. Steph. Diatrib. in Iſocratem.

εἰρηνικός, pacis ſtudioſus. Iſoc. 7. S.

εἰς ἔλεγχον ἰέναι περὶ τῶν πραγμάτων. L. 25.

εἰσαγγελία, delatio. vid. Harpocr. εἰσαγγελίαν ἤλωκέναι, cauſam reus egit. L. 12. S.

εἰσβολή, ingreſſus, (frequenter de hoſtili ingreſſu) initium operis. L. 17. Iſæ. 7. εἰσβολὴ ap. Quinct. eſt Ingreſſus operis: et in Longino. ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν. — Dion. Hal. De adm. vi dicendi in Demoſth. § 24. verba faciens de Platonis orat. funeb. ἡ μὲν εἰσβολὴ θαυμαστὴ καὶ πρέπουσα τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι.

εἰσποιεῖσθαι ξένους ἀνθρώπους, adoptare. S. Iſæ. 17. εἰσποιεῖσθαι in Medio, eſt, filium Sibi adſciſcere, ſeu adoptare; εἰσποιεῖν vero in activo, aliquem adoptandum tradere. εἰσποιήσασθαι in Attico jure bina ſignificat; 1. filium ſibi adſciſcere, ſeu adoptare, quod Patris eſt; 2. filium ſuis legibus adoptare, ſive talem adoptionem, ſi forte in controverſiam venerit, publice approbare et confirmare, id quod Judicis exigit officium. Utraque notio auctoritate munita eſt Iſæi, cum in actione pro Euphileto, tum in reliquis, quæ ſuperſunt, orationibus, utpote quæ omnes in hæreditatum judiciis et jure verſantur. εἰσποιηθεὶς γενόμενος Ἰσοκράτει, adoptatus ab Iſocrate. Iſoc. 18.

ἐκ παίδων, à pueritia. Iſæ. 17. ἐκ παντός, omnibus modis. Iſoc. 2—3. ἐκ Πειραιῶς, è Piræo. L. 32--33. ἐκ προῤῥήσεως πολεμῆσαι, bello indicto impugnare. Iſæ. 13. ἐκ προχείρου, prompte, facile. Iſæ. 13. S. ἐκ παντὸς εἰς ἔλαχιστον. Pro. 3.

ἐκβέβηκε

ἐκδεδηκε τῶν Ισοκρ. αἰσχίων. Iſoc. 20. ἡ τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων μέλετόσης μηθὲν ἐκδησεῖται τῶν παλαιῶν. 5.

ἐκ χειρὸς βοηθεῖν eſt μέλα πάσης ἐπιμελείας. utrum vero ἐκ χειρὸς θεωρίαν ſignificet Attentiſſime contemplari, an Obiter ſpectare, aut Celeriter percurrere, vel Recitantem alium audire, equidem dubito. inclinat tamen animus ut credam τῶν ἐκ χειρὸς θεωρίαν idem eſſe quod ἀναλήψιν. ſi quis tamen ea interpretari malit τῶν ταχέαν τε καὶ ἀπτεδὸν, ἢ τῶν πρόθυμον καὶ ἑκάσιαν non repugnabo. Wolf. Iſoc. 2.

ἐξέλιπε, defunctus eſt. L. 25. S. ſed vid. not.

ἐξειλόμην. Iſæ. 5. ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exponitur, Vindicare in libertatem, apud Lyſ. Iſoc. Demoſth. ad primam illam ſignificationem referendum itidem eſſe, oſtendit Latinum loquendi genus, quod in voce ἀφαιρεῖσθαι protuli, Eximere in libertatem, q. d. Exemptos è ſervitute in libertatem vindicare. H. Steph. Theſ. v. ἐξαίρεω.

ἐκδεδομένα ἐπὶ ταλάντα. L. 25.

ἤκομεν ἐκκλησιάζοντες πέρι. Iſoc. 16. ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως ἐκκλησιάζητε. ib.

πάντα ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς δόξης ἀρέτης. Pl. 18.

ἐκμηκύνθη πέρα τὸ δέοντος. Iſoc. 10. πέρα τὸ δικανικὸν τρόπου. 20. ἀπομηκύνειν πέρα τὸ χρήσιμον τὸν λόγον. Iſoc. 3.

ἐκπλήττεσθαι ταῖς συμφοραῖς. Iſoc. 8. ταῖς Πλατωνικαῖς ἑρμηνείαις. Pl. 1. nota hic ἐκπ. τ. Π. ἑρ. cum in Thucyd. hoc ſtructuræ genus reprehendat, § 11. aç pro Dativo Accuſativum caſum hîc uſurpari velit. incertum ergo an Dionyſii voluntate, an librarii incuria, hæc in ſtructura ſit facta ἐξαλλαγή. S.

ἐκπνεῖν καὶ μαραίνεσθαι. Pro. 1.

ἐκόπως. Pl. 6. μεγάλως, ἀπρεπῶς, ὑπερβαλλόντως &c. Suid.

ἐκφέρειν τὰ νοήματα βραχέως. L. 4. συνόμως. Iſoc. 11. τέχνας ἐξεννόχει. Iſæ. 19. ἱστορίαν. Pl. 10. διὰ — ὀνομάτων

μαλων εκφερεσα τα νοημενα, animi ſenſa proferre. L. 3. S.

ελεγχον γενεθαι περι. Iſoc. 19. φευγειν τες ελεγχες. Iſæ. 12.

ελθειν εις ὁμιλιαν ανδρασι. Pl. 18.

εμμελης συνθεσις, modulata compoſitio. Cenſ. c. 2. § 2. εμμελερ. Heſ. ευρυθμ. Suid.

εμπειρ πανυ των ανδρων. Iſæ. 2. της πασης πολιτειας εμπειροταλοι. Dem. περι Στ. 54.

εμπροσθεν γεγενημενων ῥητορων. L. 1.

εις εμφανη καταστασιν. Iſæ. 15. εμφανη καταστησαι pro exhibere, ait Budæus, ut de exhibendis tabulis teſtamenti; unde εμφανων καταστασις, actio ad exhibendum. H. St. Theſ. v. εμφανης. — εις εμφανων καταστασιν, ονομα δικης εστι ὑπερ τε τα αμφισβητησιμα ειναι εν φανερῳ. Harp.

εμφανιζειν τα χρηματα. Iſæ. 5.

εμφυ αρετη. L. 30. inſita virtus. αλλ' εκ ην ταυτα — τοις Αθηναιοις παλαια, ξδ' ανεκαθεν, ξδ' εμφυτα. Dem. περι Στ. § 59. apud Æſchin. κ. Κτ. § 30. μετα των συμφυτων νοσηματων αυτῳ.

εν αισχυνῃ τιθεσθαι, pudori ducere. L. 17. S.

εν ανδρασι λεγειν. L. 25. εν οχλῳ. Iſoc. 1. apud, coram. S.

εναβρυνεσθαι. μεγαλοφρονεσθαι, ενθρυφαν, σεμνυνεσθαι, λαμπρυνεσθαι, καυχασθαι. Heſ. Suid. σχημασι ποικιλοις — ακαιρως και μειρακιωδως εναβρυνεσθαι. Pl. 6.

εναγωνιοι λογοι, quibus in judicio vel pro concione cauſa aliqua agitur. S. quia αγων vocatur interdum Actio forenſis, εναγ. pro forenſi ponitur nonnunquam, ut à Dion. Hal. qui etiam εναγωνιον ac δικανικον pro eodem interdum uſurpat. εν τοις εναγωνιοις λογοις. Iſæ. 19. εναγωνιων λογων κρατ. Iſæ. 20. — εν διαλεκτῳ εναγωνιῳ. Iſoc. 12.

ενδεεστεραν τα προσηκοντ. L. 15.

εναργης και συντομ λεξις. Iſæ. 3.

εναρμοττειν εις περιοδες ἁπαντα τα νοημαται. Iſoc. 3.

ενην, licebat, L. 24. S.

οἱ παριοῦλες ενθαδε, ſc. in ſuggeſto. Iſoc. 16.

εξ επιδρομης, curſim. Pl. 11. S. εξ εωθινε καθημενῳ. 8. εκ εξ ισε των λεγοντων την ακροασιν ποιεμενες. Iſoc. 16. και οἱ δικασαι εξισε ἡμων ακεσωσι. Æſch. κ. Κτησ. § 21.

εξαλειφειν τον εγγραφεντα. Iſæ. 17. metaph. delere, obliterare. pulcherrime hoc verbo uſus eſt, Æſch. κ. Κτ. § 62. τῳ τῳ ψηφισματι εξαλειφεται ἡ των καταγνοντων τον δημον δωρεα.

εξαλλατειν, mutare. L. 3. S. εξηλλαγμενη λεξις. Pl. 7.

εξαρνῳ ετολμησε γενεσθαι. L. 26. εξαρνε γενηθεντῳ ειληφεναι. ib. εξαρνον ειναι περι. Iſoc. 19. εξαρνῳ γινεται προῳ αὐτες μηδεν εχειν. ib.

ἡ καθ' επιχειρημα εξεργασια. Iſoc. 4. vid. Quinct. L. 8. c. 3. εξεργασια oratoria. Iſoc. 12.

εξεταζομενῳ, ερευνωμενῳ, δοκιμαζομενῳ, ἡ σωαριθμεμενος. Suid. εξετασις, recenſio. Budæus affert ex Ariſt. εξεταſις των πολιτων, item σωταξις quam eſſe ait Deſcriptionem in claſſes, ſeu Centuriationem. εξεταſιν γενεσθαι των πολιτων καλα δημες. Iſæ. 16.— εξεταſιν ικανως δεδωκως εν. qui ſe ſatis probavit in. Iſæ. 19.

εξεωσαν, εξωρισαν, καταβαλον ἡ εξεβαλον. Heſ. εξεωκας, expuliſti. L. 25. S.

εξηρτημαι γενικῃ. εξηρται, απεκρεμα. Suid. εξηρτημεθα των ελπιδων. Iſoc. 16.

εξισορειν ιδεας σωματων. Cens. c. 1. ἰσορει, ὁρα. Heſ. ἰσορησαι, θεασασθαι. Suid.

εξιτηλα, ασθενη, ανοητα, αχρηστα, αδοκιμα, εγγυς αφανισμε. Heſ. εξιτηλον χρονῳ γινεσθαι. Cens. 1. τα γενομενα εξ ανθρωπων εξιτηλα γενηται. Pl. 10.

επαγεται μαρτυρας. Iſæ. 14.

επαγωγῳ ἡδονῃ των ακροωμενων Ισοκρατης. Iſoc. 3.

επακμασαντες τελοις, qui poſt hoſce floruerunt. Pro. 4. S.

επανθεω, ſuperfloreo, metaph. emineo. πασιν επανθεσα τοις ονομασι. L. 10. εκ επανθεσης τῃ λεξει της Λυσιακης χαριτῳ. ib. 12.

επα-

επανορθωσαι τας συμφορας αι πολεις χρηση πολιτεια. Iſoc. 9. επανορθωσεις ημων βιας τε και λοιδορας. Pl. 1. vid. Thom. M. voce διορθων. ed. Bernard.

επαφροδιτως και κεχαρισμενως γραφειν. L. 11.

επεδειξα. Pl. 3. in hac demonſtrandi ſeu oſtendendi ſignificatione legitur etiam § 11. ep. ad Ammæum de Demoſth. ως ολιγῳ προτερον επεδειξα. et § 12. alioqui uſitatius in ea ſignificatione αποδειξα: ut illo ipſo in loco § 11. αναμφιλογοις αποδεδειχθαι τεκμηριοις. S.

επειδη ταχιστα, cum primum. Iſoc. 1. Iſæ. 10. S.

επεισοδια. Iſoc. 4. res quæcunque adventitiæ ornatûs cauſa et voluptatis introductæ.

επι των διαιτητων και εφ' υμων, coram. Iſæ. 17. S. εφ' ημων, noſtro tempore. L. 33. ſic Demoſth. Olynth. 2. § 1. επ' εμε γαρ ετι παλαι, mea ætate.

επι Δελφινιῳ, (Iſæ. 17.) δικαστηριον εστιν ουτω καλουμενον Αθηνησι. Harpocr.

επιβαλλειν τοποις τοις αυτοις. L. 17. — επιβαλλεσθαι μεγαλοις, aggredi, ſeu capeſſere magna. Pl. 8. S. επιβολη. Iſoc. 8. εννοια, επιχειρησις. Suid. conatus, cogitatio, inſtitutum. Wolf.

επιδεικνυσθαι, oſtendere, docere. Iſoc. 7. επιδεικτικον η πανηγυρικον λογε γενος. L. 16. επιδεικτικα pro αποδεικτικα. Iſæ. 16. S.

επιδικος κληρος προ δικης ε κραληται. Iſæ 15. cui opp. κληρος ανεπιδικος, hæreditas de qua nulla inter cognatos controverſia.

επιδοσις, αυξησις, προσθηκη. Suid. ε μικραν επιδοσιν. Pro. 1. επιδοσιν εξειν προς αρετην. Iſoc. 1. επι της αρετης αυξησιν. Suid. επι το βελτιον επιδωσειν. Iſoc. 16. ετι μαλλον επιδεδωκε. Pro. 3.

επικλυσις, επιῤῥοη. Heſ. επικλυζω, inundo, obruo. αθροαις επικλυσει ταις παρισωσεσιν. Iſoc. 14.

επιλαμβανομενος των πραγματικων. Pl. 4.

επιλεγομενον τετῳ. Iſæ. 7.

ἐπιλησμονεςάτοι παίδων. L. 33.

ἐπιλογιζεσθαι, quaſi epilogi loco ſubjungere ſeu attexere. ὡς διαβληθησομένοις παρα τ. Ε. ἐπιλογισαμενος. Iſoc. 9. rationibus inferre. ἐπιλογιζομεν ὁτι. Iſoc. 11. S.

ἐπιμελεισθαι δυναμεως. Iſoc. 19. της πατρῳας ουσ.ας. Iſæ. 8.

ἐπιπλα πολλα αξια. L. 25. ἐπιπλα τατλεται μεν και ἐπι ἱματιων· ὡς ἐπι το πλειςον δε, ἐπι παιδοιων σκευων. Thom. M.

ἐπισκοπει τῳ καθορᾶν. Iſoc. 16. vid. H. Steph. Theſ.

ἐπιςολικοι λογοι Lyſiæ. L. 1.

ἐπιτεχνησις ὁ πολλη. Iſæ. 3. λογοι ὑποπτοι ἐπιτεχνησεως ἑνεκα. Iſæ. 4.

ἐπιτηδευμαλα, ſtudia. Pro. 1. S. ἐπιτηδευσις (πραξις, ασκησις, ἐργασια. Suid.) L. 8. opp. ἀνεπιτηδευτως. Iſæ. 7.

ἐπιτιθησιν, addit, ſubjungit. Iſoc. 20. S. ἐπιτιθεται. Iſæ. 7.

ἐπιτρεπειν τοις παθεσι, indulgere vehementioribus affectibus. τῳ πνευματι, ſpiritui, ſeu genio. Pl. 18. p. 188. S.

ἐπιτροπευοντων της Ελλαδος Βοιωτων. Iſoc. 9.

ἐπιτροπος, ὁ προςατων χωριων, και ὁλης της ουσιας, και ορφανων. Heſ. ἐπιτροπια, tutela. ἐπιτροπον εις τας παιδας. γινεσθαι. L. 25. αισχρως ἐπιτροπευομενος ὑπο τε παππε. L. 23.

δικη ἐπιτροπης eſt actio Malæ adminiſtratæ tutelæ. καληγορειται κακης ἐπιτροπης. L. 23. ἐγκαλεμενῳ κακης ἐπιτροπης. Iſæ. 8. ſed audi Mœrin Atticiſtam: ἐπιτροπης ειναι δικας· το γαρ κακης ἐπιτροπης ανοητον· ἀγαθης γαρ ἐπιτροπης ουδεις δικαζεται. κακης tamen addit Dion. H. cum rerum ſcriptor, tum vocum Atticarum ſtudioſior. χ. etiam Hermog. in argumento orat. Lyſiæ contra Diogit. p. 504. ἐγραψατο Διογειτονα κακης ἐπιτροπης. in oratorum vero Atticorum ſcriptis (inq. doctiſs. Mœridis editor) nuſquam κακης additur.

ἐπι-

επιτροπικοι λογοι, orationes de tutoriis negotiis. L. 25. S.

μαλλον επιτυγχανειν, magis ſuccedere. Iſoc. 11. S.

επίυχειν μεγαλων. Pl. 8.

επιφαινειν et εμφαινειν pro eodem. L. 12. κακεργον εδεν επιφαινουσιν επι. præferunt. Iſæ. 4. S. ηθ῀ επιφαινειν. ib. 9.

επιφερειν, inferre, ſubjungere. Iſoc. 14. S.

επιφθον῀ ἡ Θ. δυναμις αυξομενη. Iſoc. 9.

ἐπέσθαι τῳ λεξιν τοις ονομασι. Iſoc. 12.

επιχειρηματων εξεργασιας. L. 15. ἡ καθ' επιχειρημα εξεργασια. Iſoc. 4. τοις μερισμοις των επιχειρηματων. ibid. 11. vid. Quinct. L. 5. c. 10.

γλωττης καθ' εκεινον τον χρονον επιχωριαζεσης. linguæ patriæ et in urbe celebratæ. L. 2. vid. H. Steph. v. επιχωριαζω.

εργασαμενε κατ' εμποριαν πολλα χρηματα. L. 25. conficere, i. e. conquirere magnam pecuniam. S. Sibi ſc.

ερημια. orbitas. Iſæ. 17. S.

εταιρικοι λογοι Lyſiæ. L. 1. pro eodem ερωτικοι. ib. S.

ευαρμοϛον in modulatione. L. 11. S. quod Harmonice compoſitum eſt, ευρυθμον, ut Budæus interpr.

ευγραμμοι ἡττον. Iſæ. 4.

ευεπειαν εκ παντ῀ διωκει. Iſoc. 2.

ευθει῀ προ῀ αγωνας δικανικους. Iſoc. 2. λογους ευθειους εις δικαϛηρια — προϛ εκκλησιας. L. 1.

ὑπεχειν, εδωκεν. Suid. ευθυνας διδοναι et ὑπεχειν, in diſquiſitionem vocari, rationem ſeu rationes repoſci alicujus rei, &c. ευθυνας ὑπεχηκε της γραφης. L. 12.

ευ μαλα. Pro. 3. καλως παυυ. Heſ.

ευπαιδευτοι παυυ, docti, eruditi. Pro. 3. ευπαιδευτοις. ib. 1.

ἑυρημα, εχ ἑυρεμα. Thom. M. μη ἑυρημα ἡγειϑαι τῳ ἡλικιαν τῳ εμῳ. Iſæ. 10. επινοημα, βελευμα. Heſ. Suid.

ευρετικ῀,

εὑρετικός, inveniendi facultate præditus; in rebus inveniendis acer, ut Cicero loquitur.

ευροια τις σε ειληφε. Pl. 8.

ευσομιαν της λεξεως. L. 12. ευσομιαν τινα φυσικῶ εισφερεται καὶα τὸν ἑρμηνειαν. Pl. 17.

ευτελως, frugaliter, moderate, parce. L. 6.

ευφωνιαν ενλεινων μυσικῶ. Iſoc. 3.

εφεσις, ἡ εκ δικαςηριου εις ἑτερον δικαςηριον μέλαγωγη. Heſ. vide et Suid. provocatio, ſeu appellatio. Iſæ. 14. pro eodem, προκλησις εις το δικαςηριον. Iſæ. 16. εφεσιν εις το δικαςηριον ειναι τοις αδικως αποψηφιδεισι. licere appellare ad judicem iis qui iniquis ſuffragiis rejecti eſſent. S.

εφοδος, aditus, metaph. via et ratio, inſinuatio. L. 15. εφοδοις χρηθαι. Iſæ. 3. exordiorum duo ſunt genera, Principium quod græce προοιμιον appellatur, et Inſinuatio quæ εφοδος nominatur. vid. Auctor. ad Herenn. lib. 1.

τον βιον εχειν απο. Iſoc. 1. ὡς εγω δοξης εχω περι L. 20. ονομα εν τοις Ε. εχονλων επι. Iſoc. 1. προς τὰς δοκουσας ειναι πλεονεξιας απλησὼς εχομεν. ibid. 16. δυσκολως εχομεν πρ. ib. 17. αλογιςως εχομεν. ibid. πανθ' ὁσα της τοιαὐτης ιδεας εχεῖαι. L. 10. της μεγαλοπρεπειας εχομενος. Cenſ. c. 2. § 9. vid. Viger. de Græc. idiom.

εχθες και πρωλυ, nuper, non ita pridem, non ita dudum. Pro. 1. — και εχθες, και χθες. Αριςοφ. εν Νεφ. (v. 175.) Συνεσις εν επιςολῃ (132. p. 268.) χθες και πρωλυ επι των εναλχος ὑπατων. Thom. M. — Mœris ait χθες eſſe Αττικον, ſed εχθες Ελλυνικον. male. Xen. Κ. Π. L. 7. p. 195. εγω τοι εχθες κκ αν σοι εδυναμυν προσελθειν. Lucian. in Somn. T. 11. p. 748. Herodian. L. vii. c. 3. Oudend. ad Th. M. — χθες magis Atticis proprium. Pierſ. ad Mœrin. — χθες μεν ον και πρωλυ apud Demoſth. περι Στ. p. 81. ed. Oxon. ubi cum Ulpian. rectius legendum

dum videtur; Οψε γαρ πολε, οψε λεγω; χθες μεν μεν ην και πρωιαι, αμα Αθηναιος και Ρηιωρ γεγονε. vide enim init. § 13. Jud. de Iſæo.

εχωρησεν. Iſoc. 1. abiit, ſe contulit, amplexus eſt, à verbo χωρεω: apud Plutarcum vero χωρισας πρωτος, ſeparavit, ſeu diſtinxit primus, à verbo χωριζω. Wolf.

Z

Ζηλε αιλιαλικη, μιμε. Suid. — εϛι δε τε ζηλω ανλι και τε μιμεμαι. Thom. M. επαν ζηλωϛη τις ὁ—βελτιον ειναι δοκει. Cenſ. c. 1. χαρακληρα τον Λυσιε καλα το πλειϛον εζηλωσε. Iſæ. 2. Ισαιος Λυσιε ζηλωλης. Iſæ. 20. ζηλε και μιμησεως. L. 2.

H

Ηδωναι και χαριεντιζεϑαι. L. 13. εις ηδονλω δημηγορικλων. Iſoc. 16.

ηθοποιϊα, morum affectuumque expreſſio. L. 8. μιμησις ηθες ὑποκειμενε προσωπε. Suid. ανηθοποιητος morum expreſſione et affectuum carens. ibid. εν ταις ηθοποιϊαις. vid. not. ad Jud. de Iſoc. § 11.

η μην vid. not. ad Jud. de Iſæ. § 17. διωμνυτο την Αθηνην—η μλω ει τις ερει ὡς. Æſchin. κ. Κτ. § 47.

ην, eram. Iſæ. 10. S.

ἡρωον μεγαλοπρεπες. vid. not. ad Jud. de Iſoc. § 11.

Θ

Θαῤῥων αν αποφαναιμιλω, confidenter dic: L. 6. S.

Θαυμαζω. vide not. ad. Jud. de Iſoc. § 16.

Θεαλρικα σχημαλα. Iſoc. 15.

Θει῀ς πρ῀ς μητρ῀ς. Iſæ. 18. τε παππε τε πρ῀ς μηλρ῀ς. Æſch. x. Κτ. § 56. vulg. Angl. *By the Mothers ſide.*

Θεσθαι νομον. Iſæ. 10. Θειναι νομον, ſemper dicitur de Legiſlatore, ſive eo qui legem populo ponit; at Θεσθαι νομον dicitur ipſe Populus, qui legem à legiſlatore latam, volens accipit, eamque ſuffragio ſuo confirmat. vid. v. αρχεσθαι.

Θεωρια, ἑτω καλειλαι πασαι αἱ πανηγυρεις. Suid. Θεωρ῀ς και Θεαλης διαφερει· Θεωρ῀ς μεν γαρ εξιν ὁ εις Θεες πεμπομεν῀· Θεαλης δε, ὁ αγωνων και Θεαλρων. Ammon. vid. Harp. Suid. et Mœrin, ad hunc etiam doctiſſ. Pierſoni not. — Θεωρες επεμψε εις τλω πανηγυριν. L. 29.

I

Ιδεαις των λογων. L. 1.

τον ιδιωτλω εξαλλατλειν ſeu διαλλατλειν, vulgarem loquendi formam immutare. S. L. 4. vid. etiam not. ad Jud. de L. § 3.

ἱςορια, notitiæ, cognitio. L. 4. S.

K

καθημαξευμενος, τετριμμενος. Suid. Κατημαξευμενα, κοινα, καλαπεπαλημενα, καλατετριμμενα. Heſych. ὁδος καθημαξευμενη, via plauſtris trita, &c. hinc metaphor. quicquid tritum &c. ουδε κοινα, ουδε καθημαξευμενα τοις προλεγειν. Pro. 4.

"Avia Pieridum peragro loca, nullius ante
"Trita ſolo". Lucret. lib. 1.

καθηγησαμενος Δημοσθενης Ισαιου. Iſæ. 1.

καθαρευειν τῳ διαλεκτον. L. 2.

καθεστηκυια, ſedata, moderata, placida. L. 9.

καθιſαναι επι τα μειζονα, præficere. Iſoc. 17. S.

καλασαντος εις αγωνα αδικον. Iſæ. 9.

καθο δυναθε, quantum fieri à vobis poteſt. L. 33. S.

καινουργια, res novæ, ſeu rerum novatio. Iſoc. 9. S.

καινολογια καλαπληττεσθαι τον ιδιωτην. L. 3.

καιρος, tempeſtivitas. L. 11. S.

καιτοιγε, quamquam. L. 17. καὶν pro και, etiam. L. 18. S.

κανων αριστος της Αττικης γλωττης ſc. ὁ Λυσιας. L. 2. vid. ὁροι — Ηροδοτου της Ιαδος αριστος κανων· Θουκυδιδης της Αθηναιου. Pl. 15. Iſæ. 20.

καρτερειν τα δεινα. Iſoc. 8.

κατ' εμε, in meis viribus. Iſæ. 7. των καθ' ἑαυτον, ſui temporis oratorum. L. 28. ſic apud optimos ſcriptores τα καθ' ἡμας, res noſtri temporis. μειζονων πραγματων των καθ' εμαυτον ανθρωπων προσας, mei temporis. Dem. π. Στ. 92. 18. p. 188. καλα μικρον απαυθομολειν προς. Pro. 2. καλα φυσιν ἐχειν. Pl. 19. καλα νεν κεχωρηκοτα. Pl. 14.

καταγωγη, diverſatio. L. 29. S. καταγομεν παρ' εκεινῳ. Iſæ. 6. vide Thom. M. voce καταγωγιον, ed. Bernard.

καλαδρομη, invectiva, reprehenſio. Pl. 2. S.

καλεδικησαν αυλων αμφοτεροι, arbitri capti eos condemnarunt. Iſæ. 17. S.

καλαλεσεις μετα Θρασυλλου. L. 25. καλαλεσομενον εις δουλειαν, ſervituti aſcriptum, inter ſervos recenſitum. Iſæ. 5. apud Herodotum vero, veteresque Atticos, imprimis Tragicos, aor. 1mi frequentiores ſunt. qua de re conſule doctiſs. Valkanaer ad Eur. Phœn. p. 356. ſeqq. et omnino cl. Pierſoni not. ad Mœrin voce καλαλεγεις.

καλαλειτουργηκως εξω των απολιμηθεντων. Iſæ. 13. nota hic ſine augmento pro καλαλελειτουργηκως, haud ſcio an propter cacophoniam. S.

καλαλειφθεις επιτροπον, curator inſtitutus. Iſæ. 8. S.

καλαμεμφεσθαι, taxare, reprehendere. L. 14. S.

καλαπληττεσθαι τον ιδιωτην. L. 3. τους ακουοντας εν τη δημηγορια. ibid. obſtupefacere. S.

καλαφραδεις ανεμον εξ αερος ευδιου και γαθερου. Pl. 8.

καλασκελης και βραδυτερα του μετριου. Iſoc. 2.

καλασκευασον cui opp. αυτοφυες. Iſæ. 11.

καλασκευη apud Rhet. ſcriptores ſimpliciter poſ. Structura orationis, artificium. καλασκευης ποιητικης. L. 3. της καλασκευης αθλητων. vid. not. ad Jud. de Iſoc. 11.

καλασφαλησει τους δικασας. Iſæ. 3. hoſtili impetu incurrit—aſtutia decipere doliſque captare conatur, tanquam artis imperatoriæ peritus.

καλαθεσθαι την προς αλληλους πολεμον. L. 30. verba Repellendi, Rejiciendi, Repudiandi, Deponendi, &c. ſolent eſſe Media, ut απωσασθαι &c. quorum vis media exprimenda eſt per Latinum A ſe, &c.

καλαλειπομενον περι. Iſoc. 13. apud Æſchin. κ. Κτ. § 36. περι Ποιητην και Φιλοσοφιαν διατριφοντα.

καταπεσειν επι. delabi. L. 17. S.

καταφευγειν επι το γοητευειν. Iſoc. 1. καταφυγειν εφ' υμας. Iſæ. 11.

κατα-

καταχορηγειν εις, impendere in. Iſoc. 8. S. χορηγειν proprie, Choris ſumptus præbere, inde, in genere, ſuppeditare expenſas.

καταψηφισασθαι, damnare ſuo calculo. Iſæ. 16. S. γενικη, καταχρινει. Suid.

κατοπτευσαι φυσιν ανθρωπων. L. 7. "Inſpicere tanquam "in ſpeculum, in vitas omnium jubeo". Ter. Adelph.

κατορθειν αυλον αποφαινομαι. L. 18. εν οις καλωρθωκει. Pl. 4.

καλοχον και βεβαιον κλησιν ποιει ὁ χρονος. Iſoc. 9.

κεφαλαια ανεγραφθαι. Iſæ. 15. τα κεφαλαια μερισας. Ib. 14. κεφαλαιωδως περι ταυτης. ib. 16. περιλαβουσα. ib. 18. κεφαλαιωδως ταυτ' εστιν. Iſoc. 1.

κειμενα εν τη κοινη χρησει. Pl. 6.

κεχαρισμενως και επαφροδιτως γραφειν. L. 11.

κηδεσθαι γενικη, φροντιζει. Suid. εκηδοντο ὡς οικειων. Iſoc. 14. της δημοκρατιας κηδομενης. ib. 17.

κηδεστης, affinis. L. 23. ſocer. 25. S.

κινδυνος, periculum jacturæ aut quæſtûs in negotiatione. L. 17. S.

εν τω κινδυνω των παρονλων εστιν ἡ φυλακη. Iſoc. 9.

κοινοτερω διαλεκτον. Iſoc. 2. opp. τη γλωττηματικων και ξενων ονοματων χρησει. Wolf.—κ. δ. appellat Euſtathius quæ vulgò, Communis lingua, appellatur. vid. etiam χ. ad Ariſtoph. Plut. v. 40.

κοινοτερα και φιλανθρωπον ὑποθεσιν τε λογε. Pro. 4. vid. not. ad h. § eſt tamen § 33. de adm. vi dicendi in Demoſth. κοινοτερα και φιλανθρωπον τιν ἑρμηνειαν κατασκευαζειν. et quidem duas haſce voces conjunctim proferre ſolent optimi ſcriptores Attici. της προκαταλαμβανουσας τα κοινα και φιλανθρωπα των ονοματων. Æſch. κ. Κτ. 92. εν δε τοις ιδιοις, ει μη πανυ ισε ὁτι κοινος και φιλανθρωπος, και τοις δεομενοις επαρκων, σιωπω. Demoſth. π. Στ. 81.

κοινης αυλης αμφοτεροις ακροασας παρεχοντες. Iſoc. 16. παραρχων εαυτον ισον και κοινον αμφοτεροις ακροασθαι. Demoſth. π. Στ. § 3. quid ſit το ὁμοιως αμφοιν ακροασθαι explicat id. ibid. § 1.

κομιζεσθαι τας κλησεις. Iſoc. 16. μηδεν μαλλον κομισασθαι. ib. 19. τα σεαυτε ζητεις κομισασθαι. Iſæ. 10. αφ' ων ἡ πολις αρξαμενη τιων ελευθεριαν εκομισατο. Pl. 11. κομιζω eſt, fero, porto, vel adfero, adporto aliquid Alteri; κομιζομαι proprie, fero, vel porto aliquid quod Meum eſt, vel porto, fero aliquid pro me, in meum uſum, ſeu in proprio negotio.

κομψα. Iſoc. 10. 12. ἁπας ὁ λογος ὑποκεκομψευσθαι χημαιων. ib. 14.

κοσμεισθαι κατ' Ισοκρατη, Iſocratis ordinem et inſtitutum ſequi. L. 16. S.

κρατειν της εναργειας. Iſoc. 11. τε κληρε. Iſæ. 15. τε μερις. Iſoc. 3. Pl. 8.

κρινομαι pro συγκρινομαι, comparor, confero. κρινειν, συγκρινειν. Heſ. κρινεσθαι προς τιων Ισοκρ. δυναμιν εισιν επιτηδειοι. Iſæ. 19—κριτηριον ακριβεστερον. L. 11.

κρυπτειν τιων δυγατερα τον θανατον τε ανδρος. L. 25. eodem modo Latini; Quid ſit, quamobrem tantopere Omnes nos Celare volueris Partum. Ter. Hecyr.

κτασθαι τιμιω, Sibi adquirere, comparare. Iſoc. 6. hæc eſt vis et poteſtas V. M. nam κταω, ſi olim in uſu fuit, ſignificavit, Alteri acquiro.

το κυκλιον της αγωγης των περιοδων. Iſoc. 12.

κυριος εγγραφεις, ſolenniter in album inſcriptus. Iſæ. 17. S. κυρωθεντος ψηφισματος. L. 32.

κωλον κωλω ισον. Iſoc. 14. κωλα ισομηκη. Iſoc. 20. vid. Æſchin. orat. κ. Κτ. § 29. Και ε το δυστυχημα ονειδιζω, αλλα τον τροπον εξεταζω. κ. τ. λ.

κωμωδειν αιτιαται κη, σκωπτειν. Suid. traducere, perſtringere velut in comœdia. Pl. 4. 5. S. ὡς ὁ Αριστοφανης σκωπτων πε τον Δια — ὡσπερ γαν κε ετι ὁ Ζευς κωμωδεισθαι

θαι δοκει, αλλ' Ομηρ@. Dem. Phal. § 150.—κωμῳδοδιδασκαλων taxatio. Iſoc. 16.

Λ

Λαγχανω δικῃ τῳ δεινι, Αττικοι λεγουσιν, ουκ επιφερω. δια κληρε γαρ τας δικας εποιουν. Thom. M. ελαχε μοι ταυτῃ τῃ δικῃ, hanc litem contra me ſuſcepit. Iſæ. 10. S.

κομψε λειπεται το αληθινον. vid: not. ad Jud. de Iſoc. § 12. καθ' ἑν τουτο Πλατωνα φημι λειπεσθαι Δημοσθενες. Pl. 9.

λειτεργειν εκ της ιδιας ουσιας ὑμιν. Iſoc. 16. ενιαυτον αφηκεν ἁπασων των λειτεργιων. L. 27. vide doctiſſ. Pierſoni not. ad Mœrin voce λειτεργειν.

τῃ λεξιν αυτῃ θεινai, ipſa auctoris verba ponere, ſeu proponere. L. 14. S.

λημμα και αναλωμα. L. 27.

λιοτης, ἡ ἁπλοτης. Suid. μεσοτητα σωφρονιζων λιτοτητι. Cenſ. c. 5. § 2. λιτον εξαιρων. ib. λιτ@. ib. c. 2. § 10.

λογ@, rationes, impenſarum ſc. L. 27. S. δυοιν παιδιοιν και αδελφῃ πεντε οβολες της ἡμερας ελογιζετο εις—ib.

λυμεων, ὁ φθορευς. Suid. λυμεωνες, cui opp. σωτηρες, Iſoc. 14. και σωτηρες, αλλα μη λυμεωνες. falſus ergo Thom. M. dicens, λοιμ@ ανηρ και φθορ@—ε λυμεων, ουδε φθορευς. vide omnino cl. virorum not. ad T. M. voce λοιμ@. ed. Bernard.

Λυσιακη χαρις. L. 11.

M

Μαλλον inter duo comparativa. Iſoc. 20. et alibi. cum comparativo frequens Demoſtheni, additis particulis, αυξητικως, Olynth. 2. § 5. μαλλον ειι η νυν—φοβερωτερον ποιησαι.

μανθανω, ακηι τε ακουω. Suid. μαθων και πειρα και ακοη. L. 10.

μαχεμενω περι των ονομαλων. L. 29.

το μεγαλοπρεπες, pro ἡ μεγαλοπρεπεια. το μεγαλοπρεπες ἡρωον, magnificentia heroica. Iſoc. 11. ſic apud Demetr. Ph. εστι δε και εν πραγμασι το μεγαλοπρεπες.

μεγαλωτεχνον, artificii magnitudinem. Iſoc. 3.

μεθοριον, το διαχωριζον τας δυο τινων ὁρας. Heſ. το μεταξυ των ὁριων. Heſ. Suid. μεθοριον των ιδεων. L. 17.

το μειραχιωδες των σχηματισμων της λεξεως. Iſoc. 12.

μελισμα και πλοκης φθογγων. L. 11. vid. P. Victor. in Dem. Phal. p. 71. μελισματα. puſillæ quædam odæ corpori majoris odæ applicitæ, inq. Victorius. Suidas μελισματι explicat ad mentem hujus loci. ea voce uſus eſt Halicarnaſſeus in vita Lyſiæ, ubi ait κινησιν μελισματα habere, ευαρμοστον quid, quod ſatis explicari verbis nequit. Θεσσαλικον μελισμα Theocritus habet; habet et Ariſtides, Quinctilianus L. 11. p. 93. 94. edit. Meibomianæ, quæ huc pertinent. conferri poteſt et Hephæſtion in Enchir. ubi de Meſodis loquitur. Galæus ad Dem. Phal. p. 236. ed. Oxon.

μεμφομαι το γενος των σχηματων. Iſoc. 13. μεμφεται καινοτητος και φορτικα. Iſoc. 13.

μερισμοι των πραγματων. Iſoc. 4. των επιχειρηματων. ib. 12. μερισμοις ευρισκειν χρωμενος. vid. not. ad. Jud. de Lyſ. § 15.

ῥαδιον

ῥᾳδιον πεισειν μεσον τι επαινε και μεμψεως εν—Pl. 8.

εν μεσῳ κειμενα ονομαζα. L. 3. ſic Latini, In medio, in communi uſu poſita, pro vulgaria. vid. v. κειμενα.

μετα παιδιας, per luſum, cui oppon. εν σπουδῃ. L. 3. quoſdam παιδειας legere annotat Steph. quæ lectio parum videtur conſentanea. S. μετα μικρονερω. Iſoc. 2.

μεταβησομαι επι τα παραδειγματα. Iſoc. 10. nota vim Verbi Medii; Me tranſire faciam i. e. tranſibo.

ἡδυ χρημα εν ἱστοριαις γραφης μεταβολη και ποικιλον. Pl. 12.

μεταθεσθαι την δημοκρατιαν. Iſoc. 8.

μεταπεμψαμενος τους οικειους, ad ſe, ſc. Iſæ. 5. nota vim et poteſt. Verbi Medii; nam μεταπεμπομαι eſt, curo aliquem ducendum, vel deducendum ad Me. i. e. Arceſſo.

μετεωρα, ὑψηλα. Suid. vid. Dion. Long. περι Υ. p. 6. η. 10. ed. Pearce. το μετεωρον της λεξεως, ſublimitas elocutionis. Iſæ. 19. S.

μετοχετευειν εις. Cenſ. c. 1. μετοχεῖευειν, μεταχωμιζειν. Suid. οχεῖευει, μεταφερει. Suid. επιχεει, μεταφερει. Heſ.

Ως δ' ὁτ' ανηρ Οχετηγος απο χρηνης μελανυδρε
Αμφυλα και κηπους ὑδατος ῥοον ἡγεμονευει &c. Hom. Il. 21.

"Deinde ſatis fluvium inducit, rivosque ſe-
"quentes" &c. Virg. G. 1.

το μετριον. L. 11. ει μετριος την μεχρι δευρο. Iſoc. 14.

μεμηχανευμενα προς αρετην. Iſæ. 16.

μιαν ταυτην αρετην, primam hanc virtutem. L. 2.

μισματα χρωματων ποικιλα. Iſæ. 4.

μικρολογεισθαι, minutias oratione conſectari. L. 29. S.

οἱ μικρα εδεησαν απολεσαι την πολιν. Iſoc. 7.

μνησικακησα της φυγης τη πατριδι. Pl. 14. Μη μνησικακειν, in proverbium apud Athenienſes abiiſſe videtur.

νυν δε εκεινοι μεν, μεγαλων κακων συμβαντων, εσωσαν την

πολιν, το καλλιστον εκ παιδειας ῥημα φθεγξαμενοι, Μη μνησικακειν. Æſch. κ. Κτ. 71.

μη Μνησικακης, ει συ Φυλιω καλεβαλες.

Ariſtoph. Πλετ. 1146. vid. χ.

μνησευειν χειροτονιαν, ambire plauſum. Iſoc. 16. S.

μορφη πλειονι. Pro. 1.

N

Ναυſικα χρηματα, nauticus quæſtus. vid. not. ad Jud de Lyſ. § 25.

νοηματα, animi cogitata. Iſoc. 11. S.

τα νομιζομενα ποιειν, juſta mortuis facere et parentare. h. e. τα καλα νομιζ οφειλομενα. Budæus. επειδη δε τελευτησειε τις αυτων και τα νομιζομενα αυτῳ φεροιτο. Demoſth. π. Στ. § 71. πριν πενθησαι και τα νομιζομενα ποιησαι. Æſchin. κ. Κτ. § 29. εποιησαν τα νομιζομενα. L. 25.

Ξ

Ξυμμοι λαβεσθε τε μυθε. Pl. 8. nota hîc poeticam tmeſin ſive hypallegen, pro ξυλλαβεσθε μοι. S.

O

Οικειως ἑαυτῳ καθιστησι, familiares ſibi facit, conciliat. L. 17. οικειως διακειμενος προς, familiaris. Iſoc. 19. S. λεξις οικεια πανυ και αναγκαια τοις δικανικοις λογοις. L. 6. vid. v. αγωνες.

ωκογο-

ᾠκονομῆσθαι, inſtituta eſt. L. 24. διηγησεις, τας ἐτως ᾠκονομημενας, ſic diſpoſitas. Iſæ. 14, 15. S. περι πραγμαϊκλιω οικονομιαν εϛιν αγαθα. Iſoc. 4.

ὅιον ὡς. L. 14. ſic quoque infra uſurpatum, et apud Ariſt. A. R. S.

καθ' ὅσον οἱ⊙ τ'ειμι εγω. Iſæ. 6.

ὀλιγον αὑτων φρονϊζομεν. Iſoc. 17.

ορεγομενοι τε πλειον⊙. Iſoc. 16. ορεγω, active, extendo, porrigo, ut ορεγειν χειρα: at ορεγομαι, in medio, Me porrigo, Me extendo, i. e. manus meas extendo ad aliquid accipiendum; ορεγεσθαι τιν⊙, manus ad aliquem protendere. manus vero porrigere ſolemus ad ea, quæ captamus, vel appetimus. unde patet, quare το ορεγεσθαι per metaph. ſignificet, Deſiderare, Concupiſcere, vel Appetere.

ὅρον τε και κανονα της ιδεας ταυτης. L. 18. iiſdem vocibus utitur Demoſth. π. Στ. 91. ἁ τοις προτεροις Ελλησιν ὅροι των αγαθων ησαν και κανονες.

οτι μη μον⊙. L. 2. pro ει μη. ſic de Comp. verb. § 3. circa fin. μεταθεις εδειν ὁτι μη την ἁρμονιαν.

οχυρωταῖ⊙ τοπ⊙. Iſoc. 9.

Π

Παθη apud Lyſiam molliora. L. 19. παθαινεσθαι, affectus concitare. L. 9. S.

εαν τι παθῃ. L. 25. ει τι παθοι. Iſoc. 19. ſi quid ei acciderit, ſi quid obtigerit; i. e. ſi moriatur. idem ευφημισμ⊙ apud Latinos.

παιζειν τοις ονομασι, verbis ludere. L. 14. S. παιδαριωδη. Iſæ. 19. παιδιωδες καθαπερει ποιημα. L. 14.

παλιν αναληψομεθα. Iſoc. 16. ſic παλιν αναληψεσθε. Dem. Phil. I. § 4. nota hîc geminationem particularum παλιν et ανα, ut ſi dicas, Rurſus recipere. Wolf. ad Dem.—nota et vim V. M.

παμπληθη, permulta. L. 27. S. παν πολλα. Suid. ε πανελως. Iſoc. 13.

παρα πολυ προλερειν. Iſoc. 12. παιν, πανελως, Suid. —παρα το εικος. Pl. 8.

παραγγελλειν, præcipere. L. 24. S.

παραγραφεσθαι, εκβαλλεσθαι. Heſ. αποβαλλεσθαι. Suid. παραγραφομαι, excipio, exceptione ſummoveo. Iſæ. 15. vide not. ad hanc §.

παραδειγμα, exemplar. L. 2. S.

παραιτεισθαι τας των φωνηεντων παραλληλους θεσεις. Iſoc. 2. παραιτεισθαι. ib. 13. το αφιημι. Thom. M. addit et Phavorinus, και απορριπτω.

παραθεωρουν ταυτα, negligat. Iſæ. 18. S.

παρακεκινδυνευμενα. Iſæ. 13. φρασις παρακεκινδυνευμενη, multis periculis opportuna elocutio, ut alibi interpretatur Schottus. Hudſ. ὑψηλα. Suid.

παρακρεισθαι, ανθι του εξαπαταν. πολυ δε εστι παρα τοις αλλοις Αττικοις, και παρα Δημοσθενει εν τοις Φιλιππικοις. μετηκται δε τ' ονομα απο της της ἱσανδας τι, η μεδρενδας, κρεων τα μελη και θυειν, ἑνεκα του πλεονεκτειν. και ὡς Σοφοκλης φησι,

Ως μητε κρεουσης, μηθ' ὑπο χειρα βαλης.

vim verbi παρακρεισθαι, inq. doct. Valkanaer c. 8. L. 3. Anim. ad Ammonium, egregie expreſſit Lucianus in Timone § 57. locum ſubjiciam, quia inprimis eſt jocoſus: Timon enim, dum liberali manu adulatori pugnos admetiebatur, indignanti Thraſycli, τι αγανακτεις, inq. ὠ γαθε Θρασυκλεις; μων παρακεκρεσμαι σε; και μαλα επεμβαλω χοινικας ὑπερ το μετρον τετταρας. quem locum qui decies legerit, nova ſemper voluptate ſeſe perfundi ſentiet." vid. plura ap. eund.—παρακρεσεσθαι τας γνωμας. Iſæ. 12. λαθρσα και παρακρεμενη. Pro. 1. παρακρεσεσθαι ταις επιγραφαις (decipietur inſcriptionum titulis. S.) Iſæ. 2. τηρειν εκελευεν, ὁπως μη παρακρεσωμαι μηδ' εξαπατησω. Dem. π. Στ. 84.

παρα-

παραπιπτειν, obtingere, accidere. S. καλλιστον καιρον αὐτῳ παραπεπτωκεναι. Iſoc. 19.

παραπληρωμα, quod abundat, ſuperfluum eſt. παραπληρωμασι λεξεων εδεν ωφελιμων χρηθαι. Iſoc. 3.

παρασκευαι in narrationibus. Iſæ. 14.

παρασησασθαι, juxta ſe ſtatuere. L. 25. S.

παραχεσθαι proferre. Iſæ. 14. S. παραχεσθε μαρτυρας. Iſæ. 12. q. d. ex vi Verb. Med. teſtes ad defenſionem Meæ, Suæ cauſæ producere. eodem modo 14. μαρτυρας επαγεσθαι. 15. μαρτυρας αναβιβαζεται. et ibid. 14. παραχεσθαι πιστεις. 15. συνθηκας παρεχεται. eodem modo Æſchin. κ. Κτ. § 14. Εγω δε εξελεγχω (F. εξηλεγξα) το παρανομον, μαρτυρας αμα τους νομους και τα ψηφισματα και τους αγωνοθετας παρεχομενος.

οι κανονες αυτῳ παρατεθεντες. L. 24.

παρεξετεινε μεχρι της Φιλιππε δυναστειας. Iſæ. 1.

παρελθων, ανθ᾽ του εισελθων, Suid. δι᾽ ἣν ἡ αλλη παιδεια πασα παρηλθεν εις βιον. Pl. 4. παρελθων εις τουτο εκκλησιαν. Æſch. κ. Κτ. 34. et alibi paſſim. παρελθουσα επι τουτο εκεινης ταξιν. Pro. 1. dixit Æſchin. ib. § 2. σωφρονως επι το βημα παρελθοντι.

οι παριοντες ενθαδε, qui huc ad dicendum accedunt. Iſoc. 16. S. επειδαν προσελθων ενταυθοι Κτ. διεξελθῃ προς ὑμας. Æſch. κ. Κτ. 68. vid. Thom. M. voce ενταυθα.

παρισων exempla, Iſoc. 14. παρισωσεις και παρομοιωσεις. L. 14.

πας εστιν εν—totus eſt in—Iſæ. 20. S.

πατρῳα, patrimonium. Iſæ. 17. τα εκ πατερων εις υἱους χωρεντα. και πατρῳοι φιλοι. πατρια δε, τα της πολεως εθη. Thom. M. ad q. ita cl. Boſ. πατρῳα, Attice dicitur Patrimonium, πατρια vero urbis Conſuetudo vel patriæ. quare ridetur ille apud Lucian. Solœciſt. qui dicit, ικανα εχω τα πατρῳα pro πατρια· acquieſco patriæ Legibus, cum hæc verba Attice

ſign. habeo ſatis amplum Patrimonium."—πατριχ@ εχθρ@. L. 27.

παυω, activum, ceſſare facio Alterum; παυομαι paſſ. ceſſare fio; at Medium, ceſſare facio Meipſum. ſic Attici.—παυω ἑτερον, παυομαι δε εγω. Thom. M. —D. Luc. c. 5. v. 4. ὡς δε επαυσαλο λαλων. Act. Ap. 5. 42. ϰϰ επαυονλο διδασκονλες. 1. D. Pet. 3. 10. —4. 1.—παυσαθαι πλεονεκτανλες. Iſoc. 15.—addit idem Thom. παυομαι ποιων, ε ποιειν, τ ποιειν δε, ει και χωρις της προθηκης τ αρθρ, παρα ποιηλαις ευρισκελαι, δια τλω αναγκλω τ μερ. ſed minus recte; nam Pro. 2. αἱ λοιπαι πεπαυνλαι τ φορλικ—αλαπησαι λογ. et, notante Oudend. ap. Theophr. Char. c. 26. παυσαθαι αρχαις πλησιαζειν. et Lucian. T. 1. p. 860. cum activo, επαυσε μηκελι λοιμωττειν αυλ.

πειθειν eſt perſuadere Alteri. hinc πειθομαι, Mihi perſuadere patior, ſive pareo. vid. v. Αρχω.

πειθω και αφροδιτλω εχειν. L. 18. perſuadendi vim.

περα τ δεον@. Iſoc. 10. τ δικανικ τροπ. 20. τ χρησιμ. 3.

περιαιρειν το παθ@ τη λεξει, detrahere. L. 14. αυλ περιαιρεισθαι, Sibi detrahere L. 33. S.

περιαπλειν τη πολει τας αιλιας, urbi cauſam attribuere. Pl. 10. S.

εξ ἑν@ βιβλ των παν περιεοπλων. Pl. 8.—περιεοπλ@, ὁ επι αρελης εγνωσμεν@, inq. Thom. M. voce διαβοντ@. ab eo tamen differt toto cœlo Ammonius, inq. enim, ὁ επι κακια. ſed meræ ſunt argutiæ, annotat Oudend. ad Thomam M. in utramque enim partem cum adjuncta re quapiam, de qua agitur, ſumi patet ex Luciani Pſeudom. p. 749. et Parthenii Erot. c. 4. quibus adde cl. Dukeri animadv. ad Thucyd. L. VI. § 16.

περιεργον, περιτλον. Heſ. περιεργως και πικρως. L. 6. ζηλωτης των φορ!ικων και περιεργων λογων. L. 14.

περι-

περιεχων καλλαδρομην τε ανδρος. Pl. 2.

περιιδειν αυλον ςηρηθηναι. Iſæ. 6.

περιϊςαναι τιν αιτιαν εις τες αντιδικες, cauſam litis in adverſarios transferre. L. 24. S.

περεσιαν δυναμεως ενδειξαθαι. L. 4.

περιοδος.—Αριςοτελης δε ὁριζεται τιν περιοδον ἑτως· περιοδος ες̃ι λεξις αρχην εχεσα και τελευτ̃ην, μαλα καλως και πρεπον̃τως ὁρισαμενος· ευθυς γαρ ὁ την περιοδον λεγων, εμφαινει ὁτι ηρκται ποθεν, και απολελευτ̃ηκε ποι̃ει, και επειγεται εις το τελος· ὡσπερ ὁι δρομεις αφεθεν̃τες· και γαρ εκεινων σημαινεται τη αρχη τε δρομε το τελος. ενθεν και περιοδος ωνομασθη, απεικασθεισα ταις ὁδοις ταις κυκλοειδεσι και περιωδευμεναις. Dem. Phal. § 11. Ariſtotelis definitio (A. R. L. 3.) hæc eſt: λεγω περιοδον, λεξιν εχεσαν αρχην και τελος, αυτην καθ' αὑτην, και μεγεθος ευσυνοπτον. illam vero Demetrii, ut inanem, damnat cl. Galæus.—περιοδῳ και κυκλῳ περιλαμβανειν τα νοημαται. Iſoc. 2. της αγωνης των περιοδων το κυκλιον. ib. 12.

περιποιησεται, κτησεται. Suid. περιποιησις, κτησις. Heſ. Suid. πλειον ὁσον δεις—περιποιησαμενος. Iſoc. 1. recte vertit Sylb. in Ind. Sibi, ea enim eſt vis Verb. Med. ita Thucyd. L. 1. c. 15. init. ιχνη περιποιησαντο κ̃ε ελαχιςην, potentiam non parvam Sibi compararunt.

περιτευξεται, σωτ̃υχοι, περιπεσειται. Suid. εδειμεν τοιαυτην περιτυχων οιδα γραφην. Pro. 4. δια το μηδε τοιαυτ̃ην περιτυγχανειν ἱςορια. Iſæ. 1. incidere.

περφυρμενην παραλαβων την ασκησιν των λογων ὑπο. Iſoc. 1.

πικρως, κακορως. Heſ. L. 6.

πιςεις ενλεχνοι, argumenta artificioſa. L. 19. S. vide Ariſt. A. R. πιςευθαι, probare. L. 18. S. πιςωσαι δια μαρτ̃υρων. Iſæ. 16.

πλατ̃υνομενος, comment. fingens. Iſoc. 18. S.

πλειςον ὁσον, πολυ. Suid. L. 3. quam plurimum.

πλειο-

πλεονασμὸς των σχημάτων, redundantia, nimius uſus figurarum. Iſoc. 13. S.

πλεονεκτῶ, το πλεον εχω, γενικὴ· πλεονεκτῶ δε, το αδικω, αἰτιατικὴ. Suid. ὁπερ αν τις πλεονεκτειν βουλομενος εποιησεν. fraudare. Iſæ. 12.—πλεονεξια τε αὐτιδικα, potentia, potior conditio. L. 12. S.

το ποιειν plerumque refertur ad Alterum, rarius ad ipſum facientem; at το ποιεισθαι, plerumque ad Ipſum facientem; vide Xen. K. A. ά. 36. 2. ed. cl. Hutchinſon. (atque adeo interdum quidem pro προεισθαι adhibere liceat ποιειν, quando ſc. nulla inde oriatur ambiguitas, vix autem vice verſa, ποιεισθαι, pro ποιειν.) Exempla; ποιουμενος αγωνα. Iſoc. 9. τὴν απολογιαν εποιησατο. Iſoc. 18. ποιουμενος τὴν απολογιαν. Iſæ. 6. εὐθυς ποιησασθαι τὴν αρχὴν, Iſoc. 16. Θουκυδιδης αρχὴν μεν εποιησατο αφ'. Pl. 11. τελευτὴν ποιησασθαι της ἱστοριας. ib. το δε μεγιστον, εαν επερωτωσιν ὑμας οἱ νεωτεροι, προς ποιον παραδειγμα χρὴ αὐτους τον βιον ποιεισθαι, τι αποκρινεσθε; Æſchin. κ. Κτ. 91. ποιεισθαι παραδειγμα. Iſoc. 9. επιμελειαν ποιεισθαι της πατρὶδος των ἑων. Iſoc. 8. φημι δ' ἐν χρηναι ποιεισθαι την εἰρηνὴν—προς. Iſoc. 16. ποιεισθαι εἰρηνὴν eſt, pacem cum hoſte Suo facere, at, ut ap. Xen. K. Π. L. 3. p. 72. ποιειν εἰρηνὴν Αρμενιοις και Χαλδαιοις, pacem facere inter Armenios et Chaldæos. χρημάτων εισφορας ποιεισθαι. ibid. διαθηκας εποιησατο. L. 21. ποιουμενος ἐξετασιν. Iſoc. 12. συνουσιας κοινας. Iſæ. 10. cum enim το ποιεισθαι ad duos vel plures refertur, interdum ſignificat, inter Se aliquid facere.

ποιεισθαι λογους προς—Iſoc. 17. ποιησασθαι λογον περι Iſæ. 10. verba facere; Act. Apoſt. c. 1. v. 1. nam ποιειν λογον idem eſtac δουναι λογον, poteſtatem dicendi facere.

και ἐξ ισου των λεγομὲνων την ακροασιν ποιουμενους. Iſoc. 16. vid. not. cl. Taylor. ad Dem. π. Στ. § 1.

περι

περι πολλα ποιεμενος. L. 23. περι πλειςε ποιεισθαι. Iſoc. 19. ποιεισθαι enim in Medio interdum ſignif. ducere, exiſtimare, quaſi dicas, aliquid (in mente) Sibi fingere. hinc περι πλ. π. magni Sibi fingere, ſeu aliquid magnum putare: cui opp. περι ολιγε ποιεισθαι.

ποιητης λογων κραλις. L. 3.

ποιητικη καλασκευη λεξεως. Iſæ. 19. ποιητικωτερα μαλλον η αληθινωτερα. Iſoc. 20. vid. v. μαλλον.

ποικιλλειν τες λογες. Iſæ. 3. ποικιλλομεναι σχιζ τε και φως. Iſæ. 4. σωθεσιν πεποιημενων εις σεμνοτητα πομπικλω και ποικιλην. Iſoc. 2.

πολιτικης δυναμεως. Iſoc. 4. alibi την πολιτικλω επιςημην, et τλω πολιτικλω φιλοσοφιαν appellat. Hudſ.

πολιτικη διαλεκτω. vid. not ad Jud. de Iſoc. § 12.

πολιτικην καλοκαγαθιαν. Iſoc. 5. eam intelligit probitatem et virtutem, quæ eſt magiſtratuum aut bonorum civium. Wolfius.

πολυ αν εργον ειη. L. 27.

πομπικη σεμνοτης. Iſoc. 2.

πραγματικος Λυσιε χαρακτηρ. L. 15. πραγματικε τοπε θεωρημαλα. Iſoc. 12. vid. et § 4. πραγματικη σαφηνεια. L. 4. πραγματικην οικονομιαν. Iſoc. 4.

πρατειν tres præcipuas habet ſignificationes; 1. quæ eſt notiſſima, Facere; 2. quæ dignoſcitur ex adjunctis ευ, κακως, βελτιον, χειρον, et ſimilia, Affectum eſſe hoc vel illo modo; 3. quæ Atticis uſitatiſſima, Exigere. ſic Ariſtoph. Ran. επειδαν τ' αργυριον επραττομεν. ita Luc. c. 3. v. 13. Boſ. ad Thom. M. h. v.—το ημισυ πραττεσθαι. L. 27. το ταλαντον δια τε Καλλια ειαπραττειν. Æſch. π. Κτ. 35.

εις το προσθεν (τεμπροσθεν mav. Wolf.) αυτοις πραττοντες μηδεν, nil ſibi proficientes. Iſoc. 16. S.

προ δικης. Iſæ. 15.

την χαριν ε προβαλλεσι τλω Λυσιακλω. L. 12.

προγονος, privignus, natus antequam Iſocrates cum Plathone matrimonium contraxiſſet. alias προγονοι majores ſunt, ut Hercules eſt προγονος Philippi Maced. Iſoc. 18. Wolf. οἱ προγονοι, privigni. Iſæ. 17. S.

προδιαβληθεις. L. 17.

προεκδιδοναι ὑποθεσιν. Pl. 10.

προεχειν τοις χρονοις. L. 6. vid. H. Steph. in app. de Dialect. Atticis.

προθεσις, propoſitio, oratoriæ orationis pars. L. 17. S.

προκαλειϑαι εις διαλλαγας, ad litis compoſitionem invitare. L. 24. τους δημοσιας, provocare, ſeu appellare ad judicium. Iſæ. 16. S. τον δημον εις το δικαστηριον. ib. τον εχοντα τ'αφανη χρηματα εις εμφανη κατασασιν. 15. ταυτ' εμε προκαλεμενε. 11.

προκλησεις αναγινωσκει. Iſæ. 15.

προκαταασκευαζω—ομαι. præmolior et præſtruo quidpiam ad id quod efficere volo. προκαταασκευη, apud Rhetores, pars orationis præſtruens ea quæ adſtruenda ſunt argumentationibus. προκαταασκευαζεται τινα προ των διηγησεων προαγματα. Iſæ. 15. προκατασκευαι in narrationibus. ib. προκαταασκευαις χρηται. Iſæ. 3.

προλαμβανειν τινα ονειδισμοις. Pl. § 18. p. 188.

προοιμιον quid. L. 17.

προπηλακιζων, αδικων, ὑβριζων, διασυρων, εξυϑενων. Suid. προπηλακιζομενη. Pro. 1.

προς το κεφαλαιον. L. 27. προς ταις μαρτυριαις. Iſæ. 17. προς περιπατον εξω τειχους πορευεϑαι. Pl. 8. προς ὑμας pro ὑμιν. L. 25. προς χαριν ῥηϑεν—προς ἡδονην συμβελευοντων. Iſoc. 16. το αει προς ἡδονην λεγομενον, ἐτωσε την πολιν διατηϑηκεν. Æſch. κ. Κτ. 40.

προσαγεϑαι, Sibi adjungere. Iſoc. 14. S. recte; nam προσαγομαι in Medio, eſt ad Me attraho, allicio, concilio &c. συμμαχους και βοηϑους προσαγεϑαι, ſocios et adjutores Sibi conciliare. Xen. Απομν. L. 3. p. 766.

προσαγωγεις,

προσαυλες, δυσχερες, εναυλιον. Suid. vid. eund. voce αναυλες. arduum, difficile. Iſoc. 16. p. 123. S.

προσδοκιαν εμποιησιν ὡς. Iſoc. 16. hinc Suid. corrige.

προσεκλικας ποιειν τας ακροασεις. L. 24.

προσεχειν τον διανοιαν τοις. L. 7. Iſæ. 16.

τα προσιοντα, proventus, reditus. S. εκ των προσιοντων τας παιδας τρεφειν. L. 27.

προσιζαδαι ταις ακοαις, aûres offendere. Iſoc. 2. 14. S.

προσκαταστρεφομενοι. vid. not. ad Jud. de Iſoc. 14.

προσκαταηγορειν, tribuere. L. 14. S.

προσπεμπω αυτω, mitto ad eum. Iſoc. 19. S.

προσποιεω in actîvo eſt, facio ut Alteri aliquid accedat, vel acquiratur; προσποιεμαι in Medio, facio ut Mihi aliquid accedat, &c. ſeu, Meum aliquid facio, vel Mihi aliquid acquiro, vindico, tribuo, ſumo, arrogo. προσποιεμενοι δε σωφρονεστεροι των Ελληνων ειναι. Iſoc. 17.

προσασιας των πολεων. Pro. 1.

προσωποποιιαν και πραγματειαν. Cenſ. c. 3. § 1.

προτερησα επτα ετεσι της. L. 12.

προτρεψαιτο μαλλον επι την δικαιοσυνην και τον ευσεβειαν. Iſoc. 7. εκηρυτε το καλλιστον κηρυγμα και προτρεπτικωτατον προς αρετην. Æſchin. κ. Κτ. 48.

προχειρισαι, επιλεξαι. Heſ. προχειριζεσθαι, eligere, ſeu deligere. S. προχειρισαμενος εξ. Pro. 4. Iſæ. 16.

πρυτανις προτιθησι περι. Iſoc. 16. vid. Indicem ad Æſchin. et Dem. ed. Oxon.

πρωτευσαι παρα τοις Ελλησι επι σοφια. Iſoc. 1.

εκ εμου ὁ λογος πρωτος. Iſoc. 13.

πυκνωσαι τοις νοημασι. L. 5.

P

Ρυθμοειδης περιοδος. Iſoc. 2.

ῥυπαινω, ſordido, metaph. infamem reddo. &c. ῥυπαινειν τον ανδρα, laudes et famam viri conſpurcare. Iſoc. 18.

Σ

Σαφηνεια διπλη. L. 4.—vid. Hermog. περι Ιδεων, L. 1. c. 2.

Σαφως ειδως. Pro. 4.

Σεμνολογια Ισοκρατει@. Iſoc. 20.

Σεμνονηλα τομπικλω και ποικιλλω. Iſoc. 2. περι σεμνοτητος vid. Hermog. περι Ιδεων.

Σεσημασμενα, obſignata. L. 25. S.

Σημειωδη ονομαλα fugienda. Iſoc. 2. φευγετω δη και τα σημειωδη σχηματα· παν γαρ το παρασημον, ασημηθες και εκ ιδιωλικον. Dem. Phal. § 214.

Σεσιλιται τον Ισαιον ὁλον και τας των λογων εκεινε τεχνας. Iſæ. 4. vid. not.

Σκηπλομαι, innitor, fingo, ſimulo. σκηπλεσθαι—εσι το προφασιζεσθαι. Ammonius. Ναι σκηπλομαι γ' ὁταν τυχω, Ariſtophanes Πλ. (v. 904.) αιλι τε προφασιζομαι. Suid. αναλωκεναι σκηψαμενε. L. 26. ε γαρ δη πε τιλο γε σκηψη, ὡς ε δυναλ@ ει λεγειν. Æſch. κ. Κτ. 89.

Σκοπει—ποθεν ἐξεις. L. 25.

Σκυβαλιζεται, αποδοκιμαζεται, αλιμαζεται ὡς σκυβαλον. Suid. σκυβαλιζεσα και δεδιτομενη. Pro. 1.

Σοφωλερ@ idem quod δεξιωλερ@. Iſoc. 3.

Σπερμαλα και αρχας. vid. not. ad Jud. de Iſæ. 20.

παιλ@ σπεδαιε χρηματ@. Pro. 2. ευδοκιμ@. Suid.

Σπεδαζειν και σπευδειν διαφερει. απεδαζειν μεν γαρ εσι το εναντιον τε παιζειν· απευδειν δε, το βοηθειν και σωαιρεθαι. Ammon. το αγωνιζεσθαι. Thom. M. ad quem v. not. ed. Bernard.—απεδαζονλα τοις πραγμασι τοις ονομασι παιζειν, in re ſeria ludere verbis (S.) L. 14. επαιζε δε, εκ επεδαζε, ludebat enim, non ſerio agebat. Dem. Phal. § 120.

Σπεδη, ἡ περι τα καλα σωτον@ αγωνια. Suid. απεδω επ' αυλοις. Pro. 2.

Σπεδην

Σπεδην εποιειτο pro εσπευδαζε. Iſoc. 1. εν σπευδῃ, ſerio ſtudio. L. 3. εν σπευδῃ, in re ſeria. Iſoc. 12. S.

Στεργειν rem aliquam is dicitur qua contentus eſt, et cui acquieſcit.—φιλει, αγαπα. Heſ. στεργειν αν ην αναγκη την τυχην. L. 30. στεργειν το ισον. Iſoc. 16. (vid. not.) στεργειν επι τοις παρουσι. Iſoc. 7.

Στοιχειον, de parte orationis oratoriæ. L. 15.

Στομα Λυσιακον, pro ευγομια. L. 12. S.

Στοχαζεσθαι του χρονου, temporis rationem habere. S. L. 10. Iſoc. 20. στοχαζεσθαι του γλαφυρως λεγειν μαλλον η του αφελως. Iſoc. 2. Cenſ. c. 3. § 3. Iſæ. 18.

Στρογγυλη, συνεσραμμενη. Heſ. στρογγυλη λεξις και συγκεκροτημενη. Iſoc. 2. το στρογγυλον και πυκνον και ευγονον και εναγωνιον. Cenſ. 3. 2. στρογγυλως εκφερεσθαι λεξις. L. 6. στρογγυλως εκφερειν τα νοημαγα. Iſoc. 11. στρογγυλιζειν τα νοημαγα. L. 13. συνεσραμμενον το ειδος, και κυκλικον, και δεομενον στρογγυλης στομαγος. Dem. Ph. § 20. ed. Oxon. et § 259. σωθεισαι στρογγυλως και δεινως.

Συγκαγαλυσαι τον βιον ἁμα τοις. Iſoc. 1.

Συγκαγαπιπγειν ταις τυχαις. Iſoc. 9.

Συγκρισις των τοτε προς. Iſoc. 17.

Συγκεκροτημενη λεξις, ſuccincta elocutio. Iſoc. 2. S.

Συκοφαντειν, το ψευδως τινος καγηγορειν. Suid. συκοφαντεισθαι ὑπο των ορφανων. Iſæ. 8. v. χ. ad Ariſtoph. Pl. 31. et 873.

Συλληδδην, ſummatim. L. 27. S.

Συλλογος, de panegyr. convento. L. 30.

Συμβολαια, pacta conventa: hinc συμβολαιαι δικαι, controverſiæ vel judicia de pacto et conventu; cauſæ negotiales. τα του καθ' ημεραν βιου συμβολαια. Dem. x. Κτ. 60. περι των ιδιων συμβολαιων. Iſoc. 1. συμβολαια γινεγαι προς. Iſoc. 19.

Συμβουλευω pro επιβουλευω. νεωτερος ειμι του συμβουλευειν. Iſæ. 10.

Συμμαχικος πολεμος. L. 12.

Συναγειρων, σωγαγων. Suid. σωγαγειρειν αγωνα. L. 30.

συναγορευειν ταις επιθυμιαις τε δημε. Iſoc. 16.
συνεπιφερειν λελησθοτως τοις πιστοις. L. 18.
συωρανιζεσθαι, συνεισφερεσθαι. Suid. συωρανιζομενα dicuntur, τα συλλεχθεντα και συνηθροισμενα, collecta et collata, congeſtitia et coacervata.—συωρανιζομενα κοσμοις επιθετοις, velut collatitia et emendicata ex aſcitis ornamentis. Budæus.—vid. not. ad Jud. de Iſoc. § 3.
συνερρυηκε, confluxit. Iſoc. 16. S.
συνεχεια των ονομαζων. Cenſ. c. 5. § 2.
συνιστανειν, επαινειν. Heſ. συνιστανai τινι, commendare alicui, laudare apud aliquem—συνιστασθαι τις τινι, ταυτι τε, γνωριμος γινεσθαι, ἀ το ενεργητικον συνιστημι. Συνεστως εν επιστολη· συνιστημι τη φιλια και τη προσασιη τη σε τον θαυμασιον Σωνησαν. Thom. M. συνησανητος δε μοι—Πασιωνα. Iſoc. 19.
συνταξεις φιλοσοφοι, philoſophici commentarii. Pro. 3. συνταξεις τας εμας, tractatus à me compoſitos. Pro. 4. S.
συνταραττειν τοις σαφηνειαν. Iſæ. 14. την γνωμην. 18.
συντατταεσθαι, componere, conſcribere. S. τας τεχνας. L. 24. λογον συνταξασθαι Αρχιδαμῳ. Iſoc. 9.
συντιθεσθαι, aſſentiri, ſe aſſentientem præbere. Iſoc. 18.
συντριηραρχειν τινι. L. 27.
συσσωζειν μεθ' ὑμων. Iſæ. 15.
συστρεφειν τα νοημαζα. L. 5. 6. 13. Iſoc. 11. Cic. Neque enim Demoſthenes tantopere fulmina vibraſſe diceretur niſi numeris Contorta ferrentur.
σχολη, ſchola, gymnaſium literarum. Iſoc. 1. S.
σωφρονιζειν, caſtigare, temperare. Cenſ. c. 5. § 2. S.

T

Παραχωδεσταζα διακεισθαι. Iſoc. 16.
τεθνεωτες, defuncti. L. 27. S.
τελευτων, tandem. S. L. 25. 27. Æſchines κ. Κτ. 26. και τελευτων. ſic τελευ-

τελεῦσα. L. 25. Pl. 4. τελευσα εποιησε. Pro. 1.—οἱ μεν Ατ̃ικοι, τελευ̃ων εποιησα, λεγουσι, και τελευτωσα εποιησε, και τελευ̃ωντες εποιησαν. ὡσαυ̃τως και επι των αλλων ευθειων, και πασων των αιτιατ̃ικων· οἱ δε κοινοι, τελευ̃ταιον λεγουσι. Thom. M.—dicunt vero et Attici τελευ̃ταιον. Æſchin. x. Κτ. 38. και τελευ̃ταιον εν τη αρχ γεγραπ̃ται. et 81. ου̃τω τελευ̃ταιον, ni malis cum Steph. leg. ου το τελευ̃ταιον, denique. frequentius vero το τελευ̃ταιον vel τα τελευ̃ταια. Æſchin. x. Κτ. 30. και το τελευ̃ταιον ςεφανωσας. vid. et §§ 42. 44. Dem. π. Στ. 97. ε τα τελευ̃ταια πρωτω εκ Θηβων. ibid. 72.

ὥτως τελεως αφρονα. Iſæ. 17. τελεως αδικοι apud Platon. lib. 1. Polit.

τεμενος, lucus, delubrum. L. 29. S.

τεμνειν και καιειν τα διεφθαρμενα τα σωματος. Pl. 18. p. 188.

τεταμιευμενως, parce. Iſoc. 15. S. citat Suid. (ex Dion. Hal. L. 8.) ταμιευθαι τας τυχας, res ſecundas moderate ferre.

τετραγωνος, quadratus. i. e. perfectus, omnibus numeris abſolutus. εν ἁπασαις μεν ταις ιδεαις των λογων τετραγωνον. Iſæ. 14.

τεχνιτευσαι λογους επι τα πονηροτερα. Iſæ. 4.

τεχνογραφοι, rhetores. L. 24. οἱ νεοι. Iſæ. 14. S.

τεχνολογειν περι της προσοχης. L. 24.

ὁ τεως χρονος. L. 30.

τιθεσθαι το ελευθερον εν τω τα κελευομενα ποιειν. Iſoc. 8.

τοπος πραγματικος. Iſoc. 12.

τοσαυταχως, tot modis. L. 14. S.

οἱ επι τραπεζαις, menſarii, cambiarii. Iſoc. 19. τραπεζη εχρωμην τη τυχ, hoc utebar menſuario, ſeu cambiario. ib. S.

ες—τραποιμιν, ex vi V. M. Me verterem. Iſoc. 19. τρεπομαι, verto, vel converto Me ad aliquid. και εγω μενγε ουκ ετι εχω ὁποι τραπωμαι, ἀλλ' απορω. atque ego quidem non amplius habeo quo Me vertam,

ſed anceps et dubius hæreo. Plat. Hip. maj. p. 102. Ariſtoph. Plut. 375.

——ωοι τις αν
τραποιτο——Se ſc. vid. not. doctiſſ. S. Clark ad Hom. Il. Γ. 141. &c.

τρεχονλι κινδωνον ωερι ψυχης εν δικαςαις. Iſoc. 12.

τριβη μακρα, diuturna exercitatione. L. 11. τριβας αμφοιν εχων, in utroque tritus et exercitatus. Iſæ. 2. τριβας ωερι λογες εχειν. L. 8. τεθριφθαι ωερι, tritum et exercitatum eſſe. L. 6. S.

εν τριβωνιοις εξωθειν. L. 25.

τριτθως, tripliciter. L. 14. S.

τροπικαι καθασκευαι. L. 13. Iſoc. 11. τροπικη φρασις. Iſoc. 2. τροπικη φρασει χρηθαι. L. 3.

τρυφωση εν αλλοθριοις αγαθοις. Pro. 2.

τυποις των χημαιων. Iſoc. 3.

τυγχανω γινωσκων. Iſoc. 16. τυγχανεθε ωοιεντες. ibid.

ὁ τυχων, vulgaris, imperitus quivis. Pro. 4.

Υ

Υπερ pro ωερι. ὑπερ αυθε δοξαν ειχον ταυθα. Iſoc. 13. ὑπερ αυθων γραφειν, de illis ſcribere. Iſæ. 19. S.

ὑπερβαλλεθαι, ſuperare. εθεις αυθον ὑπερεβαλεθο. L. 2. S.

ὑπεριδεσα ωασης καθασκευης επιθεθε. Pl. 6. ὑπεριδειν, το καταφρονησαι, γενικη. Suid.

ὑποθεσιν ωεριειληφε την. argumentum continet. Iſoc. 9. S.

μεθα της ἁρμοττεσης ὑποκρισεως ειπειν. Iſoc. 13.

ὑπολιπονθων εκεινων. L. 25.—deficere. S.

ὑποπιμπλαθαι φρονηματος. Iſoc. 6.

ὑπολειπων, ὑπισχνεμενος. ὑπετεινεν, επηγγελλετο. Suid. ὑποτεινειν, promittere. S. Iſoc. 16. ὑπολειπω aliquando ponitur pro ωροθεινω, ſeu pro ὑπερβαλλω, ſubjicio, ſuggero, exhibeo. ſicut enim aliquis dicitur ωροτεινειν alicui ελπιδα, ita et ὑπολειπειν. H. Steph. in Theſ. vid. et Budæi Comm. p. 698.

ὑπο-

ὑπολιθέλαι ἑκάλερ@ ιδιώλλω ανδρα. Iſæ. 10.

ὑπλι@, ὁ επι νώλε κειμεν@. Suid. hinc metaphor. Iſoc. 17. ſupinus, remiſſus. ὑπλια και κεχυμενη πλεσιως λεξις. Iſoc. 2.

εκ ολιγοις ἐλεσιν ὑςερασα της. L. 12.

Φ

Τα φανερα των χρημαλων pro τα φανερα χρημαλα. Iſoc. 19. ſic τα θεαλρικα των χημαλων. Iſoc. 15. —της φανερας ſc. εσιας. L. 25. vid. αφανης.

φαινεσθε τελοις πιςευοσες. Iſoc. 16. φαινεσθαι οφειλοσα με. 19.—φαινω in activo, eſt apparere facio Alterum; φαινομαι in Medio, apparere facio Me, i. e. Appareo. hoc verbum male inter Neutra recenſet E. Schmidius.

φέιδεσθαι μικρων πολεων ὠαπερανει κλημαλων. Iſoc. 7. φεισασθαι πολλων αγαθων. L. 33.

φευγειν δικας, reum agi. L. 23. περι κληρα. Iſæ. 6. vid. v. διωκειν.

εφευγομεν εν Θηβαις. Iſæ. 6.

φθανω.—παραφυλακλεον ὁτι τῳ φθανω το πολυ σιωτατλεσιν ὁι Ατλικοι την μελοχην, φθανω ειρηκως, φθανω πεποιηκως· ει δε ῥημα επιφερεις, αναγκη το φθανω τραπηναι εις μελοχλω· φθασας επραξα, και φθασας ειπον. Æl. Herodian. ad q. not. conſule doctiſſ. Pierſoni in Mœridis edit. vid. etiam Viger. de Græc. Id.—εκ αν φθανοι πραγματων απαλων. L. 11.

φιλια χωρια. Iſoc. 9.

φιλολογοι, litterati. L. 8. S.

φιλοπραγμονες. litigioſi. L. 24. S.

φιλοσοφειν. αλλι τε πονεισθαι φασκειν. (leg. vel cum nonnullis πονεισθαι φησιν. Iσ. vel cum Gronovio πονεισθαι και ασκειν') Ισοκραλης περι της ειρηνης· και Μενανδρ@ Θρασυλεονλι.

φιλο-

φιλοσοφει δε τελο, ὁπως καλαπραξηλαι πεν γαμον. Harpocr. τες ῥηλορας μελελαν και φιλοσοφειν ε τα μελλονλα τη πολει συμβουλευειν, ἀλλ'—Iſoc. 16.

φιλοσοφοι τελος ποιεισλαι τε βιε την αρελην και το καλον. Iſoc. 9. το φιλοσοφον της προαιρεσεως. Iſoc. 11. φιλοσοφως τε μαθημαλ@ προσηναι. ib.

φοιλαν σιλον αυλοις εκ—L. 25. conſule Mœrin et Thom. M.

φορλικως, επαχθως. Suid. ἡ λεξις πολυ το φορλικον και τραγικωτικον εχει. L. 12. Φορλικαι και απθη ονομαλα. De adm. vi dicendi in Dem. 57.

φραλορας, τες συγγενεις καλεσι. Suid. εις φραλορας εισαγειν. Iſæ. 17.

μεγα επ' αυλοις φρονεντων, qui plurimum ſeſe efferrebant. Pro. 2. εφ' ᾧ και νυνι μεγα φρονειν ακεω Κτησιφωντα. Æſchin. κ. Κτ. 64.

ἡ Φρυγια τις μεσα, ἡ Καρικον τι κακον. Pro. 1.

φυγη τε πονε, laboris tædio. Iſæ. 19. S.

πεφυρμενη λογων ασκησις. Iſoc. 1. vid. Viger. de G. I. 297.

φυσιν εχειν γινεσθαι, pro φυσικως γινελαι, Iſæ. 11. καλα φυσιν εχειν. Pl. 18. p. 188.

πεφυκε μεν ὁμοιως προς—ευλυχης. Pl. 6. πεφυκε ἡ Λυσια λεξις εχειν το χαριεν, ἡ δ' Ισοκραλες βελελαι. Iſoc. 3. in Lyſiæ dictione eſt Nativa quædam elegantia, in Iſocratis vero, Adfectata. Viger. de G. I. p. 248. n. 47.

X

Χαρακληρισικωλαλλω της λεξεως. L. 11. 13.

χαριενλιζεσθαι εν ε χαριενλι καιρῳ. L. 14. χαριενλισασθαι και ἡδυναι. L. 13. χαριενλισμ@ εν απεδῃ—αωρον πραγμα. Iſoc. 12. εν χαριεντισμε δεομενοις αχαρις. Iſæ. 20. χαριεν, venuſtum, elegans, facetum. χαριενλιζομενοι, ευτραπελευομενοι. Suid.

παρε-

παρεληλυθα ε χαριεμενω υμιν, εδε χειροδοναν μνησευσων. Iſoc. 16.

χειμαζεσθαι περι τ̃ων τροπικ̃ων φρασιν. Pl. 6.

δια χειρω εχειν, legere. Iſoc. 4. S.

χορηγει, παρεχει, διδωσιν. Heſ. metaphor. χορηγηθωμεν της ὑποθεσεως την ὑλ̃ην. Cenſ. c. 1.

τινι κεχρη̃σαι χαρακτ̃ηρι. Iſæ. 2. τοιαυ̃τη κεχρη̃σαι αρχη̃. 8. notandum eſt, videri quidem verba nonnulla Medio-activa; ſed quæ revera ſunt Media, ſi primitiva illorum ſignificatio conſideretur; ſic e. g. χρασθαι, ſignificatione Utendi, eſt Medio-activum: at vero, quatenus notat, Facere Sibi aliquid commodari, ſive utendum accipere (unde ſignificatio Utendi per metonymiam deſcendit), eſt verbum vere Medium.

χρηματι̃ζομαι παθητικως, τα χρηματα σωαγω. Thom. M. χρηματι̃ζεσθαι, χρηματα πρατ̃τεσθαι, πλει̃ν. Suid. χρηματι̃ζεσθαι απο φιλοσοφιας. Iſoc. 1. Sibi, in proprium uſum, ex vi V. M.

χρηται, uſuarii. L. 30. S.

τω̣ χρονω̣, progreſſu temporis. L. 25. S.

χωριων αλλαγαι in narrat. Iſæ. 15.

Ω

Ωρα αν ειη, tempus fuerit. Iſoc. 15. S. εν ὡρα̣ γινεσθαι και εν καιρω̣. Iſoc. 14.

ὡρα in corporis decenti forma. L. 11.

ὡρμηθαι προς πολεμον. Iſoc. 16.

ὡσπερανει, velut, tanquam. Iſoc. 7.—rarius, inq. doctiſſ. Buſbeius in gramm. ſua conjunctim—legitur ap. Dem. π. Στ. 92. ὡσπερανει εν τρυ̃πανη̣.

ωφλον την δια̃ιταν. Iſæ. 17. vulg. habet ωφειλον: pro ωφλον uti notat Sylburg.—ſed vera lectio eſt ωφλον:

quam firmant innumera ex Atticis ſcriptoribus exempla. Demoſth. προς Αφ. ωφλε την δικαιαν, damnatus eſt ab arbitro, Budæo interpr. p. 151. Olynth. 1. § 2. αισχυνην ωφληκαλε, probrum debetis, aut luitis. vid. not. ad locum edit. Mount. Æſchin. x. Κτ. 5. κλοπης ἑνεκα τας ευθυνας ωφληκως. i. e. καλειν ωσμενος. vid. Ariſtoph. Nub. v. 34. 775. 1031. ωφλεν, inq. Suid. ανλ τε πτηδαι εν δικαστηριω. vide plura apud Ammonium, Mœrin Atticiſtam, et Thomam Magiſtrum; et in notis ad coſdem.

NOTÆ

NOTÆ
AD
CENSURAM.

IN cod. Mſ. quem doctiſſ. vir Pompilius Amaſæus ad me Bononia miſit, libello huic pigmento præfixus erat hic titulus; ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΟΝΤΩΝ, et rubrica ſeorſim additum ΒΙΒΛΙΟΝ. quæ inſcriptio etſi ab auctore ipſo non eſt profecta, non omni tamen ex parte eſt rejicienda. brevior et verior hæc fortaſſe fuerit; ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ſeu ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΡΙΣΙΣ. Sylburgius.

CAP. I.

Ετι. in cod. Mſ. Pomp. Am. non ετι legitur; ſed poſterioribus duabus literis atramento exaratis, in vacuo ſpatio viridi pigmento præſcriptum eſt, ο. quaſi libellus hic non à Dionyſio conſcriptus ſit, ſed ex ejuſdem plenioribus comment. excerptus. nam in εκλογαις atque επιλομαις abbreviatores uſurpaſſe particulam ὁτι (ſub. φησιν ὁ συγγραφευς) ſatis manifeſtum eſt è Cteſiæ, Agatharcidæ, aliorumque excerptis. ſequentia tamen præfationis verba diverſum videntur arguere; ubi ſc. ſcriptor non in tertia, ſed in prima et ſecunda perſona loquitur. nec veri abſimile eſt, Dionyſium in hoc ultimo Τεχνης capite, quod eſt Περι λογων εξετασεως, cum bonorum

ſcriptorum magna fuerit multitudo (ut infra teſtatur in Comm. Procem. § 4.) curſim ac breviter hîc attingere voluiſſe, quæ alioqui copioſe ac plane diſſeri potuiſſent. niſi forte aliquis hoc velit eſſe fragmentum eorum librorum, quos de Imitatione ſe ſcripſiſſe dicit, Ep. ad Cn. Pomp. § 3. verum hac de re aliorum eſto judicium. S.

τῶν παλαιῶν. in cod. Mſ. ἀρχαίων, ut alibi loqui amat. S.

γινωσκοῦλες in eodem minus recte. S.

εἰκόνων etiam h. Amaſæi Mſ. ſed haud ſcio an convenientius ſit ἐκγόνων, prolis. S. et quidem recte, ſi quid mutandum cenſeas. ſin vero vulg. lectionem retinere malueris, locus fortaſſe hoc modo intelligendus: Deinde cum ea congreſſus, eam pulchritudinem (in prole ſc.) feliciter obtinuit, quam habuerunt figuræ, ea de cauſa, uxori ob oculos poſitæ.

μιμήσεων malet f. aliquis μιμήσεως contra ſcripti et preſſi cod. conſenſum. S. verum inq. Rutgerſius Var. Lect. L. 2. 10. puſillum mendum deformavit elegantiſſimum locum. ſcribend. ideo, ἐτῶ καὶ λογῶν μιμήσει, ὧν ὁμοιοῦλης τικτεῖλαι &c. Similiter in oratione facienda, cujus ſimilitudo tum demum paritur, ſi quis aliquid imitari ſtuduerit, quod in unoquoque præſtantiſſimum eſſe videtur.—ſed, mea ſententia, locus ſimplicior multo, et per ſe clarus ſatis erit ſi vocem corruptam μιμήσεων penitus deleas, gloſſam utpote verbi ζήλωσῃ, margini primò adſcriptam, in textum deinde incuria receptam. vid. Lex. voce ζήλω.

Ζεῦξις. v. Cic. procem. ad lib. III. de Inventione.

σωνεθεικεν in Mſ. contra regulam. mox πολυμαθίας in Mſ. ſicut ὀψιμαθία legitur Ariſt. A. R. § 10. S.

ἐκλογίας vulg. quod vereor ne ſit inſolentius. S.

CAP. II. Titulum inſerui. Hudſ.

SECT. 3. τε συηθες της εξαλλαγης. § 3. De iis quæ Thucyd. propria, ἡ εξαλλαγη της συηθες χρησεως, A communi loquendi genere diſcrimen.

§ 7. τη μεγαλοπρεπειᾳ Amas. Mſ. ambigue. S.

§ 8. idem habet και τας σαφηνειας, minus convenienter. et mox ϛῃ διαλεκτῳ, corrupte. S.

ηθ῀ abeſt ab eodem. ibid. mox. f. inverſo verborum ordine legendum, πολιτικω αν ευροι ῥητορειαν. S.

§ 10. ηρεσεν. F. rectius ἡρμοσε, aptavit, accommodavit. S.—fortaſſe locus hoc modo legendus, leviſſima correctione, Ευριπιδῃ, vel potius more Attico Ευριπιδῳ—ηρεσεν· quæ conſtructio magis convenire videtur cum ſeq. ὁθεν το πρεπον αυτον—διεφυγε.

γενικα. F. γενναια malet aliquis pro γενικα. ſed vocabulum hoc ſic etiam § 16. Jud. de Iſæ. uſurpatum. S.

μιμεισθαι, (ſub. χρη) ex certiſſima Sylb. conjectura; quod patet ex ſequentibus. vulg. μιμεισθαι τας &c.

CAP. III. Titula abeſt à Mſ. S.

SECT. 1. πρακτικον id. h. ut paulo ante. S.

§ 2. εκλεκτικ῀ rectius cum Sylb. quam vulg. ελεγκτικ῀, ut patet ex §§ 15. 16. Ep. ad Cn. Pomp. ubi hæc plenius tractantur.

ευχαρις, και πλειων εκεινε, Mſ. ſed verius f. ε μειον εκεινε. S. vide §§ ſupra citatas, ubi hæc ſcripta, και συντιθησιν αυτα ηδεως πανυ και κεχαρισμενως, ϰχ ἡττον Ηροδοτε. p. 185.

pro πραγμα῀ in Mſ. eſt ſpatium vacuum. S.

Φιλις῀ δε μιμητης εϛι Θ. Ο Φιλις῀ (inq. Theon) τον Αττικον ὁλον πολεμον εν τοις Σικελικοις εκ τε Θεκυδιδε μετενηνοχε: unde intelligimus (ut obſervavit cl. Schefferus) quid voluerit Tullius, quando Philiſtum in Ep. ad Quintum fratrem Puſillum Thucydidem appellat. Hudſ.

αλλων

αλλων. id. h. δηλων, ſed convenientius δηλον. § 17. p. 186. Ep. ad Cn. Pomp. ταπεινον eſt pro eodem. S.

§ 3. in Mſ. male Θεοπεμπ bis.—μεῖα δε. Mſ. omit. δε. S.

μικρον pro vulg. μικρον certiſſime cum Sylb. legendum: Hoc minus huc quadrare indicant ſequentia; Illud ſatis firmant cum ſequentia, tum quæ leguntur circa fin. § 18. Epiſt. ſupra citatæ. διαλλατ̃ει δε (Θεοπομπος) της Ισοκρατ̃ειας καῖα την μικροτητα &c.

πολλη τις. edit. Steph. της. Amas. lib. ut nos, τις. ſed talis quæpiam hujus membri lectio requiritur; πονηρα δε ἡ πολλη της των φωνηεντ̃ων συγκρασεως ευλαβεια: ut Cicero quoque alicubi Theopompum à quibuſdam acriter reprehenſum ſcribit, quod vocalium conjunctionem tantopere fugerit. idemque in Ep. ad Cn. Pomp. repetit etiam ipſe Dionyſius. S.— circa fin. ſc. § ult. ει δ' ὑπερειδεν κ. τ. λ. ita hac de re in Genere ſcribit Hermogenes περι Ιδεων. L. 1. συνθηκη δε καθαρα, πρωτον μεν ἡ ἁπλη, και μηδεν περι συγκρασεως των φωνηεντ̃ων μικρολογουμενη. επιμελες γαρ τ̃ι̃ογε, και λογε κεκαλλωπισμενε μαλλον, η ἁπλε τε και καθαρε.

διημαρ̃τε δε και ὁ μαλιστα ενδ̃ο πρακτικης, καῖα τας των &c. vulg. quæ nihili ſunt. Mſ. Amaſ. h. εν ταις πρακτικαις. veram ſe lectionem eruiſſe cenſet Sylb. v. g. διημαρ̃τε δε και εν τοις πραγματ̃ικοις (ſeu εν τῳ πραγματ̃ικῳ τυπῳ) και μαλιστα καῖα τας &c. quæ quidem haud veri abſimilis eſt. in re tamen dubia ipſum Dion. ſequi ducem maluimus ita ſcribentem circa fin. § ult. Ep. ad Cn. Pomp. εστι δε ἁ και καῖα τον πραγματ̃ικον τοπον ἁμαρ̃τανει, και μαλιστα καῖα τας παραβολας. notum eſt Dion. moris eſſe eadem de re ſcribenti, iiſdem et verbis et ſcriptura uti.

CAP. 4. pro Περι &c. Mſ. h. Χαρακ̃ηρ των φιλοσοφων, non abſurde. S.

CAP.

CAP. V. Tit. ab eodem abeſt. minus recte. S.

Sect. 1. ἀτος. mallet f. aliquis συνθομος, quod ea dicendi virtus in Lyſia præ cæteris commendetur in Jud. de Lyſia. S. των Ατθικισμων ευχαρις, vel ratione copiæ dictum eſt, vel per ellipſin cauſalis ἑνεκα. S.

διηγησεσιν veram eſſe lect. non δικασεσι, ut in Mſ. ſatis declarant quæ § 18. Jud. de L. εν δε τῳ διηγεισθαι &c. tractantur fuſius. S.

πραγματων. id. h. προσωπων, nimis anguſte. S.

§ 2. ὁ δε Ισοκρατικος et § 4. Δημοσθενικος, ſub. λογος. S.

§ 3. διηρμενος. Steph.—vulg. διηρημενος.—facile aſſentior St. qui legit διηρμενος ut apud Hermog. eſt σεμνος και διηρμενος προς οἰκον. S.—Locus exſtat L. 2. c. 11. περι Ἰδεων. init. § de Critia.

§ 5. Δημοσθενης. Mſ. h. Δημοσθενικα. S.

§ 6. κατασκευη. Amaſ. liber παρασκευη. S.

της . . . . . πανουργια πανλας. lacunam quæ in Mſ. eſt D. Hœſchelius expleri poſſe putat vocabulo ταξεως: nam ὑποκρισεως πανουργιαν hîc locum non habere, cum Plutarch. è veteribus tradat, hunc oratorem ανευ ὑποκρισεως δημηγορησαι. in Jud. de Dinarcho § 5. Hyperidem ταις τε οικονομιαις ακριβεστερον, και ταις κατασκευαις γενναιοτερον ειναι των Λυσιακων affirmat Dion. H. eidemque § 7. inter cæteras virtutes tribuit των πραγματων το ευκαιρον. ac cum Demoſth. cæteros omnes dicendi virtutibus ſuperarit, tamen κατα το ελλειπες της οικονομιας eum à nonnullis αγροικον dictum fuiſſe ſcribit Jud. de. Din. § 8. ut hac in parte Hyperidem præferre videatur non tantum Lyſiæ ſed ipſi etiam Demoſtheni. Sylb.—hiatum unius vocis vocabulo ειρωνειας explendum cenſeo. Tollius ad Longinum p. 186.—mihi vero cum antecedentia perpendenti, tum ea præcipue quæ ſcribit ipſe Dionyſius § 5. Jud. de Dinarcho: τοδ' Υπερειδε, ταις τε οικονομιαις ακριβεσατε, και ταις κατασκευαις γενναιοτερε πως

ουτος

ουΐ@· των Λεσιακων—proculdubio lacuna hoc modo ſupplenda videtur: τη δε της Οικονομιας παναργια παντας. fallitur etiam, ni ipſe fallor, Sylburgius, dicens Demoſthenem à nonnullis αγροικον dictum fuiſſe. Ipſe erat Dinarchus cui hoc nomen inditum, ὁ αγροικος Δημοσθενης *(le Bourgeois Demoſthené)* vid. Jud. de Dinarcho § 8. p. 184. ed. Hudſ. Huic noſtræ conjecturæ fidem facit, quod Dinarchus non ſolum αγροικ@· appellatus fuerit ſed et κριθιν@· Δ. Hermog. περι Ιδεων, L. 2. ſectionem totam (lectu quidem digniſſimam) exſcribam. Ο δε Δειναρχ@· πολιΐικ@· ων, ὡς οἱα σαφης, και αληθης, και πιθαν@·, πολυ το σφοδρον εχει, και το τραχυ καΐα τε την εννοιαν, και την μεθοδον. καΐα δε αυΐω τΐω λεξιν ήτΐον εϛι σφοδρ@·· καΐα μενΐοι τα περι την λεξιν, οἱον σχημαΐα, κωλα, συνθηκας, αναπαυσεις, ῥυθμους, και παν σφοδρος τε και τραχυς εϛι. διο και ήτΐον επιμελης ὁ λογος αυΐῳ, γοργος μενΐοι, και δεινος ε μεΐριως. μαλλον δε ειναι δοκει, η ϛι δειν@·, δια το της τοιαυΐης μεΐεχειν δεινοτη@· μαλλον. καθολε τε ὁ ανηρ εμφαινομενον εχει πολυ το Δημοσθενικον, δια το τραχυ, και γοργον, και σφοδρον. ὡϛ' ηδη τινες, και προσπαιζονΐες, αυΐον εκ αχαρΐίως Κριθινον Δημοσθενην ειρηκασι. Hordeaceum Demoſthenem. colorem quidem habuit panis Demoſthenici, ſed colorem tantum; veram ejus naturam, atque vim nutriendi atque etiam ſuavitate afficiendi non habuit.

εμπεφυκε malit Hœſch.

poſt τας εφοδους, ut idem monuit Hœſch. deſideratur relativum αἱς vel ὁτε adverbium. vocem priorem, uncis tamen incluſam, in textum recepi.

§ 7. κεχαρισμενοι Amaſ. lib. h. minus apte. S.

επειλημμεν@·. poſt hanc vocem videtur deeſſe εκα-ϛ@· ut Steph. quoque adnotavit. mox ὡς επεδεδειχθαι in Amaſ. l. S.

αἱρεμενην. lectio mendoſa. αἱρεμενοις vel αἱρεμενας conj. Sylb. idem ex Amaſ. L. addidit μηΐε λελησοτως τ. ω. π. περιμενειν.

καθ' αὐΐα reciproce malet Hœſch. NOTÆ

NOTÆ
AD
PROOEMIUM.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ &c. in ed. Sylb. Ex των Διονυσιυ τε Αλικαρνασεως περι των αρχαιων Ρητορων προς Αμμαιον υπομνηματισμων ταυτα ευρισκεται. Hudſ.

Sect. 1. p. 41. Πολλω—proœmium hoc in prima editione omiſſum, Steph. in ſecunda adjecit ex Italicis Bibliothecis. S.

πεποιημενοις in cod. Reg. n. 3461. Hudſ.

προπηλακιζομενη. vid. Lex. h. v. ειρηται δε απο τε πηλου επιχριεσθαι τα προσωπα των αλιμιαν και ὑδριν καλαψηφιζομενων, ὡς αρτιως ασθολῳ χρειτσι. Suid.

αναιδειᾳ θεατρικῃ i. e. δι' αναιδειαν θεατρικην, rectius quam vulg. caſu recto, ανἀιδεια θεατρικη. S.

p. 42. διηγαστεν ut recte conjecit cl. Hudſ. eodem ſc. tempore quo mox ανηρτησατο. vulg. διηγεν, errore puto exſcribentis. Reg. habet εις ἑαυτον ανηρτησατο.

ατοπον. ita, una tantum litera mutata, cum Sylb. legendum pro vulg. ατομον, quae vox minime loco convenit.

Φρυγια &c. quale fuit dicendi genus apud Caras &c. docet Cicero in Oratore §§ 8. 18.

§ 2. p. 43. φυσικης περιοδε. hæc ſecundum doctrinam Platonicam dicta. vide Cic. Somn. Scipionis.

παραλαβειν cum Reg. vulg. απολαβειν. mox δι' αμαθιας in Reg.

F. legendum τες τοιτους λογες, non enim omnes, ſine diſcrimine, intelligit ſed τες φορτικες και ψυχρες και αναισθητες λογες.—mox Reg. h. την απ' αυτων σπυδην.

§ 3. p. 44. κοσμεμενοι in Reg. ſed in marg. κοσμεμενον. Hudſ.

§ 4. p. 45. κοινλω. F. una tantum litera mutata, legendum καινλω. dicit enim ωαυλα—ἀ κἀν ὁ τυχων ειπειν δυναιτο, αφησω. et mox, κδε ωε μα Δια κοινα—ſed vide Lex. v. κοινλω και φ.

και ἀ θεωρημαῖα αναγκ. ex Sylb. conj. vulg. και θεωρημαῖα και αναγκαια. mox pro κδε ωε Hœſchelius non abſurde legendum putat, κδειπω, Nondum.

NOTÆ

NOTÆ
AD
JUDICIUM DE LYSIA.

IN cod. Reg. 1. Λυσιε βιος παρα Πλεϊαρχε. ἑτεροι δε λεγεσιν, ὁτι παρα Διονυσιε τε Αλικαρνασεως. atque in cod. Reg. 2. Λυσιε βιος παρα Πλαταρχε. ἑτεροι δε ανϊλεγεσιν ὁτι εγραφη παρα Διονυσιε του Αλικαρνασεως. verum hoc de Lyſia judicium non Plutarcho (cujus etiam vita exſtat in X. oratorum vitis) ſed Dion. Hal. adſcribi debere conſtat ex præcedentibus. Hudſ.

SECT. 1. p. 46. ὁ Κεφαλε. apud Plutarc. et Photium, ὁ Κεφαλε τε Λυσανιε τε Κεφαλε. Id.

Λυσιας, Κεφαλε, Συρακεσιος, ῥητωρ, μαθητης Τισιε και Νικιε, εἰς των μετα Δημοσθενες δεκα ῥητορων. ετελευτη δ' εν Αθηναις, μετοικησαντος τε Κεφαλε εκειϑε. γεγονως δε ετων ιέ, ες Θουριους ᾠχετο συν αδελφοις δυο, κοινωνησων της αποικιας. εἰτα εκπεσων εκειϑεν επ' Ατϊκισμῳ, επανηλθεν ες Αθηνας, ασων ετος μζ'. * λογοι δε αυτε λεγονται ειναι γνησιοι, ὑπερ τες † τ', και ἑτεροι προς τελοις αμφιδοξουμενοι. τῳ δε καθαρῳ της φρασεως ηδενα εσχε μιμητην, πλην Ισοκρατης. εγραψε δε και τεχνας ῥητορικας, και δημηγοριας· εγκωμια τε, και επιταφιους· και επιστολας ζ'. μιαν μεν πρατμαϊκικῳ· τας δε λοιπας, ερωτικας· ων αι πεντε προς Μειρακια. Suid. * vid. Meurſium in Bibliotheca Attica. †. f. σ'. vid. Plut. in vita ejus, et Photium in Bibliotheca.

συνεπληδευθη, Reg. 2.

και μεχρι. Cant. Quamplurimas et variantes lect. et notas viris doctiſſimis J. TAYLOR. et Jer. MARK-

LAND. acceptas refero; compendioſe quidem has, ex celeberrima Illíus, Oratíonum, quæ ſuperſunt Lyſianarum, excerptas editione:

σων αδελφοις. ita ſupra Suid.—συν τω πρεσβυταλω αδελφω Πολεμαρχω apud Plut. et Phot. Hudſ.

p. 47. εγκληθεισι pro vulg. εκλυθεισι repoſuerat etiam Xylander in ſuo cod. et Wolfius, nec aliter in Reg. 2. Id.

τας διατριβας. τας agnoſc. Reg. 1. 2. et Cant. vulg. omit.

Αθηνησι. in Regg. εν Αθηνησι. Αθηνησι, κε εν Αθηναις. Thom. M.—in iiſd. γενομενων.

§ 2. p. 48. της αρχαιας. dialectus Attica à veteribus Grammaticis diſtinguitur in Veterem et Novam. Vetere uſi ſunt Thucydides, (addit Noſter Platonem) Tragici, et nonnulli Priſcæ comœdiæ Poëtæ. his ſucceſſerunt Mediæ comœdiæ Poëtæ, quibus propria vocabula multis in locis recenſet Pollux. hi aliquando Μεσοι dicti ſunt. Nova dialecto Attica ſcripſere Plato, Xenophon, Oratores, Menander, aliique Comici, quique Atticos imitando expreſſerunt recentiores Sophiſtæ. vid. doctiſſ. PIERSONI Præfat. ad Mœridis Lex. A. D. 1759.

ὡς εϛι τεκμηριον τοις. Regg. et Cant. τεκμηραθαι.—F. ἧς εϛι τεκμηριον εν τοις τε Ανδοκιδε λογοις &c.

κυριωτατον ex conj. Sylb. rectius quam vulg. κυριωτερον.

ζηλε και μιμησεως in Regg. atque ita Dion. H. § 27. De Thucyd. Hiſt. αξια ζηλε και μιμησεως εφανη. vulg. male omit. και.

γραφειν η λεγειν. vulg. η και λεγειν—ſed και deeſt in codd. Mſſ. Hudſ. et in Cant. TAYL.

§ 3. p. 48. poſt ελατω ταυτης deſideratur αποφαινομαι, vel ſimile quidpiam, ut v. 1. § ſeq. S.—verbum ευρισκω quod præceſſit repetend. vult cl. MARKL.—και εδεν ελατω. TAYL.

p. 49. ἁπλομεν&. F. ἁπλομενοις ſc. ονομασι, MARKL. προσειναι. cl. TAYL. vult προσθειναι.

τοις λογοις ex conj. Sylb. vulg. τοις ὁλοις, quod nihil eſt.

τον ιδιωτ̃ικ. in Regg. et Cant. τον omit. vulg.—Wolf. malit τ̃ω ιδιωτ̃ικω, ut in ſeq. comm. την ποιητ̃ικην. poteſt tamen et ιδιωτ̃ην retineri, ſub. ſubſtant. λογον. S.—receptam lect. firmant quæ leguntur §§ 4. 13. ἡ της συνθεσεως των ονοματ̃ων ἡδονη μιμημενη τον ιδιωτ̃ικ. hanc lect. calculo ſuo probat et MARKL. alteroque firmat exemplo ex Dion. H. τον δε κοσμον ουκ εν τῳ διαλλατ̃ειν τον ιδιωτ̃ην. fin. § 4.

μεταβολαις. convenientius legemus μεταφοραις, quia ſc. mox ſubjungit ταις αλλαις τροπικαις ιδεαις. Hudſ. —ita convenientius cum Hudſ. et Cant. TAYL.

διθυραμβων τινων. Cant.

συνθεσιαςων in Regg. quo modo etiam legendum eſſe monuerat Sylb.—vulg. συνθεσιαςικων.

Λικυμνιον in Regg. quod placuit etiam Sylb. Hudſ.—vulg. Λικυμνον. in ep. ad Ammæum ſecunda § 2. et de Thucyd. hiſt. § 24. οἱ περι Πωλον και Λικυμνιον· et de Adm. vi dicendi in Dem. § 26. ὁ Λικυμνιος.

Πωλον. vid. Meurſ. comm. in Apollonium Dyſcolon c. 1. Hudſ.

παλαιοτ̃ερον ει̃ναι legend. puto, quod loquendi genus in A. R. obſervatum aliquoties. S. αυτι τινι. Cant.

p. 50. περι γαρ δη ex conj. Sylb. vulg. δε, quam particulam, veluti otioſam, in Oratorum volumine, ſuſtulit Steph.

ερωτ̃ικων legend. opinor ut § 1. mox—παιδειας quoſdam legere annotat St. quæ lect. parum videtur conſentanea. S.

και επει ποιητ̃ης κρατ̃ιςτ& λογων. ſi codd. addicerent, libenter legerim, και ἐτι μειζων ποιητ̃ης κ. λ. MARKL. quem vide.

cum

cum ἐυρηκως ſubaud. verbum ſubſtant. ἐσι, vel legend. ἐυρηκεν. S.

επασκησας. επαγγμασας, Cant. non longe à vero. hinc et ex chronologia legend. vult cl. TAYL. των πρεσβύτερων νεοις επακμασας Ισοκρατης. ejus notam ad Lyſiam omnino conſule.

§ 4. p. 51. ἡ μαλιςα.—Steph. ἡ μαλιςα η ουδενος ἡττον.—cl. vero TAYL. hunc loc. hoc modo reſtituit: ὡςε τὶω σαφηνειαν αὐτὴ ζηλων αξιον, και μην τογε βραχεως εκφερειν τα νοημαῖα μεῖά τε σαφως· χαλεπε τε πραῖμαῖ& οὐῖος φυσει τε συναγαῖειν αμφω ταὐτα· (perſpicuitatem ſc. et brevitatem) και κερασαι μεῖριως· ἡ μαλιςα η ὐδενος ἡττον των αλλων αποδεικνυῖαι Λυσιας χρωμεν&. cl. vero MARKL. hoc modo: και μην το γε εκφερειν τα νοημαῖα μεῖα τε σαφες, (χαλεπε τε πραγμαῖ& οὐῖ& φυσει, τε συναγαῖειν αμφω ταὐῖα, και κερασαι μεῖριως) μαλιςα, η ὐδεν& ἡττον των αλλων, αποδεικνυῖαι Λυσιας χρωμεν&.

μεῖα τε σαφες. σαφως in Cant. quod etiam præfert cl. TAYL.

ακυρολογιας. ejuſdem not. vid. ad Lyſiæ edit.

ριμησαθαι, Cant.

§ 5. p. 52. εκ των χρ. id.—ποιειν. Reg. 2: ὁὐῖως (quod etiam maluit S.) in Reg. 2. vulg. ἑτος. in Reg. 1. ἱκανως.

§ 6. p. 53. ὑπεριβαλλεῖο, Reg. 2. mox Id. rectius ὡς εμοιγε quam vulg. ὡς εμοι.

§ 7. p. 53. εναργειαν. ενεργειαν, vulg.—opinor veriorem eſſe lectionem εναργειαν, Evidentiam, ut in A. R. § 7. το γαρ αγοραιον—ὡτε την φαντασιαν εναργη παρεχεῖαι. ſic Comp. V. § 20. εν τοις ῥυθμοις ἑτω φιλοτεχνησαι (Homerum ſc.) ὡςε μηδεν ἡμιν διαφερειν γιγνομενα τα πραγμαῖα, η λεγομενα ὁραν. infra Iſoc. § 2. Iſocrateam elocutionem το σαφες και εναργες τῃ Λυσιακῃ παραπλησιον εχειν tradit; et ibid. § 11. της σαφηνειας και της εναργειας αμφοῖερως κραῖειν pronuntiat. Iſæo quoque perinde ac Lyſiæ ab eodem tribuitur λεξις σαφης και εναρ-

γης

γης και συνθομ@. Iſæ. § 3. itidemque Herodoto et Thucydidi in Ep. ad. Cn. Pomp. § 3. Wolf. quoque εναργειαν legiſſe monuit Hœſchelius. S. vid. cl. TAYLOR. not. ad locum, ed. Lyſiæ 4to.

εκ της των παρακολεθεντων. exprimit Dion. Long. de Subl. § 10. per εκ των παρεπομενων: et in eadem § eodem verbo, quo Noſter, utitur, εκλαμβανει των παρακολεθεντων τα χαλεπωταλα.

ὁ δη. Regg. in iiſdem mox ὑπολημψεως—ὁρων.

επιζητησει κ. τ. λ. Ald. et Steph. in Oratorum volumine conjunctim habent εισαθειη. ſed id quoque corruptum et depravatum eſt: nec ſatis conveniens lectio eſſe videtur, αιτησαι εις αθρειν. Syl.—αυτης αει παθειν in marg. cod. Bodl. Hudſ.—deſperatiſſimum hunc locum, vix una litera mutata, ita refingo. —προσωποις ὁμιλειν· επιζητησειν τε ειθεν εικος, τους μεν ανδρασι, τους δε παθειν ιδη, τους δε διανοηθηναι, τους δε ειπειν, "Qui Lyſiæ orationes attente conſideraverit, non adeo lævus aut moroſus aut hebes erit, ut non ea quæ narrantur tanquam facta coram cernere, et inter eas quas induxerit orator perſonas, tanquam præſentes, verſari ſe putet: neque probabile eſt eum amplius aliquid requiſiturum, ſi videat hos quidem agere, illos vero pati; hos vero cogitare, illos autem eloqui." magnum vero hoc oratoris noſtri elogium. opponuntur δρασαι et παθειν, quemadmodum διανοηθηναι et ειπειν. MARKLAND.

F. ſcripſit Auctor, επιζητησειν τε ειθεν εικος, τους μεν ανδρας αυτους ει τιθειη τους δε διανοηθηναι, τους δε ειπειν. Nihilque ultra deſideraturum eum credibile eſt, ſi ipſos quidem homines ſupponeret aut apud ſe meditari, aut animi ſenſa proloqui.

§ 8. p. 54. ὑπο πολλων. των πολλων vulg. ſed των (quod rectius abeſt) non agnoſcunt Mſſ. mox ειδεν —προσωπον ex conj. Sylb. pro vulg. ειδε.

τριτον, pro τριτης h. Regg.—ſed in Iſæo ad f. § ult.

και

και τριλε λεγων Αισχινε. et ſic alibi, quæ quidem ſtructura elegantior multo.

και ξενον και το &c. in cod. Mſſ. et Cant.—και ξενον omit. vulg. noſtram lectionem firmant quæ leguntur § 15. de adm. vi dicend. in Dem. το γαρ ακριβες και περιτλον και ξενον. hunc vero locum hoc modo citat Steph. v. επιληδευσις: ὁ γαρ ογκῳ και το εξ επιτηδευσεως, ἁπαν ανηθοποιητον i. e. Bud. interpr. Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur.

p. 55. γαρ αποιητος. γαρ πως τις, Reg. 2. Hudſ.

ἁρμονιας. l. ἑρμηνειας cum χ. Hermog. p. 379. qui totum hunc locum citat. TAYLOR ad Lyſ.

πασι μεν. ult. vocem omitt. Mſſ. Hudſ.—mox Cant. habet εγκεισαι.

καλασκευασεσθαι, in Reg. 1. hunc locum ſic legit χ. Herm. p. 411. ποιητικαι γαρ αυτε το αποιητον, και ε λελυσαι το λελυμενον· και το μη δοκειν δεινως καλασκευασθαι (corr. καλεσκευασθαι) δεινως εχει. alibi ſc. p. 379. και εν αυτῳ το μη δοκειν—το δεινον εχει. hucuſque in editis Dionyſii, τῳ μη δοκειν. TAYL.

§ 9. p. 55. προς ταυτα—ἡρμοσμενη. ταυτα omit. Regg. pro ἡρμοσμενη, vel ἡρμοσμενον vel ἡρμοσαι legendum cenſet Sylb. cl. vero MARKL. mavult ἡρμοσμενον αν ειη. at ſubaud. καλα ante το πρεπον quid vetat quo minus vulgatam retineas?—mox των προσωπων habet Cant.

p. 56. λεπτεον δη rectius cum codd. Mſſ. quam vulg. δε.—legend. cenſet Wolf. λεπτεον ειν, quod eodem redit, ſed à vulg. nimis recedit.

ταξεως. cum hîc de Diſpoſitione orationis nihil agatur, legend. vult λεξεως cl. TAYL. et quidem rectiſſime, ut patet ex §§ proxime ſeqq. et præſertim ex § 15. h. Iud. ubi dicit την δε ταξιν—μη απο τυδε τε ανδρος, αλλα παρ' ἑτερων.

§ 10. p. 56. pro γαρ F. γεν. TAYL.

πιθανη,

πιθανη, και πολυ. ita Regg. recte; ſequitur enim, πασιων ῥητορων αυτον ειναι πιθανωτατον· ὡστε και ταυτην την αρετην—vulg. πιθανη, και πειστικη, και πολυ.

επιφαινεσα cum Regg. et Cant. ὑποφαινεσα, vulg.

κοινοταλην ſuſpectum eſt. nec an verum ſit δεινοταλην aſſeverare auſim. S. fort. κυριωταλην. MARKL.

και μονην η μαλιστα edidi. vulg. vitioſe και μονην την μαλιστα. Sylburgius conjecit και μονην και μ. vel την μονην και μαλιστα. cl. vero MARKL. (cujus notam conſule ad Lyſiam ed. TAYLOR.) και μονην (και η μονην), η μαλιστα (vel η την μαλιστα) των αλλων πν &c.

p. 57. ητις πασιν &c. corrupte. exiſtimabit fortaſſe aliquis, inq. Sylb. pro ητις reponendum ηδυτης: ſed verior eſſe videtur hæc lectio, ηδε η αρετη, η πασιν επανθεσα.—hunc locum hoc modo legerem et diſtinguerem, τις δε εστιν ηδε η αρετη; η γε πασιν επανθεσα τοις ονομασι χαρις. quænam vero eſt hæc virtus? Gratia ſcilicet illa quæ &c. η χαρις enim erat ipſiſſima virtus, et certiſſimus Lyſianæ dictionis character, ut patet ex §§ ſeqq. germanam prorſus orationis ſtructuram videre eſt ſupra § 6. τις δε εστιν ην φημι αρετην; η συχρεφεσα τα νοηματα και σρογλυτως εκφερεσα λεξις.

conjicio, inq. cl. MARKL. Dion. ſic ſcripſiſſe, και τις αυτη η δυναμις; χαρις, πραγμα π. κ. λ. et pro θαυμασιωτερον vult θαυμασιωταλον.

αριστον. monet locus ut reponamus ῥᾳστον. TAYLOR. MARKLAND.

εστιν οφθηναι. priorem vocem om. codd. Mſſ. Hudſ.

ιδιωτη τε και, rectius copulative ut in quibuſd. codd. quam vulg. ιδιωτη τε η. S.

λογῳ rectius eſſe quam vulg. λοτον ſatis declarant ſeqq. atque ita quoque legit Wolf. S.

§ 11. p. 57. pro αξιοιη in codd. Mſſ. αξιοι η: et mox pro φθανοι, φθανη. Hudſ. pro μελισμα, μελων, Cant. TAYL. cujus not. vide.

ἐργῳ τε και πραγμαῖ☞. ſcribend. cum cl. MARKL. λογῳ τ. κ. π. nam ἐργῳ et πραγμαῖ☞ eadem. ſic infra, ἀχθομεν☞ λογοις και ἐργοις.

p. 58. διηχημασι. perperam vulg. διηγημασι.—opinabar legend. eſſe διαζημασι. ſed facile aſſentior P. Vict. qui, V. L. l. 13. c. 6. locum hunc citans, unius literæ mutatione legit, διηχημασι, Diſſonantiis. S.

και τις ἡ παρ' αὐλῳ (ut Noſter centies ſcribit) cum eodem P. V. legend. vulg. τις ὑπ' αὐλῳ.—επ' αὐλῳ, In eo, leg. putabat Sylburg.

χαρακληρικωλαλλω Ald. et Steph. in Oratorum volumine habent: itidemque § 13. noſtra vero lect. firmatur ex D. H. lib. de Comp. verb. § 22. circa finem. S.

ψηφων. F. ψηφον. Hudſ. ſed vulgata longe elegantior.

αλογον αισθησιν. hujus ſenſûs quid ſit officium docet Noſter fin. § 24. de Adm. vi dic. in Demoſth. ταις γαρ αλογοις αισθησεσιν ἁπαντα τα οχληρα και ἡδεα κρινεῖαι, και ηθεν δει ταυταις * * * παραμυθιας.

p. 59. λεξεως. ita omnino legend. TAYL.—editi ἑξεως.

τεκμηριῳ γεν κ. τ. λ. cl. MARKL. hoc modo hæc et diſtinguenda et refingenda cenſet: τεκμηριῳ γεν εκ αλλῳ τινι κρειττονι χρωμενος η τῳ καθ' ἡδονην ἑρμηνευεσθαι τα ὑπο τινι λεγομενα, πολλης ηδη των αναφερομενων εις αὐτον λογων,—ὁτι την χαριν ε προσβαλλεσι (L. προβ.) την Λυσιακην,—ὑποπτευσας τε και βασανισας, ἑυρον εκ ονας Λυσιε.

§ 12. p. 59. προβαλλεσι legendum. vulg. mendoſe προσβαλλεσι.

εκεινης ferri poteſt ut infra § 14. της λεξεως εκεινης το γραμμα. ſi quis tamen malit εκεινε, ſc. τε Λυσιε, per me licet. S.—ſed nihil opus; nam εκεινη λεξις, εκεινη ψυχη, eſt, ἡ Λυσιε λεξις, ἡ Λ. ψυχη. ſic Iſoc. § 4. ουδεν εκεινης λειπομενη, eſt, της Λυσιε ἑυρησεως. ſic alibi centies.

ειρηθαι

ειρηθαι ſuſpectum habet cl. MARKL. additque an ειργαθαι (vel εξειργαθαι) περιτλως;

επιφαινειν. Steph. in Orat. vol. legit επεμφαινειν, et quidam codd. ὑπεμφαινειν: ad fin. § h. legitur εμφαινει ῥητορικλω αλχινοιαν. noſtrum επιφαινειν reperitur § prox. το φοβερον επιφαινεσα. S.—malim ὑπεκφαινειν. Hudſ.—habes etiam § 11. Jud. de Din. καθ' ὁτος ὁ λοσ&c. εμφαινει τον Διναρχε χαρακληρα.

εγενέλο μοι καλαφ. Reg. 2. μεν pro μοι in vulg. quam vero vocem omit. Reg. 1. μοι legend. annotarunt Steph. et Sylb.

p. 60. και το περι της εικον&c. &c. audi conjecturam cl. MARKL. και πως ὁ περι της εικον&c. ειη αν τουδε, ετεσιν ἑπλα προλερον της γραφης τελευτηκοσ&c. Λυσιου, προ τε συντελαχθαι τλον τον αγωνα (f. λογον) Ιφικρατει; Atqui quomodo Lyſiæ eſſe poteſt oratio de Imagine, cum Lyſias mortuus eſſet ſeptem annis ante delationem (v. ſcriptionem) antequam hæc actio intenderetur (v. oratio componeretur) Iphicrati? fieri quidem poteſt ut pro τουλον τον αλωνα Noſter ſcripſerit ταυτλω την εικονα, ita ut vox συνλαξαι in aliam quampiam mutari debeat, ad hunc ſenſum, Antequam hæc imago Iphicrati decreta fuerat.

συνλαξαθαι cum Cant. quæ lectio unice vera inq. cl. TAYL. συνλαξαι, vulg.

Ελπινικλω. juxta alios et ipſum D. H. in Dinarcho Archon poſt Agathoclem Olymp. CVI. 1. fuit Ελπινης, atque ita in hoc loco Cant. TAYL.

ὁτου μεν ουν, i. e. τινος, Cujus, ex certiſſima Sylb. conjectura. vulg. ὁτι μεν ουν, quæ lectio rationibus à Noſtro allatis omnino contradicit.

p. 61. ειναι αυλας. lego inq. cl. MARKL. αυλα, Conjicio autem eas eſſe ipſius Iphicratis. ſic infra αυτου Λυσιου παραδειγμαλα.

§ 13. p. 61. poſt κρατιςον ες deeſſe videtur αν. et pro εργων f. legend. αρετων. MARKL.—επιγενομενου, ita

circa fin. § 1. atque ita mavult Stephanus in ed. vulg. et Ald. επιγινομενων. S.

αψυχον Regg. quam lect. firmant quæ ſeq. § 8. παρα τω ῥητορι τουτω προσωπον ουτε ανηθοποιητον ουτε αψυχον. et in Dinarcho § 7. το μηδεν αψυχον ειναι των λεγομενων. vulg. habet ατοπον.

p. 62. ἡ πιθανότης, και ἡ χαρις.—ἡ πιθανότης και το πιστικον, και ἡ χαρις. Cant.

ὁ μιλα παντων in codd. Mſſ. Hudſ.

χαριεντισασθαι δυναται. non abſurde repoſueris δυνατη, ut præcedit πιθανη, ſequitur ἱκανη. S.—vulgatæ vero lectionis varietas elegantior ſit necne judicet Lector.

§ 14. p. 62. φυσεως. Και θαυμαζειν. repete ultimam ſyllabam vocis præcedentis: ὡς και θ. Adeo ut mirum ſit. ſic modo ante, εν omittebatur propter præcedens ον. MARKL.

εν τουτοις καταριθμει, και &c. F. potius, εν τουτοις καταριθμεισθαι, τον—λογον—παρατιθεις. alibi hoc verbo utitur eadem forma, niſi malis, καταριθμει, και—παρατιθησι. MARKL.

p. 63. επι Σ. illud επι accipiend. pro Coram, ut in Iſæo § 17. επι των διαιτητων, Coram arbitris; alioqui exiſtimarit aliquis legend. επι. S.—επι Συρακοσων legend. putat cl. TAYL.

εναντιοις τα εναντια, ut in præcedentibus; quod et probat cl. MARKL. τα omit. vulg.

προσκαλημγορηθειη, ſeu προσκαλημγορηθη, Tribuantur, rectius quam vulg. προκαλημγορηθειη. S.

ποιημα. an παιγμα vel παιγνια? MARKL. quem vide.

ανάυμαχητον. in Reg. 2. et in ed. Ald. et St. Rectius ut ſignificetur clades nec terreſtri nec navali prœlio accepta. in tract. de Demoſth. § 17. μαχομενοι και ναυμαχουντες τους βαρβαρους ενικησαν: ex Iſoc. orat. de pace. S.

καθιζονται, Reg. 2.—ſed vulg. veram eſſe ex particulis μεν et δε ſatis conſtat. ανακα-

ανακαλυπτες τε. particulam τε, quam agnoſcit Cant: omit. vulg.

pro ευμενειαν, lego ευγενειαν, MARKL. quem vide. —mox αξιοῖ, Cant.

προσηκε του ανδρος, μ. aliter diſtinguit Wolf. προσηκε, του ανδρος μ.

p. 64. ὁτι δε κκ εγραψε. hanc orat. frequenter citat Harpocrat. additque ει γνησιος ὁ λογος.

εν τῳ παροντι λοῳ (ſc. oſtendere) habent Regg. et Cant. quod et longe elegantius vulg. εν τῳ παροντι λεγειν.

συναξομεν ex certiſſima cl. MARKL. conjectura, ut ſervetur temporum ratio. vulg. συνταττομενος.

§ 15. p. 64. εξ ὡν ὁμολογει κ. τ. λ. conjeceram, inq. MARKL. ωφελοι. ſed verius puto in exſcribendo librarium omiſiſſe unam lineam: εξ ὡν ὁμολογηται *** ε τα προσωπα, &c. Ex quibus inter omnes conſentitur [utilitatis aliquid educi poſſe:] non perſonas &c.—loco in tantum depravato medicinam meliorem fruſtra forſan quæſiveris—στοιχεια et τοπες των ενθυμηματων τα αυτα eſſe docet Ariſtoteles A. R.

μερισμος. μερισμος, Partitio, Diviſio, Diſtributio. ſed aliquando peculiariter dicitur à Rhetoricis de quodam ſchemate, quod ſingulas res ſeparatim diſponendo, et ſuum cuique proprium tribuendo, magnam efficere utilitatem et illuſtrem conſuevit, ut ſcribit Rutil. Lupas. Hudſ.—vide etiam Hermog. περι Ιδεων. lib. 1.

p. 65. τα παυ δοκουντα cum Cant. quod magis ad rem quam vulg. τα παντα δοκουντα.

κραλιγων δε in codd. Mſſ. quod longe præſtat vulg. τε, vel Sylb. conject. γε.

των αλλων ῥητορων. F. elegantius των αλλων γε ῥητορων.

quidam codex h. adverbialiter ἡττον. S.—ἡττον eſt Steph. divinatio, non codicis cujuſdam lectio, ut autumavit Sylb. TAYL.

περι

περι δε τας κ. τ. λ.—καν τας επεξεργασιας αφελη τις &c. Regg.

αλλαις ταις τοιαυταις. vocem ſecundam habet Cant. omit. vulg.

και ελευθεριος τε, Cant. και ελευθερος και, vulg.

εκ δη τελων, Regg. δε editi minus recte. mox τουγε του ανδρος. in Cant.

περι ων υϛερον. quod promittit, f. in ſecunda hujus tract. parte, aut in lib. de Imitatione præſtitit; ſed meminit etiam in Dinarcho. S.

§ 16. p. 66. αρετων. an αφορμων pro αρετων? paulo enim ante de his duobus egerat; ουδεν παραλειπει των ϛοιχειων· et mox, εξ απασης θεωριας, και παντος μερισμου, τας οικειας αφορμας εκλεγει. certe non apte conjungi videntur hæc vocabula hoc in loco. MARKL.

περιεληφοτος γενη. notabilis eſt lect. Cant. και τριτα περιεληφοτος διαφορα τοις τελεϛι γενη. ſed non ſolummodo Fine differunt, ut pluribus videre eſt in lib. 1. Ariſt. Rhet. TAYL.

καν τουτοις τε. pro τε non male legeris δε. S. pro μικρα Regg. habent μακρα και απορα.

ὁ βουλομενος δε. Regg. vulg. δη.—mox pro εαϛω τε cl. TAYL. legend putat εαϛω μεν ταυτα, περι δε.

και διαλεξομαι in Cant. ut et mox, ποιος τις εϛιν. vulg. omit. τις.

§ 17. p. 66. φημι δη. recte ut vulg. habet vero δε Reg. 2.

p. 67. αι τεχναι. articulum male omiſſum ſupplevit Syl.—αυτος αρχεται in Regg. Cant. Ald. et St. Orat. vulg. αυτο.

ει δε τυχοι κ. τ. λ. ita diſtinguit cl. MARKL. ει δε τυχοι αυτος προδιαβληθεις τας αιτιας, &c.

ὑποδεικνυσι, Regg.—et mox in Reg. 2. δυναμενων μεν αυτον.

p. 68. εις τον μελλοντα λογον. Regg.

απρο-

ἀπροοιμιαστος. vide Lucian. in Anacharſide; Lyſiam princ. orat. de Milite; orat. Areop. de Olivâ; Lycurg. c. Leocratem, edit. Steph. p. 149. Poll. VIII. 10. Ariſt. A. R. init. Athenis quoque Vetari actorem affectus movere, et reciſam fuiſſe orandi poteſtatem memorat Quinct. II. 16. et VI. I. Exemplo legis Atticæ Martiique Judicii cauſæ patronis denunciet præco neque principia dicere neque miſerationem commovere. Apul. Neſcio annon ex hac diſciplina profectum ſit quod Dion. H. obſervet Auctorem noſtrum (ſc. Lyſiam) ſæpenumero ἀπροοιμιαστως cauſas ſuas intuliſſe. TAYL. quem vid. ad Legem Atticam IV. p. Lect. Lyſiac. 713. ΟΤ ΝΟΜΙΜΟΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΛΕΓΕΙΝ. την εν τοις προοιμιοις δυναμιν. vulg. h. αὖθις θαυμασεις —αὖθου δυναμιν. hoc autem prorſus ejiciendum duxi, utpote ſuperfluum, et ex priori natum—vid. etiam not. ad Jud. de Iſocrate § 16. θαυμαζω δε &c.—clar. etiam MARKL. conj. vel in priori loco legend. αὖθις, vel in ſecundo delend. αὖθου.

διακοσιων. Plutarchus quoque hunc numerum memorat, et quidem ex hoc ipſo Dionyſio noſtro. quare verba ejus hîc adſcribam; φερονται δ' αὖθις λογοι τεθρακοσιοι εικοσι πεντε. τουτων γνησιους φασιν οι περι Διονυσιον και Καικιλιον ειναι διακοσιους τριακοντα· εν οις δις μονον ηττηθαι λεγεται. S.

λεγω δη cum Regg. hab. editi δε.

ἅτοσι δε κ. τ. λ. vertit cl. MARKL. "Hic vero orator novus eſt in ſingulis orationibus, (in exordiis ſaltem et procœmiis) et potens quodcunque velit efficere."

§ 18. p. 69. ἀναμφιβολως. ἀναμφιλογως, Cant.—mox voces αὖθον ἀποφαινομαι vel delere vel retinere poſſis.

πεπλασμενα, ὡσπερ. Regg.—τις ante ειπειν exhibent Mſſ. vulg. omitt.—vid. Hom. Od. T. 203.

p. 70. παρακελευσαμενου, Reg. 1.

το μερος, αυλου Λ. π. ποιουμενοις. ποιουμενος, vulg.—forte diſtinctione poſt αυλου poſita, legend. ποιουμενοις. S.—rectiſſime legit et interpr. cl. MARKL. το μερος, αυλου Λ. π. ποιουμενοις τας γυμνασιας. Ipſius Lyſiæ exempla facientibus exercitationes ſuas.—ὑποδεξαιτο in Cant.

εν γε τῳ πιστευθαι τα πρ. vulg. mendoſe πιστευθαι τον ανδρα τα πρ. voces enim τον ανδρα omnino delendæ. fallitur etiam Sylb. rectius εν δε τῳ legend. exiſtimans, ut init. h. § εν δε τῳ διηγεισθαι. recte quidem in init. εν δε τῳ; in concluſione autem recte εν γε τῳ, Denique, In ſumma, &c.

§ 19. p. 70. του εικοτος ὁ ανηρ αριστος δικαστης—και ακριβεστατος κριτης. hanc lectionem veram eſſe puto. fidem faciunt Mſſ. nam Reg. 1. et Cant. h. αριστος ανηρ δικαστης, et Reg. 2. αριστος δικαστης ανηρ. conjecit etiam Sylb. legendum αριστος δικαστης, ut paulo poſt ακριβεστατος κριτης. Conſule cl. MARKL. ad Lyſiæ edit. mavult vir doctiſſimus και γαρ του τε εικοτος αριστος εικαστης, και τε &c. Etenim veroſimilitudinis optimus eſt Conjector, &c.

pro πραξεων h. λεξεων Regg. et Cant.—Cant. exhibet κατασκευαζει pro ποιει τα ηθη.

p. 71. προσαπλων, Cant. egregie inq. cl. TAYL. —certe quod vulg. habet, προσωπων, nihil eſt. receptam autem lectionem firmant quæ leguntur § 8. de vi dic. in Dem. ταπεινας και αχθημονας οψεις ετι θεοις ουδε δαιμοσι προσαπλειν οσιον. vulg. προσωπων ex præced. προσωπα natum videtur.

§ 20. p. 71. περι ταυτα. Reg. 2.—mox ὑπο των. Cant.

p. 72. ευπαιδευτοις και μετριαις. Animis eruditis et modeſtis. ſic init. Ep. ad Pomp. επιστολην ευπαιδευτον: et in lib. de Thucyd. Idiom. των ευπαιδευτων: et alibi. MARKL.—certiſſima quidem cl. viri conjectura, et ſimplicior longe quam Steph. et Sylb. legg. ἀκ απαιδευτοις. vulg. απαιδευτοις.

καῖλα Διογείτονος. του προς Διογείτονα περι επιτροπης meminit Photius in Bibliotheca, 261. vid. P. Vict. V. L. c. 5. Hudſ.

§ 21. p. 72. καιλλαγειτων, Reg. 2.—§ 25. καταλειγεις Διοδοτος μετα Θρασυλλου. &c.

Γλαυκιππου cum Steph. malui; Ald. exemplar h. Γλαυσιππου. S. vid. Meurſ. Arch. Athen. L. 3. c. 10.

διαθηκας. v. not. ad § 25. p. 76. διαθηκην—proximæ § lin. 1. pro πρεβλαβον. Reg. 2. h. πρεβαλον.

§ 23. p. 73. οι αδικεντες. ita St. cui conſentiunt Mſſ. in aliis perperam εναδικεντες. Hudſ.

τοις φιλοις cum Regg. atque ita § ſeq. και φιλοις (F. τοις φ.) τα πραγματα επιτρεποντες—τους φιλους vulg. quam lect. retinere nihil vetat; poteſt tamen et dandi caſu legi. S.—τους φιλες editi. ſed et legi Poſſe τοις φιλοις monuit Sylb. ego autem Oportere. atque ita legunt Dionyſ. codd. Regg. Paris. et Hermog. χ. Græcus, qui etiam habet επιτρεψαι την διαιταν. Tayl.

επιτρεψαι διαιταν leg. Steph. in Th. v. διαιτα: additque, Dico, tanquam divinans, διαιταν, Arbitrium appellari, quod ut medici ægrotis διαιταν i. e. certam victûs rationem et legem præſcribunt, ex qua ſanitati reſtituantur, ſic illi quibus διαιτα i. e. Arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tanquam leges propinant, quibus illi obſequentibus ad concordiam redeant.

§ 24. p. 74. οι των τεχνων. regulae et leges quas artes præſcribunt. ita § 17. πασι κεχρημενον οις αι τεχναι τε παραγγελλουσι. Jubet vero cl. Taylor. legend. των τεχνικων. ſi quid mutandum (quod non conſtat) mallem των τεχνογραφων. ſic infra p. 75. ταυτα—παραγγελλουσι ποιειν οι τεχνογραφοι.

ſcripſit opinor, μεγαλα τ' αδικηματα, vel τα αδικηματα. Markl.

p. 75. δυναται δε αυτοις ευνοιαν τουτο ποιειν, η εστι χαλινος. Markl.

pro λεγεσθαι Cant. h. γινεσθαι.—mox και ante ευθυς otioſum cenſet Sylb.

εχει δε Regg. et φαινεται δη in Mſſ. (Hudſ.) ſed rectius ſe habet vulgata. in iiſd. Mſſ. προτρεπτικως.

υπ' εκεινων. επ' εκεινων verius opinor, Coram ſc. δικασαις. MARKL. Sylb. vero rectius cenſet απ' εκεινων: cui quidem aſſentior; referre enim videtur ad ea α πεποιηκως φαινεται ὁ Λυσιας, ſc. θαυμαστα και παραδοξα και δεισθαι των δικαστων.

§ 25. p. 76. τον ante εκεινης deeſt in Regg. mox in codd. Mſſ. τας αναγκας. Hudſ.—ex iiſd. αυλε ante παιδας inſerui. hunc vero locum ita exhibet Cant. προσηκειν και ὡσπερ του αυλου παιδας γενεσθαι.

αυλικα δε corrupta prorſus lectio, quam perquam feliciter reſtituit cl. MARKL. conjiciens ναυλικα. ſic, inquit, infra, φασκων τα ναυλικα χρηματα &c. et paulo poſt, ἱππα ταλαντα κεκομισμενον ναυλικα, &c. ſic et ibi legendum rurſus pro αυλικα. ναυλικα ταλαντα et χρηματα ναυλικα ſunt quæ επι τοκῳ ναυλικῳ εκδιδονται. proprie vero εκδεδομενα de pecunia in Fœnere Nautico poſita. vid. Harpocr. v. εκδοσις, et Salmaſium de Modo Uſurar. p. 192.

χιλιας δε. non μνας ſed δραχμας ſubintell. cenſet cl. TAYL. quem vide ad Lyſiam.

ταλαντον μεν δουναι τη γ. κ. τ. εν. τ. δ. επιδεναι. Inſuper dare. habet vulg. τ. μ. επιδουναι. τ. γ. και τα εν τῳ δ. δεναι. has voces ſedes ſuas mutaſſe olim putabam: idem obſerv. cl. MARKL.

εικοσι μνας και τρ. vulg. vitioſiſſime εικ. μ. [τη γυναικι] κ. τρ. ſed otioſas haſce voces uncis includit Hudſ. delet vero, et recte, Schottus.

p. 77. στραλευσομενος malui cum Steph. pro vulg. στραλευσαμενος. Sylb.

Ald. et Steph. h. adverbialiter, το μεν πρωτον. et mox ὑπολιπονται retineri poteſt, et επιλιπονται ſubſtitui. paulo poſt αυλης εδωκεν in Ald. et St. ſed rectius ſ. αυλῃ. S.

καλα-

καλαλιπει cum St. malui pro vulg. καλαλειπει, nam præteriti temporis hîc ſignificatio eſt. S.—pro διεφερε, in Regg. διαφορον.

p. 78. σφων αυλων cum codd. Mſſ. et Cant. αυτων omit. vulg.

αὐλης ſcribe, Suum patrem. MARKL. vulg. αὐλης.

ſi quis malit αναγκαζει per me licet. Sylb. malit Scaliger. TAYL.

εις ελεγχον ειναι, et paulo poſt απο των φιλων exhibet Cant.

p. 79. ὁτ' εκεινος εξελιπε. potius legendum εξεπλει. TAYL. MARKL. quos omnino conſule ad Lyſiam. iiſd. viris doctiſſimis debetur και της ὑςερον pro vulg. και της και ὑς. et pro λεγης, θελης legendum putat cl. TAYLOR.

κεκομισμενον αυλικα. lege ναυλικα. vide notam ad p. 76.—mox Regg. h. απεδειξεν.

της παιδας επιτυχονλας. cum Schotto infere, vel ſubintellige ante της παιδας verbum σωιζειν aut aliud ſimile—quod verum videtur. MARKL.

μνας—εγγυες. hunc Locum Steph. in Theſ. voce εγγυη ſic interpr. "Eum recepiſſe oſtendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejuſſoribus à teſtatore."

p. 80. ἀπερ εμοι &c. videtur Schotto lacuna eſſe. diſpiciamus quid codd. Mſſ. ἀπερ εμοι καλαλειφθεντα εγω σοι εδωκα, και εκβαλλειν τελες ηξιωκας θυγατριδες ονταs &c. ita Cant. et Regg. quoque niſi quod εκβαλειν pro εκβαλλειν. TAYLOR.—lego, ἀπερ εμοι καλαλειφθη, εἰτα εκεινου τελευτησαντος εξεωκας αν θυγατριδες ουσας—ἀς εκεινος παρα σοι καλεθετο; Quæ opes ſi non relictæ fuiſſent, nam ideo tu, illo mortuo, nepotes tuos ex filia ejiceres ex ædibus ſuis—ſine fideicommiſſis quæ pater eorum apud te depoſuerat?" hunc locum, ut mutilum, aſteriſcis inſignivit Vander Heidius, præeunte Schotto. ſed ſana et integra jam omnia eſſe puto.

ανυποδέτους. hanc lect. inq. Sylb. firmant ὑποδημαῖα § 27.—Hudſonus in ed. Ald. et codd. Mſſ. invenit αναποδύτους. ſed vera lectio videtur eſſe ανυποδήτους, Non calceatos. ανυποδέτους κ᾽ ερεις, ανυποδήτους δε. Thom. M. ανυποδήτως Ατ̃τικως, ανυποδέτως Ελληνικως. Mœris.

ε μέτα ακολεθε non agnoſcunt Mſſ. Hudſ.—ε μετ᾽ επιπλων cum Regg. 2. quæ lect. cum cæteris magis convenire videtur quam vulg. μέτα των επ.

τες μεν εκ. ſecundam vocem non h. Regg. 1. mox habet ετ᾽ εμε—την συνειδυαν in Cant. et mox ἐτω διετεθημεν πανῦτες οἱ παρονῦτες.

§ 26. p. 81. τας τε δαπανας ex Sylb. conjectura. vulg. τας δε.—hoc modo legit et diſtinguit cl. MARKL. ποιεῖται τον λογον, τας τε δαπανας—γενεσθαι ελεγχων, και περι &c.

§ 27. p. 81. τέλον δ᾽ εν ἁπασι, Inter omnes cives, conjecit cl. MARKL.—mox τοσαυ̃τω γαρ cum Cant. quam lect. calculo ſuo probat cl. TAYLOR. vulg. τοσαυ̃τω δ᾽.

εις αλληλες omitt. codd. Mſſ. et mox pro ελθειν in Regg. ελειν ex alicujus emendatione. Hudſ. ελειν. h. Cant.

p. 82. nullus dubitans και εις γναφειον, και εις ἱμαῖια edidi. vulg. perperam και εις γναφειον ἱμαῖια. in margine cod. Bodl. (not. Hudſ.) εις γναφειαν, και εις ἱμαῖια. Sylburgius conjecit εις γναφειαν ἱμαῖιων. cl. vero MARKL. εις γναφειον, ἱμαῖια τε.—vid. ſchol. ad Ariſtoph. Plut. v. 166.—κερεως h. Cant.

ἡμισυ αυ̃λων. F. αυ̃λας. Schottus. perperam. recte ſe habet vulg. ſic infra, το ἡμισυ τελῶν τοις ορφανοις ὡσι λελογισαι. MARKL.

p. 83. εφ᾽ ὡν recte ſe habere videtur. eorum enim indignationem, impenſarum tabula inſpecta, ſuſceptam exprimit. Sylburgius vero legendum putat εφ᾽ ᾧ, eodem ſc. numero quo præcedit περι τέλε, quod tamen

tamen minus aptum videtur.—paulo poſt των παιδιων h. Cant.

μισθωσαι τον οικον. vide ſect. primam Diſſertationis de Verb. Med. ad calcem hujus operis adjectæ.

απηλλαγμενῳ—πριαμενῳ. hæc lectio, veriſſima quidem, partim Schotto, partim TAYLOR. et MARKL. debetur. vulg. απηλλαγμενοις—πριαμενοις. Regg. απηλλαγμενῳ—πριαμενῳ.

p. 84. καλαϛησονται h. Cant. et mox, notante Hudſ. in ed. Ald. et Steph. in codd. Mſſ. δυοιν, itidemque infra.

ατελεις εποιησεν. Ατελεια, αλειτουργησια. Suid. Immunitas à publicis muneribus.

αυλε ante Συγαλριδων omit. vulg. agnoſcunt Regg.

τιω Αδριαν Cant. et επεϛειλεν, et pro εφασκεν, φασκων.

και τοι ει μεν cum codd. Mſſ. pro vulg. και μεντοι ει μεν.—in Regg. 2. ὁπῃ μη.

p. 85. τον Αλεξιδος. Cant.

τετταρας cum Cant. quam lect. abunde firmant ſequentia. vult Schottus τετταρα. vulg. τετταρακοντα.—mox in Ald. minus recte ὡς γε τελοις.

ὁσον ὑπερ ὁλον. Sylb. conjecit ὁσον ὑπερ ὁλων, Pro toto illo negotio, ſeu, In totam iſtam negotiationem, In univerſum. cl. vero MARKL. ὁσον περ, quam lect. veriorem putat cl. TAYL. agnoſcit etiam Cant.

περι τελων retinere nil vetat; ſi quis tamen παρα malit, fruatur ſuo judicio. S.

p. 86. μικρῳ Reg. 2. et Cant.—et in Regg. εν οκτω αυλαι ϊεσιν.

ἐξ ταλαντα περιουλα των ἑπτα ταλαντων. deeſſe hîc quaedam ad calculum animadvertimus. Schottus.—iſta VII talenta modo in initio computi erant VII talenta cum XL minis: quæ neſcio quo pacto ex hoc loco exciderunt. TAYLOR.—recte Schottus. nempe deſunt voces των τετταρακοντα μνων poſt εικοσι μνας. eodem recidet ſi legas, και αποδεικνυνται ἐξ ταλαντα περιουλα, και

εικοσι

εικοσι μναι. ε γαρ αν &c. omiſſis vocibus των ἱππικα ταλαντων, quæ marginali notæ forte debentur. MARKL. cujus et doctiſſ. TAYL. not. conſule ad Lyſiam.

§ 28. p. 86. επιδεικτικοις. in codd. Mſſ. et Cant. δικανικοις. et in Mſſ. (notante Hudſ.) μεγαλοπρεπεστατος—ἀθενος.

poſt ἐφλω nonnulla deeſſe videntur: hæc enim non bene cohærent. MARKL.

§ 29. p. 86. τον τυραννον εκ της αρχης. Cant.

§ 30. p. 87. φιλοτιμιαν δε πλειω. emulationem illam indicat quâ divites excitati, ſibi invicem ſplendore, apparatu, et magnificentia in certaminibus (equeſtribus præſertim) antecellere ſtudebant.—δε omitt. Regg. pro πλειω legend. πλειω contendit cl. MARKL. quocum conſentit cl. TAYL. vide doctiſſimi hujus viri editionem Lyſiæ.

γνωμης δ' επιδειξιν. ſic, hiſce ludis, alii orationes ſuas de rebus publicis, majoriſque momenti negotiis conſcriptas, (cujus rei et hæc ipſa oratio exemplo eſſe poteſt) alii alia, recitarunt: v. g. hiſtorias ſuas Herodotus.

αρχειν αν γενεσθαι rectiſſime cum cl. MARKL. αν male omittit vulg.

p. 88. αχρηων. quid enim vulgata χρηων? referenda videtur, inq. Sylb. ad nom. ſing. χρηως, Uſurarius, quo uſus lin. ult. § 27.—perpende tamen lectionem quam exhibet Cant. et cl. MARKL. conjecturam. conjicio, inq. ἐργα μεν ειναι σοφιστων λιαν ἐριστικων (vel ἐριστων) και σφοδρα βιᾳ δεομενων· Arbitror enim hæc eſſe ſophiſtarum valde contentioſorum, et victûs valde indigentium. vid. Dion. Hal. in Iſocrate § 1. addit vero, legi quoque poteſt αχρηων.

εστιν ευ πρατ[illegible]ων &c. F. ὁτι φιλονεικειν μεν εστι των ευ πρατ[illegible]ων, γνωναι δε τα βελτιστα, των ατυχουντων. Rixari et contendere ſolent rebus ſecundis utentes, qui vero in adverſis ſunt, quid optimum factu ſit, conſulere."

huc

huc tendit oratio, et confirmant ſequentia.—MARKL.—Cant. habet δε και τα βελτιςα.

προς τες προγονες et mox p. 89. pro εγερηθαι, ςηρηθαι, Cant.

p. 89. πασοις—χρωμενοι. lege τροποις, Moribus. quæ præcedunt ſic diſtingui debent: ἡγεμονες οντες των Ελλήνων, (και εκ αδικως, και δια—επιςημίων) μονοι δε οικεῖς απορθητοι. Soli vero ex omnibus Græcis terram habitantes vexationibus hoſtilibus non obnoxiam," vel, "quæ non vexata fuit. v. Heſyc. v. απορθητος. MARKL.

ἑως αν cum Cant. αν vulg. omit.

ενορω. ſic legendum, vel ενοραῃ, quod Steph. quoque in ſuæ edit. margine adnotavit. S. ενοραῃ probat cl. MAKKL. perperam editi ενορων.

§ 32. p. 90. και ψηφισαμενοι διαλυσασθαι προς τες εν αςει. quoniam apud Iſocratem ſcripta legimus, ἐξ ὧν ἐξεσται τας προς ὑμας αὐτες ἐχθρας διαλυσασθαι, hîc quoque legendum conjecit cl. Hudſonus, και ψηφισαμενοι διαλυσασθαι τας προς τες εν αςει ἐχθρας. ſed nihil opus; hoc enim ſatis per ſe exprimit το διαλυσασθαι: ſic apud Æſchin. x. Κτ. § 32. ult. αλλ' ὁμως ὑμεις τοιαυτα πεπονθοτες, παλιν διελυσασθε προς αὐτες. apud Ælian. V. H. 12. 3. συνεκελευσε διαλυσασθαι προς τες πολεμιους. ſed in re certa teſtibus abſtinendum. notanda eſt vis Vocis Mediæ; nam διαλυσαι in Activo eſt, tanquam arbiter Alios inter ſe reconciliare. recte igitur Sylburgius in Indice ad Dion. H. A. R. exponit διαλυσασθαι προς—in gratiam redire cum.

επισημων. επισημος. επιφανης, ενδοξος, Heſych.—mox επίηδειος mavult cl. MARKL. ſc. ὁ λοιος.

§ 33. p. 91. Οτε ενομιζομεν. codd. nonn. νομιζομεν, præſenti temp. ut adnotavit Steph. ſequitur enim eodem tempore ζητεσι. ſed nihil mutandum cenſet cl. MARKL. ſimilem afferens conſtructionem ex Lyſiæ orat. 28. ὁταν γαρ ἡγησαμεθα—παςχομεν.

ὁτι

ὁτι πανίων εσε—ita edidi ſenſu poſtulante. perperam editi εισιν.

η παχειν—ὁι παχειν. Steph. et Mſſ. Dion. F. inq. cl. TAYLOR. ὑμων δε των ακροωμενων (i. e. θαυμαζω) ὁτι πανίων εσε επιλησμονεςαίοι, και παχειν ἑτοιμοίατοι &c.—legit etiam εσε cl. MARKLAND. atque ita vertit: Eſtis omnium hominum oblivioſiſſimi, vel male pati paratiſſimi.

ὁι τη μεν. Cant. h. ὁτι.—mox pro ὑμας leg. Schottus ὑμεις: et pro καίαδυλευθε Cant. h. καίαδυλωσαθε. legend. conj. cl. TAYLOR. καίαδυλωσεωθε.

*** ειε γενει. Steph. vel ex conj. vel quod in codd. quibuſd. invenit, ειε ἡλικια, ειε γενει. in vulg. ed. antecedentium alterum certe deeſt. cl. MARKL. ex conject. ειε πολεμῳ, ειε γενει. quem vid. ad Lyſiam edit. cl. TAYL.

και τες συμμαχες. articulum, vulg. male omiſſum, inſerui.—pro εκλημεθα in Regg. εκλησαμεθα.

εχ ὁυίως ινα. Steph. et Mſſ. vel ex Steph. divinatione: quem editores pro Mſſ. codd. lectione acceperunt, εχ ὁπως ινα Αθηναιον. Schotti obſerv. human. IV. 9. ε τελο μονον ινα Αθηναιων ταυία ποιησωμεν διενοημεθα. TAYL.—Stephani lectionem probat cl. MARKL. ſed pro ποιησωμεν, quod menti oratoris adverſa fronte pugnat, legend. contendit απολεσωμεν. hoc (inq.) dicit Lyſias: "Iſtis duris temporibus tam longe abfuimus à cogitatione et conſilio Amittendi quemquam civem Athenienſem, ut etiam jus επιγαμιας Eubœenſibus conceſſerimus, ut inde novorum civium acceſſione reſp. firmaretur.

p. 92. επιςαθε γαρ ταις εφ' ἡμων ολιγαρχιαις γεγενημεναις ε τες γην κεκλημενες εχουίας την πολιν, πολλες μεν αυτων αποθανουίας &c. omiſſis και, et deinde αλλα και. Schott. ibid. TAYL.—vel delendum videtur και, vel ponendum ſupra, επιςαθε γαρ και ταις &c. MARKL. quem conſule ad Lyſ. ed. cl. TAYL.

αὐλος δε. in ed. Ald. αὐλες. paulo poſt pro ὁπερ lego ἀπερ, κλεπτουσι. cum Steph. Mſſ. et Scalig. mox pro λαξωσιν Cant. h. λαβηιε.

εἰτα ὁι των ἡμιν ὑπαρχοντων επιθυμητὰι ερωσι, τις εσται &c. forſan legend. Schottus.

ποιησαιμεν uti mox. vulg. ποιησωμεν. Scal. ποιησομεν.

in codd. quibuſd. ἁ Λακεδαιμονιοι κελευσι, et pro τοῖς, τοῖς. poſſes etiam legere, ποιησαιμεν Λακεδαιμονιοις ἁ κελευσιν, vel ποιησαιμεν Λακεδαιμονιοις τα κελευομενα. Sylb.—F. ita legend. et diſtinguendum; εἰτα, τοις των ἡμιν ὑπαρχοντων επιθυμητὰις, ερωτωσι, τις εσται σωτηρια τῃ πολει ει μη ποιησωμεν ἁ Λακεδαιμονιοι κελευσιν, ἐγωγε (vel ἐγω δε quod et ferri poteſt) τοῖς (legit Steph. τοῖς) εἰπειν αξιω, τι τῳ πληθει περιγενησεται, ει ποιησαιμεν ἁ ἐκεινοι προσταττουσιν; Deinde, iis qui facultatibus noſtris inhiant, ſi quærant, quænam ſalus erit civitati, niſi fecerimus ea quæ Lacedæmonii jubent; ego viciſſim dicere æquum puto, quid populo ſupererit, ſi quæ iſti jubent fecerimus? MARKL.—Cant. h. περιγενησεσθαι.

p. 93. ὑμων αὐτων. ita Aldus. ἡμων maluit Steph. ſed fortaſſe hæc perſonarum mutatio et elegantior et fortior—mox Regg. καταψηφισεσθαι.

in codd. quibuſd. εαν μη πειθω, Non perſuadeam; Steph. cl. vero MARKL. ex conject. ἡγεμαι γαρ, εαν πειθωμεν, αμφοτεροις κοινον αν εἰναι κινδυνον. Reor enim, ſi ita faciamus, utrisque (i. e. Lacedæmoniis ac nobis) commune periculum futurum—non enim (inq.) de Se ſolo loquitur orator, de Omnibus vero Athenienſibus. αν εἰναι pro εσεσθαι, uti paſſim.

καταδελωσασθαι Sylburgii debetur conjecturæ. vulg. minus recte καταδελωσεσθαι.

των ὑπαρχοντων cum Sylb. ita quoque Cant. articulum male omitt. vulg.

τοσειλῳ μαλλον legit Stephanus: non neceſſarium forte, cum tam uſitata ſit iſtius vocis ellipſis, MARKL. cui etiam debetur veriſſima lectio επιθυμησαι: vulg. h. επιθυμησι.

ω Αν. Αθηναιοι cum Cant. vocem ultimam omitt. vulg.

p. 94. αλλα γαρ χρη. Cant.

επι το δικαιον—εσεσθαι. nota hîc εσεσθαι uſurpatum pro ελευσεσθαι. Sylb.—legit Vander Heidius, και ελπιζοντας το δικαιον μετα των αδικουμενων εσεσθαι. Nobis perſuadentes æquitatem fore ab iis qui injuria ſunt affecti.—ſed, una tantum litera mutata, legi poteſt, και ελπιζοντας ετι το δικαιον—εσεσθαι. ſenſus erit, Sperandum eſt deos à nobis, injuria affectis, pro aris et focis dimicantibus, æque nunc ac olim fore: à nobis inquam, qui ἑτεροις αδικουμενοις βοηθησαντες, εν τη αλλοτριᾳ πολλα τροπαια των πολεμιων εστησαμεν. poteſt etiam et hoc modo legi, πιστευοντας μεν τοις θεοις, και ελπιζοντας, επει τοι δικαιον, μετα των αδικουντων εσεσθαι. Diis quidem confidentes, certæque ſpei plenos, eos, quoniam juſtum quidem, ab iis fore qui injuria ſunt affecti.

δεινον γαρ αν ειη &c. hunc locum citat Ariſtot. A. R. Lib. 2. c. 24.

κακον αισχρον—alii ſine interrogatione legunt, atque interpretantur, Turpe igitur foret &c. Hudſonus.

NOTÆ

NOTÆ

AD

JUDICIUM DE ISOCRATE.

SECT. 1. p. 95. Plutarchus in Iſocratis vita habet καὶα την ογδοηκοςην ἐκλω. Wolfius. legit Meurſius (quem vide Arch. Athen. L. 3. c. 2.) επι της ογδοηκοςης ἐκλης·—de Iſocrate vid. Hermog. ϖ. Ἰδεων L. 2. c. 11.

Ναυσιμαχε reſcribendum cenſent nonnulli. vide Menagii notas ad Diog. Laert. p. 136. Hudſ.

Plutarchus habet ευπορησανλος απο τελων, quod eſt plus quam πν βιον εχονλος. niſi βιος Victus (κατ' επιλασιν) pro Divitiis accipiatur. Wolf. quo quidem ſenſu apud optimos ſcriptores nihil frequentius: Ariſtoph. Nub. 835.

Ωσπερ τεθνεωλος καὶαλλει με τον βιον.

ubi χ. εντρυφας, καὶαναλισκεις την ϖερισσιαν. vide p. 88. l. 1. ubi verba peſſime vertit Interpres. conſule not. ad locum.

κυριωταλα legere malim, quamvis in exemplari ſit κυριωλερα ut in Lyſ. init. § 2. ὁπερ εςι ϖρωλον και κυριωλερον. S. ſed et ibi legend. jubet κυριωλατον, itáque edendum curavimus.

p. 96. ϖρωλος εχωρησεν απο των ερισικων και σοφισικων legendum putat cl. MARKL. not. ad Lyſ. orat. 33. ed. TAYLOR.

ſi quis malit βελεσθαι και λεγειν per me licet. S.—ϖεριγινελαι præfert W.

επιφανεσαι. periodus hæc prolixa eſt, cujus antecedens participio περιποιησαμενος finitur; verbum τελευτα periodi apodoſin orditur. Wolf.

δικανικοις, ut Hyperides et Demoſthenes; εν τω πολιτευεσθαι, ut Timotheus. S. και αλλοι, ut Ephorus et Theopompus. W.

p. 97. καλα τας αποικιας των λογων. Coloniæ ſc. litterariæ. ex Iſocratis enim ſchola, tanquam ex urbe fœcunda, multi et præclari viri, oratores, hiſtorici, politici, emittebantur coloni. "Ecce tibi exortus eſt Iſocrates, magiſter iſtorum omnium, cujus è ludo, tanquam ex equo Trojano, innumeri principes exierunt, ſed eorum partim in pompa, partim in acie illuſtres eſſe voluerunt." Cicero L. 2. de Oratore.

Χαιρωνιδε αρχοντος. ſic in catalogo Arch. § 9. Jud. de Dinarcho Χαιρωνιδας. ad quem locum hæc cl. Hudſ. Reſcribendum eſſe cum Diodoro Χαιρωνδας docuit Meurſius in Arch. Athen. L. 4. c. 11. atque apud Dionyſium in Iſocrate Χαιρωνδε pro Χαιρωνιδε reponendum.

Quidam poſt κεφαλαιωδως diſtinguunt. ego cum Wolf. adverbium hoc ad ſequentia referre malui, hoc ſenſu; Quæ igitur ſcripta de eo comperimus, ſummatim hæc ſunt. Hudſ.

§ 2. p. 97. ἡ κοινη διαλεκτος opponitur τη γλωττηματικων και ξενων ονοματων χρησει. W. — vid. § 2. Jud. de Lyſia. ita de Iſocrate ſcribit § 4. de adm. vi d. in Dem. της μεν Λυσιακης λεξεως το καθαρον εχει, και το ακριβες· εἰτε γαρ αρχαιοις, εἰτε ποιημενοις, ὁτε γλωττηματικοις ονομασιν, αλλα τοις κοινοταιοις και συνηθεσταιοις κεχρηται· ηθικη και πιθανη και ἡδεια ἐστι, και πεφευγε τον τροπικον, ὡσπερ εκεινη την ἁπλων φρασιν (f. διωκει).

καλα δε τον — Λυσιε. hæc transferenda cenſet Wolf. et inſerenda poſt ηθικη τε ἐστι και πιθανη.

p.

p. 98. φωνηεντων &c. § 4. de admir. vi d. in Dem. καταισχυνει τιν μεγαλοπρεπειαν αυτης (ſc. λεξεως) και ετι μαλλον εν οις την ευεπειαν διωκησα και την ευρυθμιαν, δι' ευλαβειας μεν λαμβανει το συγκρουσαι τα φωνηεντα των γραμματων, &c. Hermog. π. Ιδεων L. 1. c. 12. κωλα δε, κεκαλλωπισμενα φυσει μεν τα μειζονως μακροτερα, ει τη συνθηκη μη διεσηκη, μηδ' ειη συγκρουσις τις εν αυτοις φωνηεντων, αλλα συνεχοιτο παντοθεν τοις συμφωνοις, οια εστι και τα Ισοκρατους, αγε η μονον τα κωλα συνεχεσθαι τοις συμφωνοις, αλλα και πας ὁ λογος· τοσουτον αυτω της ευφωνιας και τη καλλους μεμεληκε. Dem. Phal. § 68. de Elocutione. Ισοκρατης—εφυλατετο συμπλησσειν αυτα, και οι απ' αυτης. &c.—pro ῥησεως in vulg. minus recte χρησεως. W.

§ 3. p. 99. rectius, mutata conjunctione, cum Wolf. legemus σχηματιζει δε. S. ſed præſtat vulgata τε. σχηματιζει enim non opponitur τω ἁρμοττει, ſed ἁρμοττει δε et σχηματιζει τε conjunctim opponuntur τω εκλεγει μεν.—η particula ante δια το debetur Wolfio.

p. 100. legi etiam poſſit τα συνερανιζομενα κοσμους επιθεις, Quæ aliunde colligunt et adſciſcunt ornamenta. W. vid. Lex.

Φειδιας τεχνη. eadem ſimilitudine uſus Dem. Phal. de Elocutione § 14. Διο και περιεξεσμενον εχει τι ἡ ἑρμηνεια ἡ περιν και ευταλες· ωσπερ και τα αρχαια αγαλματα, ων τεχνη εδοκει ἡ συγολη και ισχνοτης. ἡ δε των μετα ταυτα ἑρμηνεια τοις Φειδιας εργοις ηδη εοικεν, εχουσα τι και μεγαλειον και ακριβες ἁμα.

§ 4. p. 101. τοπῳ mavult Wolf. quia alibi ſic legitur. ſed cum hoc ipſum τροπος nomen in Jud. de Dinarcho § 6. et in tractatu de adm. vi dicendi in Demoſth. § 52. in eadem ſignificatione repetatur, ac pro eodem uſurpentur, τυπος, χαρακτηρ, ειδος, ιδεα, ferri et hæc lectio fortaſſe poterit. S. habemus § 12. hujus Jud. εν τῳ πραγματικῳ τοπῳ.

Quid ſi legas ἡδειαις μελαβολαις, Jucundis? cujuſmodi ſunt in Panegyrico veteris reip. deſcriptio, in

Helena Theſei laudatio, &c. W.—ſed recte ſe habet vulgata; ſignificat enim Propriis, et opponitur τῳ ξενοις.

p. 102. puto deeſſe ἀει ante vel poſt ἐχειν. Steph.

§ 5. p. 103. ευδοξιαν recenſet Ariſt. A. R. 1. 5. inter ea quæ conſtituunt τὴν ευδαιμονιαν.

§ 6. p. 104. ὑπεριδονλα τε της legendum puto. particulam aliquam deeſſe vidit et Wolf. inſeruitque δε, quæ tamen huic loco minus apta videtur. vox τε à librario facile omitti potuit ob proxime præced. et ſequent. τα—της. notum enim eſt ſyllabas affinis ſoni ſolere ſe invicem quaſi abſorbere.

p. 105. χαιρεσιν οἱ πολλοι, quæ in vulgatis libris deerant, ex Iſocrate ſupplevit Wolf. ut et § prox. ex eodem, ἐυνοιᾳ.

§ 7. p. 106. ἡγεῖλαι legendum cum Wolf. pro vulg. ἡγεῖλο, quod minus recte. § proximâ ejuſdem editioni των ante δημαγωγων debetur.

p. 107. αλλα τοις—καλαχορηγησαι cum Wolf. malui pro vulg. αλλ' εν τοις—καταχορηγησειν. S.

§ 9. p. 108. Αρχιδαμος. Hermogenes hæc de hac Iſocratis oratione, καλασκευας πρὸταξε (ſc. Demoſth.) της προτασεως· ὁ τἀναντιον Ισοκρατης εν τῳ Αρχιδαμῳ ποιησας, ἡττον τε εμπεριβολον, και πορρω δεινοτητος πεποιηκε τον λογον. &c. περι Ιδεων L. 1. c. 11.

p. 109. F. rectius aoriſtum παθεντες. S. ſed rectius vulgata παχοντες, valet enim Anglice, *at the very time they actually ſuffer'd*, non vero, *having ſuffer'd*.

ἡτις εκ πολλης &c. Lonicerus vertit, Ex ingenti felicitate ſubverſa. —florebant ut opes Athenienſium ante Xerxis expeditionem. is vero urbem à civibus deſertam accendit; Themiſtocles eandem reſtituit. W.

p. 110. καινεργιας. legitur hoc modo in Iſoc. orat. εκ γαρ της ταραχης και της πανεργιας. ubi πανεργιας exponit

ponit Wolf. non Calliditatem, ſed Conatum omnium rerum, quando nihil intentatum relinquitur.

expones, εν τῳ κινδυνῳ εϛιν ἡ φυλακη των παροντων αγαθων, quaſi eſſet, δια τε κινδυνε φυλαττειν οἱον τ'εϛι τα παροντα αγαθα, vel, ὁ τε πολεμε κινδυνος φυλαξει τ'αγαθα. W.

§ 10. p. 111. Wolf. vertit, Ad vitam modeſte agendam, quaſi legerit, εις την περι τον βιον — ſeu, εις την τε βιε σωφροσυνην. ſed quid ſi pro τον βιον reponamus κοσμον? articulus certe, qui à ſequentibus membris abeſt, vulgatam lectionem ſuſpectam reddit: et κοσμον ac σωφροσυνην in primis decere promiſcuam civium multitudinem, ſatis notum eſt: ſicut etiam paulo poſt privatorum hominum vitas eſſe vult κοσμιας. quod ſi vulg. lect. retinere mavis, potes etiam vertere, Ad vitæ ſubſidia augenda, et moderationem in tota vita obſervandam. S.

§ 11. p. 112. μεχρι τε και λ. Eouſque proceſſit ut etiam offendat. ſic certe fine § 2. hujus Jud. tantum dicit eſſe figurarum ornatum apud Iſocratem, ut is ſæpenumero reliquam compoſitionem lædat, auresque auditorum offendat: et § 14. dicit το των σχημαϊσμων αμεϊρον in ejus compoſitione eſſe κκ ανεκϊον. ſic et Fabius de illo, Adeo diligens, ut cura ejus reprehendatur. S. — Sylb. conjecturam, ſenſu ipſo poſtulante, lubens in textum recepi, pro vulg. μεχρι τε μη λυπησαι, qua tamen retenta, ita vertit Wolf. Tantiſper progreſſum eſſe uſurpatione troporum, ut ne moleſtiam pareret. lectio vulgata μεχρι τε μη λ. fortaſſe ortum traxit ex verbis Dion. H. male intellectis § 40. de adm. vi dicendi in Dem. των δε σχημαϊων διωκει (ſc. ἡ λεξις γλαφυρα και θεαϊρικη, και το κομψον αἱρεμενη προ τε σεμνε) τα κινηϊκωταϊα των οχλων· καλλωπιζϊαι γαρ και τεθηλε τϊϊοις, Αν αχρι τε μη λυπησαι τας ακοας προβαινῃ· ὡν εισιν αἱ τε παρισωσεις και παρομοιωσεις &c.

ηθε-

ηθοποιΐα, μιμησις εστιν ηθους ὑποκειμενου προσωπου; et ηθοποιειν, λογους ἁρμοζοντας η ηθη ποιειν. ſupra dixit Iſocratis λεξιν ειναι ηθικην (Iſoc. § 2.) quare hîc εν ταις ηθοποιΐαις malim vertere, In exprimendis lenioribus affectibus, quam pro rhetorica figura accipere. W.— ηθοποιΐα, προς ηθος μιμησασθαι. Heſych.

p. 113. καλασκευη rhetoribus fere Confirmationem, ut ανασκευη Refutationem ſignificet. ſed latius patet vocabulum της καλασκευης, ut pro artificioſa totius orationis compoſitione et ſtructura, ut videre licet Iſoc. § 3. ſeu pro apparatu et copiis accipiatur. videtur alludere ad illud Philippi Macedonis dictum, qui Iſocratem pugili, Demoſthenem vero militi comparabat. της καλασκευης αθλητῆ igitur fortaſſe licebit exponere pro eo, qui magnis viribus in id incumbat quod tractandum ſuſceperit, animoſeque perficiat: idque ita ut tota ratio ejus non tam ad ſeriam pugnam quam ad pompam et ſpectatorum voluptatem referatur. huc enim pertinet quod ſupra dixit § 2. ejus compoſitionem eſſe πεποιημενην μαλλον εις σεμνονῆτα πομπικῶ και ποικιλῶ. W.

§ 12. p. 113. τε κομψε λειπεῖαι το αληθινον, faſtu et nimia diligentia veritas amittitur. verba ſic conſtrue; το αληθινον και το ὁμοιοταῖον τῳ καῖα φυσιν, κρατιστον επιτηδευμα (per appoſitionem) εν διαλεκτῳ πολιτικῃ, λειπεῖαι τε κομψου. atque eam ego diſtinctionem novæ periodi, et ſubintellectionem (ſc. ὁπερ εστι κραῖιστον επῖ.) in vertendo ſecutus ſum; non quod eam veram putarem, ſed quia mihi commodior ad vertendum eſſe videbatur. πολιτικῶ autem διαλεκτον hîc intellige περι τε δημηγορικε και συμβουλευτικε η εκκλησιαστικε γενος, i. e. de Suaſoriis; εναγωνιον de Forenſibus ſeu Judicialibus orationibus, ut exempla poſtulant. το αληθινον Plato etiam uſurpavit ad hunc modum in Cratylo; νυν (inq.) της Φερεφατῆς εκκλινεσι το ονομα, Φερσεφονῶ λεγοντες, ευχομιαν περι πλειονος ποιουμενοι της αληθειας. [Φερεφατῆα

φατ[α] Πλα[τ]ων μονος, Φερσεφονη και Περσεφονη, ὁε λοιποι· Περσεφασσα δε, ποιητικω[τ]ερον. Thom. M. quem vide. Φερεφατ[α] Αττικως, Περσεφονη Ελλ[η]νες. Mœris.]—λειπεσθαι, ἡττ[α]σθαι. Suid.

p. 114. και κακοις. vulg. καλως.—ſic ordinanda ſunt verba; πας χαριεντ[ι]σμος, και καλως γινομενος, εστιν αωρον πραγ[μ]α εν πενθη. W.—verum ſic lege, χαριεντισμος πας εν πενθη και κακοις γινομενος αωρον πραγμα &c. Omnis affectatio elegantiæ in re ſeria et in adverſis, intempeſtiva res eſt, et miſericordiæ alieniſſima. Caſaubon. ad Perſium p. 128.—rectiſſime quidem; eamque lectionem, ne Noſter pugnantia loqui videatur, in textum admiſi. nihil enim dici poteſt καλως γινομενον quod eſt intempeſtivum et rei ſubjectæ alienum. ad hunc locum perquam appoſita videntur verba Dem. Phal. § 28.—ου μα τον Δια πα-θος κινησει, ουδε ελεον, αλλα τον καλουμενον κλαυσιγελωτα· το γαρ εν πενθεσι παιζειν καὶ τ[ι]ν παροιμιαν, το τα τοιαυ[τ]α εν τοις παθεσι κακο[τ]εχνειν εστι.

§ 13. p. 114. εκ εμου ὁ λογ[ο]ς. alludere videtur ad locum Euripidis in Menalippe citatum in Arte R. § 10. Και εκ εμου ὁ μυθος, αλλ' εμης μη[τ]ρος παρα. S.

καινοτη[τ]ος vocabulum agnoſcit et Wolfii verſio: alioqui putarit fortaſſe aliquis convenientius eſſe κενοτη[τ]ος. S. mox κεχρωσμενας, Coloratas, legendum conj. Wolf.

Pro τοις ὁλοις Oporini et Steph. ed. habet τοις ολιγοις quod ad πολλοις commode refertur: ſed ut recte annotat Sylb. τοις ὁλοις ad τα καθ' ἑκαστα magis quadrare videtur.

p. 115. malim ὑπενθεσεσι, Interponendis acrioribus affectibus. W.

παρισωσεις. αλλ' ἁτος (ſc. Demoſthenes) μεν εφυγε τ[ι]ν τοιαυτ[τ]ην παρισωσιν, ἁτε τ[ι]ν τελειαν περι τ[η]ς λογ[ο]υ επιστημ[η]ν εχων· ὁ δε Ισοκρα[τ]ης εκ αν εφυγεν, αλλα και μη οταν φυσει παρισωσιν εθιασα[τ]ο αν γενεσθαι, δια το μελειν αυτ[ω]

καλλιος μαλλον και επιμελειας, η πιθανοτητος και αληθειας. &c. Hermog. π. Ιδεων. L. 1. § 12.

§ 14. p. 116. τῳ γαρ exculari poteſt, ut ſit ſignificatio cauſæ, pro διὰ το μη γινεσθαι, ſc. τον πλεονασμον. verior tamen lectio eſſe videtur το γαρ, accuſandi caſu. W.

p. 117. ει μέτριος. ante ει deeſſe videtur copulativa και, quod loquendi genus alibi occurrit. W.—hoc in loco video hærere multos; at ſi interpunctionis ſedem mutent, hærere deſinent. ſic autem eſt mutanda illa ſedes, ut quæ poſt δευρο eſt poſt ην ponatur, hoc modo, ει μετριος ην, μεχρι δευρο ανεκλος. perinde ac ſi diceret, Si modum tenere ſciret, nequaquam ulterius perrexiſſet, ac tolerari certe huc uſque potuiſſet; verum ουκ ανησει. Steph. Diatrib. in Iſocr. p. 13.

επιφερων ταυτι· " και τα των αλλων. hæc proculdubio vera lectio eſt. in Iſocrate enim legitur Και τα των αλλων. in Ep. de Platone p. 178. μετ' ολιγα παλιν επιλεγεις ταυτι. et § ult. de Adm. vi d. in Dem. διὰ ἑτι ταυτι: atque ita centies apud Noſtrum aliosque melioris notæ ſcriptores. lect. vulg. eſt επιφερων ταυτικα. " τα των αλλων. ubi Wolf. legit αυτικα, Statim: Sylb. vero haud longe à vero ταυτι. Hæc.

οιομενοι δειν, αλλα μη—Iſocratem ſequor. minus recte enim in vulg. ed. Dion. H. οιομενοι δειν αυτων, αλλα μη τυραννειν αυτων.

p. 118. προσκαλαζεφομενοι. Iſoc. edd. h. καλαζεφομενοι. vid. Steph. Diatrib. 4. p. 14. Hudſ.—locum Stephani à cl. Hudſon. imperfecte citatum hîc loci exſcribam. " Sed quod habemus hîc προσκαλαζεφομενοι valde mirum et ineptum etiam viſum eſt, i. e. ineptæ cujuſdam affectationis; atque adeo magis quam aliud quidquam eorum quæ à Dionyſio reprehenduntur reprehenſione dignum. inepte enim vel potius ineptiſſime dictum eſſet προσκαλαζεφομενοι

pro καλαγρεφομενοι ut duobus modis conveniret cum προσαγομενοι, i. e. ut non modo pariſa ſeu homœoteleuta (etiamſi quidam inter hæc diſcrimen conſtituunt) ſed etiam ab eadem præpoſitione utrumque inciperet. ſed mea editio (ſc. Iſocratis) ſtatim oſtendit, fidem Dionyſio, aut librario cujus manu exſcriptus fuit hic ejus liber, minime habendam eſſe. nam in ea καλαγρεφομενοι legi comperi." Hæc Stephanus: ſed, pace tanti viri, cum Dionyſio legerem προσκαλαγρεφομενοι, *Beſides drawing them over to their party, bringing them alſo under ſubjection.*

ἡτ̃ον εισι μειρακιωδεις. quantum ætate procedebat, tantum relaxabat ſeſe à numerorum neceſſitate, ut ſcribit Cicero in Orat. verum, pace tantorum virorum, non judicio id fecit Iſocrates: ſed deſperatione præteriti ornatûs: quod ſcribit ipſe orat. ad Philippum Maced. quare minorem eo nomine laudem meretur Iſocrates, quam oratores illi, quos judicio modum huic rei ſtatuiſſe conſtat. vid. Victorium. L. 2. c. 17. V. Lect. Voſſ. de Inſtit. orat. L. 4. c. 5. Hudſ.

§ 15. p. 118. vel δειξαι τις εστιν εν τ̃οις, vel τ̃οις τις εστιν legend. cenſet Wolf. F. hoc modo; και δειξαι οὕτως τις εστιν ἡ τ̃ε ῥ̃ητορος ἰσχυς.

αρκει δε. W.—retento priore τε, potes pro poſteriore ſubſtituere τις. S.—mox των eidem Wolfio in margine debetur, qui paulo poſt legendum putat ὁ μεν εν ωερι της ειρηνης.

αναβεβλημενον — H. Steph. v. αναβαλλομαι, hunc locum h. m. citat è Dionyſio, το μεν ὑπ̃ιον και οἱον αναβεβλημενον της ανάλωγης, i. e. ſupinum et deliciis affluens.

§ 16. p. 119. ωερι ὡν αν αὑ̃οι cum Iſocr. editt. αν vulg. D. H. omittit. mox eædem agnoſcunt και ante ωερι, ſed abeſt à Wolf. edit.—eæd. habent ἡρμοζε, vulg. D. H. ἡρμοσε. aliter citat hunc locum

Hermogenes lib. περι Μεθοδ. cap. 29. Οι παλαιοι κοινα λεγουσες διανοηματα, ὁμολογια της κοινοτητος ιδια αυτων, ποιουσιν. Ισοκρατης· Απασες μεν εισθασιν οι παριουσες ειθαδε, ταυτα μεγιστα φασκειν ειναι, περι ὡν αν αυτοι ποιωνται τους λογους. ε μην αλλ' ει τῳ και αλλῳ ταυτα ἡρμοσε λεγειν, και εμοι προσηκει.

περι των νυυι παρουσων εντευθεν. quo loquendi genere nihil aut elegantius aut apud optimos ſcriptores uſitatius. Iſoc. ed. h. παρουσων πραγματων, quæ vox librarii incuria ex priori nata videtur. otioſam hanc vocem ex Wolf. edit. male in ſua retinuit Sylb.

εξισα una voce Iſoc. edd.

p. 120. eædem παυσας τας αλλας. et mox, ταις ὑμετεραις επιθυμιαις· ὁ και δικαιως αν τις ὑμιν επιτιμησειεν. atque ita legit Wolf.

eædem τῳ γνωμῳ pro τῳ τεχνῳ. et mox ed. Wolf. τοις τοιουτοις πιστευουσες.—mox Iſoc. edd. και γαρ αυτοι πεποιηκασι.

συνεῤῥυηκεν pro vulg. ἐῤῥυηκεν ex ed. Wolfiana repoſui. S.—eodem verbo utitur Dion. H. § 15. de adm. vi dicendi in Dem. απο των βαναυσων τεχνων συνεῤῥυηκοσες.

Iſocr. editt. habent εστι φανερον—et ὡς και τας κλησεις—et ἡν και προτερον—et τουτον προειπεσιν. ſed vid. Lex. voce ὑποδειπεσιν.

ἡμας επι τον πολεμον in cod. coll. Nov. Oxon. BATTIE.

p. 121. ζευγειν το ισον. Iſoc. editt. ζευγειν τοις παρουσι. utrumque ferri poteſt: ego tamen poſterius malim, quia ſequitur, ἁτω γαρ εξηρτημεθα των ελπιδων. antitheta igitur ſunt, ζευγειν τοις παρουσι et εξηρτησθαι των ελπιδων. an vero tam eleganter ſibi mutuo reſpondebunt, ſi legas ζευγειν το ισον; haud opinor. nolo tamen cum ullo digladiari, qui ζευγειν το ισον ad præcedentia referre maluerit. W.

πλημμε-

πλημμελειας in Iſoc. editt. ſed rectius videtur πλεονεξιας, ut ea vox non Avaritiam injuſtamque Cupidinem, ſed Commoda, &c. ſignificet. W.

in iiſdem ὡς' εδ' οἱ κεκλημενοι—et και περι των—et ὑπερ αξιον—et αλλ' ὡς των θεων—et των εχθρων επικρατησομεν—et πρατειν ὡν εἰνωκασι—et ὁ,τι αν δε.

in iiſd. συνελκυθαζε μεν γαρ—et quod rectius videtur εκλεξαθαι.

p. 122. in iiſd. ακ εθελειε:—et προς ἡδονλω, itáque legendum cenſet Wolf. mox certe occurrit προς χαριν ῥηθεν, et προς ἡδονλω συμβελευονλων § 17. De adm. vi dicendi in Dem. τα προς ἡδονλω τῳ πληθει δημαγωγονλες: et apud ipſum Demoſthenem προς ἡδονλω δημηγορειν. ſed nihil mutavi, contentus variantem notâſſe lectionem.

in iiſd. ηβελεθε—et καλαχαριζομενοις.

ἡμελεραις γνωμαις h. cod. coll. Nov. BATTIE.

ὑμας abeſt à Wolf. edit.—H. Steph. v. επισκοτεω hunc locum citat ex Iſoc. de Pace, et legit ἡμας το βελτιςον.

uncis incluſa à librariis omiſſa fuerunt, ab uno ſc. διωαθειεν ad alterum ſaltu facto. ego cum Wolfio ex edd. Iſoc. ſupplevi. ſed habent eædem ποιησανλες pro Wolfiano καλασησανλες. S. habet καλασησανλες Iſoc. ed. à cl. BATTIE.

λογες τες των. τες omitt. Iſoc. editt. (agnoſcit cod. coll. Nov. qui mox habet αμφολερες. BATTIE.)

Iſoc. editt. una voce παραλληλες—et mox παρεχοιεν.

θαυμαζω δε τα των eædem vocem penult. recte omittunt: iſtamque lectionem confirmant quæ leguntur apud Ammonium: Θαυμαζω, γενικη μεν συντατλομενον σημαινει το Καλαγινωσκω και Καληγορω, οἱον, Θαυμαζω των ταυλλω εχονλων την γνωμλω. αιλιατικη δε, το Επαινω, οἱον, Θαυμαζω τες ἑτω φρονελας. et quidem Iſocrates non Laudat, ſed acriter Reprehendit cum ſeniores

ſeniores tum juniores. Dion. H. in Ep. ad Cn. Pomp. § 1. p. 171. hujus edit. recte hoc verbo utitur cum accuſ. caſu, Laudandi ſenſu, τα μεν αλλα θαυμαζεις. ſecus vero cum gign. caſu Æſchin. κ. Κτ. § 84. θαυμαζω δ' εγωγε ὑμων, ω Α. και ζηλω πυθεσθαι. atque § 87. cum indignatione quadam, θαυμαζω σε. hinc patet lect. vulg. minime ſanam eſſe. vel igitur delendum το τα, vel fortaſſe haud ineleganter legendum, θαυμαζω δε τοι των πρεσβυτερων.

Iſoc. editt. ῥαδιως τον πολεμον αναιρεμενες, πολλας ηδη και μεγαλας συμφορας.

p. 123. in iiſd. εις τὰμπροσθεν—et προσηκεν—et ὡσπερ ὑπερ των ιδιων παιδαζειν, ὑμεις δ' ε τλω &c. et paulo poſt una voce ευφρονεστων.

πονηρες pro πονηροταῖς apud Ald. et cod. coll. Nov. BATTIE.

εκ της ιδιας. ultimam vocem, ſenſu poſtulante, ex Iſoc. editt. recte addidit Wolf.

p. 124. in iiſd. εν τῳ θεατρῳ.—Wolf. edit. habet κωμῳδιδασκαλοις: quæ ſyncope apud Ariſtotelem quoque à me obſervata eſt. ego hîc exemplar noſtrum ſequi malui, atque ſic Wolfius in ſuo libro emendavit. S.

in iiſd. οἱ Πυλανεις προλιθεασιν. habes vero apud Thucyd. init. c. 14. L. 6. και συ, ω Πυλανι, ταυτα επιψηφιζε, και γνωμας προτιθει αυθις Αθηναιοις.

και poſt επειτα addita ex iiſdem. S.

οφελος εστι in aliis omnibus codd. BATTIE. ad Iſocratem.

Iſocr. editt. των νυν περι—ην μη και περι των λοιπων ορθως.

eaſdem ſecutus αλλα και προς παντας ανθρωπους' και χρηθαι—conſtructione poſtulante, edidi, niſi quod habent ἁπαντας. vulg. Dion. H. αλλα προς παντας ανθρωπους κεχρηθαι ταις συνθηκαις, μη &c.

γενο-

γενομεναις μεν. ultima vox addita ex edit Wolf. Hudſ.

§ 17. p. 125. τις γαρ αλλοθεν—citat Dion. § 17. de adm. vi in Demoſth. hoc modo: τις γαρ (αν) αλλοθεν επελθων, και μη (πω) συμδιαφθαρμενος ἡμιν, αλλ' εξαιφνης επισας τοις γινομενοις—ad quem locum hæc Sylb. "incluſa αν abeſt à vulg. editt. Iſocratis; et rurſus ex iiſd. additum πω: ſicut etiam ſupra in Iſocrate, at non item infra in repetitione (p. 284. v. 19. ed. Hudſ.) mox exemplar h. γενομενοις, minus convenienter, ſermo enim eſt de Præſentibus."—γινομενοις in Dion. loco ſupra citato; Iſoc. editt. γιγνομενοις. hîc vero in ed. Hudſ. γενομενοις.

εγκωμιαζειν εχομεν in Iſoc. edd. ubi hæc Wolf. "alibi legitur εγκωμιαζομεν. quid ſi εγκωμιαζειν αξιεμεν;" atque ita edidit S. eumque ſecutus Hudſ.

τες εκ της Ασιας. intelligantur Græci mercenarii milites, qui in Aſiam militatum abierant, et regi Perſarum aut ſatrapis illius navabant operam: niſi forte loquatur de collectitia manu, quæ prædas egerit ex Aſia, aut etiam de exercitu Ageſilai. Wolf. ad Iſoc. — pro Ασιας in cod. coll. Nov. ουσιας. BATTIE.

p. 126. εχομεν pro ἑξομεν ap. Hen. St. BATTIE.

και ἑξης. prætermiſſi ſunt hoc loco verſus circiter 60. quos, qui volet, ex vulgatis Iſoc. edd. petere poterit. W. eos cum ſua verſione Wolf. inſeruit in hunc tractatum, qui ſubjungi ſolet ed. Iſoc. S.—ὡστε θαναλον. W.

δεκαζων. Wolfius vocabulum hinc ortum eſſe ait, quod rei, cauſæ ſuæ diffidentes, decimam controverſæ pecuniæ partem judicibus promittere ſolebant, ſi ſecundum ipſos pronuntiaſſent; hinc transferri ad quamvis largitionem, corruptelam muneris, et ambitû — Δεκαζειν, διαφθειρειν χρηματα η δωρα (f. χρημασιν η δωροις. Gron.) δεκαζων, ὁ εις δεκαλον αριθμον ἡκων.

ήκων. ελεγον δε ἑτω και το καῖα δεκα διαφθειρειν τον δικαςῆω η τες κρῖας, και ἁπλως το διαφθειρειν δικαςῆω. Heſych.—Ισοκραῖης περι της ειρηνης· ὁ,τι πῶῖε τεῖ' εςιν, (f. ε H. Steph.) δηλον ἁπασιν. Ερατοθενης εν ταις περι της αρχαιας κωμῳδιας, πωθεν το πραῖμα ειρῆαι, δηλοι ἑτω λεγων. Λυκος εςιν Ηρως προς τοις εν Αθηναις δικαςηριοις, τε θηριε μορφῆω εχων, προς ὃν οἱ δωροδοκεῖνες καῖα δεκα γιῖνομενοι συνεςρεφονῖο, ὁθεν ειρῆαι Λυκε δεκας. Αριςοτελες δ' εν Αθηναιων πωλῖειᾳ, Ανῦῖον φησι καῖαδειξαι το δεκαζειν τα δικαςηρια. Harp. vide etiam H. Steph. Diatr. in Iſocr. et Eraſmi adag. Lupi decas. Meurſii etiam Att. Lect. L. 3. c. 9. Etymol. Magn. voce Δεκασαι.

αυξομενην malit Wolf. mox pro αῖαπωνῖας, Iſoc. ed. habet εμποιεῖνῖας.

p. 127. της ἡμερας in quibuſdam exempl. S.

μεν poſt ὡν ex Iſoc. ed. cl. BATTIE. addidi; quæ et mox habet διαλειπονῖες. ενταυθα additum à Sylb. ex Wolf. edit.—Iſoc. ed. mox exhibet επειδ' αν.

ε π. δ. χρονον διαλιπονῖες. vid. Lex.

pro σωφρονεςαῖοι habet ead. σοφωταῖοι. mox των κοινων ex Wolf. editione inſeruit Sylb.

§ 18. p. 127. περι αληθινε λογε vid. Hermog. περι Ιδεων L. II. c. 7.

μηδεις δ' αῖνοειν in vulg. D. H. ed. ſed Wolfii lectionem præferendam duxi, μηδεις δε μ' αγνοειν.

Αφαρευς. Plutarch. lib. de X. Orat. in vita Iſocr. επειῖα Πλαθανῖω, την Ιππιε τε ῥηῖορος, γυναικα ηγαῖετο, τρεις παιδας εχεσαν· ὡν τον Αφαρεα, ὡς προειρῆαι, εποιησατο· ὁς και εικονα αὖῖε χαλκῖω ανεθηκε προς τῳ Ολυμπιῳ, επιγιονος, και επεγραψε·

Ισοκραῖες Αφαρευς παῖρος εικονα τηνδ' αναθηκε
Ζηνι, θεως τε σεβων, και γονεων αρεῖην.

διϊχυριζεῖαι legend. cenſet Wolf. ſed vulgatam retinui. διοριζομαι, inq. H. Steph. in Theſ. è Budæo, interpretor Affirmo (ſicut Heſych. διωριζεῖο, exponit, διαβεβαιωτο, διϊχυριζετο) et Conſtituo. exempliſque ibi allatis

allatis ſubjungit hunc locum ex Dion. Hal. de Aphareo, adoptivo Iſocratis filio, διορίζεσθαι &c. Aperte affirmat et certis verbis teſtatur, et, ut vulgo dicunt, Expreſſe dicit &c."—adde etiam ex Demoſth. περὶ Στ. § 33. ὁ νῦν ἅπτος πολλαχοῦ διέβαλλε καὶ διωρίζετο. Æſchin. κ. Κτ. § 38. καὶ διωρίζομην, ὅτι —firmiſſime aſſeveravi.

p. 128. πρὸς Ἀριστοτέλῃ mavult Wolf. poſt ἐγχωρεῖ, inq. ſupple χρῆσθαι.

πρὸς Ἀριστοτέλη. Siculum illum Ariſtotelem male cum Stagirita confundunt Cicero, Dionyſius, Athenæus, et Euſebius, ut bene Jonſius in Diſſertatione de Philoſophia Peripatetica obſervavit. Menagius ad Diog. Laert. p. 199. ed. Amſtel. Hudſ.

§ 19. p. 128. καταλειφθησεῖσθαι legend. monuit Wolf. pro vulg. καταληφθησεῖσθαι. Hudſ.

εἰ δὲ δοξαιμι &c. Iſoc. edd. hunc locum hoc modo exhibent; εἰ δὲ δοξω μηδὲν προσηκόντως πόσα τὰ χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα χρόνον. pro πόσα τὰ χ. (quæ vera lectio eſt, mox enim habes πόσων χρημάτων) male in vulg. Dion. edd. αὐτὰ τὰ χρήματα.

p. 129. Iſocrat. edd. ἐξ ἀρχῆς ἐν ὑμῖν, ὡς ἂν δυνωμαι. et mox Σωπαιος pro Σινωπευς. paulo poſt in iiſdem minus recte, περὶ τῆς ὅλης Ἑλλαδος. p. 96. τὰς κρατίστας τῶν Ἀθηναίων τ' καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι νέων παιδεύσας. præpoſitionem καὶ ante θεωρίαν ex iiſdem vere inſerui.

p. 130. ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς in iiſd. quas ſecutus, paulo poſt pro τὰ χρήματα lego τότε χρ. eædem male omittunt τῶν ante χρημάτων.

εἰ μὲν (μὴ) προείμην. ita in vulg. Dion. H. ed. atque etiam infra.—Wolfius adnotat quatuor iſtos verſiculos quorum initium eſt ἤγημεν δὲ abeſſe à vulg. Trapezitici editt. ſed cum repetantur etiam infra, perperam à librariis omiſſos eſſe ſatis eſt manifeſtum. ſequens etiam μὴ incluſum Wolf. in ſua editione et verſione præteriit, ſed repetitur et ip-

ſum infra, atque agnoſcit illud etiam Dionyſii paraphraſis, licet reclamare videtur ſententia. S.—non tantum Videtur ſed Omnino reclamat ſententia. utrobique igitur cum ſententiæ veritati, tum dictionis elegantiæ conſulens, leviſſima facta et ſimul certiſſima unius literæ mutatione, edidi ει μεν δη προειμην.

ἡγεμην δε &c. apud Ald. ed. Iſocratis ἡγεμην δ' ει μεν προειμην. at in cod. coll. Nov. hæc ſententia tota ab ἡγεμαι uſque ad βελευομενοις deeſt. BATTIE ad Iſocr.

ὁμολογοιμι pro ὁμολογων legendum videtur, Faterer. Hudſ.—ſed vulgata recte ſe habet. ſin vero tanti viri auctoritate motus, conjecturam ejus admittendam cenſeas, neceſſariò hoc modo inſuper legendum: ει δ' ὁμολογοιμι ειναι, και, επιζειλανιος Σαλυρε, μη παραδοιμι, vel, ει δ' ὁμολογοιμι ειναι, επιζειλανιῳ δε Σατυρε, μη παραδοιμι, &c.

Iſoc. edit. h. βελευομενοις εν ἡμιν, εδοκει βελτιον ειναι προσομολογειν παντα ποιειν ὁσα Σαλυρος προσετατλε· και τα μεν φανερα των χρημαλων παραδειναι—et mox, αλλα και οφειλονλα με φαινεσθαι και τελῳ και ἑτεροις επι τοκῳ, &c.

p. 131. προς τες παρα Σατυρε legendum cum iiſd. vulg. Dion. H. perperam τες περι Σαλυρον.—in iiſd. mox και μεν τα χρημαλα. particula και ante αξια addita à Sylb. ex Iſocr.

πληροφορηθεις γεγενησθαι apud Ald. H. Steph. et in cod. coll. Novi. BATTIE ad Iſocr.

πασι δ' ειναι φανερον &c. in Iſoc. editt.—Accuſativi tam multi reddunt orationem obſcuriorem. ſic autem verba ordinabis, ἡγεμενῳ πασι φανερον ειναι, με απαιλεμενον i. e. exiſtimans notum eſſe omnibus, cum argentum à me repeteretur, me confeſſum eſſe, quod etiam aliis deberem. particula και obſervanda eſt; habet enim επιλασιν, quaſi dicat, Tantum abeſſe

ut

ut apud Paſionem pecunias depoſitas haberem, ut ipſe etiam æs alienum contraxiſſem. Wolf. ad Iſoc.

και ἑτεροις. hab. nonn. Iſocratis exemplaria και τετω και ἑτεροις. pro ενομιζεν Wolf. edit. habet νομιζων, at infra in repetitione legit ενομιζεν, quam lect. ego utrobique ſequendam exiſtimavi. S.

εισπλευσαιμεν, αποθανειοθαι με. Iſoc. editt.—με deeſt apud Ald. H. Steph. et in cod. col. Novi. BATTIE ad Iſoc.

ταυτα λογιζομενω Iſoc. editt. et διενοειτο αποζερειν omiſſo με.

απορειν in exemplari hîc omiſſum eſt; ſed in repetitione infra legitur, et viciſſim ibi omittitur commation iſtud quod hîc legitur, εν τω παρονλι: ut alterum pro altero à librariis ſuppoſitum videatur. in vulg. editt. Iſocratis legitur, προσεποιειτο εν τω παρονλι εκ αν εχειν αποδεναι, omiſſo verbo απορειν et conjunctione και. S.

επειδη δε βυλομενος ειδεναι σαφως το πραγμα—et mox Μενεξενον, εξαρνος &c. h. Iſoc. ed. cl. BATTIE.

p. 132. ὡ ὑπηρχε σιγωνλι μεν, ὑπο τυτε αποζερεισθαι τα χρηματα h. eadem; et mox καταζησαι και εμαυτον και τον πατερα.

μοι οἱ απαγγελλονλες. edd. Iſoc. male omittunt οἱ: quam particulam recte additam à Wolfio lubens in textum admiſi. ultima ſyllaba vocis præcedentis feſtinanti librario fraudi fuit.

ὡζε πιζεις αυτω Iſoc. editt. mox eædem γυναικα poſt εμαυ omittunt, et legunt ειληφως τω ἀυτε ὑιω.

ηδη ante πραξω eæd. omit. legunt etiam αφανιζει Κιτλον τον παιδα. et Wolf. vertit, Cittum puerum occulit.

ανεκαλεν quidam libri habent, minus recte; quod Wolfius quoque adnotavit. ſic infra τον επι τη nobiſcum malit, quam cum aliis editionibus αυτον επι τη. S.—ſc. apud Ald. et Hen. Steph.

λοῖον πανῖων δεινοταῖον. ſecundam vocem non agnoſcit vulg. Dion. H. inſerui tamen ex Iſocrate: et ſic fere ſemper apud ſcriptores Atticos. το πανῖων δεινοταῖον. Æſchin. κ. Κτ. § 50. ὁ δε πανῖων φοβερωταῖον. Dem. π. Στ. § 69. ita p. 84. hujus edit. ex Lyſiæ orat. ὁ δε πανῖων δεινοταῖον, et p. 124. ex Iſocrat. oratione.

p. 133. πολεμαρχον. Poſtellus interpretabatur Tribunum militum. Wolf. ad Iſocr.—Obſerva idem inquilinis fuiſſe τον Πολεμαρχον, quod civibus ὁ Αρχων, inquit Meurſius, quem conſule Lib. 2. c. 14. Atticarum Lectionum.

obſerva προτερον ἑως, αὖῖι τε η. W.

και μοι αναβῆῖε &c. Iſoc. ed. h. και μοι καλει τουτων μαρτυρας.

§ 20. p. 133. εκμηκυνεῖαι (και) περα τε. ita edit. Hudſ. ſed cum Wolf. incluſum και redundare puto.

και των κωλων τριων οντων, το μηκος ισον—ita ed. Hudſ. ſed hîc etiam Wolfium ſequi malui, licet verſio nec μεν nec δε agnoſcit.

αλλα προς τεῖοις veriſimile eſt Dionyſium alia quaedam de Iſocrate commentatum fuiſſe; quod Plutarchus ex eodem retulit, quas orationes ſcripſerit Iſocrates: φερονῖαι δ' αὐῖε λογοι ἑξηκοντα· ὡν εισι γνησιοι, καῖα μεν Διονυσιον εικοσιπεντε· καῖα δε Καικιλιον εικοσιοκτω· οἱ δε αλλοι καῖεψευσμενοι. Hudſonus.

NOTÆ

NOTÆ

AD

JUDICIUM DE ISÆO.

SECT. 1. p. 135. Ισαιος· εἰς εστι των δεκα ῥητορων ἑτος· μαθητης δ' ην Ισοκρατους, διδασκαλῳ δε Δημοσθενης. Αθηναιος το γενῳ, καθα φησιν Ερμιππος εν δευτερῳ περι των Ισοκρατους μαθητων. Δημητριος δ' εν τοις περι ὁμωνυμων ποιητων Χαλκιδεα φησιν αυλον ειναι. Harp.

Ισαιος εἰς μεν εστι των δεκα ῥητορων, μαθητης δε Ισοκρατους, διδασκαλος δε Δημοσθενους, Αθηναιῳ το γενῳ. Δημητριῳ δε Χαλκιδεα φησιν αυλον ειναι. ἑτος επαινειται και ὡς ῥητωρ, και ὡς Δημοσθενει αμιθι προαγωγων. Suid. vid. Plutarch. in opusc. περι των δεκα ῥητορων. Philostratum L. 1. de Vitis Soph. p. 513. et Photium. cod. 263.

Hermog. L. 2. περι Ιδεων, § περι τε ἁπλως Πολιτικε λογε.

Ο ποινυν, ἁπλως ειπειν, λογῳ πολιτικῳ γινεται μεν δια τε των τιν σαφηνειαν ποιεσων καια τον λογον ιδεων, και τε κατ' επιεικειαν, και αφελειαν ηθες, και ετι της τον αληθινον ποιεσης λογον ιδεας, ὁ δη εστι τε πιθανε· δει δε ταυτα, ὡς ἐν ακμειν παντα. εκ γαρ της μιξεως τετων, και οιον ἑνωσεως, ὁ ἁπλως πολιτικῳ γινεται λογῳ· ἑ δη και παντες μετεχεσιν, ἑς ονομαζομεν πολιτικες, πλειω ισως τε Ισοκρατους, κατα τι. πλειστον γε μεν αυτε μετεστι Λυσια τε και Ισαιῳ και Υπεριδη· διο δη και μαλιστα εισι πιθανοι. διαφερουσι δε ἑτοι αλληλων, ὁτι τῳ μεν Λυσια μετα τετων, και τα της επιμελειας μετριως ὑπεστι, και το τε κοσμε σφοδρα ανεμφατως, γοργοτητι δε ὡς ελαχιστον. περιβολης δε της μεν καθ' εννοιαν, μετριως πως, της δε καια μεθοδον, η λεξιν, η τα ἑπομενα ταυτη,

χειδον

χεδον απ' ὁλως· και των αλλων δε ἁ τον αξιωματικον ποιει λογον, ὡς ελαχιστον αυτῳ μετεστι, πλειστον γε μεν δεινοτητος εχει της καθα μεθοδον. Τῳ δε Ισαιῳ προς εκεινους, ἁ τον ἁπλως ποιει πολιτικον λογον, πολυ το της γοργοτητος, ὡς εγγυς ειναι τε καλλιστε λογε των πολιτικων, και τῳ επιμελες περιττοτερον η καθα Λυσιαν. περιβολη τε ὡσαυτως, και τα λοιπα τε μεγεθες εισὶ, και πε και ακμης εμφασις· ὡς απολειπεσθαι μεν τε Δημοσθενικε καθα ταυτα εκ ολιγῳ, ὑπερβαλλειν δε και πολλῳ τον Λυσιαν. δεινοτης δε ἡ καθα μεθοδον πολλη μεν και παρα τελῳ, δεινοτερος δε ὁ Λυσιας.

εκ λογων. ita etiam Plutarc. in Iſæi vita: alioqui maluerim cum articulo, εκ των λογων. S.

Forte aliquis malit, εδε αρχῃ ει προειλετο τινα πολιτειαν, ut, expuncta particula η, αρχῃ adverbialiter ſignificet, Omnino, ſicuti alibi quoque hæc vox uſurpari ſoleat. Plutarc. quoque nihil certe meminit de reip. adminiſtratione; ſed hoc tantum dicit, eum primum cepiſſe σχηματιζειν, και τρεπειν επι το πολιτικον την διανοιαν. S. atque ita proculdubio vox αρχην accipienda, ut et apud Æſchin. κ. Κτ. § 9. αρχην ὑπευθυνον (φησι) μη αποδημειν. Omnino, rationibus non relatis, peregre proficiſci vetuerit. vid. Tayl. Demoſth. ed. 4to.

§ 2. p. 136. particulam εχ vel ſimile quidpiam ante ἑτως αν. excidiſſe ſuſpicor. atque illa quæ ſequuntur, ὡς δια μιας &c. innuere videntur, Noſtrum alium tractatum reliquiſſe de Iſæi orationibus. Hudſ. particulam εχ utpote ſenſui explendo neceſſariam inſerui, ſed uncis incluſam.

§ 3. p. 137. της τε Λυσιε in Mſ. Bodl. Hudſ.

§ 4. p. 138. F. εισιν δη τινες. ſic in Jud. de Dinarcho § 17. εσωσαν δη τινες επιστραφομενοι λογοι. S. ſed nullus dubito quin legendum ſit, εισι δη.—lego cum Mſ. Bodl. χρωμασι μεν.

F. ακριβεις δ' εν ταις γρ. ita ſupra p. 135. ακριβης εν τοις αλλοις γενομενος. et § 19. Jud. de Iſæo, εν ταις τεχ-

ναις ακριβη. ſed præpoſitionis εν ellipſis haud inuſitata.

Πυθεας. Αθηναιος ῥητωρ—εγραψε λογους δημηγορικους και δικανικους, και αλλα τινα. Suid. vid. cl. Toup. emend. ad Suid.

φησας. vulg. perperam φησαι. " incertum eſt φησι, ne an φησας auctor ſcripſerit, ſed utrum eorum legeris nihil ad ſententiam intereſt. S.

το μερος ὁλον—τον Ισαιον ὁλον. ſi cui diſpliceat το ὁλον bis repetitum, prius forſan expungendum. τον Ισαιον ὁλον σεσιτισαι, Univerſum Iſæum abſorpſit.

§ 5. p. 139. εϛι δη τις cum Mſ. Bodl. quomodo etiam legendum eſſe monuit Sylb. vulg. δε.—infra etiam § 6. εϛι δη—τις.—mox, adnotante Hudſ. in eod. Mſ. αϛομενον, in margine tamen καλαλειϛομενον.

p. 140. προς τους οικειους cum Mſ. Bodl. voce autem ιδιους ſupra poſita. Hudſ.—hunc locum citat Meurſius c. 4. lib. 4. de Arch. Athen. et legit προς τους ιδιους.

προς εις ευπορισα. neſcio an verior lectio ſit, προς ευποριϛιαν αρϛυριε, vel προς ευποριϛον αρϛυριον. Sylb.—corrupte in Mſ. B. προσεισευπορησαν. Hudſ.—Fortaſſe προσεπορισα vel εισεπορισα αρϛυριον. vel propius vulgatæ, προς τελοις (Anglice, *beſides*, ſeu προς τελο, *for this purpoſe*) επορισα αρϛυριον: *when he turn'd Banker, I advanc'd him money.*

επιχησω rectius cum Sylb. quam vulg. ὑποχησω.

§ 6. p. 140. Καλλιμαχος. ſc. Cyrenæus, magni nominis Grammaticus, in libro (ut puto) de Rhetoribus cujus meminerunt Athenæus Lib. 15. c. 3. et χ. Ariſtoph. ad Aves, p. 395. vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. p. 135. Hudſ.

p. 141. ωδενος (ὑμων) ωωπολε. ita edit. cl. Hudſ. ſed ſecundam iſtam vocem, otioſam prorſus, expungendam cenſet Sylb. deeſt etiam in repetitione § proxima.

§

§ 7. p. 142. et hîc et ſupra και ante δικαιως omitt. Mſ. Bodl. Hudſ. pro εστιν εν εμοι, vulg. εστι καϑ' εμε. ſupra συσ. α. μεϑ' ὑμων.

verior videtur hæc lectio, ὑψηλοτερα γαρ εστι ταυτα. Syl. cum vulg. conſentit Mſ. Bodl.—paulo poſt πεποιημενοις cum Sylb. pro vulg. πεπoιημεναις.

p. 143. Αθηναιων cum Mſ. Bodl. atque ita ſupra. Αθηναιος vulg.—mox in eod. Mſ. τα μεν ταυτα.

Κηφισοδωρε ſupra. in Jud. de Dinarcho utriuſque inter Athenienſium αρχοντας fit mentio. ſed Κηφισοδοτος tempore prior nominatur, alter poſterior. ſed videndum ne hîc à vicinia tractum ſit vitium: et ut ſupra privati cujuſdam Κηφισοδοτε facta eſt mentio, ita etiam Archon hic eodem à librario appellatus ſit nomine, non à Dionyſio. S.

και το, ὡς. ita recte Mſ. Bodl. το perperam vulg. omittit.

εκεινῳ ſ. τροπῳ.—ſed f. rectius cum Sylb. εκεινως. ut § 11. circa finem, αλλ' εκεινως πως μαλλον.—εκεινως valet καλα τουτον τον τροπον, ut apud Æſchin. κ. Κτ. § 22. εκεινως τιμω ὑπολοιπον ποιησασϑε ακροασιν.

§ 8. p. 144. Mſ. Bodl. ιδιων omitt. ante αδελφων: mox habet αλλ' ὁτω γε. Hudſ.

nota hîc το αδελφιδων εμον, ut etiam infra in repetitione pro οι αδελφιδοι εμοι. unde etiam colligere licet pro αδελφων ſcribendum eſſe ſupra αδελφιδων. S.—αδελφιδους, η αδελφε ὑος (ſc. κρειττον εστι λεγειν). Tho. M. voce τιθη. αδελφιδους, ὁ ανεψιος. Suid. ὁ τε αδελφε ὑος. Heſ.

παρειχη rectius cum Sylb. eodem ſc. tempore, quo præcedit δοκη, quam vulg. παρειχεν.

p. 145. κακης επιτροπης. vide Lex.—apud Platonem L. 11. p. 973. de Legibus, εγω δικην λαχειν επιτροπιας, non adjecta voce κακης.

§ 9. p. 145. legitur ſupra επιτροπιαν, quorum utro ſit uſus Lyſias incertum eſt. Dionyſius quidem

dem utroque utitur; nam in A. R. p. 227. v. 48. habet επιτροπιαν λαβειν.

κεκαλλιλογηθαι rectius cum Sylb. quam vulg. καλλιλογησαθαι, cum præcedat ωεποιησαθαι.—(in marg. cod. Bodl. ισ. καλλιλογισαθαι. Hudſ.)

το γαρ, ſeu το γεν declarative accipiendum pro τουτο δηλονοτι, Hoc videlicet. S. mox vulg. habet εβελομην.

§ 10. p. 147. ευρημα cum Mſ. Bodl. vulg. ευρεμα. vid. Lex.

επι τα σεαυτου. elliptice ut in § prox. ſubaud. ſc. verbo απαλλαξη aut alio conſimili. S.

ωροκαλεμενοι rectius quam vulg. ωαρακαλεμενοι, ut in repetitione § prox. et ωροκλησεως vocabulum in eadem ſignificatione uſurpavit etiam in A. R. perſæpe. infra § 15. diverſo errore ſcriptum προσκαλεισθαι. S. mox cum eodem ως υμεις pro vulg. εως.

εν αμφισβητησει χωριον &c. legendum videtur, εν αμφισβητησει ὑπερ χωριου του ὑπο των δημοσιων καταλεχθεντος, οις το χωριον ὑπεκειτο, ταυτῃ χρωμενον εισαγει τῃ αρχῃ. S.—F. εν τῃ αμφισβητησει ωερι του χωριου—quæ vero ſequuntur cum Sylburgio; habemus enim infra § 14. p. 154. εν τῃ. ω. τ. δ. αμφισβητησει ωερι του χωριου.—notante cl. Hudſ. Mſ. Bodl. habet εισαγαγει.

p. 148. αηδες cum Sylb. rectiſſime et hîc pro ηδεως, et in repetitione pro αν ηδεως: hanc lectionem abunde firmant Noſtri paraphraſes, ανιαρωτερον ειναι ωρος τουτους απεχθεσθαι, et η αηδης απεχθεια. in marg. cod. Bodl. teſte cl. Hudſ. ισ. αηδες. mox το ωληθος rectius cum Sylb. quam vulg. ωληθος.

εχ ηγεμαι δειν καλ. edidi, uti bis in repetitione § prox. pro vulg. εχ ηγεμαι καλ.—(εχ ηγησαμαι in Mſ. Bodl. in marg. autem εχ ηγεμαι. Hudſ.)

§ 11. p. 148. Τις αν εν εκ αν. nota hîc αν geminatum. S. vide exempla apud H. Steph. et Budæum. ſed fortaſſe magis ad rem quæ leguntur apud Ariſtoph. Nub. v. 838.

Φ. Τι δ' αν παρ' εκεινων και μαθοι χρησον τις αν;

ibid. v. 1052.

Ει γαρ πονηρον ην, Ομηρος κδεποτ' αν εποιει
Τον Νεςορ' αγορηλω αν——

et ibid. v. 1252.

Ου αν αποδοιλω κδ' οβολον αν κδενι.

τον μεν Λυσια λοϛον και id. in Mſ. Bodl. et mox (p. 149.) ὁ μεν γε, αρχη. Hudſ.

p. 149. pro κἀν δοξῃ ſupra κἀν δοκῃς (in Mſ. Bodl. κἀν δοξας. Hudſ.) et pro κθεν σε, ſupra σοι.

λεγων poſt ειναι Mſ. Bodl. debetur: id. habet μεθ' ὡν αναϛκη ειναι τ. τ. κ.

το δη πολλκς &c. F. το δη προς πολλκς οντας τκς δημοϛας ανϛιδικειν. ut colligere licet ex § præced. S. F. hoc modo, το δη, προς πολλκς, ονϛας γε τοι δημοϛας, ανϛιδικειν. hoc ſcilicet, cum multis, tribulibus præſertim, litigare.

p. 150. τινας pro κοινας habet Mſ. Bodl. mendoſe Hudſ.

in exemplari eſt ιδιων, ego δικαιων repoſui ex ipſa oratione: atque ita legendum eſſe declarant ſequentia. S.

§ 12. p. 150. οιμαι μεν εν και τϛλων. ita omnes quas vidi Dion. Hal. editt. conjeceram οιμαι μεν εν και εκ τϛλων. ſequitur enim κ μλω αλλα και εκ των—atque ita tandem inveni in edit. Gr. Orat. impr. Hanoviæ. 1619. 8vo.

αποδειχλικων—legend. cenſet. cl. Hudſ. επιδειχλικων.

οιομαι γε ex certiſſima Sylburgii conjectura. ſequitur enim εικ῀ γε. particulam autem γε quam maxime utuntur Attici, in reſponſionibus præſertim affirmativis: innumera præbet exempla Ariſtophanes. vulg. δε.

p. 151. εγω δικων vulg. ſed recte μεν addit Bodl. ſequitur enim ἑτος δε.

παρακκσεϑαι vulg. ſed rectius Bodl. παρακρκσαϑαι, quomodo etiam legendum voluit Sylb. ſimilis error

apud

apud Heſych. παρακεσις, απαλη: ubi legendum παραχρεσις recte monet Salmaſius. vid. Lex. voce παραχρεσαθαι.

και ποσον &c. incertum eſt redditivane an interrogativa hæc ab Auctore uſurpata ſint, an mixta. ſi redditiva, legendum hîc και τοσον: et verſ. ſeq. καλα τοσα. ſi interrogativa, in primo membro legend. erit προς ποσας, itidemque in ſeqq. forſan etiam εισεγνεγμενος legend. pro εισεγνεγμενης, vel εισεγνεγμενας. S.

non ſatis conſtat an verius ſit imperativum σκεψασθε, Conſiderate. nec item v. ſeq. ſatis liquet an legendum ſit, και ει μεν ευ εχει τω λογω, πιστευετε: an και ει μεν ευ, εχετε τω λογω πιστευειν. S. eſt inter τε et τω lacuna in cod. Mſ. Hudſ. — mox pro αυλης f. verius αυλοις, vel ſubaud. εισφορας. S.

§ 13. p. 152. εκ εν σε in Mſ. Bodl. id. in margine ισ. οικοι μενων βελτιων ει. Hudſ.

λεγει φησεις. Oedipum hîc agere nec facile nec tutum eſt. S.

και ετ⊙. illa, ut opinor, ex Iſæo, nec minus corrupta. ut et quæ mox ſeq. Ω γαρ ὰ μεν &c. Hudſ.

p. 153. φασιν in Mſ. Bodl. Id.

haud ſcio an legendum ſit αποστρεψειν. mox rectius, ειτ' οιεσθε, Deinde putatis. S.

§ 14. p. 154. F. μερισας αυθις vel αυλα. S.

p. 155. in exemplari eſt Ερχιεον, errore ambiguo. ſed veriorem lect. eſſe Ερχιεων patet ex § 16. ſeq. nota etiam εφεσιν eodem in loco exponi το εις το δικαστηριον προκαλειν. S.

πεις λογοις τελοις cum Mſ. Bodl. itáque legend. conjecit Sylb. vulg. τελων.

ὁσα γ' εν. ſed uſitatius ὡς γεν S. atque ita in Mſ. Bodl. Hudſ.

§ 15. p. 155. εν τη λυσει. κλησει legend. cenſet H. Valeſius ad Harpocr. lex. p. 14. v. 16. Hudſ. — et rectius videtur, mox enim παραγραφεσθαι την κλησιν. κλησις, ἡ προκλησις, τελεσι παραγγελια εις κρισιν. Harp.

προσκαλεῖσαι vulg. προκλησις et προκαλεῖσαι citat Harp. αἱ προκλησεις εγγραφοι. Etym. Magn. v. Εχινος. infra etiam habes προκλησεις αναγινωσκει.

p. 156. F. ſingulariter τελο, vel το μερ ellipſin habet præpoſitionis κατα. mox pro ἐξ γεγενημενας, legend. rectius ἑδε, vel membrum illic deeſt. S. recte ἑδε γεγενημενας. ſenſus eſt, Ne conditum quidem eſſe à defuncto teſtamentum, tantum aberat, ut τῳ κρατουντι bona teſtamento legarentur.

ταυτῃ ante τῳ διηγησιν vel ante μακρολογιαν delenda videtur.

προκλησεις αναγινωσκει. προκλησις. εἰωθεσαν ὁπότε δικαζοιντο τινες, ἐξαιτεῖσθαι ενιότε θεραπαινας ἢ θεραποντας εις βασανον, ἢ εις μαρτυριαν τε προσμαλ· και τέλο εκαλειτο προκαλεισθαι· το δε γραμματειον το περι τουτου γραφομενον, ωνομαζετο προκλησις. παρα πολλοις δε εστι ῥητορσι. Δημοσθενης δ' εν τῳ κατα Στεφανε, και περι ὧν προκλησις γινεσθαι, δηλοι. Harpoc. Suid. v. cl. Toup. Em. ad. Suid. v. προσκλησις.

τα προχθεντα. Mſ. Bodl. τα πραγματα. Hudſ.

τῳ ὡς μη &c. locus corruptus forſan hoc modo ſanandus: τῳ μη παντα, μηδ' ὡς φυσιν ειχε, μηδ' ὡς αν ιδιωτης τις ειποι, λεγεσθαι, και μυριοις αλλοις τοιουτοις τροποις. —το πραχθηναι deleo, natum quippe videtur ex priori πραχθεντα. voces μη μετριως gloſſam ſapiunt των μηδ' ὡς αν ιδιωτης τις ειποι. poteſt etiam legi, μηδ' ὡς ἡ φυσις εχει. ſic enim paulo poſt, ὡς ἡ φυσις και ἡ αληθεια φερει. Sylburgius hoc modo locum legendum conj. τῳ μη παντα μηδαμως ὡς φυσιν ειχε πραχθηναι, μηδ' ὡς αν ιδιωτης τις ειποι, λεγεσθαι μετριως, και μυριοις &c. judicet Lector.

§ 16. p. 157. τε Λυσιου μεν ex certiſſima Sylb. conjectura. vulg. μεν αν.—mox ἡ ante αληθεια deeſt (not. Hudſ.) in Mſ. Bodl.

repete οιομαι ante παθειν—ὑπολαβειν.

και τῳ μεν, αν καταψευδη &c. F. rectius κἀν ψευδη λεγοντι, vel λεγοι, τις πιστευσειεν αν. Sylb.—fortaſſe hoc

modo, καὶν τα ψευδη λεγοι, τις ϖ. quod et vulgatæ propius, et Græcæ linguæ indoli accommodatius. infra § 17. τα ψευδη μαρτυρειν—τ'αληθη μεμαρτυρηκεναι. Demoſth. ϖ. Στ. § 13. ὁ δευρ' απαγγειλας τα ψευδη. et l. ult. § 46. τα ψευδη δευρ' απαγγειλας.

Οτ' εγω τα δικαια λεγων ηνθεν———

Ariſtoph. Nub. 958.

et ſic fere ſemper hoc ſenſu cum articulo. hæc ſi minus placeat conjectura, en alteram: repete verbum οιομαι ex præced. et lege, και τῳ μεν αν, και τα ψευδη λεγοντι, ϖιϛευσειν· τῳ δε, μηδ' αν αληθευῃ, ϖροσεξειν.

μηδεν αν in Mſ. Bodl. Hudſ.—ϖροσεξειν repoſui pro ϖροσεξειεν quod uſitatum non eſt. Sylb.

επιδεικτικοις. legendum αποδεικτικοις, cum dixerit § 2. h. Iudicii Iſæum ſe in uno judiciali orationis genere exercuiſſe. S.

p. 158. ασφαλειαν. hîc non dubitarem legendum eſſe αφελειαν niſi in fragmento de Atticorum oratorum characteribus (p. 164. v. 41. ed. Sylb. 268. 37. ed. Hudſ.) hujus ipſius Lyſiæ dictioni tribueretur ἡ ασφαλεια και το ακινδυνον, ſicut contra Thucydidi ἡ νεωτεροποιϊα και το τολμηρον. ſi quis tamen utrobique αφελειαν malit, non multum refragabor; quippe quod ea rectius opponatur τῃ νεωτεροποιϊᾳ. S.— Simplex certe in primis Lyſias. § 3. hujus Jud. ἡ μεν γαρ αφελης—et § 2. init. de admir. vi dicendi in Dem. ἡ δε ἑτερα λεξις, ἡ λιτη και αφελης &c. ετελειωσε δ' αυτῳ και εις ακρον ηγαγε της ιδιας αρετης Λυσιας ὁ Κεφαλου &c. et § 4. verba faciens de Iſocrate, και εις μεν το διδαξαι τον ακροατην σαφεϛατα ὁ,τι βουλοιτο, τῳ ἁπλῳ και ακοσμητον ἑρμηνειαν επιτηδευει την Λυσιᾳ. confitendum tamen fin. § 13. Iud. de L. hæc ſcripta legi, ασφαλης τε μαλλον εϛι η ϖαρακεκινδυνευμενη &c. in loco autem à Sylb. citato ut το ακινδυνον opponitur τῳ τολμηρῳ, ita τῃ νεωτεροποιϊᾳ magis oppoſita eſt ἡ αφελεια quam ἡ ασφαλεια.

φαλεια. forſan vox ασφαλεια nihil aliud eſt niſi Gloſſa vocis ακινδυνον, quæ poſtea (quod non inſolitum) in textum recepta alteram extruſit foras.

Ερχιεας. in exemplari eſt αρχιερεας, perperam. nam Ερχιεας legendum eſſe ſatis manifeſtum eſt ex præcedentibus. Erchiam autem fuiſſe pagum Atticum ex tribu Ægeride, poſt Harp. et Suid. docuit etiam Sigonius. ac mentio ejuſdem etiam apud Demoſth. et Æſchinem. Ερεχθια Stephani incertum pro eodemne an diverſo. S. in Mſ. Bodl. corrupte Αρχιεας, quo modo et apud Steph. Byzant. et alios, ut adnotavit Meurſius: quem vide ſis in libello de Pop. Att. voce Ερχιεια. Hudſ.

§ 17. p. 159. εισποιοιτο. et hîc et paulo infra in Mſ. Bodl. εισεποιειτο. Hudſ.

p. 160. ει γαρ—μεμαρτυρηται υμιν &c. pro υμιν ſententia poſtulare videtur βιον, Vitæ ſubſidia, Opes &c. quin et alia hîc deeſſe videntur, quæ non tantum nulla ex eo percepta commoda, ſed etiam ſumptus in eam factos ſignificent. S.

εις φρατορας εισαγων. lege omnino cap. 1. Lib. 3. Meurſii Attic. Lect.

νυν μεν. ante νυν μεν deeſt ει, et legendum μαρτυροιτω, ut ſtatim ſequitur φαινοιμεθ'. S.—legendum conjicio, ει νυν μεν, υποδικον εμαυτον καθιςας, και μαρτυρων ως εςιν αδελφος ημετερος· υςερον δε φαινοιμεθ' &c. ſed et vulg. μαρτυρω ſtare recte poteſt.

p. 161. εισποιουμεν. legendum εισποιοιμεν vel εισεποιουμεν. S. mox cum eodem τις υμων convenientius quam vulg. ημων. cl. Hudſ. not. in marg. cod. Bodl. pro προς τελοις αν τις eſſe, ισ. πως αν τις.

ειτα δ' Deinde vero. ſic, ſenſu poſtulante, cum Sylb. legend. pro vulg. ει τα δ'.

απαντα. legi poteſt απαντες. S. ſed nihil opus. ante απαντα ſubintell. καλα: Anglice, *Have given the fulleſt,*

leſt, moſt circumſtantial evidence &c. *as to every particular.*

ὡϛε ἡδεως γ'αν cum Sylb. ſenſu et ſtructura poſtulantibus. vulg. καὶν—mox pro ποθεν εχοιεν επιδ. omnino legendum puto, ποθεν εχοι αν επιδειξαι.

εκ οιμαι αλλο τι αν. hoc in loco verbi ellipſis durior paulo videtur.

p. 162. ηξιεν τοις. F. ηξιεν αν τοις.—ὑμας πιϛευειν. in exemplari ἡμας minus convenienter. S.

ἡμας αὐξες. Mſ. Bodl. omit. ἡμας. et mox ibid. εκεινης αμεινον τελο. Hudſ.

γινωσκειν. in exemplari contra leges ſyntacticas εϛινωσκεν. S. atque ita in cod. Bodl. Hudſ.

η μην Ευφ. ita proculdubio legendum pro ἡμιν: et mox εποιμος δε ειμι ομοσαι, η μλω Ευφ. pro ὑμιν, uti ſupra ορκον ομοσαι—η μην τελονι. S.—η μλω eſt vox jurantis: ομνυμι τους βασιλειξ θεξ, η μην εγω ὑμας σωσω. Suid. ουλως δη. id. Ep. ad Hebr. c. 6. v. 13. 14. ωμοσε καθ' ἑαυλε, Λεγων, η μλω ευλογων ευλογησω σε, &c. hæ voces affirmandi ſponſionibus conveniunt. vid. Devar. de Græcæ Linguæ Particulis.

ἐξ αὐλε, ex ſe, patre ſc. pro vulg. ἐξ αὐλης, ſenſu requirente, legendum S.

p. 163. ωφλον τλω δ. vide Lex. paulo ante, Μαρλυρια ex Mſ. Bodl. (not. cl. Hudſ.) inſerui.

p. 164. αὐλε—ὑμιν cum Sylb. rectius quam vulg. αὐλων—ἡμιν.

ἐξαλειψαν̃λες. vide Lex.—Act. S. Apoſt. c. 3. v. 19. Μελανοησαλε ουν και επιϛρεψαλε, εις το Εξαλειφθηναι ὑμων τας ἁμαρλιας.

§ 18. p. 164. και ὁ μεν. Lyſias, ut opinor. Hudſ.

ὡς εχω δοξης. ſupra Jud. de Lyſia § 20. et hujus Jud. § 16. ὡς εγω δοξης εχω.

§ 19. p. 164. βουλομαι—περι των αλλων ῥητορων αποδουναι τον λογον: fallitur Interpres. Quid enim? *Nunc autem volo de aliis etiam oratoribus verba facere:* quos quidem

quidem inquit ipſe Dionyſius paulo poſt, παρελιπον ἐχων. vult mehercule Dionyſius non, Verba facere de aliis &c. ſed Rationem reddere Silentii. vide init. § proximæ.

αἰνοιᾳ με δοξῃ, cum Mſ. Bodl. με. vulg. omit.

p. 165. το ῥᾳον αἱρεμενον cum eodem. vulg. ἡγεμενον. —in margine Latinæ verſionis, F. ου το ῥᾳον. Hudſ.

ετε ωκνεν—γραφειν. F. οὐτε ωκνουν αν.

παντλαχου. in cod. Bodl. πολλαχου, voce παντλαχου ſupra poſita. Hudſ.

εν ἁπασαις μεν. cod. Bodl. μεν agnoſcit, vulg. omit.

τετραγωνον. τον αἰαθον ανδρα φαναι Τετραγωνον, μεταφορα. Ariſt. vid. Lex. vide etiam doctiſſimi viri J. Toup. Emend. ad Suid. hac voce.

του ποιητου. illud του ποιητου ambiguum eſt ſignificetne του ποιητου λογων γενους, an καθ' ἑξοχην, poëtarum principis ut infra. S.

§ 20. p. 166. και Ζωϊλος. Zoilus hic rhetor fuit, cujus meminit Dionyſius, p. 201. v. 29. (hujus edit. p. 172.) diverſus (ut inq. Faber ad Longinum) ab illo Amphipolitano qui Homeromaſtrix dicitur. male itaque hîc confunduntur. Hudſ.—Suidas de Amphipolitano tantum verba facit. de Antiph. &c. vide Hermog. π. Ιδεων. Lib. 2.

αγωνιστης δε λογων. locus hoc modo verti debuit; Neque vero decertavit orationibus deliberativis aut judicialibus. vid. illuſtriſſ. Ezech. Spanhemium ad Julianum, p. 12. Hudſ.

p. 167. τροχυλως και περιτως cum Bodl. vulg. h. και δεινος, ἑυρειν τε και ειπειν τροχυλος και περιτος ὁ βουλεται.

τα σπερματα και τας αρχας. Auctor vitæ Homeri (inter opuſcula Mythol. ed. Amſtel. p. 323.) in Judicio de Principe Poëtarum iiſdem fere verbis utitur:

utitur: ex quibus (ut alia omittam argumenta) conjicit cl. Galæus in præfat. ad Opuſcula, vel iſtius libelli parentem fuiſſe Dionyſium, vel ſi alius ſit à Dion. plurima ab eo tranſumpſiſſe. Hudſ.

τα σπερμαλα. ita Longinus de Sublim. § 16. και τοι παρα τῳ Ευπολιδι τε ὀρκε το σπερμα φασιν ἑυρηθαι.

και προς τῳ μηθεν η ε πολυ &c. ſic cum Sylb. legend. pro vulg. και προς το μηθεν η πολυ &c.

p. 168. Υπερειδε. et hîc et in Jud. de Dinarcho per ει diphthongum legitur: at ſupra p. 127. v. 25. (h. e. Cenſuræ cap. 5. § 6.) et alibi per ι, quomodo et manu exaratus liber et Suidæ et Plutarchi et Longini exemplaria (adde Hermog. περι Ιδεων). porro ſecunda pars de Oratoribus Atticis, quæ ſupra etiam promittitur in Præfat. hujus tractatûs, ad nos non pervenit. Sylburgius.

NOTÆ

AD

EPISTOLAM DE PLATONE.

SECT. 2. p. 172. Hœſchelius pro νομους legendum putat παρανομους: ut παρανομοι λογοι hoc loco idem ſint quod alibi παρανομων γραφαι. ſed haud ſcio an convenientius ſit ανομοιους, vel ut Ilovius interpres legit, αλοπους, abſurdas. S.—F. αλλοιους. ſed locus omnino depravatus.

ου γαρ ὁτι—αλλ' ουδ'. Non ſolum non—ſed neque.

§ 3. p. 172. pro φησιν nulla de cauſa proponit φησεις Sylburgius.

επειλα πως—ει &c. *quid tum? quo enim modo* &c. vid. Devar. de Particulis Græcis, voce επειλα.—D. Pauli 1. Ep. ad Cor. c. 15. 29. Επει τι ποιησουσιν ὁι βαπλιζομενοι ὑπερ των νεκρων, ει &c.

ουχ ἁπανλα τοις ανδρασιν εκ. Minime viris ejuſmodi omnia perperam ſcripta eſſe profeſſus; non ita inſanio; ſed neque omnia iis pariter ſucceſſiſſe—

p. 173. ανλιπαρατεθειλα. in Mſ. Reg. παρατεθειλα. Hudſ.

και ὁσων εναρξεια. forſan και ὁσων ενεργεια το τελος. Hudſon.—legendum arbitror, και παν αλλο χειρουργημα, ὁσων εν ερξῳ το τελος.

§ 4. p. 173. αλλα και κραλιστον. ſenſum quidem hujus loci (inquit Steph.) mihi videor aſſequi, ſed verborum ſeries et contextus non video qui ſtare poſſit eo modo quo eſt. hoc enim puto ſibi velle hoc in loco Dionyſium: Platonem ſtudio reprehendendi Lyſiam, adverſus ipſum ſcripſiſſe dialogum; cujus

cujus tamen argumentum ſit Amatorium; ſed captatum in eo exagitandæ Lyſiæ occaſionem. lego igitur, αλλα και καλα του κραλιςου των τοτε ῥηλορων. illud autem quod ſequitur, ερωλικον εις τλω ὑποθεσιν, declarat quod infra legitur init. § 8. hæc Steph. Hudſ.—legerem vel αλλα καλα κραλιςα, vel αλλα καϑ' αριςα των τολε ῥηλορων.

λεκλικας—αρελας.—και τλο αιλιαλαι γε (ſc. ὁ Πλαλων) τα Λυσια ερωλικα, ὡς ταις εννοιαις εκ ευαρμοςως αυλα χρησαμενου, κδε τη ταξει. ε μλω τας εννοιας γε αυλας αιλιαλαι, κδε τλω λεξιν, επει ταις γε εννοιαις και αυλος χρηλαι ταις αυλαις· τλω δ' αυ λεξιν και πανυ επαινει, σφοδρα ευ φασκων τοις τε ονομασι και τοις ῥημασι τον λολον αποτελορνευϑαι. κ. τ. λ. Hermogenes π. Ιδεων. L. 1. 12. quem etiam vide ad c. 10. lib. 2. ὁ τοιγωϱ καλλιϛ&c.

p. 174. ην γαρ ην μεν τη. pro poſteriori ην vel μεν rectius fortaſſe legemus εν, In. S.—lego ην γαρ ην μεν εν τη Πλαλων& φυσει. Ariſtoph. Plut. v. 348.

Ενι γαρ τις, ενι κινδυνος εν τω πραγμαλι.

et Cicero init. orat. primæ in Cat. Fuit, fuit iſta quondam in hac republica virtus.

§ 5. p. 174. τελο πεποιηκολες. τελο ſtare poteſt, vel legi. τ'αυλο.

§ 6. p. 175. εν τη ΠΕΡΙ ΤΩΝ. ex hoc loco intelligimus, tertiam partem De Atticis Scriptoribus (cujus ſupra meminit in Præfatione ad Ammæum) à Dionyſio abſolutam quidem fuiſſe, ſed ad nos non perveniſſe integram. S.

pro δειγμα quidam codd. habent μιγμα, teſte Steph. atque ita in cod. Reg. quo uſus eſt forſan Steph. cujuſque variantes lect. ad nos ſumma cum humanitate tranſmiſit vir egregius Jacobus Lequien. incertum plane utram ſcripturam ſequutus eſt Sigonius, qui hujus loci interpretationem elegantiſſimam inſeruit in Librum de Dialogo. Hudſ.—lege μιγμα, ut patet ex init. § 5. Tract. de admir. vi dic.

in Demoſthene: Η δε δη Πλαΐωνικη διαλεκΐ῾ βελΐαι μεν ειναι και αυΐη μιΐμα ἑκαΐερων των χαρακΐηρων, et quæ, ad verbum fere, ſequuntur.

ναμαΐων. in codd. quibuſdam, notante Stephano, σωμαΐων. in cod. Reg. ναΐμαΐων et σωμαΐων. et mox ἱλαρον et χλοερον. Hudſ.

ὁ τε πιν῾ &c. in exemplari illo ex quo tranſcriptum eſt Bodleianum annotatum eſt ad marginem, (adſcriptum eſt hoc ſcholion. Sylb.) πιν῾ ὁ ῥυπ῾, „η τοι επικειμενος χνους ὡς επι μηλων και απιων και δαμασκηνων. Hudſ.—§ 5. ſupra citata legitur, ὁ τε πιν῾ αυΐη και ὁ χνες.—Porro orationi ejus rubigo illa et ſqualor (v. lanugo) antiquitatis ſenſim et furtim obrepit, vividūmque et floridum et pleniſſimum pulchritudinis ornatum generat &c.

πινος. Sordes, Squalor. (metaphorice etiam orationi tribuitur.) Ο δε ην και λεγειν ικαν῾, ὰ τους νεωΐερους εκμιμησαμεν῾ σοφισας, αλλα προς τον αρχαιον πινον της λογοΐραφιας ἀμιλλωμεν῾ (antiquam illam orationis elegantiam) Δαμασκι῾ φησι. vid. Suid. ed. Kuſt.

πρεμα και λεληθοΐως επιτρεχει.

Componit furtim ſubſequiturque decor.

Tibull.

φερεΐαι. in cod. Reg. διαφερεΐαι, et καλλιϛον. in marg. tamen, γρ. φερεΐαι et καλλιον. ſed loco poſteriore (ut notat Sylb.) rectius forſan compoſite καλλιεπειν, ſicut præcedit περιΐολογιαν. Hudſ.—§ 5. ſupra eit. § 5. legitur φερεΐαι—καλλιον.

μελαινει τε γαρ. quid ſi abeſſet γαρ? Hudſ.—aberat ſup. cit. ex hoc tamen loco inſeruit Sylb.

ζοφῳ ποιει. in cod. Reg. ζοφοποιει. Hudſ.

τον νεν. συϛρεψαι—legitur hoc modo § 5. ſup. citat. αποΐεινεσα τιν νεν, συϛρεψαι δεὸν εν ονομασιν ολιγοις· χεΐαι δ' εις α. π.

πλεΐον ονομαΐων επιδεικνυμενες κενον των κυριων in Mſ. Reg. Hudſ.

p. 176. μείωνυμιαις proculdubio legendum pro vulg. επωνυμιαις. nam επωνυμιαι ad τὴν τροπικὴν φρασιν parum faciunt. S.—legitur μείωνυμιαις § 5. ſup. citata. et mox Γοργιοις.

και αλλοι συχνοι. Longin. de Sublim. επι γαρ τελειοις και τον Πλατωνα εχ ἡκιστα διασυρεσι, πολλακις ὡσπερ ὑπο βακχειας τινος των λογων, εις ακραιας και απηνεις μεταφορας, και εις αλληγορικον γομφον εκφερομενον. κ. τ. λ.

incluſum πρωτερον in quibuſdam tantum codd. legi adnotat Steph. Hudſ.—hanc vocem vel delere vel retinere poſſis, ſalvâ ſententiâ. notandum tamen apud Dionyſium centies ſcriptum ſimpliciter αλλοι συχνοι: et § 13. init. de Iſocr. hæc verba occurrere, ὁυ δε ουκ εμος ὁ λογος πρωτος μα Δια.

§ 7. p. 176. Μηδεις—ita legitur § 6. Tract. ſup. cit. Μηδεις δε με τα τοιαυτα ὑπολαβῃ—μη γαρ αν—ὑπερ ανδρος—

βουλομεν. qua de cauſa βουλομαι malit Sylb. non video. ſupple enim λεγω ex præced. λεξειν.

ταυτα γαρ ὁι τε. in codd. quibuſdam, ταυτα μεν τοι, και ὁι καθ' αυτον εκεινον γενομενοι, ὡς ἁμαρτανοντι, τῳ ανδρι επιλιμωσιν· ὡν τα ονοματα ηδεν δεομαι λεγειν, teſte Steph. atque ita quidem in Mſ. Reg. Hudſ.—atque ita etiam § 6. ſup. cit.

§ 8. p. 177. μεχρι της. incluſa in Platonis exemplaribus deſiderari, annotat Stephanus: recte; ſunt enim verba Dionyſii. S.

και τοισδε εχρησατο. legitur § 7. Tract. ſup. cit. και τηδε χρησαμενος—et pro επι το ορθον, επι τἀγαθον—pro αχθεισα, λαβουσα—et συγγενων επιθυμιαν λαβουσα, ἐῤῥωμενως ῥωθεισα και νικησασα αγωνη, απ' αυτης της ῥωμης επωνυμιαν λαβουσα, Ερω εκληθης." και τοσαυτῃ εκπεπυνας περιφρασιν, ολιγοις τοις ονομασι δυναμενα περιληφθηναι πραγματος, επιλαμβανεται της ακαιριας αυτος ἀυτε, και φησι " Σιγη κ. τ. λ.

p.

p. 178. επι λογες. επι pro vulg. και cum Hœſchelio repoſui: nec dubito quin ea ſit vera lectio. S.

ει μεν γαρ τοις ἑτεροις—παυλῃ αποτυγχανειαι. huic Cn. Pompeii ſententiæ germana prorſus C. Plinii, ep. 26. lib. 9. verba exſcribam. "Dixi de quodam oratore ſeculi noſtri, recto quidem et ſano, ſed parum grandi et ornato, ut opinor, apte. Nihil peccat, niſi quod nihil peccat. debet enim orator erigi, attolli, interdum etiam efferveſcere, efferri, ac ſæpe accedere ad præceps. nam plerumque altis et excelſis adjacent abrupta: tutius per plana, ſed humilius et depreſſius iter: frequentior currentibus, quam reptantibus lapſus. ſed his non labentibus nulla laus, illis nonnulla laus, etiamſi labantur. nam ut quaſdam artes, ita eloquentiam nihil magis, quam ancipitia commendent. vides qui per funem in ſumma nituntur, quantos ſoleant excitare clamores, cum jam jamque caſuri videntur. ſunt enim maxime mirabilia, quæ maxime inſperata, maxime periculoſa, utque Græci magis exprimunt, παραδοξα, quæ grandi ſunt ſubjecta diſcrimini."

——certis Medium et Tolerabile rebus
Recte concedi—Mediocribus eſſe poetis
Non dii, non homines, non conceſſere columnæ;
Si paulum ſummo deceſſit, vergit ad imum.
Horat.

vide et Longinum de Sublimitate; Αρ' εκ αξιον ετι διαπορησαι &c.

vel inſere vel ſupple δειν ante εξελαζειν.

p. 179. των λοιων εις. των λοιων redundat hoc loco: et pro ſeq. καινον legendum fortaſſe κενον, Inane. S. —totum hunc locum ita lego: ὁτι παρ' ᾧ μεν εκπιπλει πολε το ὑψος της λεξεως εις το κενον και ανθις (quid ſi ανδες? vid. § 6.) παρ' ᾧ δε κδειπολε, η σπανιως γε κομιδῃ· και περι μεν των λοιων Πλαιωνος τοσαυια. dixit ſupra § 3. τας λοιας Πλαιωνος.

§ 9.

§ 9. p. 179. πεποιηκα και τελο εις Δ. ὑπομνηματισμον. legendum hîc videtur vel cum Hœſchelio πεποιηκα και τελο εν τοις προς Δ. ὑπομνηματισμοις: vel (quod minus aptum eſt) πεποιηκα και εις τουτο προς Δ. ὑπομνηματισμες: ut § 1. init. Ep. ad Ammæum ſecundæ, εν τοις περι των αρχαιων ῥητορων προς το σον ονομα συνταχθεισιν ὑπομνηματισμοις. hujus commentarii (inquit Steph.) Dionyſius meminit etiam in Tractatu de Thucydide, quem Q. Ælio Tuberoni dicavit. S.—Ego per εις non præpoſitionem intelligo, ſed partem reliquam participii amiſſi; totumque locum ita refingo, πεποιηκα δε και τουτο εν τοις συνταχθεισιν προς Δ. ὑπομνηματισμοις Π. M.

την περι της μιμησεως ζητησιν cum Sylb. omnino legendum pro vulg. την περι της ζητησεως μιμησιν.

forſan legend. ἀτοπον δε αλλης. S. ſed nihil opus; ſubintell. ὑπομνηματισμος.

εν δε τῳ δευτερῳ &c. hunc locum quaſi integrum ſilentio prætereunt omnes, quos vidi, editores; corruptus eſt, itáque ſanandus: εν δε τῳ δευτερῳ περι Η. τε και Θ. και Ξ. και Φ. και Θ. (τους γαρ &c.) γραφω· ει δε δει και Τηνδε περι αυτων ειπειν, περι μεν Η. και Θ. ταυτα φρονω. In ſecundo quidem libro de H. et T. et X. et Ph. et T. (hos enim &c.) ſcribo; ſin vero neceſſarium ſit ut et Hic Loci de illis verba faciam, de Herodoto quidem et Thucydide hæc ſentio.

§ 10. p. 179. ἱστοριας. in Mſ. Reg. ἱστοριαν. Hudſ.

καθαπερ cum Sylb. pro vulg. και ἁπερ.—principium quidem Herodoteæ hiſtoriæ cum his Dionyſianis conſentit, at non finis. S.

p. 180. Πολεις τε γαρ &c. Verba Thucydidis ſunt hæc (p. 18. § 23. ed. DUKER.) εἰτε γαρ πολεις τοσαιδε ληφθεισαι ηρημωθησαν, αἱ μεν ὑπο βαρβαρων, αἱ δε ὑπο σφων αυτων αντιπολεμουντων (εισι δε αἱ και οικτοτερας μετεβαλον ἁλισκομεναι) εἰτε φυγαι τοσαιδε ανθρωπων· και φονος, ὁ μεν, καθ' αυτον τον πολεμον, ὁ δε, δια το χασκαζειν. τα τε παλαιτερον ακοῃ

μεν

μεν λεγομενα, εργῳ δε σπανιωτερον βεβαιουμενα, ουκ απιστα κατεστη, σεισμων τε ωτερι, οἱ επι πλειστον ἁμα μερος γης και ισχυροταῖοι οἱ αὐτοι επεσχον· ἡλιου τε εκλειψεις, αἱ πυκνοτεραι παρα τα εκ του πριν χρονου μνημονευομενα (vid. Steph. not. ad locum) ξυνεβησαν· ανεμοι τε εσι παρ' οις μεγαλοι, και απ' αὐτων και λιμοι. και ἡ υπ ἡκιστα βλαψασα, και μερος τι φθειρασα, ἡ λοιμωδης νοσος. ταῦτα γαρ πανια μεια τουδε του πολεμου ἁμα ξυνεπεθεῖο.

και φυγας. in Mſ. Reg. και φυταδας και φθορας. Hudſ.

ante Ελληνικων μελλουσας ακουειν neceſſario inferendum παθων ſeu κακων.

βουλομενος δε μη τ' αὐτα ἑτεροις γραφειν. hæc quidem vel luce clariora. Bonus autem Interpres (ut Dionyſii verbis utar) μελαινει τε το σαφες και ζοφῳ ποιει παραπλησιον. *Et nollet hæc in aliorum manus venire.* hoc eſt ſcilicet, Scriptores Atticos Latine reddere.

Χαιρωνος vulg. Χαρωνος (ſc. Λαμψακηνος, cujus meminit infra § 5. de Thucyd. Hiſt.) cum Steph. legendum puto. Hudſ.—Χαρων, Λαμψακηνος. Suid. idem, Δαμασης, Σιγειευς—συγχρονος Ηροδοτῳ—γεγονε δε Ελλανικῃ μαθησης.

την αὐτην εκθεσιν in Mſ. Reg. Hudſ.

§ 11. p. 180. μεχρι του. του interrogative hîc accipiendum pro τινος, vel legendum του. S.—mallem του: ita Longinus de Sublim. διοπερ ειδεναι χρη το μεχρι του του παροριστεον εκαστον.

αρχεῖαι τε αφ' ης. haud incommode (vix tamen neceſſario) legeris, αρχεῖαι τε γαρ αφ' ης.

ηρξαῖο καλως πρατῖειν. Interpres videtur legiſſe κακως. forſan recte. vulgatam vero lectionem καλως ſtare poſſe haud negaverim; quo enim modo hæc verba intelligo, Anglice exponam: Thucydides *begins with relating the cauſes which gave the firſt proſperous turn to the affairs of* Greece, *and theſe (being* Piracy &c.*) it ill became an* Athenian *to diſcloſe.*

—vide

—vide etiam p. 23. præfat. cl. SMITH. ad ſuum Thucydidem.

p. 181. ὃ των ετι ειρημενων ονῖα. non intelligo. intelligerem ita ſcriptum, ὃ των απερῤῥιμμενων ονῖα. Demoſth. ϖ. Στεφ. § 15. ὃκ απερῤῥιμμενοι; nonne viles et abjecti?

τελῶν φθονῳ. in cod. Reg. τελῳ φθονῳ. Hudſ.

ἑτερας. in exemplari [et Mſ. Reg. Hudſ.] ἑτεροις. ego ἑτερας, à Steph. ex aliis codd. adnotatum, ſequi malui. S.

κεχαρισμενην. in marg. cod. Reg. κεχαρμενην. Hudſ.

§ 12. p. 181. poſt τριτον εϛιν ſubaud. ſubſt. ἐργον, ut ſupra v. 1. §§ 10. 11. S.

p. 182. ἀψευϛι in cod. Reg. in marg. ισ. ἀπνευϛι. Hudſ.

Κορον δ'ἐχει. apud Pindarum (in Nemeis Od. 7. v. 78.) ſic ſe habet: —κορον δ' ἐχει Και μελι και τα τερπν' ανθε' αφροδισια. atque ita Dionyſium ſcripſiſſe ſuſpicor ex veſtigiis corruptæ lectionis in Mſ. Reg. και τα τερπιθεα αφροδισια. Hudſ.

Θεκυδιδης δε, ϖολεμον ἑνα και τινας απνευϛι διεξερχεσθαι μαχας &c. Thucydides contrà bellum unicum, et alia quædam ex aliis prœlia, apparatus, orationes, ſibi invicem continuata, haud intermiſſo ſpiritu narratione percurrit.

κορον δ' ἐχει. Jud. de Thucyd. Hiſt. § 51. ανιαρον γαρ ὁ κορος, και των ϖανυ ανδων· ἡ δε συμμειξια, ϖανταχῃ χρησιμον.

§ 13. p. 182. ἀπλεϛαι των καλα—in Mſ. Reg. ἀπλετα των καλα θερος, ἡ τῳ αυλῳ χειμωνα. Hudſ.

§ 14. p. 183. Μιας δ' ιδεας επιμνηϑησομαι. poſſis etiam legere εἰ μνηϑησομαι. S.—Dion. H. ad finem § 9. Jud. de Iſæo, ita ſcribit, ἐν δ' εἰ μνηϑησομαι γενος.

ϖραγματικον τυπον. in exemplari (et Mſ. Reg. Hudſ.) τελον, perperam. τυπον vero in hoc loquendi

genere apud Dion. Halicarn. habuimus aliquoties. S.

§ 15. p. 183. τις η; ἡ καθαρα &c. in Mſ. Reg. Hudſ.

Αθιδ* *** τρίλω. ſecunda dicendi virtus hîc omiſſa eſt, το κυριαις και κοιναις λεξεσι χρησθαι, ut ex Lyſia videre licet. Jud. de Lyſ. init. §§ 3—13 et § 2. Jud. de Iſocr. S.

p. 184. φιλταλῳ Καικιλιῳ. Ille fuit Rhetor Siculus, cujus meminit Dion. Longinus ſub initium aureoli libelli περι Υψες: et quem ex hoc ipſo loco, Dionyſii familiarem, ſub Julio et Octavio Cæſaribus Romæ vixiſſe conjecit T. Faber in notis ad Longinum. Hudſ.

ε γαρ αν αισχυνθειλω ποιησεις αυλας λεγων. Dem. Phal. de Cteſia, § 221. και ὁλως δε ὁ ποιητης ἑτος (ποιητην γαρ αυλον καλοιη τις εικοτως)—vid. eund. §§ 112, 113.

§ 16. p. 185. mallem εκλεγει τε ονομαλα, nam uſque ad ὑψο δε (quod reſpondet τῳ καθαρῳ μεν) enumerat τῃ ὁμοιῳ Ηροδοτε.

αυλα ἡδεως. in Mſ. Reg. ταυλα ἡδεως. Hudſ.

ἱſορικον, ὡσπερ Ηροδοτῳ, εκ εχει. hæc Stephani conjectura veriſſima videtur. alteram proponit, Ηροδοτε εκ εχει. niſi mavis (inquit) particulam quæ ex adverſo reſpondeat τω ἡτλον. ſed, uti notat Sylburgius, ſive hoc ſive illo modo legas, deſideratur negatio.

μακροτερῳ γαρ. aptius fortaſſe legeris δε. S.

μακροτερῳ γαρ. hoc modo fortaſſe diſtinguendum: μακροτερῳ γαρ γινεται τε δεονῳ, εν πολλοις και τε πρεποντῳ· και εχ, ὡς Ηροδοτῳ, εφαπτεται των προσωπων ευτυχως, αλλ' εν &c.—perpenſis vero quæ ſcribit de Xen. Cenſ. 3. 2. αλλ' εδε τε πρεποντῳ τοις προσωποις πολλακις εσχασθαι—legi forſan poteſt, εν πολλοις και τε πρεποντῳ ε σχαζεται, &c. vel, ſi quis verbum excidiſſe exiſtimet, pro ε σχαζεται haud ineleganter fortaſſe

taſſe inſeri poſſit vel λειπεῖαι vel ἐκπιπτεῖαι, quorum utroque et hoc ſenſu et hac forma alibi utitur Dionyſius.

§ 17. p. 185. εἶε γαρ. in marg. Mſ. Reg. ισ. ὥστε γαρ μονον .... αλλα και μιαν &c. Hudſ.

χειρονα—παραλαμβανειν lego cum Sylburgio pro vulg. χειρον—περιλαμβανειν.

p. 186. ἡ μεν σημειωδης &c. corruptum hunc locum optime reſtituit Sylburgius: το μεν σημειωδες και περιεργον πεφευγε, το δε τροχυλον και πικρον και ενθυμηματικον μεμιμηται.—vid. Cenſ. c. 3. § 2. της δε λεξεως το μεν γλωσσηματικον κ. τ. λ.

ε μονον δε τελοις. omnino legendum ε μονον δ' εν τελοις.

ἡ μεν γαρ (f. Θεκυδιδε) πληρης χηματων—ἡ δε Φιλιστε φρασις, ὁμοειδης—και αχηματις ἐστι. ſed et deeſſe videtur quod reſpondeat τῳ ομοειδης: e. g. ποικιλη, aut aliud ſimile.

Stephano legendum videtur Συρακοσιοις εκ εφασαν πολεμησειν. Sylb.

§ 18. p. 186. ſupra Cenſ. c. 3. § 3. recte Θεοπομπος ὁ Χιος. S.

pro αρχαϊκας quidam codd. teſte Stephano, habent Αχαϊκας. quæ lectio trahi poſſit ad famoſos libellos ab Anaximene ſub Theopompi nomine divulgatos. vel αρχαϊκαι ſunt Antiquo ſtylo ſcriptæ: vel De priſci ſæculi virtutibus. Athenæus meminit epiſtolæ ad Alexandrum ſcriptæ, et alius præterea ad Chios. forſan etiam compoſite legendum επιγραφομενας. S.—ημιωλιος δε Θεοπομπον (ſc. Anaximenes) τον Δαμοστρατε, εχθρον οντα Αναξιμενους, εκ αμαθεστατα, αλλ' επιφθονωτατα. σοφιστης γαρ ων, και σοφιστων λογους μιμουμενος γραφει βιβλιον εις Αθηναιους και επι Λακεδαιμονιους, συγγραφην λοιδορον εις το ακριβεστατον μιμησαμενος· και επιγραψας Θεοπομπου το ονομα, επεμπεν εις τας πολεις. και εκ

τȣ̃ȣ το εχθ῀ το ες Θεοπομπον ανα πασαν τ̃ην Ελλαδα πυξ̃ιδο.—Suid. voce Αναξιμενης.

p. 187. ει και μηδεν εγραψεν. non placet hæc lectio; minus quidem placet interpretatio; *etiamſi nihil poſteritati reliquiſſet.* forſan ita legendum, ει και μηδ' αυτ῀ εγραψεν αν: " ipſa enim ejus hiſtoria certiſſimum facit, etiamſi ipſe non diſertis verbis ſcriptum reliquiſſet, ſe multum &c.

πολλοις δ'. Mſ. Reg. habet πολλ῀ δ' εις ὁμιλιαν. Hudſ.

δια την συγγραφην. δια tollendum videtur; vel denique ſic legendum, δια τ̃ων συγγραφ῀ων, τας ἱστοριας εποιησατο. mox rectius αναγκαιοτατον. S.—quid ſi hoc modo? και προς τȣ̃τοις, πολλων μεν αυτοπτης γεγενημενος, πολλοις δ' εις ὁμιλιαν ελθων ανδρασι τοις τ῀ο πρωτευȣ̃σι και στρατηγοις δημαγωγοις τε και φιλοσοφοις (εργον δη το παντων αναγκαιοτατον) τ̃ων συγγραφ῀ων της ἱστοριας εποιησατο. Hiſtoriis ſcribendis omnium certe maxime neceſſarium πολλοις εις ὁμιλιαν &c. *Il ſe procura cet accés comme une choſe importante à la perfection de ſon ouvrage.* BAYLE. v. Theopompe.

τροπων retineri poteſt, et τοπων admitti. S.

και τοπων ιδιωματα recte legi poteſt. Suidas voce ιδιωμα citat, Το δε της χωρας ιδιωμα σωτηρ῀ει αυτ῀ω· συνδενδρ῀ον γαρ ην. poteſt et retineri τροπων ιδιωματα, *Peculiarities of manners.*

ψυχαγωγιαν. Hæc mera eſſe animi oblectamenta.

τοις ακροατ. τ. φ. ῥ. § 4. Procem. ad Jud. habes αναγκαια τοις ακροατ̃ις τ̃ων πολιτικ῀ων φιλοσοφιαν. hîc vero, uti mihi quidem videtur, rectius τοις ασκουσι την φιλοσοφον ῥητορικ῀ην. ſic p. 189. ult. τοις ασκουσι τον πολιτικον λογον. Ariſtoph. Nub. 517(—1020.) και σοφιαν επασκει.

πολλα μεν εθνη. mallem πολλα μεν εθη και C. και E. εκμαθειν, πολλους δε νομους &c. πολλα—πολλ῀ς val. πολλων

λων και βαρβαρων και Ελληνων. notum eſt—Mores multorum vidit et urbes.

παρ' ὁλιγ. f. legend. ὁσα φιλοσοφει παρ' ὁλιγ την ἱσοριαν περι δικαιοσυνης και ευσεβειας, και περι των αλλων—Sylb.—fortaſſe ita legendum, vulgatæ propius, παρ' ὁλιγ τιν ἱσοριαν παρακαλων εις τιν δικαιοσυνιν &c. vox τιν bis repetita forſan librario fraudi fuit. vid. Jud. de Iſoc. init. § 10.

F. τελευταιον δ' ἐστι.

nota lin. penult. χαρακτηριχωταιον, et § 2. De iis quæ in Thucydide propria ſunt, χαρακτηριστικωταια. S.

ακριβως εξειργασται, και δυναται. commation iſtud και δυναται tollendum eſt: aut pro δυναται reponendum διαπεπονηται, διεσκευασται, vel ſimile quid. Sylb.—facilior, mea quidem ſententia, adeſt medicina. voces enim ακριβως et δυναιως centies conjunctim profert Dionyſius. ſic § 13. De Thucyd. hiſtoria, τα περιγραμμενα—διεληλυθεν ακριβως και δυναιως. lego igitur, ὁ παρ' ὑδενι—ὁτως ακριβως εξειρασται και δυναιως, ὑτε των πρεσβυτερων, ὑτε των νεωτερων.

p. 188. διο και βασκανῳ &c. Videtur igitur calumniator eſſe: ſed videtur tantum; talis enim revera non eſt, ſed eorum ſimilis medicorum &c. ſed conſule Plutarchum in Tractatu cui tit. De Malignitate Herodoti, init. hanc Noſtri Epiſtolam pluribus in locis videtur reſpexiſſe Plutarchus.

ὡς βαθυς. Hœſchelius legit εις βαθῳ. poſſis etiam legere ὡς ὁιον τε βαθυς. Sylb.—fortaſſe legendum ὡς βαθῳ, Ad profundum.

αρχαικων vide ſup. p. 315 ſed de hiſce epiſtolis nihil impræſentiarum dicam, multa de Theopompo altero volumine dicturus.

ει δε ὑπερειδεν, εν τελοις εφ' ὁις μαλιστα αν εσπευδακε—locus minime ſollicitandus.—Sin vero neglexiſſet—

in

in iis, quæ ut præ cæteris elaborata eſſent, quam maxime voluit, &c.

p. 189. πραγματικον τοπον. τοπον ferri poteſt et τυπον reponi. Sylb. cujus notam conſule ad § 1. Tract. De Compoſ. Verborum.

καὶα τας παραβολας. αἱ παραβολαι nihil prorſus ad rem. Digreſſiones reprehendit Dionyſius, utpote futiles, intempeſtivas, &c. lego igitur καὶα τας παρεκβασεις. ita Cenſ. c. 3. § 3. καὶα τας των παρεκβασεων εἰσαγωγας. ſed Plutarchi verba in Tractatu ſupra citato minime omittenda, p. 855. D. αἱ γαρ ἐκβολαι και παραλειπται της ἱστοριας, μαλιστα τοις μυθοις διδοῦσαι και ἀρχαιολογιαις, εἰ δε προς τας ἐπαινους.

τελοις παραληφθεῖσες. ſenſus eſt, ταῦτα παραληφθεῖσα παρα των συγγραφεων. Sylb. verba autem illa et quæ ſequuntur (ut corrupta et mutila) neglexit Interpres. Hudſonus.

Hic locus corruptus et mutilus facile et ſanari et ſuppleri poteſt, hoc modo: και ἀλλα τελειοις ἐκ ὀλιγα ὁμοια. Οὑτοι παραληφθεῖσες οἱ συγγραφεις, ἀρκεσθσι τοις ασκησι τον πολιτικον λογον ἀφορμας ἐπιδειξεις παραδειγματων παραχειν εις ἁπασαν ἰδεαν τε λογε.

DISSERTATIO

DISSERTATIO

De vero Mediæ vocis uſu *.

AN KUSTERUS reflexivam Verborum Mediorum ſignificationem Primus deprehenderit, ignoro: eam certe pluribus, quam quiſquam alius, argumentis in ſuo libello ſtabilivit. in verbis alii quibuſdam eam notarunt; an vero cæteris ſit communis altum agunt ſilentium. Euſtathius ad Ιλ. ν'. 168. διαφορὰν δὲ ΟΙΣΩΝ καὶ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν ΟΙΣΩΝ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου· τὸ δὲ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ ἐνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει σύλλυ· οἷον, ἄπεισί τις δόρυ ΟΙΣΟΜΕΝΟΣ, ἑαυτῷ· ΟΙΣΩΝ δὲ, ἑτέρῳ τινί. i. e. *Inter* οἴσων, *et* οἰσόμενον *differentiam eſſe tradunt Veteres; nempe* ὄισων *ab alio in alium transfert effectum commodi alicujus:* οἰσόμενον *vero intra unam perſonam eum cohibet. ut, Abit aliquis haſtam relaturus Sibi,* οἰσόμενον· *Alteri vero,* ὄισων.

Alii iſtum ſenſum *Paſſivæ* voci, pari vel etiam potiori jure, vendicant. Duportus in Theoph. Char. p. 194. et 335. " Δανίζειν, *mutuo Dare*; δανίζεσθαι, *mutuo Accipere:* ita enim differunt vox *Activa* et *Paſſiva* in hujuſmodi verbis Commercii: in voce PASSIVA vel etiam Media tranſitus fit non in Rem, ſed Perſonam. ita χρῆσαι eſt, *utendum Dare*; χρήσασ-

* Hanc Diſſertationem ſuæ L. KUSTERI de Vero uſu Verborum Mediorum &c. Edit. 1750. præfixit GUIL. BOWYER, Typographus. Eadem, auctior quidem, ut hanc noſtram Select. DION. HAL. Tractat. editionem ornaret, impetravi. quo nomine Viro, optime de republica literaria merito, gratias ago.

θαι *utendum Accipere.* (*a*) φέρειν eſt, *Ferre, Afferre*; φέρεσθαι, *Referre, Reportare* (*Sibi* addere debuiſſet.) ſic αἴρειν, αἴρεσθαι· κομίζειν, κομίζεσθαι. ſic μισθῶσαι, *Locare*; μισθώσασθαι, *Conducere.* ita differunt ἐγγυᾶν ἐγγυᾶσθαι· ϛῆσαι et ϛήσασθαι, et ſimilia. ſic τιθέναι et τίθεσθαι, θεῖναι et θέσθαι· ὑπολιθέναι et ὑπολίθεσθαι. ſic θεῖναι ὑποθήκλω ſive ἐνέχυρον dicitur Debitor, qui rem ſuam oppignerat; at θέσθαι dicitur Creditor cui res oppoſita eſt, et oppigneratur. Pollux, ὑποθήκλω θεὶς, ὁ δανειζόμενος· ὑποθήκλω θέμενος, ὁ δανείζων χρέα." Pag. 194. "ἐρανίζειν, *ſtipem Conferre, pecuniam collatitiam Dare*; ἐρανίζεσθαι, *ſtipem Petere, Colligere*, vel *Accipere* (*b*). p. 335. πράτ̃ειν, *Agere*; πράτ̃εσθαι, *Exigere, ex pacto Repetere, Paciſci, Stipulari.* P. 353. αἰτεῖν, *Rogare ſtipem*, aut *eleemoſynam*; αἰτεῖσθαι, *Rogare Mutuum*, aut *Commodato.*"

Quendam etiam in Actis Eruditis Lipsiens. Feb. 1712. citat Clarkius ad Ιλ. ά. 20. qui ex diſcrimine inter λύω et λύομαι veram lectionem loco reddiderit; unde autem ortum id diſcriminis, quibus fundamentis nixum ſe primum oſtendiſſe gloriatur Kusterus (*c*): et quantulaſcunque partes ſuſtinet, mirum eſt Clarkium ei tribuiſſe nullas,

(*a*) Sophocl. in Antigone v. 474. (al. 469.)

Οϛις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς
Ζῇ, πῶς οὐ' ἐχὶ καὶθανὼν κέρδος φέρει;
Nam qui in magnis, ut ego, malis
Vivit, quomodo non huic mors pro lucro eſt?

i. e. quomodo non moriendo lucrum *Accipit?*

(*b*) De qua voce vide etiam Salmaſium de Uſuris, p. 679. in omiſſis Obſ. ad jus Atticum p. 13. 58. Lexica mire hîc turbant omnia.

(*c*) Quare λύσασθαι in Medio, Captivum redimere, nondum ab ullo Grammaticorum video eſſe expoſitum. Kust. de Verbis Mediis, § 2. 11. cujus libri editio prima prodiit 1714, altera 1717; Clarkius vero edidit primam partem Homeri 1729.

præſertim

præſertim cum hæc obſervatio de primigeniæ Vocis Mediæ uſu inter notas ad Homerum utramque faciat paginam. quod ut clarius liqueat, neve deſit primævi Scriptoris auctoritas ad adſtruendum primævum Vocis Mediæ uſum, loca à CLARKIO notata ad calcem hujus Diſſertationis adjeci; alia quam plurima ex ipſo Homero lectoris diligentia facile ſuppeditabit. Ιλ. ε'. 316. Τλὼ δ' ἐλελιξάμενος ὦλιεργὸς λάβεν ἀμφιαχυῖαν, *Hanc autem* Implicans *ala prehendit valde clamitantem.* quid, an conſtructio eſt, *implicans hanc?* perit vis media participii. an *implicans ſeſe?* quis hoc ſubintellexerit? Verte, *Hanc autem ſubito* Se *contorquens prehendit,* &c. ut monet vir Ἑλληνικώτατος R. DAWES, Miſc. Crit. p. 177,8.

Φράζω, *dico*; φράζομαι, Med. *dico Mecum, Delibero, Conſulto.* hinc Ιλ. ά. 554. Αλλὰ μαλ' ἔυκηλος τὰ φράζεαι, ἀτσ' ἐθέληθα, *Sed valde quietus ea Conſultas quæcunque vis:* ſic Ιλ. ί. 676, et paſſim. Quare vero non itidem Ιλ. ξ'. 483. φράσεθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμήμενος ἔυδει Ἔχει ἐμῷ, *Videte, ut* &c. propius ad nativum vocis uſum, *Reputate vobiſcum,* ut Ιλ. ό. 163, &c.

Ex male intellecta differentia inter ἔπω et ἕπομαι (quam vide apud KUST. § i. 13.) male BARNESIUS Homerum corrigit Ιλ. δ'. 202. οἵ οἱ ἕπονθο Τρίκης, pro quo ille οἵ οἱ ἕπον Τρίκκης, quaſi ἔπω ſignificaret *Sequor* etiam in Activa voce. vid. CLARKIUM in loc. et ad λ'. 482.

Ιλ. ν'. 745. Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσήσωνται Αχαιοι Χρεῖος—*Timeo ne heſternum* Rependant *Achivi debitum:* ut vis Media ſervetur, debuiſſet verti, *Cum uſura appenſum* RECIPIANT: nam ἀποσῆσαι Act. *Rependere*; ἀποσήσασθαι Med. *Recipere appenſum,* ut notat KUSTERUS § ii. 13. et Salmaſ. de Uſuris, p. 580.

Lexica hîc omnia confuſe docent; ἀναιρέω, *Tollo*; ἀναιρεῖσθαι, *expungere ſyngrapham*; unde vero, niſi

quod ſyngrapham ab eo, apud quem depoſita eſſet, cum diluenda ſit, *Recipimus.* Salm. de modo Uſurar. p. 470.

Verbo ὑποτίθημι, ὑποτίθεμαι, *Supponor*; mox ὑποτίθεμαι, *Pignero:* recte, modo voces recte diſtinguantur. Paſſive ſane *Supponor, pignori obligor*; at in Med. *pignori Accipio*, ut θέσθαι, &c.

Καρπίζω et καρπίζομαι utrumque redditur, *fructum Decerpo:* at καρπίζειν eſt *Irrigare*, καρπίζεσθαι Med. *Percipere fructum.* Mox ſub eodem verbo inquiunt Lexica, καρπίζομαι, *in libertatem adſeror.* quod eſt diverſæ plane familiæ, pro καρφίζομαι à κάρφος, *virgula.* Salm. de Modo Uſur. p. 880, 881.

Χρωννύω et ἐπιχρωννύω, idem quod χράω, *mutuum Dare*; Paſſive, *mutuum Dari*; Med. *mutuum Accipere:* de quo ne verbum quidem Lexica, ſed vide apud eundem Salm. de Modo Uſurar. c. viii. p. 306. autore Theophr. Charact. c. x. et lege Rhodia.

Ενεχυριάζω, interpretantur Lexica, *Pigneror.* debuit verti, *pignori Do*, quod facit Debitor; ἐνεχυριάζομαι, *Pigneror, pignus Accipio*, quod facit Creditor, Exod. xxii. 26. Ενεχυράζω ſane *Pigneror*, ſive *pignus Accipio*, Job. xxiv. 3. 9. at ἐνεχυράζομαι, *pignoribus captis Coerceor*, ut apud Ariſtoph. in Neb. v. 240. Αἶρομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, *Bona mea pignoribus capta diripiuntur*, ad verbum, *Diripior* quoad bona mea pignoribus capta; [vertit SANXAY in Ariſt. Lex. Angl. *I have my goods ſeiz'd for non-payment*]. Male Tranſitivo ſenſu accipitur, dum redditur, *bona mea Oppignero.* Salmaſ. de Modo Uſur. c. xiii. p. 549. et de Fœn. Trapezitico, p. 713.

Ἀποδίδωμι, Act. *Solvo, Reddo*; at in Med. *Tribuo in Meum commodum, Vendo.* Ariſtoph. Veſp. 169. ἀποδόσθαι βέλομαι τὸν ὄνον *Vendere velim aſinum.* (*To ſell*, SANXAY in Lex.) at idem Ran. 1266. ἀπόδος [λήκυθον] πάσῃ τέχνῃ, *Vende lecythum omni modo*; ubi legendum

legendum contendit ἀπόδε vir doctus, Miſcell. Critic p. 243. Media ſignificatione id poſtulante.

Ὀφελον καὶ ἀποκόψονται, Gal. v. 12. diu torſit interpretes. Ludit apoſtolus σαρκαστικῶς in verbo quod tantas incitarat turbas inter eos qui fidem Chriſtianam amplecterentur. "Quandoquidem, inquit, "in pellicula abſciſſa ita gloriantur, *utinam illis ab-* "*ſcindatur* inſuper totum ſeminale membrum, "quo magis triumphent," interpetre Grotio, poſt Chryſoſtomum et Hieronymum. At, longe verecundius, nec minus ſalſe, ſi ἀκόψονται ſenſu reflexivo accipiatur, "Vellem eos qui circumciſionis ne- "ceſſitatem tuentur *ſe ipſos abſciſſuros* a veſtrûm "conſortio," ut monet Jortinus, Vit. Eraſmi, vol. ii. p. 217.

Fatendum eſt verba quædam Activa nonnunquam pro Mediis eſſe uſurpata, cum *Sibi* vel *Pro ſe* aliquid fit; quanquam rarius Media pro Activis, h. e. cum fit pro Altero, ut monet KUSTERUS § i. 32. 52. 53. hinc ὑπερημερίαν πράξαι, pro πράξασθαι, *moræ pretium exigere*, apud Theoph. Char. c. x. ſic etiam Div. Lucas iii. 13. xix. 23. Iſocrat. ad Nicocl. p. 61. ed. BATTIE, 1749. ἐλπὶς τὰς τοιάτας πράξειν τι παρὰ τῶν ἀγαθῶν, *ſperandum eſt tales à diis aliquid boni accepturos.* Neſcio igitur an vere vir doctiſſimus Miſc. Crit. p. 205. neget ἀνύω, in voce Activa, uſurpari pro *Conſequor*. Heſiod. certe in Oper. p. 395. καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς, *et nihil obtineas*, ut reddi potius debet, et Lucian. (inferioris ævi, fateor) in Aſin. ἐκεῖνος ἐδὲν φρονίσας εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐξ ἐμοῦ, *nihil curans ſive etiam* Obtineret *aliquid ex me, ſive* &c. In Novo Teſtamento, ut id obiter notem, Activa vox in utroque ſignificatu, Luc. xviii. 12. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι, *decimas* Do *omnium quæ poſſideo*; et pariter Matth. xxiii. 23. at Heb. vii. 5. ἐντολὴν ἔχουσιν οἱ ἐκ τῶν υἱῶν Λευὶ ἀποδεκατοῦν τὸν

λαὸν, *decimas* Exigere *à populo.* Επιβάλλειν negat Salmaſius de fœnere Trapezitico uſquam Græce dici pro *Incipere*, ſed ἐπιβάλλεσθαι. ſic tamen Diod. Sicul. 452. B. ed. Rhodoman. ἐπέβαλλον οἱ ῥαψῳδοὶ προφέρεσθαι τῷ Διονυσίῳ τὰ ποιήματα: COEPERUNT *Rhapſodi Dionyſii poëmata proferre.* qui ſenſus non male quadrat ad MARC. xiv. 72. ᾧ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Certe ſenſûs, quem verſio noſtras ſequitur, jamdudum deſideravit exemplum H. Caſaubonus, nam, ut ait ille, ἐπιβάλλειν τὸν νᾶν, vel διάνοιαν alia longe res eſt. Vid. C. Frid. Munthe, Obſ. Phil. in N. T. libros, p. 124.

Quamquam vero tot viri docti, etiam aliud agentes, KUSTERO adſtipulentur, longe tamen in diverſa abit *Johannes Clericus* (*d*). Dum leviter percurro exempla ab illo adducta, nonnulla à vero ſenſu in alienas partes torta video; nonnulla ejuſmodi eſſe, ut licet KUSTERUM levis forſan erroris arguant, minime tamen fundamentum ejus de vocis Mediæ uſu labefactant.

Ad § i. 28. objicit, licet ἄγειν γυναῖκα non dicatur, tamen λαμβάνειν γυναῖκα occurrere apud Menandrum, p. 232. pro λαμβάνεσθαι. Ad i. 30. προσπορίζομεν, NOBIS *ſuppeditamus*, Menand. p. 245. pro προσπυριζόμεθα. Ad i. 32, 33 ſi πόλεμον ποιεῖν, nuſquam occurrat, pro ποιεῖσθαι, at ναυμαχίαν ποιεῖν apud Thucydidem, l. ii. 89. p. 137. ubi tamen legitur, καὶ οἰονλαί ΣΦΙΣΙ καὶ ἐν τῷ ναυλικῷ ΠΟΙΗΣΕΙΝ τὸ αὐτό. Ad i. 49. ἢν τὰ ψηφίσματα ἂν παράσχῃς, *ſi decreta adhibueris ad defenſionem cauſæ tuæ*, Æſchines de falſa legat. p. 404. Ad i. 14. φυλάσω, *caveo*, pro φυλάττομαι, apud Eurip. Iphigen. in Aulide, ver. 144. 538. Eſto, hæc Activa

(*a*) Remarques ſur la Diſſertation de Monſ. Kuſter ſur les verbes Moyens, dans la Biblioth. ancienne et moderne, Tom. v. Par. II. p. 237. quam diſſertationem Latine etiam edidit Chriſt. Wolle, Lipſiæ, 1733.

(quod KUSTERUM forſan latuit) pronomine reciproco ἑαυτῷ, ἐμοὶ, &c. ſubintellecto, reciproco ſenſu ſumantur: at non vi ſua, non adeo peculiari modo ut in alium nunquam transferant effectum, quod verbis Mediis eſſe proprium contenditur.

Ad i. 29. poſtquam fruſtra Thucyd. citaſſet l. ii. 87. Platonem adlegat: ἀλλὰ γαλήνῳ τέτων παρασκευάζεσα ψυχή. "SIBI IPSI, inquit *J. Clericus*, philoſophi animus eam procurat ἐπιθυμίαν." At verba Platonis ſonant, "Imo vero horum (dolorum voluptatumque) tranquillitati ſtudens animus." Ubinam, quæſo, vis Reflexiva participii?

Ad i. 25. fidenter aſſerit Thucyd. ii. c. 2. θέμενοι τὰ ὅπλα verti debuiſſe, *Armis poſitis*, non *Armis induti*, ut KUSTERUS. Judicet Lector, in conſilium adhibito doctiſſimo HUDSONO, qui hæc in notis habet. "Male vertitur, *Armis in foro* poſitis, "cum hoſtilem urbem invaſerunt. Potius, *Cum* "Armati *in foro conſtitiſſent*. ſic Thucyd. viii. "p. 520. καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα ἐκκλησίασαν, *armis in*"*ſtructi concionem habuerunt*. τίθεσθαι τὰ ὅπλα non"nulli ſumi poſſe putant pro *Arma* ἀπόλίθεσθαι. Mihi "nondum occurrit locus, in quo ita proprie ſumi "credam, niſi, qui armati conſiſtant nec tamen re "ipſa pugnant, proprie arma dicuntur abjicere." Quid ad hæc *Clericus?* ne unum quidem verbum, licet has paginas citet, ad hanc ipſam editionem provocet. Eundem ſenſum vindicat Dionyſio Halicarnaſſenſi Edwardus Spelmannus in eleganti ſua verſione Antiqq. l. iii. c. 18. Quin et ipſe Homerus, iis verbis quibus Agamemnon Græcos fugam ornantes ad arma capeſſenda hortatur, quibus et ipſe Adoleſcentulos ad hæc ſtudia excolenda excitem:

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
Bene quiſque haſtam SUAM *acuat, bene ſcutum* SIBI
aptet. Ιλ. ϛ'. 332.

INDEX

INDEX
VERBORUM HOMERICORUM

In quibus CLARKIUS primigeniam vocis Mediæ Significationem indicavit.

Ἀγείρω, συναγειράμενοι, congregantes Seipſos. Ιλ. ω'. 802.

Αἴρω, ἤραμαι κῦδος, reporto Mihi gloriam. Ιλ. χ'. 393.

Αλείφω, ungo Alterum; ἀλείψαλο, unxit Se. Ιλ. ξ'. 14.

Δέω, ἐδήσαλο, ligavit Sibi ipſe. Ιλ. ω'. 340.

Διακονέμενος idem quod διάκονος, miniſter; διακονῶν, qui jam tum miniſtrat. Ιλ. γ'. 141.

Εἴδω, εἰσάμενος, cum Se aſſimilaſſet. Ιλ. ϛ'. 22. γ'. 389. ν'. 45. 216. γ'. 141. ω'. 716. ρ'. 73. 555. φ'. 213.

Ελίσσω, ἑλιξάμενος, Se ſubito impetu convertens. Ιλ. ρ'. 283.

Ἕω, ἑσσάμενοι χροὶ χαλκὸν, cum Noſmet ipſi armaverimus. Ιλ. τ'. 233.

Ζώω, ζωσαμένω, cum Se ipſi accinxiſſent. Ιλ. ψ'. 685. 710.

Θωράω, θωρήξομαι, Me ipſe armabo. Ιλ. τ'. 23.

Καλύπλω, καλυψαμένη, cum Se ipſam cooperuiſſet. Ιλ. γ'. 141. ξ'. 184. Οδ. έ'. 491. ϑ'. 199.

Κινέμενα, Se ipſa moventia. Ιλ. ν'. 798.

Κόπλομαι, cædam Me ipſe, i. e. Plangam. Ιλ. ν'. 141. χ'. 33.

Κορέω,

Κορέω, κορεσσάμενος, quum Se ipſe ſaturaverit. Ιλ. τ'. 167. χ'. 427.

Λαθεῖν, Alterum latere; λαθέσθαι, latere Seipſum, i. e. Obliviſci. Ιλ. ί. 533.

Λέω. Ιλ. φ'. 560. ψ'. 41.

Λύω, ſolvo, Reddo captivos Accepto pretio, Ιλ. ά. 20. 29. ώ. 137. 555. 561. λύομαι, Redimo captivos Dato pretio. Ιλ. ά. 13. 372. ώ. 118. 237.

Μισέω, odioſum Me reddo. Ιλ. ν'. 141.

Νίπλω, νίψε, lavit poculum: νίψαλο δ' αὐτὸς χεῖρας, lavit manus Suas. Ιλ. π'. 229. 230. ώ. 305.

Οἴω, fero Alteri; οἴομαι, affero Sibi. Ιλ. ν'. 168.

Οπάζω, ὀπάσσαλο Νέσορος υἷας, Neſtoris filios Sibi ipſe comites aſcivit. Οδ. τ'. 238.

Πειράω, πειρώμενος σθένεος, Suorum Sibi virium periculum faciens. Οδ. ό. 359.

Πλέω, ἐμπλήσαλο θυμὸν μένεος, Sibi ipſe implevit animum ira. Ιλ. χ'. 312.

Πλήσσω, πεπλήγελο μηρὼ, Sua Sibi percuſſit femora. ό. 113. 397. π'. 125.

Σείω, σείσαλο, commovit Se. Ιλ. θ'. 199. σευάμενος, ruens. Ιλ. χ'. 22.

Στηρίζω, οὐδὲ ποσέσσιν Εἶχε στηρίξαθαι, nec potuit pedibus Se ipſe ſtabilire. φ'. 241.

Τέρπω, τελαρπώμεθα, Nos ipſi ſatiaverimus. ψ'. 10. 98. ώ. 639.

Τιμάω. Ιλ. ν'. 141.

Τρέπω. μελατρέπομαι, converto Me, convertor retro. Ιλ. ά. 199. γ'. 141. 422.

Διὸς ἐτράπελο φρεὶν, Jupiter animum Suum mutavit. κ'. 45.

Ετραπεῖ' ἔγχος, aversa est hasta, seu, avertit Se, i. e. aberravit. λ'. 233. ν'. 605.

Φθείρω, διέφθαρας, Te ipse perdidisti. ό. 128.

Φημὶ, φάσθαι ἴσον ἐμοὶ, æqualem Se mihi dicere. ό. 167.

ADDENDA

ADDENDA

AD not. p. 245. Cenſ. c. 2. § 10. ὁθεν το πρεπον αυλον διεφυγε. comice prorſus et amare Ariſtophanes in Batr. Act. 4. ſc. 1.

Ευρ. Επειτ' απο των πρωτων επων, οδεν παρηκ' αν αργον·
Αλλ' ελεγεν ἡ γνωη τε μοι, χὠ δελος, οδεν ἡτ̃ον,
χὠ δεσποτης, χἠ παρθενος, χἠ γραυς αν. —

quæ ibi ſunt ſcripta de Æſchylo, Sophocle, Euripide, lectu quidem digniſſima.

—p. 261. § 15. p. 64. εξ ὡν ὁμολογει, ε τα—lacunam certe, ſi modo ulla ſit, perquam feliciter ſupplevit cl. MARKLAND, mihi tamen rem altius conſideranti Vulgata in ſe veræ lectionis (à Vulgata ſaltem non longe recedentis) veſtigia continere videtur; hoc modo: εξ ὡν ὁ μεν λογος ειη, ε τα προσωπα, &c. Lyſias ne unum quidem eorum prætermittit elementorum, *Ex quibus oratio conflari poſſit*, non perſonas &c.

—p. 277. § 3. p. 100. επαγωγος ἡδονη των ακροωμενων. Heliodori Æthiopic. L. 2. p. 109. ed. Commelin. Αιγυπτιον γαρ ακουσμα και διηγημα παν Ελληνικης ακοης επαγωγοταλον.—mirum in modum Græcas de-

 lectat

lectat aures. valet forſan Anglice, *Bewitches.*—αλλ' ἡτ̃ηθηναι τοσ̃ον, ὁσον ακραιφνες γυναικειον καλλ@ τε ωρωτε παρ' ανδ̃ρασιν επαγωγοτερον. L. 3. p. 133. τα δε επαγωγα των ατοπωτ̃ερων—ἑκων ὑπερεξαινε. L. 7. 339.

—p. 302. § 17. p. 159. ὁπως ωφελωνται τι απ' αυτων δι' αυτ̃ες Αθηναιων γεγονοτ̃ων. hoc modo Interpres; Ut aliquam ex iis utilitatem capiant, *Quæ ab Athenienſibus geſta ſunt.* qua interpretatione nihil aut abſurdius, aut ab oratoris mente alienius. Senſus eſt, "Uti aliquid ſibi utilitatis, commodi, &c. ab iis reportent, in ſuam familiam receptis, liberorumque nomine civitate donatis."

—p. 306. § 2. p. 172. ad fin. notæ 1. adde; Perpendenti vero quæ ſcribit Plutarchus tract. De Malignitate Herodoti p. 856. C. εγ̃ους δε τ̃ελων εισιν οἱ τοις ψογοις επαινες τινας παραλιθενες—et D. εσιν ὁτε πολλοις και μακροις επαινοις ψογες παραμιγνυσιν ελαφρες—hic Dion. Hal. locus, hoc modo, à Vulgata haud longe recedenti, refingendus videtur. και ει γε βελτ̃ειος εγκωμιον αυτ̃ε γραφειν, ψογες τινας συγκαταπλεκω τοις επαινοις αλογες'——

—p. 315. § 17. p. 185. πολυ αφελη. ſane pro πολυ αφελη, rectius, meo judicio, legemus πολυωφελη, ut infra init. § 51. De Thucyd. Hiſt. μδεν γαρ αναγκαιοτ̃ερον γενοιτ̃ο, μδε πολυωφελεστ̃ερον. Sylb.—forſan hic locus hoc modo legendus, ειτ̃ε γαρ μονον ὑποθεσιν ειληφε πανυ αφελη και καινην, ωσπερ Θουκυδιδης, αλλα μιαν, και ταυτ̃ην τοπικην. neque enim materiam ſolum ſumpſit ſimplicem omnino et novam, ſicuti et Thucydides, ſed unam duntaxat, eamque unius certi loci.

—p. 317. § 18. p. 18. προλαμβανων τινα κ. τ. λ. verba Dion. Hal. depravata; ea quidem doc-

tioribus ſananda relinquo: eorum vero ſenſum exprimere videtur Plutarchus p. 855. B. De Malignitate Herodoti. Δεύτερον, ὁτῳ κακον προσεστιν αλλως, τῃ δ' ἱστορια μη προσηκον, ὁ δε συγγραφευς επισφαττεται τειχι, και παρεμβαλλει τοις πραγμασιν ἑδεν δεομενοις, αλλα τῳ διηγησιν επεξαγων και κυκλεμενος, ὁπως εμπεριλαβῃ αἰτιχημα τινος, η πραξιν αἰσχρον, και ου χρησον, δηλος εστιν, ἡδομενος τῳ κακολογειν.

DIONYSII HALICARNASSENSIS

DE

PRISCIS SCRIPTORIBUS

CENSURA*.

CAP. I.

IN ſcriptis Veterum verſari debemus, ut inde non modo materiam, ſed etiam rationem imitandi quod cujuſque proprium, nobis comparemus. animus enim legentis, perpetua obſervatione, ſimilitudinem quandam generis dicendi elicit. quale ruſtici uxori accidiſſe fabula refert. virum agricolam, inquit, deformem timor invaſit, ne liberos ſimiles ſui ſuſciperet: quæ formido artem illum formoſos liberos procreandi docuit. imaginibus enim, ut arbitror, venuſtis effictis, eas intueri mulierem aſſuefecit: deinde cum ea congreſſus, præclare imaginum pulcritudinem aſſecutus eſt. exprimendæ etiam orationis ſimilitudo ita demum paritur, ſi quis imitatione expreſſerit quod apud unumquemque videtur eſſe præſtantiſſimum: ut ſi quis multis ex fontibus rivum

* Al. *De præcipuis linguæ Græcæ auctoribus Elogia.* quo titulo hunc libellum (quem ἐν τινι παλαιῷ ἀνεγράφῳ τῆς τοῦ Διονυσίου Αλικαρνασέως τέχνης, ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν λόγων ἐξετάσεως κεφαλαίῳ, ſe reperiſſe teſtatur *Sylb.*) inſigniri placuit *Staniſlao Ilovio*, cui verſionem acceptam debemus. *Hudſ.*

deducens, in animum ſuum derivet. quod etiam exemplo confirmabo. Zeuxis, ob ſummam pingendi peritiam, in admiratione apud Crotoniatas fuit. huic, Helenam nudam pingere contendenti, nudas conſpiciendas ejus loci miſerunt puellas: ac poſteaquam multis ex partibus excellentiſſima quæque cogitatione comprehendiſſet et collegiſſet, ars omnibus numeris abſolutam pulcritudinem conſtruxit. en etiam tibi licet, ut in theatro, formoſorum corporum formas ſpectare, et ex illorum etiam animis delibare id quod eſt optimum: licet, inquam, tibi ſic variæ eruditionis ſymbolum colligenti, imaginem nunquam interituram, ſed immortalem artis pulcritudinem informare; ut quod imitatione expreſſiſti, manifeſtos et apertos delectus iis qui audiunt ſuppeditet.

CAP. II.

[DE POETIS.]

Homerus.

EX Homeri poëſi non unam tantum corporis partem, ſed integrum corpus exprimas ac effingas. ejus etiam imitare mites concitatoſque affectus, amplitudinem, diſpoſitionem, et alias omnes virtutes. alios vero, iis in rebus in quibus antecellunt, ſequi debemus.

Hesiodus.

II. Heſiodus ſtuduit voluptati, et lenitati verborum, ac concinnæ compoſitioni.

Antimachus.

ANTIMACHUS.

III. Contra, Antimachus vehementiæ, et forenſi illi aſperitati, et minime vulgari eloquendi generi operam dedit.

PANYASIS.

IV. Panyaſis vero amborum virtutes conſecutus eſt, et eos partim materia, partim diſponendi ratione ſuperavit.

PINDARUS.

V. Imitandus eſt etiam Pindarus, cum verborum et ſententiarum cauſa, tum magnificentiæ, nervorum, ubertatis, compoſitionis, virium et acerbitatis cum voluptate temperatæ: tum etiam continuationis, majeſtatis ſententiarum, contentionis, figurarum, morum expreſſionis, amplificationis, exaggerationis: ac in primis eorum morum gratia, qui ad temperantiam, pietatem, amplitudinem pertinent.

SIMONIDES.

VI. In Simonide, præter verborum delectum, obſerva accuratam compoſitionis diligentiam: ad hæc in commovenda miſeratione virtutem (in qua parte præferendus etiam Pindaro videtur) non nimis magnificam et vehementem, ſed, qualis illi peculiaris eſt, movendis affectibus idoneam.

STESICHORUS.

VII. Vide etiam Steſichorum in utriuſque virtutibus eorum quos enumeravimus florentem, quin etiam iis quibus illi carent præditum: re-

rum, inquam, quas tractandas ſumpſit amplitudine; in quibus morum et dignitatis perſonarum rationem habuit.

Alcæus.

VIII. Alcæi vero conſidera magnificentiam, brevitatem, ac ſuavitatem, acrimonia et gravitate conditam; præterea configurationes perſpicuitate temperatas, niſi quantum eam proprietas linguæ vitiat: tum imprimis mores rebus civilibus accommodatos. ſæpe ſane, ſi verſum detraxeris, forenſem invenies orationem.

IX. Nunc ad Poëtas tragicos nos conferamus, non quod omnes poëtas volvere non debeamus; ſed quod hic locus minime poſtulet, ut omnium in præſentia mentionem faciamus: de præcipuis dixiſſe ſufficiat.

Æschylus.

IX. Æſchylus igitur primus orationis magnificentiæ et amplitudini ſtuduit, et decorum tum in concitatis affectibus exprimendis ſervavit, tum converſa et propria dictione mirum in modum ornatus: in verbis etiam propriis et rebus condendis atque innovandis frequens eſt. Euripide et Sophocle in ducendis perſonis magis varius.

Sophocles et Euripides.

X. Sophocles autem in concitatis affectibus effingendis excelluit, perſonarum ſervata dignitate. Euripidi non omnino veritas, et præſenti vitæ noſtræ accommodata ratio placuit; ex quo etiam factum eſt, ut ſæpe à decoro aberret. nec generoſos

ſos et præſtantes perſonarum mores et affectus, quemadmodum Sophocles, feliciter expreſſit: contra, inhoneſtos, effœminatos, et abjectos videre licet eum ſummo ſtudio expreſſiſſe. et Sophocles quidem in dicendo ſupervacaneus atque redundans non eſt, ſed neceſſaria tantum perſequitur: Euripides vero in oratoriis inductionibus frequens. ille novorum verborum fabricator, ac ſæpenumero ex ſumma amplitudine in inanem ſermonis oſtentationem decidens, quaſi omnino ad vulgarem humilitatem delabitur: hic neque ſublimis eſt, neque tamen ſubmiſſus, ſed ex utriſque temperata dictionis mediocritate utitur: * et fere omnes dicendi virtutes Comicorum imitatur; ſunt enim ſententiis nitidi, perſpicui, conciſi, magnifici, acres, et ad vitam et ad mores accommodati. Menandri etiam genus, quod in actione et materia cernitur, ſpectandum atque conſiderandum eſt.

CAP. III.

[DE HISTORICIS.]

Herodotus et Thucydides.

EX Hiſtoricis optime Herodotus eam partem hiſtoriæ quæ res continet elaboravit: ea vero parte quæ elocutionem continet, quandoque ſuperior Thucydides, quandoque è diverſo: eſt et ubi pares inveniuntur. accurata verborum electione in ſermocinationibus, in quibus ambo occupantur, uterque ſuam proprietatem ſervat. ſed

* *Al.* Comicorum vero imitandæ ſunt virtutes dicendi omnes.

perſpicuitatis laudem omnes ſine controverſia Herodoto deferunt. ac brevitas quidem propria eſt Thucydidi: evidentia utrique communis. in moribus primas fert Herodotus; in affectibus Thucydides. rurſum elegantia ac magnificentia nihil alter ab altero differt, ſed in his et hujuſmodi virtutibus ambo excellunt. viribus, robore, nervis, et orationis gravitate, ac figurarum varietate Thucydides præcellit: ſuavitate vero et ſuadendi facultate, jucunditate, et ſponte nata ſimplicitate, non elaborata, Herodotum ſuperiorem invenimus; ac nullam compoſitionem et perſonarum fictionem magis ſervavit, quam hanc morum et ingenii ſimplicitatem.

Philistus et Xenophon.

II. Nunc de Philiſto et Xenophonte dicamus, hic quidem, Herodoti æmulus, et in virtutibus rerum tractandarum et diſpoſitionis fuit, et in moribus ſermocinantium imitandis quodammodo ſimilis ac par, quodammodo impar. eſt enim eloquens, verbis purus, perſpicuus ac illuſtris, in compoſitione dulcis et venuſtus, ita ut etiam eum in hac parte antecellere videatur. hiſtoricarum autem rerum illam ſublimitatem atque magnificentiam omnino non eſt aſſecutus: quin nec decorum perſonarum ſæpe ſervavit, attribuens interdum hominibus indoctis ac barbaris ſermones è media philoſophia depromptos, et ea forma dictionis utens quæ palæſtræ magis quam pugnæ conveniat. *Philiſtus* vero Thucydidem ſequitur, moribus exceptis. hic enim liber eſt, et animi magnitudinis

magnitudinis ac gravitatis plenus: ille, tyrannorum et aliorum cupiditati plus nimio ſubſervit. ac primum quidem in eo imitatus eſt Thucydidem, quod eodem modo quo ille inchoatum atque imperfectum hiſtoriæ argumentum relinquit: tum quod collocationis et diſpoſitionis ordinem perturbat, et quod rerum quæ narrantur confuſione hiſtoriam difficilem reddit. Thucydidis illud obſcurum ac affectatum dictionis genus neglexit: cæterum rotundum, denſum, et acre ac contentioſum, ſumma diligentia expreſſit; non tamen eandem elegantiam, majeſtatem, contentionum copiam, pondera, affectus atque figuras. in deſcribendis enim locis, navalibus pugnis, pedeſtribus copiis, et conſtitutionibus urbium, perexilis eſt atque depreſſus, neque oratio rei amplitudini reſpondet: prudens tamen, et ad * verorum certaminum deſcriptionem Thucydide longe utilior.

Theopompus.

III. Theopompus autem Chius, primum quod hujus generis hiſtoriæ materiam delegerit, imitatione dignus eſt: deinde propter diſpoſitionis elegantiam: (continet enim maximam facilitatem et evidentiam illius ſcriptio); præterea etiam propter rerum, quas tractat, varietatem: quin etiam propter ſummam in ſingulis rebus exponendis libertatem. poſtremo ſuſpiciendus eſt, quod occultas et abditas, ſive geſtorum ſive dictorum cauſas, ſilentio non prætereat; ſed animum eorum, qui

* Ad vera certamina Thucydides magis idoneus, id eſt, ad veras ac ſerias cauſarum actiones. *Hudſ.*

vel

vel aliquid dixerunt vel geſſerunt, egregia conjectura ſit aſſecutus. dicendi ejus forma ab Iſocratea non diſcrepat, niſi quod exilis eſt, et nimis flexibilis: in reliquis omnibus ſimilis ejus oratio Iſocrateæ. eſt enim communis, aperta, clara, ampla, gravis, pompæ ſimilis, ad delectationem compoſita. vitioſa vero eſt, cum frequens vocalium colliſio, tum de induſtria in orbem circumductæ circumſcriptiones, et ſimilis verborum exitus. peccavit autem in digreſſionibus aliis ſuper alias inducendis, quod maxime ad negotiale genus hiſtoriæ pertinet. etenim inepte et intempeſtive quædam in his ab eo narrantur: cujuſmodi ſunt illa quæ commemorat de Sileno in Macedonia, et de Dracone ad triremem navali pugna contendente.

CAP. IV.

DE PHILOSOPHIS.

EX Philoſophis legendi ſunt Pythagorei, non modo gravitatis, morum, præceptionum ac ſententiarum cauſa, ſed etiam elocutionis. magnifica enim et ampla utuntur oratione, et quæ quodammodo ad poëſin accedit. neque etiam perſpicuitatem prætereunt, verum mixto genere dicendi utuntur. ſequi autem in primis debemus Xenophontem et Platonem, tum morum, tum ſuavitatis, tum magnificentiæ gratia. neque ab imitatione excludendus eſt Ariſtoteles, cum propter ſummam, quam in elocutione adhibet, gravitatem et perſpicuitatem, tum propter jucunditatem,

tatem, et variam eruditionem rerum; quam vel maxime à viro illo mutuari poſſumus. danda etiam eſt opera, ut in libris diſcipulorum ejus toti ſimus: digni enim ſunt, quibus non minimum ſtudii impendatur.

II. Quoniam igitur de aliorum lectione ſummatim diximus, reſtat ut dicamus ecquidnam de ſingulis oratoribus ſumere liceat: quod etiam noſtro inſtituto magis neceſſarium eſt.

CAP. V.

[DE ORATORIBUS.]

Lysias.

LYſiæ oratio, ſi uſum et id quod neceſſarium eſt ſpectes, per ſe ſufficit: ab omni ſiccitate et ſqualore abhorret: in eloquendo prorſus anguſta eſt, tum etiam compta et vera, atque Atticarum elegantiarum venere conſperſa: non tamen perpetuo auget et amplificat; niſi quando ſcopum ſenſim et latenter attingit, cum temperata quadam dicendi voluptate: ita ut dum legitur facilis exiſtimetur; difficilis autem iis, qui eum imitari aggrediuntur. maxime vero in narrationibus excellit. ſubtilitate enim ac dictionis tenuitate apertam atque accuratam continet rerum explicationem.

Isocrates.

II. Oratio Iſocratis eſt illa quidem nitida et compta; caſta tamen et modeſta, ac conventibus

magis quam foro accommodata. ornatum autem habet ſumma evidentia temperatum, et apparatum efficientia quadam et utilitate conditum: non tamen foro et contentionibus accommodata. cæterum ambitibus dictionem circumſcribit, ac omnino mediocre dicendi genus tenuitate quadam emendat, et tenue extollit. atque potiſſimum ipſius verborum continuatio et comprehenſio obſervanda eſt, ac totum dicendi genus demonſtrativum.

Lycurgus.

III. Ipſe vero Lycurgus perpetuo increſcit et inſurgit, diſtinctus, gravis, in accuſatione omnino totus, veri ſtudioſus, atque libertatis amans: orator tamen nec urbanus, nec feſtivus; ſed in neceſſariis tantum occupatur. hujus vehementia et gravitas potiſſimum imitanda eſt.

Demosthenes.

IV. Demoſthenis oratio dictionis vehementia prædita eſt, remiſſis affectibus condita, ac verborum electione ornata: diſpoſitione commoda utitur, continua, et quæ gravitate condita ſuavitatem habet, quibus vel maxime judices tenentur.

Æschines.

V. Æſchinis autem oratio remiſſior eſt oratione Demoſthenis, in verborum delectu magnifica ac vehemens, neque valde ab arte inſtructa, ſed facilitate, quam natura ſuppeditavit, adjuta, valde illuſtris eſt, et gravis: rem auget et dilatat, et acerbitate

acerbitate perſtringit. atque hinc factum ut primo ſuavis ac jucunda, diligenter vero examinata vehemens appareat.

HYPERIPES.

VI. Hyperides quidem à ſcopo non aberrat, raro tamen rem amplificat et exaggerat: et verborum conſtructione Lyſiam, calliditate vero omnes ſuperat. adhæc * à cauſæ judicatione nullo tempore deflectit, ſed ſemper in præcipuis ac neceſſariis cauſæ negotiis inſiſtit: multa prudentia locuples, ac venuſtate refertus, et quamvis ſimplex videtur, gravitate tamen non vacat. hujus in narrationibus ſubtile atque temperatum dicendi genus maxime exprimendum eſt: tum ſpectandæ rationes atque argumenta, quibus ad cauſam accedit.

VII. Atque ſic quidem Rhetorum horum characteres exhibuimus, ac virtutes quibus ſinguli excellunt; ut perſpectum habeat lector, quomodo unuſquiſque ad utilitatem ſuam conducat. hujus rei cauſa Rhetorum iſtorum ideas repræſentavimus, ut accuratæ lectionis methodus pateat, qua id quod in ſingulis præſtantiſſimum aſſequantur, quibus animus in veterum ſcriptis haud perfunctorie verſari, neque negligenter utilitatem inde profecturam exſpectare, ſed ſcienter iis uti, orationeſque illorum virtutibus exornare: quæ quidem ſuapte vi delectant, in unum autem quaſi orationis corpus artificioſe redactæ novam ex mixtura gratiam ei conciliant.

* *Al.* à ſumma judicii quæſtione.

DIONYSII HALICARNASSENSIS

DE

ORATORIBUS ANTIQUIS

COMMENTARII.

PROŒMIUM.

INgentes ætati noſtræ agendæ ſunt gratiæ, optime Ammæe, tum propter alias artes, quæ jam multo quam antea melius excoluntur, tum ſane propter civilis eloquentiæ exercitationem, * qua vehementer homines ad magiſtratum ineundum promoventur. nam ſuperioribus temporibus antiqua illa ac docta oratoria facultas deſpecta et multis adfecta injuriis interiit; jam inde à morte Alexandri magni ſenſim deficiens paulatimque contabeſcens, noſtra tempeſtate eo pervenit, ut penitus propemodum exſtincta ſit. alia autem, theatrali quadam impudentia infamis et contumax, in ejus locum ſucceſſit, quæ nec philoſophiam, nec alias humaniores artes amplexa eſt; at imperitam hominum multitudinem decepit: nec ſolum majorem abundantiam, majores delicias, ſplendoremque illuſtriorem ſectata eſt; verum ipſas etiam dignitates, urbiumque magi-

* *Al.* quæ non mediocria fecerit incrementa.

ſtratus, quos doctam illam eloquentiam habere par erat, ad ſe rapuit, et intolerabili ſe faſtu jactans, eo Græciam redegit, ut prodigis, depravatis, et infortunatis familiis eam ſimilem effecerit. nam ſicuti in illis ingenua et prudens uxor ſedet ingloria, cui omni ſupellectilis uſu interdictum eſt; vecors vero aliqua pellex, quæ alterius necem machinatur, omnem ſupellectilem invadit, ſibique illius uſum arrogat, veram dominam vili pendens et perterrens: ita jam in omni rep. quin et in bene inſtitutis (quod profecto omnium malorum ſummum eſt) antiqua illa et innata Attica Muſa, propriis bonis privata, infamis facta eſt; nova autem hæc è ſpeluncis nonnullis heri et nuperrime exorta, vel Phrygia Muſa, vel Caricum aliquod malum, aut potius barbarum, aliam è civitatibus eliminans, indocta ſcilicet doctam, ſapientem inſipiens, ipſas Græciæ civitates voluit adminiſtrare.

II. Verum tamen tempus non juſtos tantum viros, teſte Pindaro, ſed ipſas etiam artes et ſtudia conſervat. atque noſtrum hocce tempus egregie oſtendit, quod (vel deo quopiam ita dirigente, vel circulo naturæ in antiquum ſuum ſtatum denuo revoluto, vel humana inclinatione multos in idem ſtudium impellente) antiquæ et doctæ eloquentiæ meritam, quam prius habuerat, dignitatem cum honore reddit; novæ autem et imperitæ, et in alienis bonis enutritæ, honorem, quem immerito poſſidebat, ademit. nec ob unam hanc fortaſſe rem, ætatem noſtram homineſque, qui etiam philoſophiam ſequuntur, laudare par eſt,

quod

quod meliori parti majorem quam deteriori honorem tribuere inceperint, (et ſane initium dimidium totius dici operis ſolet); verum etiam quod tam cita mutatio et incrementum per eos factum ſit. omnes enim civitates, demptis nonnullis Aſiaticis, quæ, quod non doceantur, difficulter rectam eloquentiam queunt addiſcere, intolerabilem illam, frigidam, ſtupidamque amare deſierunt. qui enim prius docti in iis erant urbibus, pudore jam ducti, ad alios ſe (niſi incurabiles omnino ſint) accommodant: qui vero jam recenter ad diſcendum ſeſe applicant, hanc eloquentiam derident, et omne quod ei impenditur ſtudium exſibilant.

III. Hujus ſubitæ mutationis unicam cauſam et originem arbitror omnium gentium dominam Romam, quæ omnes gentes oculos in ſe juſſit convertere: hujus quidem rectores, virtute et optima ratione rempublicam adminiſtrantes, et doctrinæ ſe applicant, et optime et prudenter de artibus dijudicant; ſub quibus ipſa civitatis ſapientia et prudentia exculta incrementi multum accepit; ipſoſque qui mente carerent, mente intellectuque uti coegit. proinde jam multæ et doctæ per homines hujus ætatis prodeunt hiſtoriæ, multæ quoque orationes civiles venuſtæ eduntur, philoſophicique tractatus non ſane contemnendi, aliaque multa tum Romani tum Græci præclara, ſumma cum laude, ediderunt opera, et adhuc, ut par eſt, edunt. nec mirarer, cum tanta tam exiguo temporis ſpatio facta ſit mutatio, ſi intra unum ſæculum ſtudium illud erga indoctam

eloquentiam

eloquentiam penitus intercideret. nam quod è ſummo in minimum deſcendit, facillime ex tenui in nihil devenit.

IV. Sed omittam hæc, nec gratias ætati et tempeſtati noſtræ agam, quod rem immutarit; nec eos qui optima ſecuti ſunt prædicabo, nec è prioribus de futuris conjecturam faciam; nec his ſimilia tractabo, quæ unuſquiſque etiam imperitus diceret. ſed arrepto *vulgari*, tum placituro tum hominibus multum profuturo, argumento, hæc dicere aggrediar, unde meliora queant corroborari. dicam igitur, quinam ſint inter oratores et hiſtoricos maxime inſignes, quæ uniuſcujuſque vivendi dicendique fuerit ratio, quæ in ipſis imitanda, quæ vero cavenda; quæ præcepta ſervanda iis qui civilem philoſophiam addiſcunt, nec ea unquam ſcripta, aut ab aliis dicta. ego ſaltem hujuſmodi ſcripta non vidi, cum tamen multum inquiſierim. nec etiam aſſero, veluti certo id ſciens: eſſent enim fortaſſe quædam ſcripta, quæ ipſe neſciam exſtare. ſeipſum autem, certam hiſtoriæ omnium regulam facere, et dicere facta non eſſe quæ fieri potuerunt, temerarium eſt, nec inſaniæ crimen effugit. hæc igitur, uti prius dixi, certo non aſſeram. ſed cum oratores rerumque geſtarum ſcriptores, de quibus dicimus, multi ſint, iique boni; et de ſingulis quidquam dicere magni temporis foret, de omnibus non loquar. ſed, ex toto numero ſeligens optimos, per ætates ſingulas de ſingulis ſcribam: in præſenti quidem tractatu de oratoribus; ſi vero tempus et vita concedatur, etiam de hiſtoricis. ex oratoribus tres

erunt

erunt ex antiquioribus, Lyſias, Iſocrates, et Iſæus; tres è poſterioribus, Demoſthenes, Hyperides, Æſchines, quos ego cæteris cenſeo præſtare. inque duo capita tractatus dividetur: primo quidem de antiquioribus, dein de poſterioribus erit ſermo.

DE LYSIA JUDICIUM.

Lyſiæ genus, vitæ inſtitutum, et ſcripta.

LYſias Cephali F. parentes habuit Syracuſanos: natus eſt Athenis cum pater eo commigraſſet, et cum nobiliſſimis Athenienſium literis operam dedit. quindecimum jam annum agens, cum colonia, quam Athenienſes totaque Græcia, duodecimo ante bellum Peloponneſiacum anno, miſerant, cum duobus fratribus in Thurios trajecit, vixitque illic feliciter admodum, uſque ad caſum illum, qui Athenienſes omnes in Sicilia commorantes invaſit. nam populo paulo poſt illic tumultuante, cum aliis trecentis, quod rebus Athenienſium ſtuderent, accuſatis, in exſilium pulſus eſt. venit itaque continuo Athenas, anno ætatis, quantum conjectura aſſequi licet, quadrageſimo ſeptimo, Prætore Callia; et ex eo tempore ſe in dicendo Athenis exercuit. multis autem ſcriptis orationibus judicialibus et deliberativis inſignibus, etiam panegyricis, amatoriis, epiſtolicis, omnium, qui prius floruiſſent aut tum etiam florebant, oratorum gloriam obſcuravit; et admodum paucis eorum qui poſt ſecuti ſunt, in omnibus dicendi generibus, et iis etiam præclaris

claris excellens ceſſit. nunc autem dicere incipiam, quem dicendi characterem adhibuerit, quas virtutes in dicendo invexerit, qua in re poſt-ſequentes ſuperarit, et qua ab iis viciſſim ſuperatus ſit, quid denique in eo in oratoria imitandum.

Lyſias in elocutione purus.

II. In elocutione purus admodum eſt, et optima Attici ſermonis norma: non antiqui illius, quo uſus eſt Plato cum Thucydide, ſed ejus qui tum temporis vigebat; uti ex orationibus Andocidis, et Critiæ, aliorumque multorum colligitur. hac eum in parte, quæ in eloquentia prima eſt, et plurimum dominatur in dictione, ſcilicet purum eſſe et nitidum, nemo è poſteris ſuperavit; imo et pauci, uno dempto Iſocrate, qui ſolus poſt Lyſiam, meo quidem judicio, magnam in verbis puritatem adhibet, potuerit imitari. atque hanc unam in hoc oratore imitatione dignam virtutem reperio; et omnes, quotquot vel ſcribere vel dicere pure cupiant, hunc ſibi virum imitandum velim proponant.

Verbis uſitatis et propriis utitur.

III. Quin et aliam virtutem priori non inferiorem in eo video, quam multi quidem ejus æquales imitari conati ſunt; at nullus eo magis expreſſit. quænam illa? propriis ſcilicet verbis, et iis communibus et vulgaribus, ſenſa animi efferre. nemo enim tropicis et tralatitiis verbis Lyſiam uſum fuiſſe inveniet. nec tamen hoc tantum nomine laudari dignus, verum etiam quod verbis maxime communibus, nec poetico contextu diſpoſitis, efficiat, ut res ipſæ magnæ, grandes, excellenteſ-

que videantur. eandem profecto priores gloriam non ſunt conſecuti: cum enim illi orationes ſuas inſignes reddere cuperent, vulgarem dicendi formam immutantes, poeticam ſectati ſunt, plurimis metaphoris, hyperbolis, aliiſque tropis utentes, et verborum ſonantium et peregrinorum uſu, communiumque figurarum immutatione, aliaque novitate populum perterrentes. oſtendet aperte id Gorgias Leontinus, qui ſæpe moleſtam et intolerabilem compoſitionem ſectatur, ut non raro Dithyrambica eloquatur; ejus item ſocii Licymnus et Polus. nam, ut Timæus loquitur, poetica et tropica dicendi forma inter Atticos oratores, auctore Gorgia, irrepſit; qui ad Athenienſes legatus, auditores in concione percelluit. ſed ut verum fateamur, ipſe quoque Thucydides, antiquitatem ſemper ſectatus, hiſtoricus alioqui feliciſſimus, poetico in *Funebri oratione* et concionibus adhibito contextu, in earum plurimis elocutionem in faſtum ſimul ornatumque inſolentem commutavit. Lyſias autem nihil hujuſmodi in orationibus, tum judicialibus, tum deliberativis, quas certe accurate ſcripſit, adhibuit, niſi fortaſſe nonnihil in panegyricis. de epiſtolicis enim, et amatoriis, et aliis orationum generibus, quas, nulla adhibita cura, conſcripſit, non eſt opus dicere. adhæc, cum vulgariter loqui videtur, multum ab ipſo vulgi ſermone recedit; cum vero compoſite, ſolutis è verſu dictionibus, peculiarem quandam ſtructuram reperit, qua verba ipſa exornat et dulcia facit, nullum tamen tumorem vel ſuperbiam oſtentantem. ſecundam hanc in eo virtutem illos, qui

ejus dicendi rationem volunt effingere, velim imitari. multos quidem hoc in genere æmulatores habuit, tum rerum geſtarum ſcriptores, tum etiam dicendi magiſtros et oratores: ex antiquioribus autem Iſocrates, adhuc juvenis, proxime ad illud poſt Lyſiam acceſſit. nemo vero præter hos alios oratores inveniet, qui ita in communibus et propriis verbis excelluerint.

In dicendo perſpicuus.

IV. Tertiam in illo virtutem cenſeo, perſpicuitatem, non in nudis modo verbis, verum et in rebus. eſt enim et perſpicuitas quædam in rerum tractatione, quam multi tamen ignorant. teſtimonium eſt, quod in Thucydidis et Demoſthenis dictione, qui elegantiſſime tamen ſua elocuti ſunt, multa nobis obſcura et vix intelligibilia videntur, quæque interprete indigeant. tota autem Lyſiæ dictio perſpicua eſt et aperta, * et multum à civili eloquentia remota. ſi vero hæc ipſa perſpicuitas oriatur, quod quis nec aliter nec elegantius queat dicere, imitationem illa non meretur: jam vero tantus propriorum verborum theſaurus, ex multa, quæ in eo eſt, copia, hanc ejus virtutem indicat. quamobrem merito perſpicuitas ejus imitanda eſt. quin etiam cum perſpicuitate breviter ſententias efferre (cum tamen id perdifficile ſit, hæc duo conjungere, et cum modo ac ratione apte inter ſe miſcere) Lyſias non minus quam cæteri oratores potuit: quare non eſt quod qui hunc oratorem terunt, improprie et obſcure eum locutum dicant.

* Al. etiam ipſi qui in forenſi dicendi ratione ne minimum quidem verſatus eſſe videtur.

hujus autem elegantiæ hæc in eo cauſa eſt, quod ipſæ apud illum res verbis non ſubſerviant, ſed rem ipſa ultro ſequantur verba. orationum autem illius ornatus non in vulgarem characterem immutando, ſed imitando potius conſiſtit.

In perorando brevis.

V. At in elocutione non eſt talis, in ipſis vero rebus ineptus, inopportunus, et prolixus: nam præ cæteris ſententias conglobat et convolvit. atque tantum abeſt, ut quid non dicendum dicat, ut multa etiam, quæ bona alioquin ſunt, relinquere videatur: neque hoc, quod materia illi inventioque defuerit, ſed propter ipſam temporum, ad quam accommodanda oratio, dimenſionem. ita quidem brevis eſt, ut pro imperito, cupiente rem ipſam tantum indicare, ſufficiat; pro oratore vero, facultatis oratoriæ præſtantiam patefacere cupiente, nequaquam. imitanda etiam eſt igitur illius brevitas: neque enim apud alium quempiam oratorem temperatior ulla invenietur.

Contorta et rotunda dictione uſus.

VI. Poſt hanc et aliam in Lyſia virtutem reperio admodum egregiam, cujus quidem auctorem Thraſymachum ponit Theophraſtus, ego vero Lyſiam: nam illo hunc antiquiorem puto, (loquor autem de utroque in flore ætatis conſtituto). quod ſi nec hoc mihi concedatur, dico hunc ſaltem in veris cauſis magis quam Thraſymachum hancce virtutem adhibuiſſe. quamvis non certo, uter hujus auctor exſtiterit, aſſeram; Lyſiam tamen in ea magis excelluiſſe, audacter poſſum aſſerere.

ſerere. quænam autem eſt, de qua loquor, virtus? ſententias in compendium ſcilicet contrahere, et rotunde efferre; quæ profecto virtus in judiciis omnique vera cauſa propria eſt et admodum neceſſaria. hanc quidem pauci imitati ſunt, unus autem Demoſthenes etiam ſuperavit; niſi quod non adeo moderate et ſimpliciter, ut Lyſias, ſed ſuperflue nimis et frequenter uſurpet. hæc enim, meo judicio, hîc dicenda ſunt: de quibus tamen ſuo loco uberius dicam.

Evidentia præ cæteris inſignis.

VII. Habet etiam multam evidentiam dictio Lyſiana: atque hæc ipſa eſt facultas, quæ ea, quæ dicuntur, ſenſibus quodammodo repræſentat; quod ex ſequentium acceptione provenit. qui vero attente ipſas Lyſiæ orationes conſideraverit, non adeo ſtupidus, moroſus, aut etiam adeo hebes futurus eſt, quin ea, quæ dicuntur, tanquam ante oculos videre, et cum iis, quas orator inducit, perſonis colloqui ſe putet: probabilitatem quoque nullam requiret, eos quidem ponit * ut expoſtulantes, illos ut cogitantes, alios ut loquentes. nemo profecto oratorum in hominum vita deſcribenda, et ſingulis proprios affectus, mores, opera attribuendo, illum ſuperavit.

Morum expreſſor optimus. Simplicitatis artifex egregius.

VIII. Addo et hanc virtutem illi maxime propriam, quæ à multis ethopœia vocatur. nulla enim omnino apud hunc oratorem perſona invenienda eſt, cujus mores non egregie deſcribat, imo nec inanima. cum autem tria ſint, in quibus

et

et circa quæ virtus hæc cernatur, mens ſcilicet, dictio, et ipſa denique compoſitio; in ſingulis his eum cenſeo excellere. non enim mente præditos eos tantum putat, qui bona, utilia, et convenientia loquuntur, ut imagines quædam morum verba eſſe videantur: ſed moribus etiam dictionem propriam, claram, omnibuſque hominibus uſitatam accommodat, qua fit ut optimi videantur; (tumor enim et omne quod ſtudio fit indecorum eſt). ille vero ſimplicem tenuemque dictionem adhibet, cum ſciret mores non in ambitu verborum et numeris, ſed in ſoluta dictione apparere. ut autem in univerſum de hac virtute loquar, neſcio an alius ullus orator, qui ſimili orationis ſtructura uſus eſt, aut ſuavius aut magis ad perſuadendum appoſite dixerit. videtur enim compoſitionis ejus ſtylus eſſe incompoſitus, ſimplex, nec affectatus. unde non miror, ſi omnibus quidem imperitis, non paucis etiam doctis, qui in dicendo etiam *minus* exercitati fuere, incompoſite, nec artificioſe, ſed non præmeditate quodammodo, et prout in buccam venit dixiſſe videatur. magis tamen ornatus eſt, quam ſi artificium omne adhibuiſſet. nam in eo quod incompoſite dicere videtur, compoſitus; et quod ſolute, vinctus; et in eo quod gravitatem repudiarit, gravis habetur. qui vero ſimplicitatem amat, et naturaliter ac ſimpliciter cupit dicere, haud peccabit, ſi Lyſiana compoſitione utatur: nec enim facile aliam magis ſimplicem et ſinceram reperiet.

Decorum religioſe ſervat.

IX. Quin etiam, non minus quam cæteri oratores, Lyſias dictione decorum includit: quæ profecto virtus, ipſius etiam judicio, omnium eſt præſtantiſſima; et tum dicenti et audienti, tum etiam rebus ipſis utiliſſima. in his enim et circa hæc ſatis ſuperque decorum ſervat; namque ætati, genti, ſtudio, exercitationi, vitæ rationi, aliiſque rebus, quibus inter ſe homines differunt, proprios loquendi modos attribuit: apud auditores etiam egregie orationem temperat, nec eodem modo apud judicem, eodem ad populi conventum, vel in panegyri congregatos dicens; ſed pro ratione rei, de qua loquitur, diverſa eſt dicendi ratio. incipienti dictio eſt modeſta et morata; narranti perſuaſibilis, nec affectata; demonſtranti rotunda, ſuccincta, et frequens; amplificanti et monenti ſevera et verax; repetenti docta, ſoluta, et brevis. imitandum etiam eſt decorum, quod in ordine et conſtructione ſervat.

Gratia et venuſtate pollet.

X. At non eſt fortaſſe opus dicere iis qui ſciunt, quod ordo ipſe perſuaſibilis ſit et fidem faciat, multumque naturalis ſit, et alia ejus generis: (hoc enim jam et populo notum eſt): quin et nemo eſt, quæ non fama et reipſa cognoverit et fatebitur, hunc inter oratores cæteros optime perſuadere. quare et hæc in eo imitanda eſt virtus. Plurima quidem nec contemnenda de ejus dictione dicenda forent; ſcilicet, quod ſi quis eam imitaretur, in elocutione magis magiſque excelleret, aliaque

aliaque plurima: ſed tempori et brevitati conſulendo, jam præteribo. unam tamen adhuc de eo virtutem deprædicabo, quam et eſſe pulcerrimam et notiſſimam puto, ac per quam ſolam ſtylus Lyſianus maxime confirmari poterit, quamque poſteriorum nullus ſuperavit; multi tamen, quod imitati ſint, propter hanc ſolam, cæteris præſtare viſi ſunt, cum tamen in nullo alio excellerent; ex quibus, ſi tantum otii nactus fuero, ſuo loco dicam. quænam illa eſt virtus, quæ in omnibus efflorescit? et quænam illa gratia et venuſtas? res eſt prorſus admiranda, et quamvis diſertæ orationis vim exſuperans. maxime quidem idonea eſt conſpici, et quam indocti juxta et docti facillime judicabunt, cum tamen oratione id explicare longe ſit difficillimum, etiam iis qui in dicendo valent.

XI. Quare ſi quis cupiat quænam illa ſit verbis edoceri, non poterit, quin ſimul multarum rerum pulchrarum et perdifficilium rationem petat; ſcilicet quid ſit in corporis pulchritudine, quod vocamus ὥραν, in motu vero membrorum et vocis quid dicatur δ' ἁρμοζον, in dimenſione temporis quid ſit τάξις, et quid εὔρυθμον, et quid in omne demum opere et facto dicatur καιρὸς, et ubi μέτρον. hæc enim ſenſibus non oratione comprehenduntur. quare quemadmodum muſici facere jubent eos, qui accurate harmoniam cupiunt attendere, ut ſcilicet ita aures ſuas aſſueſcant, ut in diſſonantiis ne minimum quidem ſonum ignorent, nullumque aliud judicium, quo harmonia dignoſcatur,

noſcatur, requirant: hoc etiam facere velim eos, qui Lyſiam legunt, et quænam in eo ſit elegantia volunt cognoſcere, nimirum longo tempore longaque exercitatione id diſcant, et cum tacito affectu ſimul tacitum ſenſum exerceant. hanc ego optimam, et quæ dictionem Lyſiæ potiſſimum oſtendat, virtutem puto (ſive ea ingenii felicitas, ſive tum laboris tum artis opus, vel mixtus ex ambobus habitus vel facultas dicenda eſt), qua cæteros ipſe oratores antecellit: adeo ut cum de aliqua orationum, quæ ei vulgo tribuuntur, dubito, nec veritatem aliis ſignis valeo inveſtigare, ad unicam hanc virtutem tanquam ad ultimum indicium confugiam. quare cum à dictionis elegantia exornari orationem video, inter Lyſianas eam numero, nec quidquam ulterius ſpecto; cum vero nullam ſuavitatem venuſtatemque character dictionis præfert, indignor, et quaſi ſpuriam ſuſpicor, nec diutius tacitum ſenſum violenter conſulo, etiamſi alioquin egregia beneque compoſita oratio videatur. nam credo bene quidem ſcribere multis juxta varia dicendi genera ineſſe (nam hoc multiplex eſt); ſed ſuaviter et eleganter ſoli Lyſiæ. non alia ſane meliori uſus conjectura, quam quod ipſe quæ dicit venuſte eloqui ſoleat.

Quomodo orationes adulterinæ à genuinis diſtinguendæ.

XII. Qua conjectura ductus, multas orationes etiam Lyſiæ attributas, ut vulgo creditas eſſe genuinas, non ineptas alioqui, qui venuſtatem Lyſianam minime oſtendunt, nec eloquentiam ejus dictionis præferunt, dubitans et examinans, inveni non eſſe à Lyſia ſcriptas. inter quas im-

primis eſt oratio illa *de ſtatua Iphicratis*, quam multos ejus ſtylo eloquentiæ ſcio adſcripſiſſe. ipſa quidem oratio quamvis verbis valde excellere, et argumentis præclaris uti, aliaſque virtutes eminentiores habere videatur, invenuſta eſt, multumque quidem à Lyſiana eloquentia diſcrepare reperitur. maxime autem ſpuriam illam eſſe patet, quia tempus non recte quadrat. ſi quis enim Lyſiam octuogeſimo ætatis anno dicat obiiſſe, Archonte Athenis Nicone vel Nauſinico, ſeptem ante annis, quam hoc decretum de ſtatua fieret, mortuus erat Lyſias. nam poſt Alciſthenem Archontem, cujus quidem tempore Athenienſes et Lacedæmonii et rex pacem inierant, dimiſſo exercitu Iphicrates privatus vixit, et tum de ſtatua oratio habita fuit, ſeptem annis jam mortuo Lyſia, qui prius hanc movere Iphicrati litem non potuit. ſimiliter nec defenſionem quamdam pro Iphicrate, Lyſiæ vulgo attributam, ſatis rebus inſtructam, verbis quoque ornatam, quia in dictione Lyſiæ venuſtas non elucet, ejus eſſe crediderim: nam tempus diligentius attendens, invenio, non paucis, ſed viginti integris poſt mortem ejus annis illam eſſe conſcriptam. in bello enim ſociali Iphicrates, de proditione et de rebus perperam in bello factis accuſatus, in judicium vocatus eſt, ut ex ipſa oratione colligitur: hoc autem bellum geſtum Archontibus Agathocle et Elpinice. certo autem aſſerere non auſim, orationes tum *de ſtatua* tum *de proditione* eſſe Lyſiæ: ſed ambas ab uno dictas multis conjecturis adducor ut credam. idem enim in utriſque character et facultas, de

quibus jam non eſt locus. crediderim autem ambas eſſe Iphicratis: nam in rebus bellicis et dicendi facultate pariter excelluit; et dictio in utraque admodum auſtera eſt et militaris, et non tam oratoriam prudentiam, quam militarem ſuperbiam, et arrogantiam præ ſe fert. ſed his de rebus alio loco latius.

Lyſianæ dictionis virtutes præcipuæ.

XIII. Revertamur igitur unde digreſſi ſumus. optima itaque inter Lyſiæ virtutes, et quæ maxime eloquentiam ejus et facultatem declarat, ipſa eſt dictionis venuſtas; quam nec ullus poſterorum ſuperavit, imo nec imitatus eſt. hæc itaque, ut repetam quæ prius dicta ſunt, quibus in elocutione potiſſimum excellit: puritas in verbis, ſimplicitas in ſermone, ſententias proprio nec tranſlatitio contextu efferre, perſpicuitas, brevitas, compendioſe et rotunde ſententias componere, ſenſibus ea, quæ dicuntur, ad vivum repræſentare, nullam perſonam non ſuo loco et decoro inducere, compoſitionis venuſtas verbis vulgatis, perſonis ipſis et rebus convenientem ſermonem accommodare, mira vis perſuadendi, elegantia, et, quæ omnia moderatur, ipſa rerum opportunitas. hæc omnia ſi quis à Lyſia mutuetur, mirum in modum juvabitur. porro dictio ejus non eſt adeo ſublimis, nec magnifica, non eminens, nec excellens, nullam acrimoniam aut gravitatem præ ſe ferens, nec valida junctura nec virili ſono utitur, neque iracundia aut ſpiritu plena eſt; et ſicut in minoribus affectibus non perſuadet, ita nec in majoribus robuſta eſt; nec uti poteſt de-

mulcere et perſuadere et elegantiam ſectari, ita viciſſim poteſt vi rapere et quodammodo cogere. ſimplex adhæc eſſe mavult, quam cum aliquo periculo ſublimis; nec tam artificium oſtendit, quam naturalem veritatem.

Theophraſti de Lyſia judicium.

XIV. Mirum autem eſt quid de eo Theophraſtus ſentiat, qui faſtuoſum et affectatum eum orationis genus, et factitium magis artificium, quam naturalem ſimplicitatem ſectari ait. in iis vero quæ *de dictione* ſcribit, inter illos quos reprehendit, quod in antitheſibus, comparibus, et ſimiliter deſinentibus, aliiſque ſchematibus adhibendis diligentes fuerint, numerat et Lyſiam, et orationem *pro Nicia* Athenienſium duce, quam apud Syracuſios captivus dixit, tanquam ab hoc oratore compoſitam, exempli loco, profert. quid autem ſuis loquentem verbis Theophraſtum vetat introducere? quæ ſunt: " Antitheſis fit tripliciter, " cum vel eidem contraria, vel contrario idem, " vel contraria contrariis tribuuntur; nam tot " diverſis modis fiunt conjugata. quod vero his " ſimile et affine eſt, puerile eſt; ideo et minus ac- " curatum eſt. eſt enim indecorum, eum qui rebus " ſtudet, in verbis pueriliter nugari, et dictione " affectum tollere: auditorem enim languidum " reddit, uti Lyſias in *defenſione Niciæ* ad com- " miſerationem auditores movere cupiens ait:" " κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναμάχητον ὄλεθρον. ἱκέται μὲν " αὐτοὶ τῶν θεῶν καθίζοντες, προδότας δὲ τῶν ὁρκων ἡμᾶς " ἀποφαίνοντες, ἀνακαλοῦντες συγγνώμην, εὐμένειαν." Hæc quidem reipſa ſi Lyſias ſcripſerit, merito culpandus

dus eſt, quod venuſtatem importune et non ſuo loco et tempore alieno adhibuerit. ſi vero alterius, uti revera eſt, et ipſe etiam arbitror, eſt oratio, ipſe Theophraſtus potius, qui hunc ſine crimine reprehendit, reprehendendus eſt. et ſane multis poſſem conjecturis oſtendere Lyſiam *pro Nicia* non ſcripſiſſe, nec ejus ſpiritus aut dictionis orationem eſſe; ſed jam mihi tempus non ſuppetit: aliud enim de hoc oratore commentarium conſcribam, in quo inter cætera, ecquænam orationes ejus propriæ ſint declarabo; ubi et de hac oratione accurate diſputabo.

Qualis in rerum tractatione.

XV. Nunc igitur abſoluto de Lyſiana dictione ſermone, dicam in ſequentibus, qualis in ipſa rerum tractatione ejus ſit ſtylus: hoc enim exponendum reſtabat. rationes enim rebus ipſis inhærentes appoſite invenit; non ſolum quas cuivis invenire contingeret, ſed etiam quas nemo inveniret. nullam enim omnino partem omiſit, è qua argumenta educi queant; non perſonas, non res, nec ipſa facta, non modos et cauſas illorum, non occaſiones aut tempora, non ſingulorum horum diſcrimina, uſque ad minimum etiam punctum: ſed ex univerſo opere et ſingulis partibus argumenta propria ſeligit. inventionis ejus gravitatem teſtantur imprimis orationes ejus, in quibus nulli producuntur teſtes, et illæ quæ de rebus raris, et quæ præter communem opinionem ſunt, compoſitæ ſunt; in quibus et plurima et optima argumenta profert, et quæ aliis difficilia et fieri vix poſſibilia videntur, ipſe efficit ut facilia et fieri

poſſibilia

poſſibilia videantur. ea quæ dicenda ſunt, optime diſcernit et diſtinguit; cumque non omnibus inventis uti licebat, optima et convenientiſſima, ſi non aliis oratoribus melius, ſaltem non minus nec invenuſtius ſeligebat. ordine rerum ſimplici, et pene ſemper eodem uſus eſt. in epichirematum artificio ſimplex eſt, nec affectatus: nec enim præparativis, inſinuationibus, partitionibus, nec ſchematum varietate, aliiſve ſimilibus affectatis artificiis uſus eſſe deprehenditur; ſed ſimplex, ſincerus, nec de inventorum diſpoſitione magnopere ſolicitus. quapropter velim omnes qui Lyſiam volvunt, ejus in argumentis inveniendis diſtinguendiſque artem imitari, eorundem vero diſpoſitionem et collocationem, non à Lyſia, ut qui hic nonnihil repat, ſed ab aliis oratoribus, qui melius argumenta diſponunt (de quibus poſtea dicam) mutuari.

Qualis in generibus controverſiarum. Qualis in omnibus orationis partibus.

XVI. Finito jam tractatu de ejus virtutibus et argumentorum initiis, dicam nunc de generibus controverſiarum, in quibus eloquentia civilis conſiſtat. cum vero eloquentia rhetorica triplex ſit, et tria genera complectatur, judiciale, ſuaſorium, et id quod vocamus demonſtrativum vel laudativum: in his omnibus Lyſias excellit, maxime autem in judiciali; et in hoc genere melius parva, paradoxa, et difficilia dicit, quam gravia, magna, et facilia. qui autem Lyſiæ facultatem accurate cupit cognoſcere, è judicialibus illum orationibus potius, quam è laudativis ſuaſoriisque, attendat.

ut

ut autem de generibus, quod convenit, dicam; hæc præteribo, deque procœmio, narrationibus, aliisque orationis partibus differam, et oſtendam quid in unaquaque Lyſias conſecutus fuerit: et dividam eas, ut Iſocrates ejusque æquales eas diviſerunt, à procœmiis ducto initio.

Exordiorum artifex ſingularis. Orationes judiciales quot ſcripſerit, et qualia ſingulis exordia præmiſerit.

XVII. Maxime autem in exordiis orationis hunc dico eminere, et ſingularem eſſe; cum probe ſciret bene exordiri perdifficile eſſe, niſi quis propinquo exordio uti velit, et non obvia quæque dicere. non enim quod primo loco dictum eſt, exordium eſt et initium; ſed id quod propoſita oratione nuſquam alibi magis profuerit, quam ubi collocatur. video autem hunc omnia artis præcepta obſervaſſe, quodque res ſervari ipſa poſtulat. interdum enim exordiendo ſuas laudes commemorat, interdum adverſarium traducit. ſi vero prius calumnia illi irrogata eſt, accuſationes in ſe prolatas primum diluit ac refellit. interdum judices laudando, et ſe inſinuando ſibiipſi cauſæque reddit benevolos; interdum propriam imbecillitatem et adverſarii potentiam, nec de paribus rebus ſe contendere, declarat. interdum rem ait eſſe publicam, omnibuſque neceſſariam, nec auditoribus negligendam; interdum aliud quid ponit, quod ſibi proſit, adverſario noceat. hæc breviter ſimpliciterque bonis ſententiis et opportunis atque argumentis convenientibus complectens, ad propoſitionem deſcendit: ubi in argumentis dein dicenda proponit, et auditorem ad futuram

orationem

orationem docilem reddens, ad narrandum ſe accingit: ipſa autem propoſitio, ut plurimum, vinculum eſt et intermedium harum duarum partium. interdum ab hac ſola, et ſine exordio incipit, à rei narratione initio ducto: nec tamen hic languet aut friget. ſed in exordiis præſertim ejus facultas pateſcit, cum appareat in judicialibus eum orationibus, quas non minus ducentis ſcripſit, nunquam non veriſimiliter inchoaſſe, nec violentum turbulentumque exordium adhibuiſſe; neve etiam eiſdem argumentis, iiſdemque ſententiis uſum fuiſſe: quod tamen et ii qui paucas conſcripſere declamationes feciſſe deprehenduntur; dico ſcilicet iiſdem locis inſiſtere: ut taceam interea pene omnes ab aliis dicta libere mutuari, nec ob id tamen erubeſcere aut pudefieri. hic vero rhetor in ſingularum orationum exordiis procœmiiſque ſemper variat, et quod ſpectat egregie quidem perficit. neque enim unquam benevolentiam, aut attentionem, aut docilitatem movere deſiderans, à ſcopo aberravit. quare hoc in genere eum vel facile primum, vel ſaltem nemine inferiorem arbitror.

Narrationum exemplar et norma optima.

XVIII. In rerum vero enarratione, quæ, meo judicio, pars majorem curam accurationemque deſiderat; omnium illum oratorum ſine dubio principem, et hujus partis normam et regulam eſſe affero. putem autem præcepta quæ de rerum narratione ſunt, non ex ullo oratore magis, quam è Lyſiæ ſcriptis, petita et hauſta eſſe. breves etnim ſunt ejus narrationes et perſpicuæ, præ cæteris

teris ſuaves et veriſimiles, ſimulque occulte fidem faciunt: ut difficile admodum ſit aliquam ejus narrationem vel totam falſam dicere vel aliquam ejus partem. tantum quæ dicit in perſuadendo valent, adeoque venuſta ſunt, et ita auditores circumveniunt, ſive vera ſive falſa ſint! et quod Homerus in laudibus Ulyſſis, eum tanquam veriſimilia referre et fingere ea quæ facta non ſunt; hæc et ipſe dicere poſſe de Lyſia videar:

Plurima falſa loquens dicendo ſimillima veris.

omnibuſque qui ſe ad Lyſiæ imitationem componunt, hanc ſe imitari imprimis partem ſuaderem. optime enim hanc virtutem, Ulyſſem imitatus, declaravit. in fide autem argumentis facienda talis eſt.

Argumentorum diſtinctio et tractatio qualis apud Lyſiam. Quibus virtutibus caret.

XIX. Incipiam autem ab argumentis artificioſis, et de eorum generibus diſſeram. cum vero triplicia argumenta ſint, et in rem, et in affectus, cum majores tum minores, dividantur; argumenta, quæ ex re ipſa petuntur, omnium optime Lyſias et invenire et proferre potuit. etenim et optimus decori eſt cenſor et arbiter; et quo potiſſimùm loco quæque neceſſaria ſint aut dedeceant, accuratiſſime dijudicat: ſigna quoque, quæ rem ultro ſequuntur, et certiſſimas faciunt conjecturas, optime diſtinguit: quin et argumenta ex affectibus ducta minoribus, accurate admodum, mea quidem ſententia, diſponit: ſæpe enim è vitæ ratione naturæque, ſæpe etiam è pri-

oribus actionibus et ſtudiis probando efficit, ut mores fide digni credantur. cum vero nihil tale ex factis prioribus poteſt elicere, ipſe perſonis mores affingit, et verbis efficit, ut fide dignæ et probæ habeantur; civiles eis agendi rationes accommodans, et affectus convenientes, et verba quæ eas deceant, et pro ſtatu et fortuna ſua ſapientes inducens, et ob injuſta tam dicta quam facta indignantes; juſta vero eos elegiſſe fingens, et alia his ſimilia: atque ita facit ut convenientes et probabiles affectus illi minores eſſe videantur. in affectibus autem gravioribus mollior et effœminatior eſt, nec amplificationes ullas, * aut intenſiones, nullas commiſerationes, aut alia hujuſmodi novo plane modo et valide quidem novit inducere. hæc enim apud Lyſiam quærenda non ſunt. in epilogis quoque, quoad anacephalæoſim, moderate et venuſte dicta repetit; quoad affectus concitandos, in quibus adhortatio, miſeratio, obſecratio, et alia hujuſmodi occurrere ſolent, infra decorum ſerpit.

Lyſianarum virtutum exploratio.

XX. Hic ergo, meo quidem judicio, Lyſiæ ſtylus eſt. ſi quis autem plura de eo cognoverit, libere dicat: quæ ſi noſtris veriſimiliora ſint, magnam ei gratiam habebo. ut autem melius quis ſcire id volens cognoſcat, utrum hæc recte convenienterque ſcripſerimus, num vero in judicando aberraverimus, ſcripta ejus ad examen, aliquam proferendo orationem (non enim multis uti exemplis tempus patitur) revocabimus, et ex

* Vide *Fabri* notas in *Longinum*, p. 252. ed. *Salm.*

illa

illa facultatem eloquentiamque viri oſtendemus; ingeniis non indoctis et mediocribus ſufficere rati, ſi magnorum parva, plurimorum aliquot exempla protulerimus. exſtat quædam ejus oratio, inter eas quas de Tutelis compoſuit, *contra Diogitonem*; cujus hocce argumentum.

XXI. Diodotus unus de numero in bellum Peloponneſiacum ſub Thraſyllo duce adlectorum, in Aſiam, prætore Glaucippo, navigaturus, cum filios impuberes haberet, teſtamentum condidit, iiſdemque Diogitonem fratrem ſuum germanum, filiorum à paterna parte patruum, à materna avum, tutorem aſſignavit. cum igitur Diodotus Epheſi in pugna occubuiſſet, Diogiton omnem filiorum ſubſtantiam adminiſtrare cœpit, itaque rem ſuam egit, nihil ut de pecuniis admodum copioſis ſuperfuerit: quare ſuperſtes adhuc ab uno filiorum, extra tutelam conſtituto, male adminiſtratæ tutelæ accuſatur. accuſat eum ipſius è filia nepos, maritus ſororis horum pupillorum.

XXII. Ipſum igitur argumentum præmiſi; ut eo appareret evidentius, utrum convenienti aptoque exordio orator uſus fuerit.

Exordii laudabilis exemplum ex Lyſia.

XXIII. " Niſi profecto magni momenti res " eſſet, Judices, de quibus controvertitur, haud- " quaquam permiſiſſem hoſce apud vos conten- " dere; turpe eſſe ratus affines et conſanguineos " inter ſe in judicio diſceptare. ſcio enim vobis " non ſolum deteriores videri eos, qui injuriam " irrogant; ſed et illos qui, minus auxilii ab affi- " nibus habentes, illam moderate ferre nequeant.

" quare cum hi ingenti pecuniarum vi fraudati
" ſint, Judices, et graviſſimum, à quibus minime
" profecto oportuit, damnum paſſi, ad me affinem
" ſuum confugerint; neceſſe fuit illorum patro-
" cinium dicendo ſuſcipere. ego autem horum
" ſororem, Diogitonis vero è filia neptem, in uxo-
" rem duxi: cumque plurimis rogatus eſſem ab
" utriſque, primum ſuaſi, ut arbitris rem com-
" mitterent: permagni quippe intereſſe exiſti-
" mabam, horum negotia et cauſas palam non
" divulgari. cum vero Diogiton, aperte convi-
" ctus hæc habere, nihil horum amicis ſuis et
" arbitris concredere auſus fuerit; ſed cum et
" judicium ſubterfugeret, cumque nullum jus
" haberet, ipſum proſequi, et ultimum potius
" diſcrimen ſubire voluerit, quam juſtum ſe ge-
" rendo hanc à ſe accuſationem propulſare: peto
" à vobis, ut, ſi vobis clare oſtendero, neminem
" hactenus tam maligne ab ignotis habitum,
" quam hos ab avo ſuo pupillos, juſtitiam illis
" adminiſtretis; ſin minus, huic ut in omnibus
" credatis, nos vero ut nefarios in poſterum ha-
" beatis. porro ab initio rem vobis, ut ſe habet,
" explicare contendam."

Ejus ad regulas artis examen.

XXIV. Exordium hoc omnes virtutes habet, quod exordium habere par eſt. oſtendent hoc manifeſte præcepta artis hic appoſita. quotquot enim de arte præcepta conſcripſere, præcipiunt; ut quando cum conſanguineis cauſa controvertitur, videant actores, ne ipſi maligni et malitioſi et aliis negotium ultro faceſſere voluiſſe videantur. primo itaque

itaque jubent, cauſam tum criminis tum actionis in adverſarios retorquere: dicere quoque injurias enormes eſſe, et nefas has æquo animo pati; defenſionem eſſe pro neceſſariis ac proximis et orphanis, quoſque deſpici non oporteat, quibus qui non opitulentur, deteriores injuriam inferentibus videntur: addere etiam, quod adverſarios vocantes in judicium, et amicis ſua credendo, et facultates minui ſuſtinendo, nullam æquitatem conſequi potuerint. hæc facere præcipiunt, qui de arte ſcripſere, quo dicentis ratio et occaſio videatur modeſtior. hoc nempe judicium illis animos ac benevolentiam conciliare poteſt, et ad confirmationem et probationem plurimum confert. quæ omnia hoc in exordio obſervata video. jubent etiam ut auditores dociles reddantur, re compendioſe propoſita, ut nempe judices ipſum orationis ſubjectum perſpectum habeant: et qualia deinde dicenda ſint, tale et exordium fieri; reique ſpecimen oculis ſubjiciendo, ſtatim ab argumentis inchoari volunt. hæc autem in hoc exordio ſervari certum eſt. inſuper de attentione paranda artis magiſtri hæc tradidere: quicunque auditores attentos reddere voluerit, dicat et mira et inaudita, judiceſque ut attendant, obſecret. quod etiam hic Lyſias feciſſe viſus eſt. quin et expeditam elocutionem et politam, et ſimplicem compoſitionem adhibuiſſe; quæ in primis neceſſaria ſunt iis qui ab his exordiuntur. par eſt etiam ſcire quomodo narrationem ſuam inſtituerit. quæ ſic ſe habet.

Narra-

Narrationis Lyſianæ exemplum.

XXV. " Diodotus et Diogiton, Judices, fra-
" tres germani erant, iiſdem nati parentibus: ac
" ſupellectilem quidem et res mobiles diviſerunt;
" iis vero, quæ erant fundi, communiter utebantur. ditato vero Diodoto, haud multo poſt rogat
" eum Diogiton, ſuam ut filiam, quam unicam
" habebat, in matrimonium capiat. ex qua dein
" Diodotus duos filios, et filiam procreavit. poſt
" vero cum Diodotus ſub Thraſyllo duce ad mi-
" litiam adlectus eſſet, et uxorem ſuam, quæ fra-
" tris erat filia, ſimul et uxoris fratrem, fratrem
" ſuum germanum et ſocerum, filiorum avum et
" patruum ad ſe vocaſſet, ratus, ob arctum hoc
" neceſſitudinis vinculum et affinitatem, nemini
" ſe melius filiorum tutelam poſſe committere,
" teſtamentum illi in manus conſignat, et quin-
" que argenti talenta apud eum deponit. oſtendit
" adhæc ſeptem talenta ad fœnus expoſita, et
" minas quadraginta; mille vero ſibi in Cherſo-
" neſo deberi. juſſit quoque, ſi quid ſibi accideret
" humanitus, unum uxori talentum dari, ſimul
" et domeſticam ſupellectilem: filiæ quoque ta-
" lentum reliquit, et viginti minas [uxori,] et
" triginta ſtateres Cyzicenos. his peractis, et do-
" mi horum antigrapho relicto, cum Thraſyllo
" in militiam profectus eſt. cum autem Epheſi
" mortuus Diodotus eſſet, Diogiton filiæ ſuæ ma-
" riti mortem non indicavit; et teſtamenti ta-
" bellas, quas ille domi obſignatas reliquerat,
" accepit, dicens ſe hiſce è tabellis nauticas quaſ-
" dam merces emere debere. cum vero tandem

Diodoti

" Diodoti iis mortem indicaſſet, & juſta perſol-
" viſſent, annum unum principio Pyræei commo-
" rabantur: omnis enim ejus ſupellex hic erat.
" qua deficiente pueros quidem in urbem remit-
" tit, matrem vero eorum elocat in matrimoni-
" um; quinis in dotem aſſignatis drachmarum
" millibus, detractis mille drachmis quas maritus
" ipſi dotis nomine reliquerat. filio autem majori
" natu octavo poſt anno jam ſui juris facto, vo-
" cavit eos ad ſe Diogiton, dicens, patrem illis
" viginti minas argenti et triginta ſtateres reli-
" quiſſe. ego, *inquit*, multa è facultatibus meis in
" veſtrum alimentum impendi; et quamdiu qui-
" dem res lauta fuit, nihil hoc curavi; jam vero
" et ipſe miſer ſum et inops. tu igitur cum jam
" tui juris factus ſis, et ad virilem ætatem perve-
" neris, proſpice qua ratione tibi victum compares.
" hiſce auditis, perculſi et lacrymantes ad matrem
" venerunt, et ſimul cum illa ad me, hocce malo
" miſerandum in modum commoti, et miſere ſpe
" fruſtrati, flentes, meque adhortantes, ne ſe pa-
" ternis bonis fruſtratos, et pauperes jam factos,
" et gravi, à quibus non oportuit, injuria affectos
" deſeram, ſed ſororis ſuaque cauſa eos defende-
" rem. multa ſane de luctu, quem tunc temporis
" domi meæ vidi, forent dicenda. mater tandem
" oravit, et obteſtata eſt, patrem ut ſuum cæteroſ-
" que amicos convocarem, dicens, ſe, etſi inter
" viros prius loqui non aſſueverit, calamitatum
" magnitudine coactam de ſuis apud illos injuriis
" jam conqueri. ego vero adiens Hegemonem,
" qui hujus Diogitonis filiam in matrimonio ha-

" bebat, apud illum conqueſtus ſum; et aliis con-
" ſanguineis et amicis hac de re verba feci: * hunc
" vero orabam ut ad depellenda crimina ſeſe ac-
" cingeret. quod quidem Diogiton initio detrecta-
" vit, ſed tandem huc ab amicis adactus eſt. cum
" igitur conveniſſemus, interrogabat ipſum ma-
" ter, quid ipſi animi eſſet, qui erga pueros talem
" ſe præberet; cum (inquit) frater ſis patris eo-
" rum, pater meus, et eorum patruus et avus:
" et ſi hominum nullum verearis, deos tamen te
" timere oportebat; qui quidem accepiſti, illo
" diſcedente, quinque talentorum depoſitum;
" quod et ego; & filii, tam hi quam et alii qui
" poſtea mihi nati ſunt, juramento confirmare
" parati ſumus, quocunque tandem loco juſſeris.
" et profecto non adeo miſera ſum, nec tanti pe-
" cuniam facio, ut pro liberis pejerans eos diris
" devoveam, aut per nefas patri facultates auferre
" velim. accuſavit etiam illum, quod ſeptem illa
" talenta quamprimum receperit, et quatuor
" drachmarum millia: atque horum rationes et
" computum protulit. nam in migratione, quan-
" do è Collytti ædibus in Phædri commigravit,
" filios ajebat caſu in hunc rationum libellum
" ejectum incidentes, ad ſe detuliſſe. oſtendit vero
" illum et centum minas fœnore auctas, et alia
" duo drachmarum millia, ac magni precii ſupel-
" lectilem accepiſſe. quin et ſingulis annis fru-
" mentum in illorum uſum è Cherſoneſo accepiſſe.
" deinde (ajebat) cum tantum penes te haberes

* *Al.* exiſtimabamque hanc ad hujus negotii crimina depellenda venturum.

" pecuniarum,

" pecuniarum, dicere auſum, bis mille drachmas
" et triginta ſtateres horum patrem tantum reli-
" quiſſe, quæ illo mortuo mihi relicta..? eje-
" ciſti nepotes ex filia tua natos è propriis eorum
" ædibus, attritis indutos veſtibus, diſcalceatos,
" ſine famulo, ſine ſtragulis, ſine veſtibus, et
" ſupellectile, quam eis pater reliquerat; ſine
" pecunia, quam apud te depoſuerat. natos vero
" ex noverca ditare conaris, et opibus abundan-
" tes reddere: et hoc quidem honeſte et bene
" faceres, niſi eos propriis bonis exueres, quos
" infames domo ejectos è divitibus, ut erant,
" inopes reddere ſatagis. atque hic neque deos
" times, neque me tuam gnatam revereris, nec
" fratris tui recordaris; ſed omnes nos pecuniis
" et commodo proprio poſtponis. cum itaque
" tunc, Judices, multa et acerba à muliere dicta
" eſſent, omnes quotquot aderamus, ita rei quam
" ille geſſit indignitate, et mulieris verbis per-
" moti ſumus, (videntes ſcilicet pupillos hæc
" omnia paſſos, ſimul vero mortui Diodoti me-
" mores, quam nimirum rerum ſuarum indig-
" num tutorem reliquiſſet, atque animo volven-
" tes, quam difficile ſit reperire, cui quis ſua
" tuto credere queat); [hæc, inquam, omnes
" ita affecerunt] ut nemo verbum loqui præ
" commiſeratione potuerit; ſed lacrymantes
" omnes, non minus quam qui rem ipſam patie-
" bantur, cum ſilentio diſceſſerunt.

Qualis in confirmatione et argumentorum demonſtratione.

XXVI. Ut autem et qualis in confirmatione et argumentorum demonſtratione fuerit, evidens

ſiat, dicam etiam ſequentia. propria igitur argumenta, quæ non multis verbis indigent, teſtibus confirmat; aliud nihil dicens quam, "Primo "quidem aſcendant teſtes." adverſarii defenſionem et argumenta dupliciter dividit: nonnulla quidem illum fateri ſe accepiſſe, ſed oſtendere ſe illa in pupillorum educationem inſumpſiſſe: alia autem illum negare ſe accepiſſe, deinde vero hoc refutato, de utriſque orationem inſtituit: dicens non illos eſſe factos ſumptus, quos ille refert; in dubiis vero certiſſima profert argumenta.

Iſtius rei exemplum ex Lyſia.

XXVII. "Velim itaque vos, Judices, *rationi-
"bus meis animum applicare, et diligenter ad-
"vertere, ut nimirum et pupillorum tam gravia
"et acerba paſſorum vos capiat miſeratio; illum
"vero veſtro calculo dignum judicetis, qui ab
"omnibus civibus rejiciatur. talem ſiquidem Di-
"ogiton omnibus hominibus ſuſpicionem impreſ-
"ſit, ut neque vivis neque mortuis, nec amicis
"nec domeſticis, magis quam inimiciſſimis, fi-
"dem habendam cenſeant: quæ omnia initio
"quidem negare auſus fuit, tandem vero con-
"feſſus eſt, in duorum puerorum et puellæ res
"neceſſarias, octo annorum ſpatio, ſeptem argenti
"talenta et ſeptem drachmarum millia inſumpta
"eſſe et expenſa. quin et eo devenit impudentiæ,
"ut cum oſtendere non valeat, in quas res pecu-
"niam impenderit, ut in victum duorum puero-
"rum et unius puellæ quinos in diem obolos
"impenſos numeret; in calceos vero et veſtium

* *Al.* rationem (dati et accepti) diligenter animo perpendatis.

"tinctu-

" tincturam, inque tonſtrinam quæ impenderit,
" ſibi nec per menſem, nec per annum ſcriptum
" eſſe, ſed toto illo tempore, ſummatim com-
" plectendo, ultra talentum argenti ſe impendiſſe.
" in patris eorum monumentum cum vix viginti
" quinque minas inſumpſerit, quinque drachma-
" rum millium partem mediam ... ſe numerat
" impendiſſe. in Dionyſia quoque, Judices, (nefas
" enim hoc foret præterire) ſe decem drachmis ſibi
" ait agnum emptum, et horum octo puerorum
" rationibus adſcripſit: quo nomine non parum
" indignati ſumus. ita in magnis damnis non
" minus interdum parva movent injuria affectos,
" Judices, quam maxima: in quo aperte injurio-
" ſorum et improborum hominum perverſitatem
" oſtendit. igitur in alias feſtivitates ſacrificiaque
" numeravit eis haud dubio plus quam quatuor
" drachmarum millia, aliaque plurima his ſimilia,
" quæ in ſumma generali recenſuit: ut ideo
" profecto pupillorum tutor relictus videatur,
" uti pecuniarum loco ipſas rationes, et pro num-
" mis literas oſtenderet, ac pauperrimos loco di-
" vitum, quales erant, declararet; et, ut ſi quis
" illis patris inimicus reſtaret, illius obliviſceren-
" tur, et cum hoc, à quo paternis omnibus bonis
" privati ſunt, potius inimicitias gererent. * et-
" enim ſi ſe juſtum erga pueros declarare voluiſ-

* Alter interpres reddit; *quamvis ſi æquum erga pupillos gerere ſe vellet, potuiſſet juxta ſtatuta, quæ ſunt de pupillis. tum per ea quæ tutores facere nequeunt, tum per ea quæ poſſunt, domum locare. cum vero negotiis defuncti eſſent, vel terram emiſſent, è proventibus pueros alere.*

" ſet, licuiſſet ipſi, ſecundum leges latas tam
" tenuioris fortunæ tutoribus quam potentiori-
" bus, aut domum locare exſtruendam, aut agrum
" emere, ita ex multis moleſtiis liberato ex an-
" nuis provenientibus pueros alere. et alterutrum
" horum ſi feciſſet, non minus hi aliis Athenien-
" ſibus divites eſſent. nunc vero ne ſemel quidem
" mihi videtur cogitaſſe, quomodo opes eorum
" adaugeret, ſed potius qua ipſe ratione res eo-
" rum invaderet: ratus ſuam ipſius nequitiam
" in defuncti hæreditatem debere ſuccedere. quod
" vero eſt omnium graviſſimum, Judices, hoc
" eſt: ipſe triremium præfectus cum eſſet una
" cum Alexide Ariſtodici filio, diceretque qua-
" draginta octo minas in id munus ſe dediſſe,
" harum mediam partem in pupillorum rationes
" retulit: quos tamen reſpub. quod pueri eſſent,
" non ſolum ad quodvis munus ineptos cenſuit;
" ſed etiam poſtquam jam viri facti eſſent, anno
" integro ab officiis publicis immunes præſtitit.
" ipſe vero avus cum eſſet, contra omnes leges
" mediam partem ſumptuum, in triremium præ-
" fectura factorum, rationibus ſuorum è filia ne-
" potum adſcribit. cumque navem oneratam,
" duobus talentis conſtantem, in Adriam emiſiſ-
" ſet; nave proficiſcente, matri eorum ajebat ſe
" periculo et damno pupillorum miſiſſe. nave
" autem incolumi reverſa, et duplicato lucro,
" ſuum eſſe lucrum dicebat. et ſane ſi horum
" dixerit eſſe damna; ſibi vero lucra et pecuniam
" retinuerit, haud difficulter in rationes referre
" poterit, ubi pecuniæ conſumptæ ſunt, et facile

" ex

" ex alienis divitiis diteſcet. magni negotii foret,
" Judices, ſingulorum vobis rationem reddere:
" et cum vix ab ipſo literas acceperim, teſtibus
" adductis, interrogabam Ariſtodicum Alexidis
" fratrem (ipſe enim jam mortuus erat), num
" ipſe trierarchiæ rationes haberet: qui ſe eas ha-
" bere dixit. quare domum concedentes inveni-
" mus Diogitonem ſexaginta tantum minas illi
" in trierarchiam contribuiſſe: ipſe vero oſtendit
" quadraginta octo minas impendiſſe: adeo ut in
" pupillorum rationes illatum ſit, quidquid pro
" toto illo negotio inſumpſiſſet. et profecto quid
" eum putatis feciſſe in eis quorum nemo con-
" ſcius eſt, ſed quæ ipſe ſolus, nemine præſente,
" geſſit? quippe qui et ea, quæ per alios geſſit,
" et de quibus facile inquirere poteramus, negare
" auſus fuerit, viginti quatuor minas, ultra quam
" expenderat, pupillorum rationibus adſcribendo.
" hujus autem rei teſtes mihi prodeant. TESTES.
" Teſtes igitur audiviſtis, Judices. ego vero, ex
" ea, quam ipſe faſſus eſt recepiſſe, pecunia, ſep-
" tem nimirum talentis et quadraginta minis,
" nulla quæſtus facta mentione, ut ſorti omnia
" detrahamus, rationem ſubducam, et ſtatuam
" (quantum nullus unquam in urbe duobus filiis
" ac filiæ, pædagogo et ancillæ impendit) mille
" drachmas in ſingulos annos, [quæ efficiunt]
" paulo minus tribus drachmis in ſingulos dies.
" fiunt autem hinc octo annis octo drachmarum
" millia: et colliguntur ſupereſſe ex ſeptem ta-
" lentis et quadraginta minis, ſex talenta et vi-
" ginti minæ. neque enim probare poteſt aut à

" latronibus

" latronibus furibuſque pecunias ablatas, aut " fortunæ iniquitate damnoque amiſſas, aut cre- " ditoribus numeratas....

Qualis in orationibus demonſtrativis.

XXVIII. In orationibus autem demonſtrativis, uti dixi, mollior eſt Lyſias et effœminatior. vult enim æquo ſublimior eſſe et magnificentior; nullique oratorum, vel qui tunc florebant, vel ante ejus ætatem floruerant, inferior: non tamen auditores, more Iſocratis et Demoſthenis, excitat. cujus etiam rei exemplum proponam.

Oſtenditur exemplo.

XXIX. Scripſit Panegyricum quendam; in quo Græcos in Olympicis congregatos hortatur, Dionyſium tyrannum ut regno exuant, Siciliam ab ejus tyrannide liberent; inimicos ſe ejus et hoſtes quamprimum oſtenderent, ejus tentorium auro et purpura atque aliis ornamentis inſigne diripiendo. miſerat enim Dionyſius ad panegyrim, ludorum et certaminum ſpectatores, qui victimas deo immolarent. horum ſplendidus et magnificus in fanum ingreſſus fuit, ut ita pluris ab univerſa Græcia tyrannus æſtimaretur. hac occaſione arrepta, ita orationem ſuam orator exorſus eſt.

XXX. " Æquiſſimum eſt, Judices, ob multa " quidem præclare geſta Herculis memoriam " celebrare; tum præſertim, quod primus ipſe " hoc certamen, ad Græciam univerſam concili- " andam, inſtituerit. ad illud enim uſque tempus " mutuis inter ſe diſſenſionibus urbes ardebant: " poſtquam vero ille tyrannos domuiſſet, et ſibi

" infeſtos coërcuiſſet, corporum quidem certa-
" men, ſed ſimul contentionem propter divitias,
" et ſententiæ declarationem in pulcerrimo to-
" tius Græciæ loco inſtituit; ut nimirum propter
" hæc omnia eundem in locum conveniremus,
" illud quidem videremus, hæc vero audiremus.
" credidit enim illum conventum mutuæ Græcis
" amicitiæ et concordiæ initium quoddam futu-
" rum. hæc igitur ipſius mens fuit et propoſitum.
" ego vero hæc non reprehenſurus aut fugillatu-
" rus, vel de verbis certaturus huc veni. puto
" namque hæc ſpectare ad homines lucro admo-
" dum inhiantes, ac vitæ hominum maxime in-
" fidiantes: hominis vero boni civiſque optimi
" partes eſſe, de maximis rebus conſultare; vi-
" dens ſcilicet Græciam adeo deformatam, mul-
" taque illius loca à barbaro occupata, et pluri-
" mas à tyrannis urbes vaſtatas. quæ quidem
" ſi per noſtram imbecillitatem infirmitatemque
" paſſi eſſemus, ſortem noſtram ferremus neceſſe
" eſſet. cum vero ob ſeditiones mutuamque diſ-
" cordiam, quomodo non erit æquiſſimum, his
" quidem finem ponere, illa vero eliminare ac
" prohibere; cum noverimus ipſam æmulatio-
" nem et de gloria contentionem inter viros egre-
" gios oriri ſolere; et eoſdem ipſos quid opti-
" mum ſit cognoſcere? undique enim pericula
" immenſa inſtare videmus. ſcitis autem impe-
" rium eſſe eorum qui mari dominantur, pecu-
" niarum diſpenſatorem eſſe Regem; Græcorum
" vero corpora eorum, qui conſumi et deleri
" poſſunt. naves ipſe multas poſſidet, multas et-

" iam

" iam Siciliæ tyrannus. ut æquum ſit * bellum
" commune ſuſcipi, et eos qui ejuſdem ſententiæ
" ſalutem retinere: de præteritis quidem erube-
" ſcere, de futuris vero metuere, et majores imi-
" tari, qui barbaros, dum alienis inhiabant regi-
" onibus, ſuis ipſorum exuerant, tyranniſque ex-
" pulſis, communem omnibus libertatem attu-
" lerunt. præ cæteris autem Lacedæmonios de-
" miror, quonam tandem animo ardere Græciam
" patiantur, cum ipſi Græcorum duces ſint et
" principes; idque non per nefas, ſed virtute
" propria, reique militaris ſcientia dominatu
" comparato: ſoli vero portu careant et muris,
" ſine ſeditione ſint et invincibiles, et iiſdem ſem-
" per locis utentes. atque ideo ſperandum eſt,
" perpetuam eos libertatem habituros: cumque
" in præteritis periculis Græciæ ſoſpitatores ex-
" ſtiterint, futura præviſuros. non tamen futura
" ætas hac præſenti melior: neque enim pere-
" untium calamitates, ut alienæ ſunt habendæ,
" ſed propriæ: nec exſpectandum donec nos
" ipſos amborum potentia opprimat, ſed quam-
" diu adhuc integrum eſt, eorum injuriam pro-
" pulſare oportet. quis enim non videat, bello
" inteſtino et civili eorum potentiam accreviſſe?
" quæ cum non ſolum turpia ſint, ſed etiam gra-
" via, iis quidem qui graviſſime deliquerunt li-
" centia commiſſorum data eſt, Græcis vero nul-
" lum ob id ſupplicium irrogatum."

* Al. bellum privatum deponi, communique ſententia ſaluti proſpicere.

Qualis

Qualis in orationibus deliberativis.

XXXI. Unum adhuc exemplum proferam in genere deliberativo; ut appareat qualem in hoc orationis genere ſtylum habuerit.

XXXII. Argumentum eſt, non eſſe abolenda patriæ inſtituta, et regimen civitatis Athenienſis. populo enim è Piræëo reverſo, et decretum ferente reconciliationem cum iis qui in urbe erant faciendam eſſe, nullamque præteritorum commiſſorum memoriam habendam; fuerunt qui timerent, ne iterum plebs, antiquam in libertatem et auctoritatem reſtituta, in ditiores inſoleſceret: multis autem verbis hac de re habitis, Phormiſius quidam, è numero eorum qui cum populo erant reverſi, ſententiam populi retulit, ſcilicet exſules debere reverti, et remp. non omnibus, ſed iis tantum qui terram incolerent et poſſiderent, committendam; quod et Lacedæmonii ita fieri volebant. cum itaque decretum hoc jam promulgatum eſſet, quinque pene Athenienſium millia à reip. regimine amovendi erant. Hoc vero ne fiat, hanc Lyſias orationem ſcripſit uni è ditioribus civibus, et qui è reipub. gubernatoribus erat. an vero tunc habita fuerit, non conſtat. ita vero ſe habet:

Orationis deliberativæ ſpecimen ex Lyſia.

XXXIII. " Cum putaremus præteritas cala-
" mitates, Athenienſes, ſatis evidentia monumenta
" urbi eſſe, ne poſteri nova inſtituta et aliud re-
" gimen peterent, tunc exorti ſunt illi, qui et
" mala paſſos, et utriuſque [reip.] fortunam ex-
" pertos, iiſdem, quibus antea, decretis decipere
" et circumvenire conantur. idcirco non illos

" miror, ſed vos, qui hæc auditis, quod omnium
" videamini maxime oblivioſi, qui tam facile in-
" duci vos in incommoda à talibus ſinatis: qui
" caſu ejuſdem fortunæ cum his, qui ex Piræëo
" redierunt, fuere participes, animo vero illis qui
" in urbe remanſerant [adhæſere]. ad quid autem
" exſules reverti oportet, ſi vos ipſos veſtra ſen-
" tentia et decreto in ſervitutem redigatis? ego
" vero, Athenienſes, qui neque ætate neque ge-
" nere illis cedo, hanc ſolum urbi eſſe ſalutem
" puto, ſi omnes cives ad urbis gubernacula ad-
" moveantur. quoniam cum et muros, naves,
" pecunias, ſocios habuerimus, non ſolum id
" ſpectavimus, ut Athenienſium hæc eſſent pro-
" pria, ſed et Eubœenſibus jus connubii facere-
" mus: nunc vero etiam ipſos cives perdemus?
" nequaquam, mihi credite. neque enim cum
" muris et hæc ipſa noſtra auferemus; multos
" ſcilicet pedeſtres copias et equeſtres et ſagitta-
" rios: quos vos retinentes fortiter et valide
" rempubl. adminiſtrabitis, inimicos magis ma-
" giſque profligabitis, et ſociis veſtris multo uti-
" liores eritis. * ſcitis enim tempore Oligarchiæ,
" nec eos qui terram poſſiderent urbem inhabi-
" taſſe, ſed et plurimos eorum mortuos eſſe, mul-
" toſque etiam è civitate expulſos: quos populus
" reducens, vobis quidem veſtram urbem dedit,
" † ipſe vero hanc attingere non eſt auſus. quam-

* *Scitis enim iis, quæ noſtro tempore fuerunt, Oligarchiis: ipſorum multos, qui rem non habebant, in urbe remanentes, partim interiiſſe, partim urbe ejectos eſſe*, &c. vertit *Vander Heidius*, illud καὶ ante οὐ τοὺς atque iſta ἀλλὰ καὶ ante πολλὲς uncis includens.

† *Al.* ipſe ſui loci et gradus nondum compos &c.

" obrem,

" obrem, ſi mihi obtemperetis, neque benefacto-
" res, prout poteſtis, patria exuetis; nec verbis
" potius quam operibus, nec futuris magis quam
" præteritis credetis: præſertim cum eorum re-
" cordemini, qui pro Oligarchia depugnant, qui
" verbis quidem populo adverſantur, reipſa vero
" veſtris rebus inhiant, quas poſſidebunt, quando
" vos ſociorum præſidio deſtitutos invadent. de-
" inde deſiderantibus iis illa quæ nobis ſubjecta
" ſunt, ecquæ civitati ſalus futura eſt, niſi fece-
" rimus quæ Lacedæmonii jubent. ego vero his
" dicere velim, quid populo eventurum ſit, ſi il-
" lorum juſſa fecerimus? ſin minus, multo lau-
" dabilius erit pugnando occumbere, quam mor-
" tem nobis, ſententia et decreto noſtro inferre.
" credo enim, * ſi non perſuadeam, commune
" ambobus [Athenienſibus et Lacedæmoniis]
" inſtare periculum: cujus ſententiæ et Argivos
" et Mantinenſes eſſe video; illos quidem Lace-
" dæmoniis conterminos, hos vero prope admo-
" dum habitantes; illos quidem nobis haud plu-
" res, hos autem vix tria millia complentes. ſci-
" unt enim ſe, quamvis ſæpe hi in ſuum agrum
" ſint irrupturi, ſæpe etiam ſumptis armis illis
" occurſuros: adeo ut periculum illis parum ho-
" neſtum videatur, etiamſi vincant, ſe ſervire;
" ſi vero ſuperentur, bonis ſe præſentibus ſpoli-
" ari: † quanto melius agant, tanto magis pe-

* *videlicet*, ut cum Lacedæmoniis bellum potius ſuſcipiamus, quam in ſervitutem ab ipſis nos redigi ſinamus.

† *Al.* ſed potius, ſi qua meliore ſint conditione, expetendum fuerit periculum.

" riculum deſiderant? ejuſdem et nos aliquando
" opinionis fuimus, Athenienſes, quando Græ-
" corum principatum habebamus: et profecto
" recte id facere videbamur, quando regione no-
" ſtra, quæ vaſtabatur, neglecta, putabamus non
" eſſe pro ea dimicandum. *æquum enim erat,
" eos qui parva negligerent et pauca, et magnis
" et multis bonis abſtinere. jam vero cum omni-
" bus illis bello exuti ſimus, et ſola nobis patria
" ſit relicta; ſcimus hoc uno periculo omnem ſa-
" lutis ſpem contineri. ſed oportet, recordantes,
" quod olim etiam aliis ſuccurrendo injuria
" affectis in terra aliena multa trophæa de hoſti-
" bus erexerimus, etiam viros nos præbere, dum
" pro patria et pro nobis ipſis certamus, diis con-
" fidentes, et ſperantes, nos ad jus noſtrum cum
" cæteris injuria affectis perventuros. eſſet enim
" acerbum, Athenienſes, quando exſules fuimus,
" cum Lacedæmoniis contendere, ut reverteremur;
" reverſos vero iterum in exſilium agi, ne
" amplius pugnemus. nonne igitur turpe erit,
" †ſi ad tantam calamitatem devenerimus, ut cum
" majores etiam pro aliorum Græcorum libertate
" pugnaverint, vos vero pro veſtra ipſorum pug-
" nare non audeatis?"

XXXIV. Sed jam ſatis multa exempla produximus, ut de aliis oratoribus eodem modo agamus. ſequitur autem hunc ordine temporis Iſocrates. de illo deinceps agendum, et aliud initium capiendum.

* *Al.* ſed æquum eſſe, paucis et exiguis neglectis, multa [et ingentia bona ſibi conſervare.

† *Al.* tantum nos admittere dedecus.

DE ISOCRATE JUDICIUM.

Natales, præceptores, ſcripta, doctrina, claritas, diſcipuli, divitiæ, obitus Iſocratis.

ISocrates Athenienſis, natus eſt ſexta et octogeſima Olympiade, prætore Athenis Lyſimacho, quinquennio ante Peloponneſiacum bellum, duobus et viginti annis Lyſia natu minor. pater ei Theodorus fuit, unus de mediocribus civibus; qui famulos tibiarum fabros habuit, atque illo quæſtu ſe ſuſtentavit. honeſte autem educatus et inſtitutus à pueritia, nihilo deterius quam quiſquam Athenienſium, ſtatim cum ad virilem ætatem perveniſſet, ad philoſophiam adjecit animum. cum igitur et Prodicum Cejum, et Gorgiam Leontinum, et Tiſiam Syracuſanum, qui tum ſapientiæ nomine in Græcia celeberrimi erant, et (ut quidam ſcribunt) etiam Theramenem oratorem, quem triginta tyranni occiderunt, quod popularis videretur, audiſſet; percupidus fuit, cum dicendo tum agendo, adminiſtrandæ reip. ſed quia natura adverſabatur, quæ inſtrumenta oratoris præcipua, audaciam et vocis magnitudinem, ei negarat, ſine quibus ad populum dici non poterat; conſilium illud ſuum omiſit. quia vero gloriam expetebat, et apud Græcos (ut ipſe ait) excellere opinione ſapientiæ cupiebat; eo confugit, ut ſuas cogitationes literis mandaret. neque vero parvis de rebus, aut de privatis contractibus verba facere, aut uſitata ſophiſtis cæteris argumenta tractare inſtituit: ſed de rebus Græcorum regiiſque

que negotiis, unde ſperabat et urbes florentiores, et homines privatos virtute ornatiores fore. nam in oratione *Panathenaica*, hæc de ſemetipſo ſcribit. quum autem confuſam dicendi exercitationem à Gorgia et Protagora ſophiſtis accepiſſet; primus, ſubtilitate differendi et naturæ obſcuritate relicta, ad orationes civiles ſe contulit, et in ea facultate conſtanter elaboravit: cujus illum eſſe fructum ait, ut ea eruditi qui ſunt, utilia et deliberent, et dicant, et agant. clariſſimus fuit inter eos qui eodem tempore floruerunt: et adoleſcentes, cum Athenis tum in reliqua Græcia, præſtantiſſimos erudiit. quorum alii in forenſibus cauſis excelluerunt, alii in publicis negotiis et adminiſtratione reip. alii res, à barbaris et Græcis communiter geſtas, in literas retulerunt. itaque ſchola ejus, veluti coloniis eloquentiæ deducendis, imaginem quandam civitatis Athenienſis repræſentabat. unde etiam tantas opes adeptus eſt, quantas eorum nemo qui docenda philoſophia rem fecerunt. obiit prætore Chæronide, paucis diebus poſt prœlium ad Chæroneam commiſſum. vixit annos nonaginta octo. ita enim decreverat, ſe reip. cladibus ſupereſſe nolle: cum incertum adhuc eſſet, quomodo fortunam laturus eſſet Philippus, ſuſcepto Græciæ principatu. quæ igitur ſcriptis relata de eo comperimus, ſummatim quidem hæc ſunt.

Cenſura de Iſocratica dictione, et cum Lyſia collatio. Quibus differat. Iſocraticæ figuræ.

II. Dictio vero, qua uſus eſt, hunc fere characterem habet. pura eſt, non minus quam Lyſiana, neque

neque ullum temere nomen ponit: ſummumque ſtudium habet communis et uſitatiſſimi ſermonis, qui verborum obſoletorum et obſcurorum inſolentiam fugit: et mediocriter temperata eſt, et perſpicuitatem ac evidentiam eandem habet, morataque eſt et probabilis. quod vero ad tropos attinet, nonnihil à Lyſiana diſtat. neque enim ita vel rotunda vel denſa eſt, vel ad certamina forenſia appoſita; ſed ſupina magis atque elumbis, et copioſe fuſa. neque etiam ita brevis, ſed et veluti claudicans, et juſto tardior, (cujus rei quæ cauſa ſit, paulo poſt dicam); neque compoſitionem præ ſe fert naturalem illam, et ſimplicem et acrem, ut Lyſiana; ſed comparatam magis ad gravitatem faſtuoſam et variam, quæ quidem eſt aliquando quam illa decentior, aliquando affectatior. hic enim vir ornatum verborum undique conſectatur, et magis in eo elaborat ut eleganter, quam ut ſimpliciter dicat. nam et concurſus vocalium, ut qui ſonorum concentum ſolvant, et lenitatem pronunciationis turbent, cavet: et circuitu ac circulo complecti ſententias numeroſo prorſus, et à verſu parum diſtanti, conatur: et eſt ad legendum quam dicendum accommodatior. ac oſtentationem quidem in ludorum celebritatibus, et lectionem otioſam, ferunt ejus orationes: ſed à forenſi ſtrepitu, concionumque procellis ſunt remotiſſimæ. in cauſa illud eſt, quod multum in illis acrimoniæ et affectuum eſſe oportet: id quod periodus minime recipit. nam et ſimiliter finita, et comparia, et antitheta, et univerſus talium figurarum mundus, multus apud eum eſt;

auriumque

auriumque ſæpe faſtidiis adhæreſcit, et ſtructuram orationis turbat.

Comparatio rhetorum ad ſtatuarios, et tranſitio ab elocutione ad inventionem, judicium, et diſpoſitionem.

III. Cum autem tria omnino, Theophraſto auctore, ſint, è quibus dictioni granditas, et ſplendor, et magnificentia quædam accedat: primum delectus verborum; deinde quæ ex illis exſiſtat concinnitas; poſtremo figuræ quibus hæc includantur: optimum delectum habet et verba commodiſſima ponit: affectate vero conjungit eadem, muſicum quendam concentum captans; et figuras adhibet tumidas. unde ſæpe friget: vel quia figuras illas longius accerſit, vel quia rebus non ſatis congruentes miſcet, vel quia modum excedit. hæc porro ſæpe dictionem illius producunt longius, dum includere periodis omnes ſententias, et iiſdem figurarum formis complecti periodos conatur, perpetuoque concinnitatem numerorum captat. nec enim omnia recipiunt vel eandem longitudinem, vel ſimiles figuras, vel pares numeros. quare fieri non poteſt, quin explendi gratia voces inculcet, quarum nullus eſt uſus; et longius quam expedit, orationem extendat. neque vero ſic hæc accipi debent, quaſi perpetua illi eſſe dicam: non ita inſanio. nam interdum et ſimpliciter vocabula jungit, et comprehenſionem egregie ſolvit; et operoſas figuras ac tumidas fugit; idque in ſuaſionibus et forenſibus orationibus potiſſimum. ſed quia plerumque numeris ſervit, et circulo periodi, atque elocutionis elegantiam in redundantia quadam ponit: generalius

lius hæc de eo pronunciavi. his igitur ajo dictionem Iſocraticam à Lyſiaca vinci; nec parem etiam ſuavitatem habere. floridus certe quidem eſt, ut ſiquis alius, Iſocrates, et voluptatis illecebris auditores demulcet: non eadem tamen eſt in eo venuſtas. et (quantum ad hanc quidem virtutem attinet) tanto eſt illo inferior, quantum naturali corporum pulchritudini aſcititii ornatus cedunt. naturalis enim eſt in Lyſiana dictione ſuavitas; affectata, in Iſocratea. et his virtutibus, mea quidem ſententia, vincitur à Lyſia: contra vincit eundem, his quas jam dicemus. ſublimior eſt illo in elocutione, et longe magnificentior, majeſtateque plenior. admirabilis enim eſt et magna Iſocrateæ ſtructuræ ſublimitas, heroicæ quam humanæ naturæ propior. quare ſi quis, gravitate et amplitudine et majeſtate, Iſocratis eloquentiam Polycleti et Phidiæ operibus contulerit, is à ſcopo aberraſſe mihi non videbitur: Lyſianam vero, Calamidis et Callimachi, ob ſubtilitatem et elegantiam. quemadmodum enim eorum hi feliciores aliis ſunt in minoribus et humanis operibus, illi in majoribus ac divinis: ſic et oratorum alter in parvis dexterior eſt, alter in magnis excellentior: ſive natura ipſa magnanimus, ſive de induſtria quovis modo gravitatem captans et admirabilitatem. atque hæc de dictione oratoris.

Iſocratem argumentorum honeſtate præferendum eſſe omnibus, exemplis probat.

IV. Quod autem ad inquiſitionem rerum et ſententiarum attinet, alias par eſt Lyſiæ, alias eo

præſtantior. argumentorum quidem inventio ſingulis rebus accommodata, multa eſt et denſa, nihiloque Lyſiana inferior: judicium item à magno ingenio profectum. diſpoſitio vero et diſtributiones rerum, et ſingulorum * epicherematum expolita tractatio, et orationis ſingulari varietate, et novis acceſſionibus, ad levandum ſimilitudinis faſtidium, diſtinctio, et ſiquæ ſunt aliæ virtutes in tractatione rerum: hæc apud Iſocratem longe majora ſunt, et meliora omnia. præcipuam vero laudem meretur ob inſtitutum orationum, in quibus elaboravit, et propter argumentorum honeſtatem et elegantiam, quæ tractanda ſuſcepit. hæc enim ſtudioſos ejus non eloquentia tantum augere, ſed ad morum etiam honeſtatem inſtituere, et gubernandæ tum familiæ, tum civitati, tum toti Græciæ, idoneos poſſunt reddere. nam præſtantiſſima præcepta virtutis in orationibus Iſocratis inveniuntur. ac, mea quidem ſententia, qui non partem aliquam civilis facultatis, ſed rationem gerendæ reip. univerſam complecti animo volet, is hunc oratorem nocturna diurnaque manu verſare debebit. quod ſi quis veram philoſophiam amplectitur, ſola contemplatione rerum haud contentus, ſed actione virtutis etiam occupatus, nec ſuis commodis metitur omnia, ſed multis prodeſſe ſtudet: huic ego auctor ero, ut oratoris hujus imitetur inſtitutum.

* Id eſt, *argumentorum:* nam ἐπιχείρημα et ἐνθύμημα promiſcue hic uiurpantur pro eo quo rei dubiæ fides fit. *Wolf.*

Pane-

Panegyricus.

V. Quis enim non amore complecteretur et rempublicam et populum : aut quis honeſtati et iis virtutibus quæ in magiſtratu boniſque civibus requiruntur, non ſtuderet, lecto ejus *Panegyrico?* nam ibi majorum virtutes commemorans, eos qui à dominatu barbarorum Græciam liberarint, non egregios tantum bellatores fuiſſe dicit ; ſed animis et moribus etiam generoſis præditos, et gloriæ cupidos et modeſtos : qui quidem rem publicam diligentius curarent, quam privatam ; aliena minus concupiſcerent quam ea quæ fieri non poſſent ; felicitatem non in opulentia, ſed in honeſta fama ſitam eſſe judicarent : exiſtimantes, ſe liberis magnas divitias et non individioſas relicturos, ſi honorem eis popularem reliquiſſent : honeſtam porro mortem ingloriæ vitæ præferendam ducerent, non in eo elaborantes, ut præclaras et accuratas leges haberent, ſed ut ea eſſet in quotidianæ vitæ conſuetudine civium moderatio, quæ à patriis inſtitutis nequaquam recederet : tam honeſte et civiliter invicem affecti, ut inter ſeſe quaſi per factionem certarent, quinam melius de republica mereri poſſent, non qui oppreſſis adverſariis, ipſi reliquis imperarent ; eademque utentes animi propenſione erga Græciam quoque officiis civitates adjungerent, et perſuaſione beneficiorum potius quam armorum coactione in fide retinerent : ita veraces, ut eorum ſimplex oratio minus in dubium vocaretur, quam nunc jurisjurandi religio : itáque conſtantes, ut pacta et fœdera ultro ſervarent diligentius, quam ſi conſtricti neceſſitate tenerentur : non alia in imbecilliores decernentes,

decernentes, quam in ſe à potentioribus ſtatui vellent; et ſic perſuaſum haberent, ſe privatim quidem ſuas tenere civitates, ſed in Græcia, tanquam communi patria, habitare.

Oratio Philippica.

VI. Quis vero vir magnus et juſti exercitus imperator, ea non magni facit quæ *ad Philippum Macedonem* ſcripſit? cum ducis, præſertim tanta poteſtate præditi, officium eſſe dicit, urbes diſſidentes reconciliare, et non inter eas ſeditionem ac diſcordiam concitare; Græciam è parva magnam reddere, deſpectoque minutarum rerum ſtudio, ea ſuſcipere, quibus et feliciter confectis, omnium ducum clariſſimus futurus ſit; et infectis, ſaltem Græcorum benevolentiam conſecuturus: cujus qui ſint facti compotes, longe lateque præclariores habeantur iis qui magnas urbes evertant, multaſque nationes ſubigant. præterea hortatur, ut Herculis inſtitutum ac cæterorum principum, qui cum Græcis adverſus barbaros militarunt, imitetur: et iis, ait, qui præſtent reliquis, magnas eſſe res ſuſcipiendas, eaſque fortiter ac ſtrenue conficiendas: cogitantibus, nos, cum mortale corpus habeamus, fieri virtute immortales. nam eos qui aliorum bonorum inſatiabili cupiditate teneantur, inviſos eſſe: contra, honoris ſubinde augendi ſtudioſos commendari: et quibus rebus plerique gaudeant, ut opibus, ut imperio, ut potentia, iis ſæpenumero etiam hoſtes potiri; virtutis autem et popularis benevolentiæ, domeſticos ſeu cognatos cujuſque hæredes eſſe. omnino enim neceſſe eſt, principes, qui hæc legunt, et majores capere animos,

animos, et vehementiore ſtudio virtutis inflammari.

Socialis ſive de Pace oratio.

VII. Quis vero vehementius ad colendam juſtitiam et pietatem, cum ſingulos privatim, tum publice totas civitates adhortari queat, quam ſcripta *de Pace* oratio? quæ ſuadet Athenienſibus, ne appetant aliena, ſed ut ſuo contenti ſint, parvis oppidis tanquam fundis ſuis parcant; ac ſocios in officio, benevolentia et beneficiis, non vi et neceſſitate coactos, contineant: utque è majoribus imitentur non eos qui ante bellum Decelicum propemodum civitatem evertiſſent; ſed illos qui ante bellum Perſicum perpetuum virtutis ſtudium habuerunt. oſtendit etiam, non multitudine triremium, aut imperio per vim in Græcos exercendo, rempublicam augeri; ſed juſtis potius actionibus, injuriiſque prohibendis. benevolentiam item Græcorum, quam ad beate vivendum plurimum conferre exiſtimat, civitati ut concilient, in primis hortatur; et ut ad bellum quidem parati ſint et inſtructi, ſed pacis ita ſtudioſi, ut neminem ullis injuriis afficiant: ac docet, neque ad parandas opes, neque ad gloriam, neque denique ad felicitatem quidquam tantum conferre, quantum virtutem et ejus partes. eos autem qui aliter ſentiunt, reprehendit, quod exiſtiment, injuſtitiam quidem callidam eſſe, et ad quotidianam vitam utilem; juſtitiam vero incommodam eſſe, et aliis, quam iis penes quos eſt, utiliorem. ego quidem haud ſcio an quiſquam orationes vel meliores vel veriores, vel magis philoſophiæ conſentaneas habere queat. *Areo-*

Areopagitica.

VIII. Quis porro lecta oratione *Areopagitica*, non modeſtior fieret? aut quis inſtitutum oratoris non laudet? qui apud Athenienſes de reipublicæ forma diſputare non dubitarit, ac auctor eſſe ut ea democratia, quæ tum erat, tanquam civitati pernicioſa, mutaretur. qua de re popularium magiſtratuum nemo referre inſtituebat. videbat enim ita prolapſam eſſe diſciplinam civitatis, ut jam nec à magiſtratibus homines privati coërceri poſſent, ſed unuſquiſque cum diceret, tum faceret, quidquid collibitum eſſet, ac omnes importunam confidentiam, libertatem popularem exiſtimarent. ſuadet igitur, ut à Solone et Cliſthene conſtituta reſpublica revocetur. cujus naturam et inſtituta recenſens, ait: illa ætate gravius exiſtimatum eſſe, natu majoribus dicendo adverſari, quam aciem ſolvere: democratiam eos judicaſſe, non in petulantia, ſed in modeſtia conſiſtere: libertatem poſuiſſe non in contemptu magiſtratuum, ſed in imperatis faciendis: poteſtatem flagitioſo nemini dediſſe, ſed ſpectatiſſimis viris magiſtratus mandaſſe; quod exiſtimarent, tales fore cæteros cives, quales eſſent gubernatores civitatis. tantum vero abfuiſſe ut peculatu rem familiarem amplificarent, ut ſuas opes in reipublicæ utilitatem effunderent. præterea, patribus majori curæ fuiſſe filios jam viros, quam pueros, quod illorum modeſtiam plus prodeſſe reipublicæ quam puerilem inſtitutionem, et recta ſtudia legum accuratæ conſtitutioni præſtare cenſerent: exquirentes, non quibus ſuppliciis delinquentes coercerent, ſed qua diſciplina

diſciplina caverent nequid pœna dignum ab ullo committeretur: ac patriam quidem exiſtimantes auctoritate magna florere, privatis autem hominibus licere nihil, quod legibus interdictum eſſet, oportere; ſed eis et pericula ſubeunda, et res adverſas infractis animis eſſe perferendas.

Archidamo ad Lacedæmonios ſcripta oratio.

IX. Quis vero vel civitati vel viris facilius perſuaderet hoc oratore, cum multis aliis in locis, tum in oratione Laconica, quæ *Archidamus* inſcribitur; et illud argumentum continet, neque Meſſenam Bœotiis tradendam, nec hoſtium imperata eſſe facienda? nam adverſo marte pugnarant Lacedæmonii et ad Leuctra, et deinde multis aliis prœliis: ac Thebanorum quidem opes florebant, et ad imperii magnitudinem proceſſerant: Spartanorum autem res afflictæ erant, et à dignitate veteris principatus degenerarant. tandem igitur civitas, ut pacem impetraret, deliberabat, eſſetne agro Meſſenio cedendum. nam hæc ei neceſſitas à Bœotiis imponebatur. cum igitur videret Iſocrates, eam indigna facturam eſſe ſuis majoribus, Archidamo, qui quidem adoleſcens, necdum regno potitus erat, ſed magnam tamen ſpem habebat eum honoris gradum aſſequendi, hanc orationem compoſuit: cujus initio commemorat, jure Meſſenam tenere Lacedæmonios, tum à Creſphontæ liberis regno pulſis traditam, tum oraculo Delphico confirmatam, quo juſſi fuerant et urbem accipere, et affectis injuria opitulari; tum belli jure, et diuturnitate temporis conſtabilita poſſeſſione. docet etiam non Meſ-

ſeniis, qui nulli jam eſſent, ſed ſervis et mancipiis, (quos Helotas vocant) id oppidum ut portum et receptaculum, tradituros. enumerat et pericula, quæ majores eorum imperii cauſa adierint: et qua ſint apud Græcos exiſtimatione, commonefacit: hortaturque ne fracti rebus adverſis, animos abjiciant; *(nec de rerum mutatione in melius deſperent)* ſed potius ſpe fortunæ melioris erigantur, et cogitent, multos Thebanis potentiores, ab imbecillioribus eſſe victos, multos cinctos obſidionibus, et gravioribus malis, quam Spartanos, conflictantes, eos à quibus oppugnarentur, deleviſſe. adducit exemplum civitatis Athenienſium, quæ rebus florentiſſimis everſa, extrema quæque perpeſſa fuerit, ne audiens eſſet dicto barbarorum. monet ut præſentia perferant, et de futuris bene ſperent: cum tales calamitates à civitatibus emendari ſciant, prudenti conſtitutione reipublicæ et peritia rei militaris: quibus rebus Sparta reliquas urbes ſuperet. cenſet iis potius cum quibus bene agatur, quam ipſis, rebus ſuis adverſis, pacem expetendam eſſe, cum res novas molientibus ſpes fortunæ melioris propoſita ſit. ſi enim belli diſcrimen ſubeant, partas opes ab eis poſſe conſervari. præterea multis aliis præclaris operibus commemoratis, quæ clariſſimi ex illis publice privatimque in bellis ediderint, colligit quantum dedecus ſuſcepturi, et in quantum apud Græcos crimen venturi ſint; ſin arma ceperint, eis ab omni parte auxilia præſto eſſe futura, à diis immortalibus, à ſociis, ab univerſis hominibus, qui potentiæ Thebanorum incrementis invideant. denique, oſtenſa confuſione

ſione et tumultibus, quibus urbes Græciæ, Bœotis rerum potientibus, agitentur: ut nihil horum eveniat, nec ulla ſpes incolumitatis alia relinquatur: eos urbem deſerere jubet, docens, uxores et liberos, cæteramque turbam in Siciliam et Italiam, et reliqua loca eis amica, mitti; ipſos vero, caſtello aliquo munitiſſimo, et ad gerendum bellum commodiſſimo occupato, hoſtes ſummis viribus terra marique perſequi oportere. nullum enim exercitum auſurum eſſe collatis ſignis, cum viris Græciæ belliçoſiſſimis, qui vitam viliſſimam cenſeant, et quibus juſta ira et cauſa honeſtiſſima eam neceſſitatem impoſuerit, dimicare. hæc ego non tam Lacedæmoniis, quam aliis quoque Græcis, atque adeo hominibus univerſis, eum ſuadere dixerim, longe melius quam omnes philoſophos, qui ſummum vitæ bonum in virtute et honeſtate ponunt.

Aliarum orationum capita.

X. Quamvis autem illius multas etiam alias orationes recenſere poſſem, ad civitates, ad principes, ad privatos homines ſcriptas, quarum aliis populos ad vitam modeſte agendam hortatur, aliis principes ad moderationem et legitimum imperium inſtituit, aliis privatorum hominum vitam modeſtiorem efficit, præcipiendo quid ſingulis faciendum ſit: veritus ne prolixitate orationis modum excedam, his omiſſis, ut ea quæ ſupra diximus facilius intelligantur, et diſcrimen quod eſt inter Iſocratem et Lyſiam rectius perſpiciatur, virtutibus eorum brevius comprehenſis, ad exempla tranſibo.

Capita comparationis inter Iſocratem et Lyſiam.

XI. Primam igitur orationis virtutem eſſe dixi, puram elocutionem: in qua differentiam ullam apud neutrum invenio. deinde, diligentem obſervationem ſermonis tunc uſitati: hanc etiam ſimilem apud utrumque video. poſthæc, propriis et receptis et communibus verbis ambos eſſe uſos, animadverti: Iſocratis autem dictionem tantiſper progreſſam eſſe uſurpatione troporum, ut *ne* moleſtiam pareret. perſpicuitatem et evidentiam tenere utrumque pronunciavi: brevitate ſententiarum Lyſiam feliciorem eſſe, amplificationes ſuccedere melius Iſocrati, duxi: ſententiis in compendium contrahendis, et rotunde efferendis, Lyſiam, ut ad vera certamina idoneum, approbavi. in moribus exprimendis utrumque dextrum reperi: ſed gratiæ et jucunditatis, citra controverſiam primas Lyſiæ detuli. heroica magnificentia apud Iſocratem reperitur: probabilitate et decoro neuter mihi deſtitui viſus. in compoſitione verborum Lyſiam ſimpliciorem, curioſiorem Iſocratem judico: et alterum, inſtar docti pictoris aut ſtatuarii, veritatem artificioſius exprimere; alterum, in confirmando et exornando, veluti pugilem robuſtiorem eſſe.

Elocutionis Iſocraticæ reprehenſio.

XII. Hæc ſunt quæ de dictione utriuſque dixerim. jam cum in res ipſas inquirerem, inventionem apud utroſque admirabilem deprehendi, atque etiam judicium. collocatione autem epicherematum, et cujuſque generis expolitione, et aliis univerſis quæ in rerum tractatione conſiderantur,

rantur, longe duco Lyſiæ Iſocratem antecellere. ſplendore quidem argumentorum, et philoſophico inſtituto, tantum illi præſtare, quantum puero virum, ut Plato dixit, et (ſi vera dicenda ſunt) cæteris oratoribus omnibus, quicunque in hoc doctrinæ genere dextre ac erudite verſati ſunt. rotundum autem periodorum ductum, et juveniles dictionis conformationes non probavi. ſervit enim ſæpe ſententia dictionis numero: nec tam habetur ab eo veritatis, quam elegantiæ ratio. rectiſſime autem faciunt, qui in orationis civili et ad victoriam comparato genere, proxime naturam ſequuntur. ſic autem natura fert, ut dictio ſententias ſequatur, non ut ſententiæ dictionem. conſiliario certe de bello et pace differenti, et homini privato apud judices capitis cauſam dicenti, venuſta iſta, et theatrica, et juvenilia, equidem non video quid afferre poſſint utilitatis: immo vero poſſe fieri ſcio etiam pernicioſa. omnes enim in re ſeria verborum deliciæ, etiam non ineptæ, intempeſtivæ ſunt, et commiſerationi plurimum adverſantur.

Judicium Philonici dialectici, et Hieronymi philoſophi. Figuræ Iſocraticæ;

XIII. Neque vero, medius fidius, primus ego hæc dico; ſed et veterum complures idem hoc de eo ſenſerunt. nam Philonicus dialecticus, cum reliquum dictionis ejus apparatum probet, novitatis affectationem hanc et tumorem reprehendit: eumque pictori comparat, qui veſtibus et geſtibus iiſdem picturas omnes exornet. in omnibus certe orationibus ejus, eoſdem tropos dictionis (inquit)

inveni. itaque cum in multis ſingula artificioſe perficit, in toto prorſus indecorus videtur; propterea quod propoſitis rebus non congruenter dicit. Hieronymus vero philoſophus ait, orationes ejus eleganter quidem legi poſſe; ſed in concione, altiore et contentiore voce, et (hac quidem ſtructura) cum actione decenti pronunciari poſſe nequaquam. nec enim admittere (id quod maximum ſit, et ad permovendum populum aptiſſimum) affectuum vehementiam, et vivum quendam vigorem, cum ipſe lenitati perpetuo ſerviat; temperationem vero et varietatem, cum intentione et remiſſione, tum interpoſitis acrioribus affectibus diſtinctam, tranſilierit. denique pueri lectoris vocem ita eum repræſentare dicit, ut neque contentionem, neque affectum, neque actionem ferre poſſit. multi etiam alii hæc et his ſimilia dixerunt, de quibus mihi nihil neceſſe eſt ſcribere. nam ſi ipſa Iſocratis dictio prolata fuerit, evidenter et periodorum rythmus, undique concinnitatem conſectans, et juvenile quoddam figurarum ſtudium, quod in contentione contrariorum conteritur, et in comparibus et ſimiliter finitis perſpicietur. neque ego figurarum genus ipſum reprehendo, quo multi cum rerum geſtarum ſcriptores, tum oratores uſi, orationem tanquam floſculis ornare voluerunt; ſed earum redundantiam.

Sine modo et intempeſtive uſurpatæ.

XIV. Quod enim hoc et ſine modo fiat, et intempeſtive, auribus faſtidium quoddam inde oboriri dico. in *Panegyrica* certe, celeberrima illa

oratione, multus eſt in figuris hujuſmodi: * " et " plurima beneficia contuliſſe, et laudes maximas " meruiſſe." hic enim non tantum membrum membro reſpondet, ſed etiam verba verbis, videlicet, " plurima" et " maxima;" " beneficia" et " laudes;" " contuliſſe" et " meruiſſe." et rurſus: " neque fruebantur ut propriis, negligebant ut aliena." ſecundum enim membrum compar eſt priori; et vocabula, " fruebantur," et " negligebant," " propriis" et " aliena," opponuntur. quibus adjicit: " ſed curabant tanquam " propria, ita vero abſtinebant, ut abſtinere debet prorſus alienis." rurſus enim etiam hic oppoſita ſunt, " curabant" et " abſtinebant," " propria" et " prorſus alienis." ac ne his quidem eſt contentus, ſed in ea periodo quæ ſequitur, rurſum convertuntur, hoc, " et ipſe maxime " celebrabitur:" et quod mox infertur, " liberis " maximam gloriam relinquet." cumque poſuiſſet, " neque alter alterius confidentiam mirabatur," ſubjungit, " neque audaciam contra ſe" metipſos exercebant." nulloque plano intervallo interpoſito, infert, " ſed gravius exiſtimabant eſſe, " male audire à civibus, quam honeſte pro patria " oppetere." denuo igitur inter ſe convertuntur " honeſte" et " male:" item, " audire" et " oppetere" comparia ſunt. ſi hactenus ſibi indulſiſſet, ferri poſſet: ſed non deſinet. rurſum enim in ſequente periodo ponit, " bonis viris nihil opus

* *Hæc de figuris Iſocraticis è Græcis rectius judicantur. noſtra enim interpretatio ſenſum præcipue ſpectat, de verbis ac ſyllabis annumerandis non perinde ſollicita.* Wolf.

" eſſe

" esse multis scriptis, sed paucis signis, ut de re-
" bus publicis privatisque consentiant." comparia sunt " scriptis et signis :" " multis" vero et " paucis," item " publicis et privatis" contrapositа. postea, tanquam nihil tale dixerit, densis comparibus, tanquam fluctibus obruet, inferens mox, " aliorum res administrabant curando, et " non exagitando Græcos ; existimantes, impe-
" randum illis esse, non insultandum illis esse ; et " duces potius cupientes, quam domini appellari ; " et servatores, non eversores vocari ; benefacien-
" do civitates allicientes, non vi eversas subigen-
" tes ; verbis fide majore dignis utentes quam " nunc jurejurando, in fœdere tanquam in necessi-
" tate manendum esse statuentes." sed quorsum attinet singulis percensendis immorari ? nam tota fere oratio talibus ab eo figuris, quasi calamistris insusta est. verum orationes, quas sub vitæ finem scripsit, minus sunt juveniles ; ut quas ipsa scilicet ætas prudentius informarit atque perfecerit. ac de his quidem hæc dixisse sufficiat.

Argumentum orationis de Pace, et specimen suasionis.

XV. Nunc tempestivum fuerit exempla proferre, unde, quæ vis et facultas oratoris sit, appareat. nullo autem modo fieri potest, ut omnia genera quæstionum, et omnes formæ orationum, paucis explicentur. unam tamen concionem assumpsisse, et unam forensem orationem, satis fuerit. oratio igitur *de Pace* suasionem continet : qua hortatur Athenienses, ut, composito bello sociali, quod contra eos gessere Chii et Rhodii, et horum socii, missam faciant avaritiam, et terræ marisque

mariſque imperium affectare deſinant: ac docet, juſtitiam non tantum meliorem eſſe injuria, ſed etiam utiliorem. ineſt autem etiam in hac ductus ſupinus et extenſus, et periodorum venuſtas: figuræ vero, ad oſtentationem comparatæ, parcius inſertæ ſunt. hæc igitur negligere lectores debent, et non magno ſtudio digna ducere, ut initio dicebam: cætera vero diligenter animadvertenda ſunt. hoc autem eſt principium orationis:

XVI. " Solent omnes, qui ex hoc loco verba " faciunt, ea dicere maximi eſſe momenti, et rei- " publicæ plurimum intereſſe, de quibus ipſi " conſilia daturi ſint. verum ſi ullis aliis nego- " tiis tale convenit exordium, eo nobis in his " quoque negotiis utendum eſſe cenſeo. nam in " hoc conventu de pace et bello deliberatur: " quæ duæ res maximas in vita mortalium vires " habent, aliiſque feliciores neceſſario reddunt " eos à quibus prudenter adminiſtrantur. ac " magnitudo rerum propter quas convenimus, " tanta eſt: vos autem non ſimili ſtudio omnium " orationes audire video, ſed aliis auſcultare, ali- " orum ne vocem quidem tolerare. id quod e- " quidem nihil miror. nam ſuperiori etiam tem- " pore, ſoliti fuiſtis cæteros omnes ejicere, præter " eos qui veſtris cupiditatibus aſſentarentur. in " quo certe reprehendendi eſtis. nam cum mul- " tas et magnas familias ab aſſentatoribus fundi- " tus everſas eſſe ſciatis, et illa præditos arte " privatim oderitis, publice non eodem animo " erga illos affecti eſtis: ſed cum eos qui adula- " tores admittunt, eorumque conſuetudine de-

" lectantur,

" lectantur, accuſetis; vos ipſi plus illis creditis
" quam reliquis civibus. eaque re effeciſtis, ut
" oratores non quæ ſint è republica meditentur,
" ſed orationes vobis gratas excogitent: qualium
" habendarum cauſa multitudo eorum etiam
" nunc confluxit. omnibus enim perſpicuum fu-
" it, vos iis delectari magis, qui ad bellum ad-
" hortentur, quam his qui pacem ſuadeant. nam
" illi quidem ſpem nobis faciunt et poſſeſſionum,
" quæ ſunt in urbibus illis, recipiendarum, et
" veteris potentiæ recuperandæ: hi vero, tale
" nihil oſtentant, ſed quieſcendum eſſe dicunt;
" neque res magnas per injuriam appetendas, ſed
" in pari et æquo jure acquieſcendum: quo ma-
" ximæ hominum parti facu nihil eſt difficilius.
" ſic enim ſpe plerique pendemus, et ita inſatiabili
" cupiditate rerum, quæ aliquam vel injuſti lu-
" cri ſpeciem habent, tenemur, ut ne locuple-
" tiſſimi quidem re ſua familiari contenti vivant,
" ſed in appetitione majorum copiarum, etiam
" quas habent opes in diſcrimen adducant. quare
" providendum eſt ne in ſimilem nos quoque
" amentiam incidamus. nimis enim mihi quidam
" ad bellum videntur eſſe incitati, non quaſi
" plebejus aliquis conſuluiſſet, ſed tanquam dii
" immortales proſperrima quæque nobis, et fa-
" cilem hoſtium victoriam promiſiſſent. eſt autem
" prudentium hominum, de his quæ comperta
" habent, non deliberare, (ſupervacaneum enim
" fuerit) ſed quæ decreverunt, maturare. quibus
" autem de rebus conſultant, eas non exploratas
" ſibi eſſe putare, ſed conjectura quidem uti, et

" in

" in fortunæ arbitrio eventum eſſe poſitum, ex-
" iſtimare debent. quorum vos neutrum facitis,
" ſed in maxima verſamini perturbatione. nam
" ita quidem conveniſtis, quaſi ex omnibus ſen-
" tentiis id ſit eligendum, quod maxime condu-
" cat: ita vero non niſi eos qui grata et jucunda
" vobis dicunt, audire vultis, quaſi jam noveri-
" tis quid factu ſit optimum. enimvero decebat,
" ſi omnino quæreretis quid è republica eſſet,
" eos audire ſtudioſius qui veſtris ſententiis ad-
" verſantur, quam illos qui aſſentantur omnia.
" nec enim ignoratis, ab his, qui ea quæ vos
" vultis, dicunt, facile vos poſſe decipi. nam ad
" voluptatem audientis inſtituta oratio judicio
" veluti caliginem offundit, quo minus id quod
" utile eſt perſpiciatur. id quod ab his, qui ve-
" ſtrum favorem non aucupantur, metuendum
" non eſt. nec enim unquam à ſententia vos
" deducent, niſi, quid expediat, evidentiſſime
" demonſtrarint. præterea quî fieri poteſt, ut
" ulli vel de præteritis recte judicent, vel de fu-
" turis prudenter deliberent, niſi et contrarias
" inter ſe rationes contulerint, et æquos utriſque
" auditores ſe præbuerint? equidem miror, ne-
" que ſenes adhuc meminiſſe, nec adoleſcentes è
" quoquam audiviſſe, per eos qui pacem retinen-
" dam cenſuerunt, nihil unquam nobis accidiſſe
" mali; eos autem, qui bella temere ſuſcepe-
" runt, nos in multas jam et magnas clades con-
" jeciſſe. quæ nos minime in memoriam revoca-
" mus: ſed cum rebus noſtris ea ratione haud
" conſulatur, tamen et claſſem in mare deducere,

" et tributa conferre, et auxiliari, et bella inferre
" quibuſvis parati ſumus, quaſi alienæ urbis pe-
" riculo dimicemus. quarum rerum cauſa hæc
" eſt, quod, cum res publica non minori curæ
" vobis eſſe debeat quam privata, vos erga illam
" non eodem modo affecti eſtis. nam veſtris qui-
" dem de rebus deliberantes, in conſilium ad-
" hibetis eos qui prudentia vobis antecellunt:
" cum autem de republica conveniſtis, his qui-
" dem diffiditis et invidetis, improbiſſimos vero
" eorum qui ſuggeſtum conſcendunt, laudatis,
" et populariores eſſe ducitis ebrios quam ſobri-
" os, et amentes quam cordatos, et eos qui publi-
" cam pecuniam diſtribuunt, quam hos qui de
" ſua re familiari munera vobis obeunt. quare
" mirum eſt, quemquam eſſe qui ſperet, dum hi
" conſultores audiuntur, melius actum iri cum
" republica. Ego vero, quam arduum ſit adver-
" ſari veſtris cupiditatibus, equidem non ignoro,
" et cum popularis reſpublica ſit, non eſſe liber-
" tatem, niſi hîc, ſtolidiſſimo cuique, et veſtri
" contemptori; in theatro, comœdiarum actori-
" bus. idque omnium acerbiſſimum eſt, in ma-
" jore apud vos eſſe gratia, qui delicta urbis
" noſtræ foras ad alios Græcos efferunt, quam
" eos qui de vobis bene merentur; his vero qui
" caſtigant et monent, ita infenſos et iniquos eſſe
" vos, quaſi contra rempublicam feciſſent. quam-
" vis igitur hæc ita ſint, non tamen ab inſtituto
" meo recedam. non enim huc prodii gratifican-
" di gratia, aut magiſtratus ambiendi cauſa; ſed
" ut ea quæ ſentio, dicerem: primum de his

quibus

" quibus referunt conſules, poſtea de cæteris
" etiam reipublicæ negotiis. nec enim ulla erit
" decretæ pacis utilitas, niſi reliquis etiam rebus
" recte conſuluerimus. pacem igitur eſſe facien-
" dam cenſeo, non modo cum Chiis et Rhodiis,
" et Byzantiis et Cois, ſed cum hominibus uni-
" verſis: et pactionibus utendum, non his quas
" nunc quidam ſcripſerunt, ſed illis quæ cum re-
" ge Perſarum et Lacedæmoniis interceſſerunt;
" quæ Græcos jubent eſſe liberos, et præſidia ex
" alienis urbibus educi, et ſuam quoſque civita-
" tem tenere. quibus neque juſtiores inveniemus,
" nec urbi noſtræ utiliores.

XVII. Hæc præfatus, et ſic auditorum animis ad ea quæ ſequuntur commode præparatis, pulcerrimaque juſtitiæ laude inſerta, et illo ſtatu rerum vituperato, ſubjicit collationem hominum ſuæ ætatis cum majoribus, ad hunc modum: " Hæc eo præfatus ſum, quod de cæteris ſine " omni diſſimulatione, et prorſus aperte apud " vos dicere decrevi. quis enim, obſecro, eſt, qui " peregre adveniens, noſtrique erroris expers ad- " huc, ſi his rebus de improviſo interveniat, non " delirare nos et inſanire arbitretur? qui cum " res à majoribus præclare geſtas laudi nobis du- " camus, et rempublicam noſtram eo nomine " celebrandam exiſtimemus, tantum abeſt ut eos " ulla ex parte imitemur, ut plane contraria fa- " ciamus. nam illi quidem pro Græcis contra " barbaros pugnare non deſtiterunt: nos vero " eos, qui in Aſia victum quærebant, huc re- " tractos, contra Græcos duximus. illis, dum

" Græcis urbibus libertatem reſtituunt, dum
" opem ferunt, principatus Græciæ delatus fuit:
" nos, qui eaſdem ſervitute premimus, qui plane
" diverſum agimus, indignamur eundem nobis
" honorem non haberi? cum inter dicta factaque
" noſtra et illorum tantum interſit, ut ipſi pro
" conſervandis Græcis" &c. *Et aliquanto poſt:*
" Eaſdem ita contemnimus, ut, cum pœna capitis
" in eum ſancita ſit (ex uno enim etiam cætera ju-
" dicabitis) qui ſit ambitus convictus, eos qui pa-
" lam id faciunt imperatores deligamus; et quo
" quiſque plures cives corruperit, eo rebus à no-
" bis majoribus præficiatur. præterea cum de
" reipublicæ forma non minus ſolliciti ſimus,
" quam de ſalute totius civitatis, nec ignoremus
" popularem ſtatum tranquillis et pacatis rebus
" creſcere et confirmari, bellis vero jam bis ſub-
" latum eſſe, pacis ſtudioſos, quaſi qui omnia ad
" paucorum arbitrium revocare conentur, odi-
" mus; qui autem bella concitant, hos demum
" et populares et benevolos eſſe putamus. cum
" eloquentiſſimi ſimus, et rerum gerendarum pe-
" ritiſſimi; ea temeritate ſumus, ut eadem die,
" de rebus iiſdem, non eadem decernamus; ſed
" quæ domo egreſſi damnabamus, illa ipſa in
" concione ſuffragiis noſtris comprobemus; et
" paulo poſt domum regreſſi, quæ hic decreta
" ſunt denuo cavillemur. cum nos Græcorum ſa-
" pientiſſimos eſſe profiteamur, ab eorum conſi-
" liis pendemus, quos nemo eſt qui non aſper-
" netur; et ſummæ rerum omnium illos ipſos
" præfici-

" præficimus, quibus nemo privatim quidquam " commiserit.

Transitio ad forense exemplum ex oratione Trapezitica.

XVIII. Talis igitur hic vir in suasionibus est. in forensibus autem, cætera quidem valde accuratus et ingenuus, et Lysiæ characteri proximus; in compositione tamen, molle illud et elegans minus habet ille quidem quam in aliis, sed habet tamen. nemo autem me illud ignorare putet, vel quod Aphareus privignus, et adoptivus filius Isocratis, in oratione *de Antidosi* contra Megaclidem contendit, nullum argumentum forense à patre scriptum esse: neque illud etiam, quod fasciculos permultos judicialium orationum Isocratis circumferri dicit à bibliopolis Aristoteles. etsi enim hæc ab illis viris dici scio, tamen neque Aristoteli credo, qui huic viro sordidam maculam aspergere vult, neque propterea tamen Aphareo, honestam orationem fingenti, assentior: sed idoneam veritatis approbatorem ratus Atheniensem Cephisodorum, qui et familiariter cum Isocrate vixit, et auditor ejus maxime germanus fuit, et præceptoris adversus Aristotelis criminationes defensionem illam prorsus admirabilem edidit; credo virum hunc scripsisse nonnullas orationes quæ in judiciis dicerentur, non multas tamen: et exemplo utor una ex illis (plures enim proferre, temporis angustia non patitur) quæ *Trapezitica* inscribitur, quam hospiti cuidam contra Pasionem mensarium scripsit, est autem hujusmodi oratio:

XIX. " Magna

XIX. " Magna mea res agitur, Judices. nec " enim tantum de pecunia magna in diſcrimen " venio, ſed exiſtimatio quoque mea, quam ego " plurimi facio, agitur, ne aliena injuſte concu- " piſcere videar. ſatis enim opum, etiam his " fraudato, mihi relinquetur. ſed ſi abſque juſta " cauſa tantam pecuniam petere videbor, ea res " perpetuæ mihi infamiæ fuerit. eſt autem, Ju- " dices, incommodiſſimum, in tales adverſarios " incidere. nam quidquid cum menſariis agitur, " fit ſine teſtibus. quod ſi quis ab iſtis circum- " ventus eſt, adverſus eos jus experiri cogitur, " qui et amicorum præſidia habent, et multas " pecunias tractant, et propter artem fide digni " exiſtimantur. quæ quanquam ita ſunt, tamen " perſpicue declaraturum arbitror, à Paſione me " tanta pecunia fraudari. quare in primis, ut " potero, vobis rem omnem ordine recenſebo. " mihi, Judices, pater Sinopenſis eſt, quem om- " nes Pontici negotiatores ita familiarem Satyro " eſſe norunt, ut et amplam ditionem regat, et " omnibus ejus copiis militum præſit. ego vero " quum et de hac urbe et de tota Græcia audi- " viſſem, peregre abire deſideravi. pater igitur " duabus navibus frumento plenis, pecuniaque " data, me ablegavit, ſimul et mercandi et ſpec- " tandi gratia: et quia Pythodorus Phœnix Pa- " ſionem mihi commendarat, ejus menſa uſus " ſum. aliquanto poſt, cum et pater meus regni " affectati apud Satyrum delatus eſſet, et ego " cum exſulibus conſpiraſſe dicerer, Satyrus et " patrem meum in vincula conjicit, et ad Pon-

" ticos

" ticos negociatores huc ſcribit; ut et pecunias à
" me auferrent, et ipſum redire domum jubeant:
" quod ni feciſſem, à vobis expoſcerent. tantis
" igitur malis, Judices, circumventus, apud Pa-
" ſionem fortunas meas deploro. nam ita eum
" complectebar familiariter, ut non pecunias tan-
" tum, ſed alia quoque ejus potiſſimum fidei
" crederem. exiſtimabam autem, ſi pecunias uni-
" verſas amiſiſſem, et patri meo aliquid accidiſſet,
" me, et hic et illic opibus ſpoliatum, ad ſum-
" mam inopiam redactum iri: ſin eſſe mihi pecu-
" niam faterer, et poſt Satyri literas eam poſtu-
" lantis, non tradidiſſem, id et patri et mihi gra-
" viſſimas calumnias pariturum. nobis igitur de-
" liberantibus, conſultiſſimum videbatur, ut di-
" cerem, omnia me facturum quæ Satyrus impe-
" raſſet, et pecuniam manifeſtam traderem: quæ
" vero apud iſtum eſſent, eas non modo nega-
" rem, ſed etiam fœnore ampliorem accepiſſe,
" tum ab iſto tum ab aliis, ſimularem; denique
" omnia facerem per quæ illis maxime perſuade-
" retur, mihi non eſſe pecuniam. tunc igitur, Ju-
" dices, putabam Paſionem mihi cuncta hæc ſua-
" dere ex benevolentia; ſed, re cum Satyri legatis
" tranſacta, animadverti eum fortunis meis inſi-
" diari. quum enim navigaturus Byzantium,
" mea recipere vellem, iſte ſibi pulcerrimam oc-
" caſionem eſſe datam ratus eſt, quod et pecunia
" apud ſe repoſita magna eſſet, ac digna impu-
" dentia; et ego multis audientibus negaſſem,
" me quidquam habere, et nemo ignoraret, cum
" pecuniam à me legati peterent, etiam aliis de-

" bere me, confeſſum eſſe. ad hæc, Judices, pu-
" tabat, ſi quidem hîc manerem, me à civitate
" Satyro deditum iri: ſin alio me contuliſſem, ſe
" querelas meas nihil curaturum: ſin in Pontum
" navigaſſem, me una cum patre periturum.
" hæc igitur cogitans, me fraudare inſtituit: ac
" apud me quidem ſimulabat, ſe, in præſentia
" minus paratum à pecunia, reddere non poſſe:
" ſed cum ego, rem certo cognoſcere volens,
" Philomelum et Menexenum ad eum miſiſſem,
" apud eos ſe meum quidquam habere negavit.
" tantis igitur ab omni parte malis oppreſſo mihi,
" quid animi fuiſſe cenſetis? nam ſi tacerem, id
" conſequebar, ut ab iſto pecunia fraudarer: ſin
" dicerem, ut et nihilo plus reciperem, et apud
" Satyrum mihi ſimul et patri maximum crimen
" conflarem. optimum igitur eſſe duxi, quieſcere.
" poſt hæc, Judices, advenerunt, qui et patrem
" carcere liberatum eſſe, et Satyrum ita pœnitu-
" iſſe omnium quæ egiſſet, nunciarent, ut et fi-
" dem ei ſuam arctiſſime obſtrinxerit, ut prius
" imperium amplificarit, et meam ſororem ſuo
" filio deſponderit. his Paſio auditis, cum me jus
" meum aperte perſecuturum ſciret, puerum,
" qui, quid de pecuniis actum eſſet, conſcius
" erat, occulit. quem cum ego quæſiturus ac-
" ceſſiſſem, quod me nullam actionis meæ pro-
" bationem evidentiorem habere poſſe crederem,
" orationem affert audaciſſimam et iniquiſſimam;
" me et Menexenum, puerum, qui ad menſam
" ſederit, corrupiſſe, et ſex talenta ab eo per frau-
" dem abſtuliſſe. ne vero id facinus argui, et per

" tormenta

" tormenta veritas exquiri poſſet, dicebat nos oc-
" cultaſſe puerum: nunc vero ad ſe accuſandum
" venire, atque eum poſtulare, quem ipſi occulu-
" iſſemus. atque hæc dicens, et indignans et la-
" crymans, ad Polemarchum me traxit, ſponſores
" poſtulans: neque prius deſtitit, quam ſex ta-
" lentorum ſponſores ei dediſſem. vos aſcendite
" qui harum rerum mihi teſtes eſtis.

Demonſtratio etiam in hac oratione Iſocraticas figuras contineri.

XX. Hæc toto genere differre à laudationibus et ſuaſionibus, dictionis charactere, nemo eſt quin fateatur. neque tamen Iſocrateum ductum penitus exceſſerunt, ſed minuta quædam retinent ſtructuræ et grandiloquentiæ illius veſtigia: dictioque poëtica magis eſt, et elaborata, quam ſimplex et naturalis. veluti cum ait; " niſi pecuniam de-
" diſſem, in diſcrimen (ut arbitrabar) veniſſem." nam alienum à poëtica, et ſimplex, tale eſſet: " arbitrabar autem me non tradita pecunia peri-
" clitaturum." item illud; " ad hæc, Judices,
" putabat, ſi hîc manere inſtituiſſem, me à civi-
" tate Statyro deditum iri: ſin me alio quopiam
" convertiſſem, nihil ſe mea verba curaturum:
" ſin in Pontum navigaſſem, me una cum patre
" periturum." nam et periodus ultra forenſem conſuetudinem extenditur, et compoſitio nonnihil poëticum habet, et figura dictionis ſumpta eſt è laudationum comparibus et ſimiliter finitis. nam et hæc verba, " inſtituiſſem," et " convertiſſem," et " navigaſſem," in uno loco ſita, et tria membra ejuſdem longitudinis, certiſſima ſunt Iſocrateæ ſtructuræ indicia. et quæ his ſubjiciuntur:

" inſtituerat me fraudare pecunia, et apud me " quidem fingebat ſe egere, et non habere," ſimiliter finita et vicina inter ſe ſunt, et præter hæc ea etiam, quæ paulo poſt ſubjicit; " et pignora " maxima dediſſe, et imperium prius amplificaſſe, " et ſororem meam ſuo filio in matrimonium col- " locaſſe." etenim hîc item, " dediſſe," et " am- " plificaſſe," et collocaſſe;" iterumque, " impe- " rium," et " matrimonium," conſimilia ſunt. poſſent etiam alia præter hæc dici, è quibus character oratoris eluceret: ſed fortaſſe temporis habenda ratio eſt.

DE ISÆO JUDICIUM.

Iſæus unde ortus, quo tempore floruerit, et qua fortuna uſus ſit.

ISÆUS Demoſthenis præceptor, eoque nomine maxime illuſtris, ut quidam memoriæ prodiderunt, Athenienſis fuit genere; ut autem alii, Chalcidenſis. floruit poſt bellum Peloponneſiacum, ut ex orationibus ejus colligo; et ad imperium uſque Philippi pervenit. nativitatis et exceſſus ejus certum tempus dicere non poſſum; neque de vita ejus, quali uſus ſit; aut quas in republica functiones geſſerit, vel an magiſtratum aliquem, aut civile regimen habuerit; neque omnino de quoquam iſtorum, quia tale nihil ſcriptum inveni. nam qui diſcipulos Iſocratis deſcripſit Hermippus, diligens in aliis cum fuerit, de hoc oratore nihil dixit, præter hæc duo; audiſſe Iſocratem, docuiſſe et Demoſthenem, et familiariter uſum præſtantiſſimis philoſophorum.

Lyſiæ et Iſæi collatio.

II. Reliquum eſt ut de ejus inſtituto, et dicendi facultate, et quali ſit uſus orationis genere, dicamus. unum igitur coluit judiciale genus, eique maximam operam dedit. Lyſiam autem in dicendo præcipue æmulatus eſt: et niſi quis utriuſque valde peritus ſit, et magnum uſum habeat, multas orationes, utrius ſint oratoris, haud facile dignoſcat, fallunt enim inſcriptionibus ac titulis, non uſque eo ſtudio compoſitis, ut ab uno eodemque ſcriptæ videantur. veruntamen non per omnia ſimilis eſt character, ſed habet differentias aliquas neque parvas, neque paucas, et in elocutione et in rebus: de quibus ut dicam jam tempeſtivum videtur. quoniam vero in elocutione cum Lyſia maxime convenit, ab hac potiſſimum exorſus, ubi ſimilis, ubi diverſa ſit, oſtendam.

Quales in elocutione. Quales in rebus tractandis.

III. Eſt itaque ea pura, diligens, aperta, propria, perſpicua, et conciſa: præterea probabilis et argumento accommodata. rotunda etiam, ac numeroſa, judiciorumque et certaminum forenſium imaginem præ ſe ferens: atque in iſtis quidem orationi Lyſiæ non cedit. neque facile quis internoſcat. differre autem in his quæ ſequuntur, videatur. eſt enim illa ſimplicior et morata magis, et compoſitione magis naturali, minuſque figurata; ſuavitatis tamen et gratiæ plena. at Iſæi videatur artificioſior et accuratior, quam Lyſiæ, majoriſque et pene nimiæ circa compoſitionem diligentiæ; tum etiam variis diſtincta ſchematibus: quantumque ab illa ſuperatur gratia ac venuſtate,

nuſtate, tantum eam antecedit artificio et gravitate. ac vero fons quidam dici poteſt, unde vim illam et efficaciam Demoſthenes hauſit. dicendi itaque vim ſic diſtinguere liceat: in rebus vero ad hunc modum. apud Lyſiam quidem non multum artis et ſolertiæ vel in diviſionibus rerum, vel in ordine enthymematum, eorumque pertractatione (ſimplex enim hic vir) deprehendet. apud Iſæum autem artificioſius hæc omnia facta reperiet. nam et inſinuationes, et præparationes partitioneſque majore cum artificio uſurpat ac ponit, ubi res dat locum; multumque producit et egregie exſequitur quæcunque aggreſſus eſt; ſchematumque commutationibus patheticorum et ad contentionem pertinentium orationem variat. cum adverſario vero ſæpe contentioſe agit, et in judices incurrit; rem denique, qua de agitur, promovere omni ratione conatur.

Similitudo in quo conſiſtit.

IV. Ut horum autem diſcrimen magis appareat, typo ac ſimilitudine utar eorum quæ ſub aſpectum cadunt. ſiquidem antiquæ tabulæ coloratæ ſunt ſimpliciter, nullaque in miſturis varietate, accuratæ tamen, multaque gratia circa lineas; poſteriores autem, ut minus bene delineatæ, ſic magis elaboratæ ſunt, et lumine et umbra diſtinctæ, præcipuamque vim in multiplici miſtura collocatam habent. harum utique antiquioribus ſimilis eſt Lyſias ſimplicitate et gratia; at elaboratis magiſque artificioſis Iſæus. cæterum apud ejus æquales de fraude in ſuſpicionem venit, quod callide et artificioſe orationem ad ſequiora detor-

queret, idque ei crimini dabatur. declarat hoc antiquorum aliquis oratorum Pytheas, ut opinor, in accuſatione Demoſthenis. nam omnium hominum malitiam et improbitatem ineſſe Demoſtheni dicit, totamque hanc partem in crimen adducit, quod Iſæo atque ejus in dicendo technis paſtus ſit. et ſane culpæ illi uterque affinis erat. mihi quidem certe Iſæi et Demoſthenis orationes et de juſto ac de vero hypotheſes ſuſpectæ ſunt, ut aſtute inventæ atque excogitatæ: verum Iſocratis et Lyſiæ potiſſimum juſtæ et veræ, etiam in iis, ubi talia non tractantur; quoniam fuci fallaciæque nihil in apparatu, ſed liberale quid et ſimplex præferunt.

Exemplis illuſtratur.

V. Hæc, mea quidem opinione, ſunt, ex quibus in proclivi ſit orationes Lyſiæ et Iſæi dignoſcere. niſi vero me fallit animus, et qui volet eorum inter ſe comparationem, videre licebit: et initium quidem ab elocutione theorematum ſumetur. exſtat oratio quædam Iſæi *pro Eumathe*, è corpore eorum, qui argentariam Athenis faciebant, quem in ſervitutem adſcriptum ad hærede patroni civis quidam in libertatem adſerit atque defendit: cujus orationis exordium tale: " Viri " Judices, et olim hunc Eumathem ego ſuo me- " rito juvi, et nunc, ſi quid in me eſt, una vobiſ- " cum conſervare conabor. præbete modo paul- " lulum mihi aures, ne quis veſtrum exiſtimet " me temere et inique cauſam Eumathis ſuſce- " piſſe. cum enim, Prætore Cephiſodoro, triremi " cum imperio præeſſem, et fama perlata ad meos

" meos eſſet, quod in prælio navali interiiſſem ;
" cumque pecunia à me depoſita apud Eumathem
" hunc eſſet, ille, accerſitis propinquis et amicis
" meis, indicavit quæ penes ipſum eſſent ; et
" omnia juſte, et, ut par erat, reſtituit. quare
" ſalvus ego cum eſſem, multo familiarius eo
" ſum uſus cum argentariam quæſtus cauſa face-
" ret : et poſtea ducente eum Dionyſio, vindicavi
" in libertatem : probe videlicet ſciens, abſolutum
" in judicio ſub Epigene fuiſſe. ſed his ego ſuper-
" ſedebo."

VI. Eſt et apud Lyſiam non nemo qui hoſpitum hæreditates defendit. hanc orationem inſcribit Callimachus *De Pherenico ſuper Androclidæ hæreditate* ; et eſt habita multis annis ante alteram. in qua cauſam primum exponit hoſpitis patronus, quemadmodum et ille, qui incolam Athenarum in libertatem adſerit ; eſtque exordium ejuſmodi : " Neceſſe mihi videtur eſſe, ô Judices, ut initio de
" amicitia, quæ mihi cum Pherenico intercedit,
" aliquid vobis dicam : ne quis veſtrum admire-
" tur, quod, qui nullius unquam cauſa verba feci,
" pro iſto nunc dicam. nam hoſpes, Judices,
" meus erat Cephiſodorus hujus pater, et, cum
" exſularemus Thebis, ad ipſum diverti, et ego
" et quiſquis alius Athenienſium vellet ; multiſ-
" que ab eo beneficiis et privatim et publice affe-
" cti in patriam poſtliminio rediimus. poſtquam
" illi vero ſimili fortuna uſi Athenas exſulatum
" venere, maximam ratus gratiam eis deberi,
" tam familiariter excepi hoſpitio, ut ingredien-
" tium ſciret nemo, niſi qui prius intellexiſſet, uter

" noſtrum

" noſtrum domum poſſideret; ſcit quidem igitur " Pherenicus, Judices, permultos eſſe, qui plus " in dicendo me valeant, et ejuſmodi rerum pe- " ritiores ſint; veruntamen exiſtimat amicitiam " meam eſſe fidiſſimam. ideoque turpe mihi " videtur, ipſo jubente meamque opem in " cauſa juſta implorante, pati, quod ad me " attinet, ut bonis ab Androclide ei donatis pri- " vetur."

Comparatio duorum proœmiorum ſupra poſitorum.

VII. Quid autem hæc proœmia inter ſeſe differunt? apud Lyſiam quidem proprium eſt exordium, nec ob aliud magis, quam quod naturaliter ſimpliciterque dixit: " Neceſſe mihi videtur eſſe, " Judices, ut de amicitia mea et Pherenici pri- " mum vobis dicam." et quod ſubjicitur, multo magis inornatum videtur, et quemadmodum unus è vulgo poſſet dicere: " ne quis veſtrum " admiretur, quod, qui nullius unquam cauſa " verba fecerim, pro iſto nunc dicam." apud Iſæum autem adornatum eſt, quod videtur ſimplex, et non fugit oratorium eſſe: " Ego et ante Eu- " mathem hunc juvi, idque merito, et in præ- " ſentia, ſi quid in me eſt, conſervare conabor." ſublimiora enim ſunt hæc, minuſque quam illa ſimplicia, et impendio magis quæ ſubjunguntur: " paullulum vero præbete mihi aures, ne quis " veſtrum arbitretur temeritate vel injuſtitia ali- " qua cauſam Eumathis à me ſuſceptam." nam et " temeritas et injuſtitia;" et illud, " ad Eu- " mathis cauſam accedere," arte facta magis referunt quam nativa. et rurſus quidem apud Lyſiam

ſiam cauſa ſive prætextus ſine affectatione profertur: " mihi enim, Judices, hoſpes erat Cephi-
" ſodotus, hujus pater: et cum exſularemus The-
" bis, ad illum diverti et ego, et alius Athenien-
" ſium quiſquis vellet." tum ſuaviter et diſtincte ſubjungitur: " ac multis et privatim et publice
" beneficiis ab eo affecti in patriam rediimus." at apud Iſæum dictum eſt accuratius, et non longe abeſt à compoſitione Demoſthenis: " cum enim
" triremi cum imperio præeſſem, Archonte Ce-
" phiſodoto, et fama perlata ad propinquos eſſet,
" quod in prælio navali interiiſſem, cumque pe-
" cunia à me depoſita apud Eumathem hunc eſ-
" ſet." illud enim " fama perlata," et " quod in-
" teriiſſem;" et " cum eſſet à me depoſita pecu-
" nia," non autumem ego dictum eſſe ſimpliciter. nam hoc modo dicta ſine arte facta viderentur:
" cum enim triremi præeſſem, et meis illuc nun-
" ciatum eſſet, quod jam mortuus eſſem, Euma-
" thes hic habens à me depoſitum."

Ulterius res illuſtratur ex aliis proœmiis.

VIII. Sic et cæteras exordiorum partes ab illo reperias ſimplicius, ab hoc oratorie magis tractatas. in alio judicio Iſæus compoſita defenſione curatori à nepotibus accuſato, tali utitur exordio:
" Cupiebamus, Judices, non adeo ignarum turpes
" captare occaſiones, ut alios circumvenire aut
" judicio vincere contenderet. ſed non hoc ad
" conſobrinum meum, reique non modicæ ſed
" lautæ, ut quæ à nobis reipub. commodo im-
" penſa eſt, poſſeſſorem attinet, neque noſtra ut
" deſideret; ut melior eſſe videatur omnibus eam

" conſervans,

" conſervans, et augens utiliorem cunctis civem " ſe præbeat. poſtquam autem hanc evertit et " vendidit, turpiterque et male perdidit, (quod " certe factum nollem) credenſque ſodalitiis et " ſermonibus compoſitis, in meam invaſit: ne- " ceſſe eſſe videtur, ut et adverſæ ſorti tribuam, " quod talis ſit mihi propinquus; et apud vos " quam poſſim prompte et impigre reſpondeam " ad ea de quibus accuſavit, quæque extra rem " objecit." at Lyſias in oratione, quam pro eo conſcripſit, qui à fratribus uxoris accuſabatur curationis male adminiſtratæ, ejuſmodi principio utitur; " Non ſufficiunt curatoribus, Judices, " quæcunque res eorum curæ commiſſæ ſunt; " ſed etiamſi ſarta tecta conſervarint amicorum " bona, à pupillis calumnioſe ſæpe accuſantur: " quod et mihi nunc uſu venit. ego enim, Judi- " ces, conſtitutus curator bonorum Hippocratis, " iiſque bene et juſte adminiſtratis, traditiſque " filiis ejus, poſtquam virilem togam ſumpſerunt, " injuſte et calumnioſe ab eis nunc accuſor."

Comparatio duorum proœmiorum ſupra poſitorum.

IX. Non opus eſſe puto multis verbis, ut oſtendamus, ſimpliciter hoc et ſuaviter eſſe dictum, indolemque præ ſe ferre non fictam, ſed naturalem. iſtud enim, " non ſufficiunt curatoribus, " Judices, quæcunque res eorum curæ commiſſæ " ſunt," nemo dixerit oratoris eſſe, ſed cujuſlibet è vulgo in certamine iniquo conſtituti. verum quæ ex Iſæo protulimus oratorie compoſita ſciteque et eleganter dicta nemo non animadvertat: hæc videlicet; " volebamus, Judices, non adeo

" ignarum turpes captare occaſiones, ut alios in-
" ſidioſe circumveniret." tum etiam apud Lyſiam lepide omnino ſimpliciterque; " ego enim, Judi-
" ces, conſtitutus curator bonorum Hippocratis,
" iiſque bene et juſte adminiſtratis, traditiſque
" filiis ejus, poſtquam virilem togam ſumpſerunt." alterum autem apertius, et non ut privatus tranſpoſuit: " ſed non hoc ad patruelem meum, ac
" patrimonii non modici ſed lauti, ut à nobis reip.
" commodo impenſi, poſſeſſorem attinet, neque
" noſtra ut deſideret." unum præterea genus commemorabo, eo quo maxime quod inter hos viros ſit diſcriminis palam fiet.

Aliud adhuc proœmiorum exemplum, ad oſtendendum diſcrimen inter Lyſiam et Iſæum.

X. Sumit autem uterque pro argumento, hominem adoleſcentem, privatum, abhorrentem à negotiis, et præter inſtitutum et ingenium in judicio dicere coactum. et Lyſias quidem in oratione *contra Archebiadem* ad hunc modum: " Quamprimum hanc mihi litem intendit Arche-
" biades, Judices, acceſſi ad eum dicens, adoleſ-
" centem me eſſe, rerum imperitum, ac litium
" fugitantem. itaque te quæſo, ne inventiuncu-
" lam putes ætatis excuſationem; ſed, advocatis
" amicis et meis et tuis, unde creatum ſit debi-
" tum exponas; et ſi viſus illis fueris vera dicere,
" non opus erit tibi litibus, ſed eo tibi ſoluto do-
" mum ad tua recipere te poteris. æquum autem
" eſt ut nihil ſilentio prætereatur, ſed omnia di-
" cantur; quoniam junior ſum, quam ut inſidi-
" arum

" arum aliquid ſtruam, ut, auditis quæ ignora-
" mus, conſultemus ſuper his quæ tu dices: ſi
" forte manifeſtum inde fiat, utrum injuſte mea
" concupiſcis, an juſte tua recuperare coneris.
" hæc me provocante, nunquam voluit convenire,
" neque verbum facere de his de quibus expo-
" ſtulabat: neque arbitris rem committere ex
" lege de arbitris à vobis lata." verum Iſæus in controverſia *ſuper fundo à Tribulibus occupato*, qui pignori oppoſitus erat, hoc utentem inducit exordio: " Maxime quidem voluiſſem, Judices, à
" nemine me civium injuria affici; aut ſaltem in
" tales incidere adverſarios, quibuſcum nihil mi-
" hi commune eſſet. nunc accidit mihi res omni-
" um longe moleſtiſſima. afficior enim injuria à
" tribulibus, quos, ut, impune te defraudent,
" ferre non eſt facile: permoleſtum autem, ut
" odio te habeant, quibuſcum verſari conventuſ-
" que celebrare neceſſe eſt. ad hæc cum multis
" litigare noxium eſt: magnam enim partem eos
" vera dicere multitudo ſibi perſuadet. quia ta-
" men ipſis fido, rebus etiam multis difficillimis
" concurrentibus, non exiſtimavi cunctari opor-
" tere, ſed omnino conari, ut per vos jus meum
" obtineam. itaque vos rogo, veniam mihi dari,
" quod in hac ætatula verba facere in judicio ſim
" auſus. per eos enim qui me injuria afficiunt,
" præter rationem et inſtitutum meum, id facere
" cogor. conabor equidem, quam potero breviſ-
" ſime, de re tota ab initio vobis exponere.

Comparatio duorum proœmiorum ſuperiorum.

XI. Quis igitur non fateatur Lyſiæ *adoleſcentem* et *privatum* et *à negotiis alienum* veram eſſe imaginem veritatis, nec quidquam ab ea differentem; alterum autem, exemplum ejuſmodi quod artem et fucum non occultet oratoris? nam apud illum et verba et ſententiæ nativæ; apud hunc ex præparato eſſe apparent. ille enim pro exordio utitur, quod adoleſcens et imperitus rerum ſit, et quem non deceat judicio ſe ſiſtere. et ſubjungit morate prorſus: "itaque te quæſo, ne inventi-"unculam putes meam ætatis excuſationem." et quod ſequitur, quam native dictum eſt, quod voluerit arbitrio communium amicorum rem committere: "et ſi viſus illis fueris vera dicere, "non opus erit tibi lite, ſed debito ſoluto domum "ad tua recipere te poteris." et reliqua levi et miti quidem affectu exſecutus, in fine addit: "hæc me provocante, nunquam voluit convenire." Iſæus vero partem hanc, "quod præter mentem "meam in judicio verba facere cogatur, cum ſit "adoleſcens," ſub finem exordii ponit. incipit autem à ſenſu, non humili, per Jovem, neque vulgari: gravius atque acerbius eſſe, talibus inviſum eſſe quibuſcum res longe cariſſimæ tibi ſint communes. deinde diluit quod eſſet eum læſurum, quod videlicet cum multis tribulibus litigaret: componitque inter ſe verba, non communi more, per Jovem, neque ut idiota quidam: "afficior enim injuria à tribulibus, inquit, quos "ut impune te defraudent ferre non eſt facile. "permoleſtum autem ut odioſus iis ſis, quibuſcum

cum verſari communeſque cœtus inire neceſſe ſit." nam et " gravis inimicitia" et " communes cœ- " tus," artificioſe potius quam ſimpliciter cohæ- rent: atque amplius, " multis et difficillimis re- " bus concurrentibus, non exiſtimo oportere " cunctari, ſed conari per vos uti jus meum ob- " tineam." minime enim aliquis idiota ſic dicat; " non exiſtimo oportere cunctari," neque, " co- " nari per vos ut jus meum obtineam:" ſed forte potius ad hunc modum; " talibus difficultatibus " concurrentibus, ad vos cogor confugere, ut " per vos jus meum obtineam.

Eandem rem ulterius proſequitur.

XII. Puto quidem ex iſtis non obſcurum eſſe, quod ſit inter viros diſcrimen. magis tamen id erit conſpicuum ex his quæ ſequentur, maxime- que ex apodicticis et patheticis orationibus, ubi Lyſias ſimplicior eſt, et in compoſitione vocum, et in ſchematum communione: alter autem ma- gis varius et ornatus. paſſim id videre eſt, ut in his: " unde credere fas eſt, per Deos, quæ dicta " ſunt? nonne è teſtibus? puto equidem. unde " autem teſtimonia? nonne ex tormentis? veri- " ſimile id quidem. unde vero horum abſiſtere " ſermonibus oportet? nonne accuſationes decli- " nando? neceſſarium ſane. patet itaque, me iſta " conſectari, remque ad inquiſitionem perducere, " hunc vero in verbis et calumniis verſari; quod " quidem faciat, qui fraudandi animum habet. " oportebat autem ipſum, ſi quid æqui juſtique " cogitat, neque imponere nobis conatur, iſta per " Jovem non facere; ſed ad ratiocinationem cum

" teſtibus

" teſtibus venire, et examinare ſingula dicta ad " hunc modum ex me quærentem: quotnam " vectigalia expendat? et quantum argenti illa- " tum, in quantum et quot, hæc in quot decreta; " conſiderate decreta; multitudinem penſitatio- " num, quæ fuerint collata quique acceperint. " et ſi quidem bene res habet, dictis adhibere " fidem poteſtis; ſin minus, producite jam nunc " teſtes, ſi quid mendacii falſimoniæque in iis " quorum ratio eſt invenimus."

Iſæum Demoſtheni comparando.

XIII. Hæc quidem inconnexa, et cum interrogatione, quo modo Lyſias minime loquitur: Demoſthenes autem, qui ab illo cauſas accepit, Ex. gr. " Οὐκ ἔν σοι μισθοφορὰν λέγει φήσεις. &c. illa vero contorta et ardua, atque ob conciſam et abruptam et inſolitam compoſitionem, neque omnibus neque facile cognita: " Καὶ ἔτ' ἦν, &c. atque hæc figura eſt qua frequenter utitur Demoſthenes: " Εἶτ' οἴεσθε εἰ οἱ μὴ αὐτὸν ἐᾶν ἠδυνήθησαν " ποιῆσαι κακὸν, &c." et adhuc alia hiſce ſimilia: " Ω γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν, &c." et quid opus eſt hæc prolixius exſequi? multa ſane eſt invenire Iſæi, et in compoſitione et in ratione figurarum, à dictione Lyſiæ diſcrepantia, et ad Demoſthenis ſublimitatem accedentia.

Differentia inter Lyſiam et Iſæum in rerum diſpoſitione.

XIV. Quandoquidem autem dixi de rebus, quod peritius nempe quam Lyſias diſtribuat, et orationes totas, et partes earum, nihilque prorſus extra artem faciat, qua poſtea multa Demoſthenes

uſus eſt, volo et horum auctoritates exhibere; ſed ſummatim, ac velut ad eos qui orationem jam legerunt: non enim hujus loci eſt omnium exempla ponere. ſtatim itaque narrationes, nunc quidem breviter ac ſine præparatione, et occupatione apodictica, propria ponit ſede: ſicut in oratione *contra Medontem* et *contra Agnotheum*: et in controverſia *de Prædio adverſus Tribules*; atque aliis multis: nunc vero diviſis capitibus, et ſuis unicuique probationibus appoſitis, magis in longum extendit; et egreditur narrationis ſchema, cum id cauſæ conducere videbitur. hujus eſt generis apologia *de Sponſione contra Hermonem*, et controverſia *cum Euclide ſuper Redemptione agri*: tum etiam provocatio *pro Euphileto ad pagum Erchiam*. in his enim orationibus, cum longiores ſint, narrationes non ſimul totas ponit, ſed diviſim et ſigillatim et ad unumquodque caput cum teſtes tum alias adhibet probationes. veritus enim, ut mihi quidem videtur, ne difficilis intellectu propter multitudinem capitum, fieret ſermo, pluraque ſæpe pluribus de rebus argumenta in unum conjecta locum perſpicuitatem perturbarent; ideo poſt narrationes ita diſpoſitas, neque longo ſermone præcedentes demonſtrationes confirmat: neque facit ex more recentium oratorum, ſed adverſariorum argumenta evertenda putat.

XV. Interdum vero præmittit quædam ante narrationes, et occupat futura, probabiliores ſic eas et ad cauſam conducibiliores facturum ratus: quemadmodum in confutatione *contra Ariſtogitonem* et *Archippum* feciſſe reperitur; in qua de hæreditate

reditate diſceptans frater defuncti conatur jure cogere eum, qui incerta poſſidet bona, ad certam exhibitionem: at ille, quem penes hæreditas erat, exceptione utitur, dicens data ipſi bona per teſtamentum. cum autem duplex ſit controverſia; una quidem, factumne ſit teſtamentum, necne; altera, dum de teſtamento litigatur, uter hæreditatem poſſidere debeat: primum exortus à legibus, et ſigillatim demonſtrans, quod non oporteat hæreditatem controverſam ante ſententiam poſſideri, ad narrationem deinde tranſit, eaque oſtendit teſtamentum à mortuo non eſſe conditum. neque vero ſimpliciter aut abſque præparatione hanc ponit; ſed cum ſit prolixior, abſcindit ac dividit, et circa quamque ſpeciem teſtes producit, et ſtipulationes legit, et pacta profert, ſigniſque et conjecturis omnibuſque à probabili argumentis utitur. multas et alias poſſem proferre narrationes ad cauſæ utilitatem ab oratore accommodatas, præſtructionibus, præparationibus, partitionibus, locorum commutationibus, rerumque tranſlationibus; tum ipſorum capitum ordine invertendo, neque ſecundum rationem temporum teſtamenta facta recenſendo, nec omnino quicquam agendo modice mediocriterque, prout, ſine arte, et à quolibet fieret, aliiſque ſexcentis ejuſmodi tropis. ſed neque temporis mihi ſatis eſt, ut de omnibus agam, artificiumque in ſingulis, quemadmodum velim, oſtendam: neque apud peritos à copia exemplorum major eſt fides; ſed ſufficit eis brevis declaratio.

Summatim de Lyſiæ et Iſæi diſſimilitudine in narrationibus.

XVI. Porro autem dicam ſummatim de iſta idea quid ſentiam, et in quo differre putem Iſæum à Lyſia. Lyſiæ igitur narrationes ſi quis legat, nihil credat dici cum artificio et malitia, ſed pro natura rei et veritate; ipſum hoc ignorans, quod præcipuum artis opus ſit, naturam imitari. at in Iſæi narrationibus contrarium prorſus eveniat, nihilque videatur native et ſine arte dici, non, etiamſi vere, et prout ſe habet res, exponatur; ſed omnia ex præparato, et ad fraudem et fallaciam compoſita: et illi quidem vel falſa dicenti facile credatur, huic vero ne quidem cum vera dicat, plena fides habeatur. in demonſtrativis autem Iſæus in eo differre à Lyſia videtur, quod non dicit ſecundum enthymema, ſed ſecundum epicherema; non breviter, ſed fuſe; neque ſimpliciter, ſed accurate; quodque magis res amplificet et exaggeret, ac generalius denique moveat affectus. ex quibus certe apparet eum Demoſtheni quidem viam et aditum ad artem muniviſſe, ſed Lyſiæ ſimplicitatem non eſſe conſectatum; idque etiam colligere eſt ex aliis ejus orationibus, imo ex omnibus quæ ab ipſo ſcriptæ ſunt. veruntamen ſi adhuc exemplis utendum eſt, ne quis arbitretur dicere nos quæ demonſtrari non poſſint, in medium etiam proferam orationem *pro Euphileto*, qua pagum Erchiam aliquis abdicatorum tanquam injuria à republica remotus in jus vocat. nam ſcripta lex eſt ab Athenienſibus, ut " Re-
" cenſio civium per tribus fiat, atque is qui à tri-
" bulibus fuerit abdicatus, ad rempubl. non ac-

" cedat: at qui injuſte à magiſtratu repulſi fue-
" rint, iis provocare ac tribules in jus vocare li-
" ceat; ſi vero ſecundo rejiciuntur, et ipſi venum
" dantur, et bona eorum publicantur." ſecundum hanc legem Euphiletus, cum dicam Erchienſibus ſcripſiſſet, quaſi injuſte ſuffragiis eorum damnatus, contentionem talem conſtituit. initio quidem res ipſas exponit accurate, teſtibuſque probat: quibus autem teſtimonia confirmare conatur hæc ſunt, ut mea quidem opinio fert, accurate et ad amuſſim abſoluta. judicet qui volet, an recte judicem:

XVII. " Quod itaque, Judices, frater noſter
" hic ſit Euphiletus, non ſolum è nobis, ſed et
" omnibus agnatis id atteſtantibus cognoviſtis.
" conſiderate vero primum patrem noſtrum cu-
" jus rei gratia mentiretur, et hunc, ſi revera non
" eſſet, pro filio haberet. quotquot enim talia
" faciunt, reperietis id facere; vel quod eis liberi
" non ſint genuini, vel quod ubi ſint egeſtate co-
" actos extraneos adoptare, ut aliquam ex iis uti-
" litatem capiant, *quæ ab Athenienſibus geſta ſunt:*
" atqui neutrum horum in patre locum habet.
" naturales enim filii duo nos ei ſumus; ita ut
" omnino propter ſolitudinem hunc non aſſerue-
" rit. ſed neque quod alterius facultatibus indi-
" geret. quod enim abſque hoc ſufficientes ei ſint
" opes, ipſe declaravit, hunc à pueris educans et
" erudiens, et in curiam inducens. quæ ſane non
" parvi ſunt ſumptus; atque adeo non veriſimile
" eſt, Judices, patrem noſtrum opus tam injuſtum,
" ex quo nullum perciperet commodum, facere

" voluiſſe. neque vero quiſquam me tam impru-
" dentem exiſtimet, ut hujus adſtipuler menda-
" cio, quo bona paterna inter plures diſtribuan-
" tur. non enim amplius controvertere mihi li-
" cebit, quod non ſit hic frater meus. neque
" enim quiſquam veſtrum vocem contineat, ſi,
" cum nunc reum meipſum conſtituens atteſter
" fratrem hunc meum eſſe, poſtmodum contra-
" rium adferam. non ſolum autem probabile eſt
" nos, Judices, vera teſtatos, ſed et cæteros pro-
" pinquos. conſiderate enim primum, quod qui
" ſorores noſtras habent, nunquam adduci poſ-
" ſent, ut falſa de iſto teſtarentur. noverca enim
" hujus mater erat ſororibus noſtris. ſolent aut-
" em, ut plurimum inter ſe diſſidere noverca et
" privigni. itaque ſi hunc ex alio viro noverca
" ſuſcepiſſet, et non è noſtro patre, nunquam
" ſane, Judices, ſorores paterentur et permitte-
" rent, ut eum ipſarum conjuges teſtimonio ſuo
" juvarent. quin etiam avunculus, ſi revera non
" eſſet talis, neque cognatione eum attingeret,
" matri ejus falſum præbere teſtimonium volu-
" iſſet, quo damnum nos inſigne caperemus, ex-
" ternum hunc fratrem nobis adſciſcentes. et
" præterea quis veſtrum falſitatis arguat hunc
" Demaratum, Hegemonem, atque Nicoſtratem,
" qui primum quidem nihil unquam turpe fece-
" runt, deinde vero, propinqui cum nobis ſint,
" ac probe nos norint, omnes huic Euphileto
" cognationis ſuæ teſtimonium dederunt. itaque
" libenter è graviſſimo adverſariorum quærerem
" an aliunde, quam ex his, quibus nos Euphiletum

" ſe Athenienſem oſtendere poſſet. ego certe ex-
" iſtimo nihil illum aliud dicturum, quam quod
" mater ipſa talis ſit, et pater; quodque vere iſta
" diceret, cognatos daturum eſſe teſtes. et cum
" ipſi tali periculo à vobis peterent, ut propinquis
" ſuis potius quam adverſariis fidem haberetis;
" nobis iſta nunc omnia præſtantibus petent, ut
" ipſorum ſermonibus potius, quam patri Eu-
" phileti, mihi et fratri, et curialibus ac toti
" noſtræ cognationi credatur. ſed enim hi nulla
" in re periclitantes propriarum inimicitiarum
" cauſa faciunt: nos vero reos nos omnes conſti-
" tuentes conteſtamur; ac præter teſtimonia, Ju-
" dices, primum quidem Euphileti mater, quam
" hi confitentur ipſam eſſe, juramentum jurare
" volebat, coram arbitro in fano Apollinis, hunc
" profecto Euphiletum ex ipſa et patre noſtro
" genitum eſſe. atqui quemnam oportet melius
" quam ipſam hæc omnia ſcire? deinde pater
" noſter, qui poſt matrem hujus optime filium
" ſuum noſſe debet, hic et tunc et nunc vobis
" jurare vult, Euphiletum hunc filium eſſe ſuum
" ex ſe et legitima uxore prognatum. adhæc,
" Judices, ego annum decimum tertium attige-
" ram; ſicut et primum dicebam, quando hic
" natus eſt: paratus vero ſum vobis jurare, Eu-
" philetum fratrem eſſe meum ex eodem patre.
" quamobrem, judices, æquius eſt noſtris vos ju-
" ramentis, quam iſtorum ſermonibus credere.
" nos enim probe ſcientes jurare ſuper hoc vo-
" lumus: hi vero audiverunt ab ejus adverſariis,
" vel ipſi finxerunt quæ in medium proferunt.

" inſuper,

" insuper, Judices, nos quidem cognatos testes
" et coram arbitris et coram vobis præbemus,
" quibus iniquum sit fidem non habere: hi vero
" postquam Euphiletus priorem intendit litem,
" communi tribulium, eique qui tunc Demar-
" chus erat, et nunc mortuus est, per duos an-
" nos arbitro vitam agente, non potuerunt ullum
" invenire testimonium, quod hic ex alio sit patre
" quam nostro. arbitris autem maxima erant ar-
" gumenta mentiri istos, et condemnarunt utri-
" que eorum. et accipite mihi prioris arbitrii
" testimonium. quod utique arbitrio sint obnoxii,
" audivistis. puto autem, Judices, quemadmo-
" dum hi post hæc dixerunt esse signum, quod
" non sit Hegesippi, si arbitri ipsum absolverint;
" ita præsens testimonium id esse, quod vera di-
" cimus, postquam patet ipsos contra jus fasque
" eum ex albo deleviſse; in quod solemniter fu-
" erat relatus. quod igitur frater hic sit noster
" Euphiletus civisque vester, et affectus injuria
" ab eis, qui è populo conspirarunt, satis opinor
" vos, Judices, intellexisse."

Brevis comprehensio dissimilitudinis Lysiæ et Isæi.

XVIII. Hic est character orationum Isæi, et in quibus differat à compositione et structura Lysiæ. nihil autem vetat summaria comprehensione maxime illustria quam brevissime dicere: quod videlicet Lysias mihi videatur veritatem magis persequi; Isæus autem artem; et ille quidem ad gratiam et venustatem; hic ad gravitatem quasi scopum collineare. verum si quis hæc aspernetur ut parva, nulliusque rei, eum ego non idoneum

neum habeo ad ea conſequenda. ſed enim ſimilitudo mentem ejus perturbabit, ut non poſſit diſcernere proprium cujuſque characterem. et hæc quidem, ut opinor, ſatis ſunt explicata.

De aliis oratoribus judicium ſummarium.

XIX. Nunc autem volo de aliis etiam oratoribus verba facere, ne quis eos ignorantia putet omiſſos, cum illuſtres ſint et nominis non mediocris, aut fuga laboris, quaſi arduum nimis exiſtimans conſiderationem eorum abjeciſſem. ego enim, neque eos ignorabam, quos omnes norunt, neque piguiſſet de iis ſcribere, ſi quid utilitatis ſcripta fuiſſent allatura. exiſtimans autem quod in poëtico apparatu, et ſublimi illo genere et ad pompam facto, nemo ſuperaret Iſocratem, conſulto prætermiſi, quos minus in iſta ſpecie felices ſciebam. videbam enim Gorgiam Leontinum citra medium conſiſtentem, et ubique puerilem; Alcidamantem ejus auditorem, pinguem in oratione ac trivialem; Theodorum Byzantium, et antiquum et parum in arte diligentem, neque ſufficientem in forenſibus rationibus inquiſitionem inſtituentem; Anaximenem vero Lampſacenum, ut quadratus in omni genere orationis videatur, affectantem. nam et hiſtorias ſcripſit, et in poëtam [Homerum] commentationes reliquit, et artes protulit, et attigit etiam deliberativas et judiciales orationes, non tamen perfectus in illo genere fuit; ſed in omnibus debilis, et ſine vi perſuadendi. non certe exiſtimavi, cum Iſocrates in omnibus omnes hos exſuperet, ſermonem de eis habendum; neque de quoquam eorum, qui Iſocratis

cratis tempore vixerunt, et characterem locutionis ejus exprimere conati ſunt: Theodectem intelligo, et Theopompum, et Naucratem, et Ephorum, et Philiſtum, et Cephiſodorum, alioſque permultos. neque enim illi idonei ſunt, ut cum facultate Iſocratis comparentur.

XX. His quidem omnibus, in illo genere verſantibus, quod illum virum longe præſtare putem, non viſum eſt de cæteris prolixe diſſerere, et in rebus minime neceſſariis tempus conſumere: nec item de aliis qui accuratum dicendi genus ſibi propoſuere, et in forenſi facultate ſeſe exercuerunt, quales fuere Antiphon Rhamnuſius, Thraſymachus Chalcedonius, Polycrates Athenienſis, et Critias, qui inter triginta eminebat, et Zoilus, qui de Homero commentationes reliquit, et alii quidem tales; quia neminem omnino diligentiorem gratioſioremque Lyſia fuiſſe exiſtimo. Antiphon certe tantum auſterum quid et antiquum habet, neque verſatur in deliberationibus, aut judiciis. Polycrates inanis eſt in veris, frigidus et ineptus in epidicticis; denique invenuſtus in iis, ubi venere et gratiis ſit opus. Thraſymachus autem purus quidem, et tenuis ac ſubtilis; et, ubi vult, in inventione et elocutione præſtans ac rotundus: ſed totus eſt in technographicis et epidicticis; judiciales autem et deliberativas orationes nullas reliquit. eadem de Critia et Zoilo dicere quis poſſit, præterquam quod inter ſe differunt in characteribus elocutionis. ab his, inquam, viris, et his ſimilibus, quod putem differre Lyſiam, ac velut archetypum longe excellere, hujus generis

generis orationum regulam feci. tertium vero Iſæum, ſi quis ex me quærat, qua cauſa non adjunxerim, cum ſit Lyſiæ æmulus, eam dixerim, quod hic mihi videatur ſublimitatis Demoſthenicæ, quam nemo eſt qui non abſolutiſſimam omnium habeat, ſemina et initia præbuiſſe. his itaque de cauſis iſtos viros potiſſimum elegi. nam ſi de omnibus voluiſſem ſcribere, inanis et vana fieret oratio: et præterquam quod nihil aut parum multum haberet utilitatis, in infinitam et immodicam creviſſet ſcriptionem. et de his quidem ſatis. aliud autem initium ſermonis faciam de Demoſthene et Hyperide, tertioque dicam de Æſchine. nam in his viris perfecta eloquentia, ac robur forenſium orationum fuiſſe videtur.

DIONYSII

DIONYSII HALICARNASSENSIS AD CN. POMPEIUM EPISTOLA*.

DIONYSIUS CN. POMPEIO S.

EPISTOLAM quandam à te miſſam accepi, quæ et docta et mihi valde grata fuit: in qua ſcribis, te meas commentationes, quarum tibi Zeno communis amicus copiam fecit, percurrentem, et amico animo in eis affectum, alia quidem omnia ſuſcipere, ea vero parte offendi, in qua Platonis reprehenſionem collocaverim. equidem quod tanta reverentia erga virum affectus es, recte facis: quod vero hæc de me ſentis, non recte. ſi quis enim alius Platonis eloquentiam cum ſtupore quodam admiratur, tum vel maxime ego. quo vero animo erga eos omnes affectus ſim, qui ſuas cogitationes in communem utilitatem proferunt, et iis vitam noſtram ac rationem ab errore deducunt, aperiam tibi; faciamque profecto ut credas, nihil me novi attuliſſe, nihil ab opinione hominum alienum, nihil quod à pervagata omnium ſententia abhorreat.

2. Ego igitur ſic exiſtimo, eum qui cujuſvis rei ſive corporis laudes literis mandare volet, vir-

* Subjungit interpres, *in qua ille de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo conquerabatur.*

tutes, non vitia (ſi qua rei aut corpori inſunt) proferre oportere: cum autem volet diſcernere quid optimum in quolibet genere vitæ, quid præſtantiſſimum earum rerum quæ uno eodemque genere continentur, accuratiſſimam inquiſitionem et judicium adhibere, nec quidquam eorum quibus prædita ſunt, ſive ſint mala ſive bona, ſilentio præterire. hac enim ratione veritas vel maxime invenitur: qua nihil eſt melius, nihil pretioſius. his poſitis, illud dico. ſi orationem contra Platonem haberem ſicuti quondam orator Zoilus habuit, quæ ejus vitia omnia perſtringeret, perperam me facere profiterer: et ſi laudes ejus celebrare volens, orationes quaſdam abſurdas celebrationibus inſererem. non enim criminationes eis, ſed ne defenſiones quidem adhibendas ſtatuo. ſin autem formas dicendi animo et cogitatione complecti volens, et eos philoſophos, et oratores, qui primas tulerunt, in eis conſiderare et exquirere, tres quidem ex omnibus elegi, qui principes et clariſſimi habentur, Iſocratem dico et Platonem et Demoſthenem; quibus rurſus Demoſthenem antetuli: id faciens, nullam me exiſtimo nec Platoni nec Iſocrati injuriam intuliſſe.

3. Sed mehercule, inquit, non decebat te Platonis errores et vitia coarguere, cum Demoſthenem in cœlum ferre inſtitueres. at quomodo accuratiſſime ponderaſſem et perpendiſſem, ſi præſtantiſſimas orationes Iſocratis et Platonis excellentiſſimis orationibus Demoſthenis non oppoſuiſſem; et qua ex parte ejus orationes antecellunt, veriſſime non oſtendiſſem? non in omnibus eos viros

viros deliquiſſe prædicans (ſummæ enim hoc eſſet inſaniæ), ſed nec in omnibus etiam eos æque rectam viam ſecutos eſſe. ſin hoc non feciſſem, laudibus vero ornaſſem Demoſthenem, omnes virtutes ejus perſequens, bonum quidem eſſe oratorem perſuaſiſſem lectoribus: præſtantiſſimum autem eſſe eorum omnium qui principatum in dicendo tenent, non perſuaſiſſem, ſi clariſſimos oratores cum eo non comparaſſem. multa enim quæ per ſe pulcra et ſuſpicienda videntur, aliis melioribus comparata, minora opinione apparent. ſic etiam aurum, auro comparatum, melius vel deterius deprehenditur: tum etiam omne aliud opus manu effectum: denique ea omnia, quorum finis eſt illuſtratio et evidentia.

4. Quod ſi quis exiſtimet injucundiſſimum in oratione civili judicium ex contentione profectum, et per ſe ſingula velit perpendere, nihil vetabit eandem rationem etiam in aliis ſequi, nec poëſin conferre poëſi, nec compoſitionem hiſtoriæ compoſitioni, nec rempublicam reipublicæ; non legem legi, non ducem duci, non regem regi, non vitam vitæ, non decretum decreto: quod nemo ſanæ mentis concedet. quod ſi fides etiam, quæ ex teſtimoniis ipſis depromitur, afferenda eſt, quibus planius tibi fiat, optimum id eſſe expendendi genus quod rerum comparatione conſtat; omiſſis aliis, Platonem ipſum teſtem producam: qui cum voluiſſet ſpecimen dare, quantum valeret in oratione civili, non contentus fuit aliis ſcriptis, ſed adverſus clariſſimum oratorem, ex his qui tum florebant, alium ipſe *in Phædro* con-

ſcripſit dialogum, cujus argumentum eſt amatorium. neque eo uſque progreſſus finem fecit ac deſtitit, relicto iis qui lecturi eſſent judicio de orationis eorum pulcritudine: verum etiam Lyſiæ vitia attigit, aſcribens ei virtutes dicendi, auferens vero rerum. cum igitur Plato, rem moleſtiſſimam et maxime odioſam aggreſſus, ſe ipſum, inquam, quoad oratio pateretur, laudibus in cœlum ferendi, nihil ſe dignum reprehenſione facere putabat, ſi cum præſtantiſſimo illius ætatis oratore ſuum dicendi genus contenderet, docens in quibus et Lyſias peccaſſet et ipſe excelluiſſet: quid admiratione dignum feci ego, genus dicendi Demoſthenis cum illo Platonis comparans; et ſiquid mihi in eis non præclare ſe habere videbatur, perpendens? nolo enim alia ejus ſcripta in medium afferre, in quibus eos qui ante ejus ætatem vixerunt, reprehendit, Parmenidem, Hippiam, Protagoram, Prodicum, Gorgiam, Polum, Theodorum, Thraſymachum, et alios multos, non omnia ſincere de eis ſcribens, ſed, ſi vis, ambitioſe. inerat enim, inerat Platonis naturæ, quæ multis virtutibus ornata erat, ſtudium honoris. declaravit autem hoc vel maxime in æmulatione Homeri, quem corona donatum, unguentiſque delibutum, ex ea republica quam conſtituebat, exturbavit: quaſi his ipſe, qui ejiciebatur, egeret; per quem cum omnis alia inſtitutio in vitam ingreſſa eſt, tum etiam ad extremum philoſophia. ſed concedamus Platonem ſincero animo, ipſius (inquam) veritatis cauſa, omnia vera dicere: quid tandem abſurdi faceremus, ſi, ejus leges adhibentes,

tes, cum eo pertendere vellemus orationes eorum qui poſt floruerunt?

5. Deinde neque ſolus ego, neque primus exſiſtam, qui aliquid de Platone ingreſſus eſt dicere. neque me quiſpiam hoc ipſo reprehendere poterit, quod in clariſſimum philoſophum, et pluſquam duodecim ætatibus me anteeuntem inquirere ſtatui, quaſi aliquid inde gloriæ conſecuturus. multi enim invenientur qui ante me hoc fecerunt; alii, qui ejuſdem temporibus ſpiritum ducebant; alii, qui multis poſt annis viguerunt. nam et ejus decreta nonnulli reprehenderunt, et dialogos calumnia affecerunt: ac in primis proprius ejus diſcipulus Ariſtoteles, deinde Cephiſodorus, Theopompus, Zoilus, Hippodamas, Demetrius, et alii multi: non ob invidiam aut inimicitias eum reprehendentes, ſed veritatis inveſtigandæ gratia. tot et tantorum virorum exempla ſecutus, et vel maxime Platonis, nihil me exiſtimavi à philoſophica arte dicendi alienum facturum, ſi bonos bonis contenderem. ſed de ſtudio, quod in comparandis formis poſui, ſatis tibi, V. C.

Judicium de Platone.

6. RESTAT ut de dialogis hujus viri, quorum mentionem in libello *de Oratoribus Atticis* fecimus, dicamus. afferam autem eandem orationem, qua illic uſus ſum: Elocutio Platonis ex utraque forma dicendi, nimirum ex ſublimi et tenui, temperata eſſe videtur, quemadmodum antea diximus: non tamen in utraque dicendi forma æque excellit. quando enim tenuem, facilem, ſimplicem, ac nulla arte præditam elocutionem

nem affectat, dici non potest quam suavis et humana est. nam et pura satis, et dilucida est, quemadmodum lucidissima corpora: accurata etiam et tenuis magis, quam quævis alia earum quæ ad eam ipsam elocutionem elaboratæ sunt. nominibus communibus utitur, perspicuitati studet, omnem compositionem nominis ad nomen appositi negligit. in eam etiam sordes et antiqua illa invenustas sensim atque latenter incurrit, et jucundum quendam florentemque ac tempestivum florem edit, et quasi à flagrantissimis pratis aura quædam suavis ex ea manat; et neque vocis sonitus videtur præ se ferre loquacitatem, neque ornatus insolentiam. cum autem ad loquacitatem, et præclarius dicendi genus (quod sæpenumero facere solet) immenso impetu ferri cœpit, multo se deterior efficitur. nam et minus suavis, et pejus Græce loqui, et crassior videtur esse quam altera. diluciditatem enim obscurat, et tenebris similem facit: longitudinem attrahit, mentem in longius ducens. cum eam paucis nominibus contrahi oporteret, in circumlocutiones honestatis expertes effunditur, et divitias orationis vanas ostentat: verbis propriis, et quæ sunt in communi usu posita, neglectis, novata et peregrina, atque ea quæ antiquitatem decent, inquirit. maxime autem jactatur in figurata elocutione: multa enim et frequens est in nominibus ad nomen appositis, in appellationibus dandis inepta: dura est, nec servat proportionem in translationibus: inversiones longe petitas et multas, ac eas quæ neque modum servant, neque loci et occasionis

rationem

rationem habent, assumit. figuris poëticis, quæ summam satietatem afferunt, et maxime Gorgianis, intempestive ac nimis pueriliter gloriatur; in quibus magnificentiam quandam servat, quemadmodum quodam in loco Demetrius Phalareus ait, et alii multi. non enim à me hæc est profecta oratio.

7. Neque me aliquis putet hæc dicere, quod omnem ornatum et varietatem orationis, qua utitur Plato, improbem. non enim sum adeo excors et stupidus, ut hanc ipsam laudem tanto viro præreptam velim: præsertim cum me non prætereat, eum multa et admiratione digna, atque à summa vi profecta, in lucem attulisse. sed illud ostendere volui, eum in compositione talia peccata committere consuevisse. ac pejor quidem se ipso fit, quando amplum dicendi genus et eximium persequitur: longe vero melior, quando tenuem elocutionem, accuratam, et quæ nullo artificio elaborata videtur, sed exornatam inculpabili et simplici exornatione inducit. aut enim nullum omnino committit peccatum, aut leve admodum, aut nulla reprehensione dignum. equidem tantum virum censebam omnem vitasse reprehensionem. hæc enim ei omnes, qui ætate ejus vixerunt, vitio vertunt, (quorum nomina non necesse est me proferre) ac ipse sibi, quod apertissimum est. sensisse enim videtur suas ineptias, quibus nomen Dithyrambo dedit: quod me in præsentia, quamvis à veritate alienum non sit, referre pudet. hoc vero ei (mea quidem sententia) accidisse videtur, quod cum esset educatus in dialogis Socratis, tenui genere

nere et accurate conſcriptis, in eis non permanſit, ſed Gorgiæ et Thucydidis compoſitionem ſecutus ſit. itaque nihil quod à decoro abhorret, amplecti debuit, attrahens ſimul quædam vitia cum virtutibus, quibus illorum formæ dicendi præditæ erant.

8. Exemplum autem profero ſublimis dictionis ex uno libello eorum qui vel maxime in ſermone omnium verſantur, in quo Socrates ſermones amatorios infert ad Phædrum, qui unus erat ex familiariſſimis ejus, à quo etiam libellus inſcriptionem accepit. in eo enim libello multam habet venuſtatem, et cujus hoc principium ſumma jucunditate refertum eſt; " O amice Phædre, quo-" nam, et unde? PHÆ. A Lyſia, ô Socrates, " Cephali filio. Pergo autem deambulandi gratia " extra mœnia. multum enim illic conſumpſi " temporis, ſedens à matutino," uſque ad lectionem Lyſiacæ orationis, et finita lectione huc uſque. deinde, quaſi ex aëre ſereno et ſtabili coortus ventus, puritatem dictionis turbat, in poëticam inelegantiam tendens, hinc exorſus: " Jam agite, " o Muſæ dulces, ſive propter cantûs ſpeciem, " ſive propter muſicum illud genus, ſuavium et " ſtridularum hoc nomen habuiſtis, meum adju-" vate ſermonem." hæc autem ſtrepitus eſſe et Dithyrambos, qui quidem nullum ornatum habent, exiguamque ſententiam, ipſe dicit. exponens enim, quam ob cauſam impoſitum eſt amoris nomen affectui, his verbis uſus eſt: " Nam " cupiditas, quæ à ratione abhorrens, ſuperavit " opinionem ad id quod rectum eſt contenden-

" tem, et ad voluptatem formæ rapit, atque à
" cognatis cupiditatibus circa corporis formam
" vehementer corroborata vicit et ſuperavit, ἀπ'
" αὐτῆς τῆς ῥώμης nomen invenit, et ΕΡΩΣ nomi-
" nata eſt. num tibi, o amice Phædre, quemad-
" modum mihi, videor motu quodam impulſus,
" divinum quiddam paſſus eſſe? PHÆ. Omnino
" quidem, ô Socrates, præter morem profluens
" quædam amplitudo te cepit. SOCR. Silentio
" igitur me audi. nam revera divinus hic videtur
" locus. quare ſi forte ſæpius nympharum afflatu
" procedente ſermone corripiar, ne mireris. ea
" enim quæ modo canebam, à Dithyrambis non
" multum diſtant." in his quidem genus, quod in rebus cernitur, minime reprehendo: verum elocutionis quandam partem, nempe eam quæ in figuratam et dithyrambicam dictionem delabitur, in quibus modum et decorum non retinet. reprehendo autem non quorumvis aliquem, ſed virum magnum, et qui prope ad divinam naturam acceſſit; quod faſtum poëticæ compoſitionis * et genus dicendi philoſophorum proprium induxit, imitatus Gorgiam: ita ut etiam orationem Dithyrambis ſimilem faciat; nec hoc vitium celet, ſed palam profiteatur. ac tu etiam ipſe, jucundiſſime Cnei, idem quod ego de homine ſentire videris; quantum ex tuis literis intelligere potui, in quibus ad verbum ſic ſcribis: " in aliis quidem
" dicendi formis facile eſt tenere medium quid-
" dam inter laudem et reprehenſionem: in com-

* *In ſermones philoſophicos invexit.*

" poſitione vero, quod non ſucceſſit, omni ex " parte aberrat. itaque mihi ſentire videris, hos " viros non ex rebus periculoſiſſimis, neque pau- " cioribus, ſed ex plurimis, et ex iis in quibus " rectum curſum tenuerunt perpendendos eſſe." et paulo poſt infers: " equidem quamvis poſſem " reſpondere, et rationem reddere horum omni- " um, aut ſaltem plurium; tamen tibi contradi- " cere non audeo: hoc tamen unum affirmo, eum " res magnas nullo modo conſequi poſſe, qui non " ejuſmodi etiam audeat et ſuſcipiat, in quibus " errare neceſſe eſt." nulla eſt inter nos diſſenſio. nam et tu fateris neceſſ. eſſe, eum qui rebus magnis ſtudet, nonnunquam labi: et ego ajo ſublimem et magnificam ac multis periculis opportunam elocutionem conſectatum Platonem, non in omnibus partibus rectam viam aſſecutum eſſe: minimum tamen locum obtinere peccata, ſi cum recte factis ejus conferantur. atque hoc uno dico Platonem à Demoſthene vinci, quod apud illum nonnunquam ſublime genus dicendi cadit in vanum et inſuave: apud vero hunc nunquam, aut certe admodum raro. ac de Platone hactenus.

Judicium de Herodoto et Thucydide.

9. DE HERODOTO et XENOPHONTE quid ſentiam ſcire cupis; ac me etiam de eis ſcribere vis: quod jam feci in illo commentario quem *de Imitatione* ad Demetrium ſcripſimus. primus liber, * ipſam imitationem de inveſtigatione comprehendit: ſecundus, qui poëtæ, philoſophi, hi-

* *Ipſam de imitatione diſquiſitionem continet.*

ſtorici,

ſtorici, et oratores ſequendi ſint: tertius, quomodo imitandi; ſed ea de re nondum abſolutus. in ſecundo vero, de Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Philiſto, et Theopompo (hos enim viros ad imitandum aptiſſimos judico) hæc ſcribo: quod ſi etiam de his dicendum eſt, de Herodoto quidem et Thucydide hæc ſentio.

10. Primum officium eſſe puto, et id vel maxime omnibus neceſſarium, qui res geſtas hominum monumentis annalium mandare ſtudent, materiam eligere pulcram et jucundam, ac eam quæ animos legentium voluptate afficiat atque perfundat: quod Herodotus, mea quidem ſententia, melius vidiſſe et expreſſiſſe videtur quam Thucydides. ille enim, communem Græcorum et barbarorum hiſtoriam conſcripſit; ne et res geſtæ majorum obliterarentur, et ne eorum facta et alia quæ enumerat, intercíderent, atque ex hominum memoria tollerentur. idem enim eſt ipſum proœmium, idem exorſus et finis hiſtoriæ. Thucydides autem unum tantummodo bellum ſcriptura perſequitur, et id neque honeſtum neque fortunatum, et quod nunquam geri oportuit: ſin minus, oblivioni et ſilentio traditum à poſteris ignorari debuit. quod autem malam materiam ſibi ſumpſerit, etiam ipſe in exorſu planum facit. " Civitates enim multas " (ait) eo bello partim à barbaris, partim à ſe ipſis " vaſtatas et funditus everſas fuiſſe: et exſilia, " proſcriptiones, cædes hominum tantas factas " eſſe, quantas poſt hominum memoriam nun- " quam; et terræ motus, ſiccitates, morbos, in-

 " valetudines,

" valetudines, et alias multas calamitates impor-
" tatas :" ita ut ſtatim in principio lectores, qui totius Græciæ calamitates ſint audituri, abalienentur. quanto autem ea ſcriptio, quæ admiranda opera et facta tam Græcorum quam barbarorum aperit, antecellit eam, quæ miſeranda et funeſta mala Græcorum nunciat; tanto meliores partes Herodotum Thucydide in eligenda materia ſecutum eſſe video. neque enim illud afferre licet, eum neceſſitate coactum ad eam ſe ſcriptionem contuliſſe; cum eum non præteriret, et illa pulcriora eſſe, *et nollet hæc in aliorum manus venire*, aliter enim ſe res habet, dum majorum res geſtas in exordio conviciis afficit, et ſua ætate pulcras et admirandas geſtas eſſe aſſerit: quæ manifeſte declarant, eum non præter voluntatem ad hanc ſe materiam contuliſſe. hoc tamen Herodotus minime fecit: et quamvis Hellanicus et Charon, qui ante ejus tempora vixerunt, eandem materiam perſecuti ſint, non tamen eum à propoſito avocarunt: quinetiam ſperabat ſe ipſis aliquid pulcrius allaturum; quod etiam fecit.

11. Secundum munus eſt ejus qui facta hominum memoriæ mandare volet, ſcire unde principium ſumendum eſt, et quouſque progrediendum. qua in re Herodotus longe prudentior Thucydide eſſe videtur. Primo enim loco cauſam deſcribit, ob quam barbari Græcis injurias inferre cœperunt: et progrediens, in barbarorum punitione et ultione deſcribenda conquieſcit. Thucydides vero exordium ſumit ſuæ hiſtoriæ à parum felici et florenti ſtatu rerum Græcarum: quod eum fa-

cere (cum et Græcus eſſet et civis Athenienſis) non oportebat; et vel maxime, cum non eſſet ex humili et plebejo genere civium, ſed ex his quibus Athenienſes primas deferebant, ut quos militari præfectura ac aliis ſummis honoribus dignos cenſebant: neque ita aperte, ut apertiſſime belli cauſas ſuæ urbi aſcriberet; cum alias multas occaſiones haberet quibus eas attribueret: ac initium narrationis facere debebat, non à Corcyrenſibus, ſed à præſtantiſſimis patriæ factis, quæ ſtatim poſt bellum Perſicum ediderant: quorum deinde tamen in convenienti loco non ita recte, ſed quaſi curſim, mentionem facit. at cum hæc narraſſet, ſumma cum benevolentia et ſtudio, ut vir amans civitatis, deinde inferre debebat; Lacedæmonios horum invidia et metu commotos, alias interim cauſas prætendentes, bellum ſuſcepiſſe: ac tum demum Locrenſium res, et contra Megarenſes ſcitum, et ſiqua alia voluit, exponere debuit. fines autem pluribus erroribus ſcatent. quamvis enim dicat ſe omni bello interfuiſſe, et ſe omnia polliceatur eſſe narraturum: tamen in navale prœlium Athenienſium et Peloponneſiorum, quod prope Cynoſſema geſtum fuit anno XXII. finem facit. ſatius vero erat, dum perſequeretur omnia, hiſtoriam terminare admirando et auditoribus gratiſſimo * reditu exſulum à Phyle; qui fuit initium civitati recuperandæ libertatis.

12. Tertium munus eſt hiſtorici, conſiderare quæ res illi in hiſtoriam referendæ, quæ ſilentio prætereundæ ſint. qua etiam in re poſtremas mihi

* *Phylaſiorum exſulum reditu.*

partes

partes ferre videtur Thucydides. nam cum Herodotum non præteriret, omnem narrationem, quæ longitudine quadam ſermonis prædita eſſet, ſi reſpirationes et moras quaſdam reciperet, animos auditorum ſumma ſuavitate perfundere: ſin autem in eodem rerum ſtatu permaneret, etiamſi res maxime ſuccederet, auribus tamen quandam ſatietatem parere; Homerum ſecutus, in omnem partem effuſam, ac ſumma varietate conditam efficere voluit ſcriptionem. libros enim ejus cum in manus ſumimus, uſque ad extremam ſyllabam ſuſpicimus, et ſemper neſcio quid magis requirimus. Thucydides autem unum bellum et aliquot pugnas ſine ulla interſpiratione perſequitur, pugnas pugnis, apparatus belli apparatibus, orationes orationibus congerens; ita ut mens eorum qui audiunt, laborare conatur. *Satietatem enim gignit*, ait Pindarus, *et mel et dulces res venereæ.* jam vero et illud in animo meo reputavi, quam jucunda res ſit in hiſtoria, ſcriptionis varietas et immutatio: atque hoc in duobus aut tribus locis fecit, tum in Odryſarum principatu exponendo, quibus de cauſis ad magnam devenerint poteſtatem; tum in Siciliæ urbibus.

13. Adhæc eſt etiam munus hiſtorici, in partes tribuere, et unumquodque eorum quæ exponuntur, ſuo loco collocare. quæ eſt igitur utriuſque diſpoſitio? Thucydides tempora ſequitur, Herodotus rerum complexiones. fit autem Thucydides obſcurus, et cujus ſententiam difficile animo comprehendere poſſis. cum enim multa eadem æſtate et hieme in diverſis (ut fit) locis gererentur, imperfectas

perfectas primas res geſtas relinquens, alias attingit quæ eadem æſtate et hieme geſtæ fuerunt. erramus igitur, quemadmodum par eſt, et ſumma cum difficultate res expoſitas mente jam turbata aſſequimur. Herodotus vero initium capiens ab imperio Lydorum, et uſque ad Crœſum deſcendens, ad Cyrum confeſtim, qui Crœſi imperium evertit, tranſit: atque deinde res Ægyptiorum, Scytharum, Libycorum exponere aggreditur, partim propter rerum ſeriem, partim ut jucundiorem redderet narrationem ſuam. perſequens autem et exponens res geſtas Græcorum et barbarorum, quæ ducentis et viginti annis geſtæ ſunt in tribus continentibus, et fugam Xerxis deſcribens, non divellit orationem: ſed accidit huic quidem, ut, uno ſumpto argumento, unum corpus multas in partes diducat: illi vero, ut, multis et variis argumentis aſſumptis, unum corpus ſibi conſentiens faciat.

14. Unum * autem genus hiſtoriæ negotioſæ commemorabo; quod, non minus quam quæ recenſuimus, in hiſtoriis requirimus; animum (inquam) ſcribentis, quo in rebus conſcribendis utitur. Herodoti quidem animus in omnibus lenis et manſuetus eſt; et qui bonis quidem collætatur, malis vero condolet: Thucydidis vero animus, natura ſua quadam rigidus et acerbus eſt, ac patriæ exſilii recordatione offenſus. peccata enim accuratiſſime perſequitur: eorum vero, quæ ex animi ſententia geſta ſunt, omnino non meminit,

* *Unam adhuc notam in rebus poſitam comm.*

aut velut invitus. atque ob hæc in ea parte, quæ ad res pertinet, vincitur ab Herodoto Thucydides. in ea vero parte, quæ continet elocutionem, alias ſuperior, interdum inferior: in nonnullis etiam æquas partes tenet. dicam vero etiam de iis quemadmodum ſentio.

15. Virtus omnium prima eſt, ſine qua nulla alia eſt orationis utilitas. quænam illa eſt? ſermo purus, proprietatem linguæ Græcæ retinens. hanc ambo ſtudioſe conſervant. Herodotus enim, Ionicæ linguæ optima regula eſt; Thucydides vero, Atticæ. * * * tertium locum habet brevitas; in qua videtur Thucydides Herodotum antecelluiſſe. quanquam dicere aliquis poſſet, brevitatem jucundam videri, ſi cum perſpicuitate conjuncta et elaborata fuerit: ſin ea caruerit, acerbam et auſteram. verum nihil eſto præterea. poſt hæc evidentia collocata eſt; quæ cum virtutibus adjunctis primas tenet: in qua ſatis diligenter ambo elaborarunt. poſt hanc virtutem conſtituitur lenium et vehementium affectuum imitatio: quam inter ſe partiti ſunt ſcriptores. Thucydides enim, in gravioribus affectibus exprimendis melior; Herodotus in lenioribus effingendis præſtantior. ſecundum hæc ſtatuuntur illæ virtutes, quæ ſummum et admirandum ſtudium et apparatum oſtendunt: in quibus hiſtorici pares ſunt. ſuccedunt iis aliæ, quæ orationis vim et vehementiam et ſimiles facultates complectuntur: quibus Herodotum Thucydides ſuperat. ſuavitatem autem, perſuaſionem, delectationem, et alias vitutes cognatas, longe præſtantiores Herodotus Thucydide inducit.

inducit. in verborum elocutione, proprietatem naturæ Herodotus ſecutus eſt; gravitatem Thucydides, qui et in verbis ſui ſimilis eſt totus. virtutum omnium maxima et quaſi princeps eſt Decorum: quam diligentius Thucydide Herodotus ſervavit. ſimilis enim hic in omnibus, ac in concionibus magis quam in narrationibus. mihi quidem et cariſſimo *Cæcilio* Demoſthenes ejus enthymemata vel maxime expreſſiſſe et imitatus eſſe videtur. ut autem uno verbo omnia complectar, elegantiſſimæ ſunt utriuſque poëſes: (non enim verebor poëſes eas appellare) ſed hoc vel maxime à ſe invicem differunt, quod conſtructio Herodoti hilaris eſt, horribilis vero Thucydidis. ſed de his hiſtoricis hæc dixiſſe ſufficiat, cum multa nobis alia dicenda ſint, de quibus alius erit differendi locus.

Judicium de Xenophonte.

16. XENOPHON autem et Philiſtus, qui iiſdem temporibus floruerunt, neque idem ingenium neque inſtitutum ſecuti ſunt. Xenophon enim Herodotum in utroque genere, tum in eo quod in materia cernitur tum quod in elocutione, imitatur. nam in primis materiam ſuæ hiſtoriæ elegit pulcram et magnificam, ac eam quæ virum ſapientiæ ſtudioſum docet; ut *Inſtitutionem Cyri*, boni atque felicis regis effigiem; ac etiam *Expeditionem minoris natu Cyri*; (cui ipſe interfuit) quæ maximam commendationem continet eorum Græcorum qui ſimul cum eo militabant; præterea etiam tertium opus, *Græcarum hiſtoriarum*, quod

inchoatum et imperfectum reliquit Thucydides; in quo imperium triginta virorum diſſolvitur; et mœnia Athenienſium, quæ Lacedæmonii ſuſtulerant atque funditus everterant, rurſus inſtaurantur. non ſolum vero ob materiam in cœlum ferendus eſt, (in qua Herodotum ſequitur) ſed etiam propter diſpoſitionem ſuſpiciendus. nam et principiis earum aptiſſimis utitur, et finem convenientem unicuique attribuit. digeſſit eleganter et diſpoſuit, ac variis ornamentis ſuam ſcriptionem affecit. mores præ ſe fert ſanctos, juſtos, fortes, faciles; ac in ſumma omnibus virtutibus ornatos. atque hæc quidem eſt forma rei et argumenti ejus. Forma vero elocutionis, partim ſimilis Herodoto, partim non adeo redundans et fluens. purus quidem ſatis in verbis et apertus, quemadmodum et Herodotus: delegit autem verba uſitata, et rebus ipſis à natura inſita; quæ omnino non minus ſuaviter et jucunde quam Herodotus ipſe componit. excellentiam vero et ſplendorem, amplitudinem jucundam et ſuavem conformationem hiſtoricam, quemadmodum Herodotus, non habet. non modo enim hoc ab ipſo mutuari non potuit, ſed etiam ſi aliquando voluit ſuam excitare elocutionem, paululum inſpirans, veluti * terrena aura extemplo langueſcit et exſtinguitur. in multis enim plus æquo longior fit; nec adeo feliciter ut Herodotus perſonarum dignitatem attingit et exprimit: ſed in multis, ſiquis

* *Ab terranea aura, i. e. quæ à terra conſurgens per altum pergit: quos altanos ventos Latine nominari docet* Plin. lib. iii. cap. 43.

recte

recte conſideret et perpendat, eum negligentiorem reperiet.

Judicium de Philiſto.

17. PHILISTUS autem ad Thucydidem magis acceſſiſſe videtur, et ejus exemplo formam orationis ſeu dicendi ſtylum ornaſſe. neque enim materiam ſumpſit nimis ſimplicem, neque nimis pervagatam, ſicuti et Thucydides; verum unam, * et eam de loco: quam in duas inſcriptiones digeſſit: quarum primam *de Sicilia* inſcripſit; alteram *de Dionyſio*. eſſe vero eas unam et eandem, etiam ex fine *Siculæ hiſtoriæ* cognoſcere poteris. ordine vero optimo hiſtoriam non ornavit, ſed obſcuro, et quem ſumma cum difficultate animo conſequi poſſis, ac ſane longe pejore quam Thucydides. res etiam alienas hiſtoriæ ſuæ inſerere noluit, quemadmodum Thucydides: ſed in uno argumento permanet. mores adulatorios, et tyrannorum ſtudioſos, humiles ac ſordidos præ ſe fert. Dictione eadem utitur qua et Thucydides, nimirum inuſitata et difficili: cæterum rotunditate et acerbitate ac arguto genere temperata eſt. ab illius bene dicendi ornatu et commentationum divitiis multum abeſt. non ſolum vero ab iis, verumetiam à formationibus et ornamentis. illius enim elocutio multis figuris et ornamentis referta eſt: Philiſti vero, uniformis, ac nullis ornamentis et figuris prædita eſt. cujus etiam multas circumſcriptiones invenire poſſumus, quæ ab ipſo eodem habitu formatæ ſunt; veluti illa in principio ſe-

* *Eamque localem*, i. e. *unius certi loci.*

cundæ inſcriptionis *de Sicilia*: " Syracuſani „ autem, aſſumptis ſibi ſociis Megarenſibus et En- „ næis; Camarinenſes vero, Siculos et alios belli „ ſocios præter Geloos congregantes: Geloi aut- „ em, cum Syracuſanis negarunt ſe bellum ge- „ ſturos: Syracuſani vero, audientes Camarinen- „ ſes Hyrminum trajeciſſe." hæc mihi omnino nulla jucunditate condita eſſe videntur. humilis etiam in omni forma ac imperfectus eſt, ſive obſeſſionem exponat, ſive colonias deductas; ſive vituperationes perſequatur. neque ſermones fortitudini et magnitudini virorum aptos adſcribit, ſed ad omnem ſtrepitum expaveſcentes facit: et qui apud eum concionantur, ii ſuas facultates et ſtudia pariter omnes relinquunt. naturalem autem quandam oris ſuavitatem in elocutione, et prudentiam inducit mediocrem. cæterum ad vera certamina * exponenda Thucydide accommodatior eſt.

18. THEOPOMPUS autem Chius, cum ſit clariſſimus inter omnes Iſocratis diſcipulos, et cum multas orationes, tum in genere demonſtrativo tum in deliberativo, conſcripſerit, et epiſtolas † *Achaicas*, et adhortatorias alias, et memorabilem compoſuerit hiſtoriam, dignus eſt qui laudibus in cœlum feratur: primum quidem, ob materiam hiſtoriarum; (ambæ enim præclaræ ſunt: una quidem, partem belli Peloponneſiaci continet; altera vero res geſtas Philippi comprehendit) deinde etiam propter diſpoſitionem, utræque enim

* *Peragenda.*

† al. *Archaicas, veteri ſtylo.*

facile

facile percipi poſſunt et apertæ ſunt. et vel maxime laudandus eſt ob diligentiam et ſtudium quod in ſcriptione poſuit. perſpicuum enim eſt, eum, etiam ſi nihil poſteritati reliquiſſet, multum apparatum huic rei impendiſſe, et maximos ſumptus his colligendis feciſſe. adhæc multorum ipſe ſpectator fuit, et in multorum hominum, qui tum principatum tenebant, et imperatorum, et oratorum, et philoſophorum *amicitiam veniens, propter conſcriptionem hiſtoriæ, rem omnium maxime neceſſariam ad finem perduxit. cujus ſtudium et laborem cognoſcere poteris, ſi varietatem ſcriptionis ejus reputaveris. nam et gentium conſtitutiones retulit, et civitatum exſtructiones narravit; et regum vitas, et mores cujuſque proprios expoſuit: et ſiquid admiratione dignum, aut ab opinione alienum aliqua regio tulit, opere ſuo comprehendit. nec quiſquam autumet hæc ſolummodo animi oblectationem habere; (non enim ita ſe res habet) ſed omnibus, ut paucis dicam, ſummam utilitatem afferunt.

19. Ut vero multa alia ſilentio præteream, quis eſt qui inficias ibit, eos qui philoſophicæ eloquentiæ dant operam, oportere multas gentes et barbarorum et Græcorum cognoſcere, multas leges audire, rerumpublic. formas, vitas virorum atque mortes et fortunam perſpectas habere? his omnibus copiam præbuit *Theopompus*, non abſtractam à rebus, ſed cohærentem: quæ omnia

* *Familiaritatem ſe hiſtoriæ conſcribendæ gratia inſinuavit: rem hiſtoriarum conditori omnium maxime neceſſariam.*

ad

ad imitationem valent. adhæc, * quantum ex philoſophia de pietate et de aliis virtutibus, multis pulcris orationibus editis differit? ultimum eſt ejus opus maxime inſigne, quod à nullo alio eorum qui res geſtas ſcriptura perſecuti ſunt, adeo diligenter elaboratum eſt; nec quiſquam, neque priſcorum neque recentiorum, ejus præſtantiam aſſequi poſſet. quod vero hoc eſt? illud, inquam, quod in ſingulis rebus non modo ea quæ multis manifeſta ſunt, videat et recenſeat, ſed quod cauſas abditas rerum, et eorum, qui eas effecerunt, animum, quem haud facile eſt multis noſſe, exquirat, et quod omnia ſecreta virtutis fucatæ et vitii latentis detegat ac in apertum proferat. ac mihi quidem videtur inquiſitio judicum, quæ fit ſcriptis *Theopompi*, non minus diligens et exacta, quam illa quam fabulantur animis corpore ſolutis apud inferos fieri, ab iis qui illic ſunt judicibus. proinde etiam obtrectator videtur eſſe, dum nonnullos debitis conviciis afficit, et facta virorum illuſtrium non neceſſaria perſtringit: ſimile quiddam faciens ac medici, qui corruptas corporis partes ſecant et urunt, quam profundiſſime cauteria et ſectiones immittentes, non tamen ſanas corporis partes et bene affectas attingunt. atque hujuſmodi eſt character *Theopompi*, qui res continet. Ea autem forma quæ in elocutione cernitur, maxime ad ſimilitudinem Iſocrateæ accedit. pura enim dictio, vulgaris, ſimplex, perſpicua, ſublimis, magnifica, et ſummam pompam

* *in quibus philoſophamur de p.*

præ ſe fert, et quadam harmonia temperata eſt, jucunde et ſuaviter fluens. differt autem ab elocutione Iſocratis in auſteritate et vehementia in aliquibus; nimirum cum ſe in affectus concitandos dederit, et vel maxime cum urbibus et ducibus improba conſilia et res geſtas exprobrat atque vitio dat. multus enim eſt in iis, et à Demoſthenis acrimonia ne paululum quidem abeſt: quod tum multis in aliis libris tum ex epiſtolis * *Achaicis*, quas concitato affectu ſcripſit, perſpici poteſt. quod ſi in iis, in quibus ſummum ſtudium poſuit, colliſionem vocalium et numeroſas circumſcriptiones ac figuras ſimiles neglexiſſet, longe melior in elocutione ſe ipſo evaſiſſet. ſunt etiam nonnulla in ea parte hiſtoriæ quæ ad res ſpectat, in quibus deliquit, et potiſſimum in comparationibus. neque enim neceſſario quædam earum, neque tempeſtive inducuntur; multas vero ineptias præ ſe fert: ex quo genere illa ſunt quæ de Sileno commemorat, qui in Macedonia apparuit, et quæ de Dracone ad trirerem pugna navali contendente, et alia nonnulla iis ſimilia. .....

* Al. *Archaicis, quas ingenio indulgens ſcripſit.*

TABULA;

TABULA.

De PRISCIS SCRIPTORIBUS *Cenſura.*

Caput I. *Imitatio veterum ut fiat.*

II. *De* POETIS:
1. Homerus; 2. Heſiodus; 3. Antimachus; 4. Panyaſis; 5. Pindarus; 6. Simonides; 7. Steſichorus; 8. Alcæus; 9. Æſchylus; 10. Sophocles *et* Euripides. } *Quales; et in quibus imitandi.*

III. *De* HISTORICIS:
1. Herodotus *et* Thucydides; 2. Philiſtus *et* Xenophon; 3. Theopompus. } *Quales; et in quibus imitandi.*

IV. *De* PHILOSOPHIS:
Pythagorici *præ cæteris legendi.*

V. *De* ORATORIBUS:
1. Lyſias; 2. Iſocrates; 3. Lycurgus; 4. Demoſthenes; 5. Æſchines; 6. Hyperides. } *Quales; et in quibus imitandi.*

De ANTIQUIS ORATORIBUS *commentarium.*

Proœmium.

Sectio I. *Artes multo jam quam antea melius excoluntur; potiſſimum Civilis Eloquentia. Attica muſa à Phrygia et Aſiana expulſa.*

II. *Priſtinæ dignitati reſtituta.*

Sect.

Sect. III. *Roma, rerum domina, veterem eloquentiam Græcam ſuo nitori reſtituit; Romani proceres doctrina et judicio præſtantes; Romani multi,* Dionyſii *tempore, hiſtorias, orationes civiles, et philoſophicos libros magna cum laude ſcripſerunt.*

IV. Dionyſius *quid facturus proponit.*

Judicium de LYSIA.

Sect. I. *Ejus genus, vitæ inſtitutum, et ſcripta;*

II. *In elocutione purus;*

III. *Verbis uſitatis et propriis utitur;*

IV. *In dicendo perſpicuus;*

V. *In perorando brevis;*

VI. *Contorta et rotunda dictione uſus;*

VII. *Multam habet evidentiam;*

VIII. *Morum expreſſor optimus, et ſimplicitatis artifex egregius;*

IX. *Decorum religioſe obſervat;*

X. *Gratia et venuſtate pollet;*

XI. *Quænam vero ſint, tacito ſenſu non oratione comprehenditur;*

XII. *Ejus orationes adulterinæ quomodo à genuinis diſtinguendæ;*

XIII. *Ejus dictionis virtutes præcipuæ;*

XIV. Theophraſti *de* Lyſia *judicium;*

XV. *Qualis in rerum tractatione* Lyſias;

XVI. *Qualis in generibus controverſiarum; et in omnibus orationis partibus;*

XVII. *Exordiorum artifex ſingularis; orationes judiciales quot ſcripſerit, et qualia ſingulis exordia præmiſerit;*

XVIII. *Narrationum exemplar et norma optima;*

XIX. *Argumentorum diſtinctio et tractatio qualis apud Lyſiam; quibus autem virtutibus caret;*

XX. *Ejus virtutum exploratio;*

Sect. XXI, XXII. *Orationis contra* Diogitonem *argumentum*;
XXIII. *Ejus exordium laudabile*;
XXIV. *Et ad artis regulas examen*;
XXV. *Narrationis exemplum*;
XXVI. *Qualis in confirmatione et argumentorum demonſtratione*;
XXVII. *Iſtius rei exemplum*;
XXVIII. *Qualis in orationibus demonſtrativis*;
XXIX. *Oſtenditur exemplo*,
XXX. *Ex oratione Panegyrica, ſumpto*;
XXXI. *Qualis in orationibus deliberativis*;
XXXII. *Orationis argumentum*;
XXXIII. *Et exordium*, &c.
XXXIV. *Judicium de* Lyſia *concludit*;

Judicium de ISOCRATE.

Sect. I. Iſocratis *natales, præceptores, ſcripta, doctrina, claritas, diſcipuli, divitiæ, obitus*;
II. *De* Iſocratea *dictione cenſura, et cum* Lyſia *collatio*; *quibus differat*; Iſocraticæ *figuræ*;
III. *Tria eſſe*, Theophraſto *auctore, è quibus dictioni granditas, et ſplendor, et magnificentia quædam accedit*; *hinc* Iſocratis *examen*; *comparatio rhetorum ad ſtatuarios, et tranſitio ab elocutione ad inventionem, judicium, et diſpoſitionem*;
IV. Iſocratem *argumentorum honeſtate præferendum eſſe omnibus*; *præſtantiſſima virtutis exempla in ejus orationibus inveniri, probatur*,
V. *Ex Panegyrico*;
VI. *Ex oratione ad* Philippum Macedonem *ſcripta*;
VII. *Ex Sociali, ſive de Pace, oratione*;
VIII. *Ex Areopagitica*;
IX. *Ex*

Sect. IX. *Ex oratione* Laconica, *quæ* Archidamus *inſcribitur*;
X. *Aliis orationibus omiſſis, tranſit*
XI. *Ad capita comparationis inter* Iſocratem *et* Lyſiam;
XII. *Elocutionis* Iſocraticæ *reprehenſio*;
XIII. *Judicium* Philonici *dialectici, et* Hieronymi *philoſophi, aliorumque de* Iſocrate; *cujus figurarum non tam genus, quam redundantiam reprehendit* Dion. Hal.
XIV. *Cujus rei exempla quam plurima, ex celeberrima illa oratione, Panegyrica dicta*;
XV. *Argumentum orationis de Pace*;
XVI. *Ejuſque exordium*;
XVII. *Collatio hominum ſuæ ætatis cum majoribus, ex eadem oratione*;
XVIII. *Tranſitio ad forenſe exemplum,*
XIX. *Ex oratione* Trapezitica;
XX. *Demonſtratio etiam in hac oratione* Iſocraticas *figuras contineri.*

Judicium de Isæo.

Sect. I. Iſæus Demoſthenis *præceptor, unde ortus, quo tempore floruit, et qua fortuna uſus eſt*;
II. Lyſiæ *et* Iſæi *collatio*;
III. *Quales in elocutione, et in rebus tractandis*;
IV. *Tabulis antiquioribus ſimilis* Lyſias *ſimplicitate et gratia, at elaboratis magiſque artificioſis* Iſæus;
V. *Exempla, ex orat.* Iſæi pro Eumathe;
VI. *Ex orat.* Lyſiæ de Pherenico ſuper Androclidæ hæreditate;
VII. *Comparatio duorum proœmiorum ſupra poſitorum*;
VIII. *Ulterius res illuſtratur ex aliis proœmiis*;
IX. *Eorum comparatio*;

Sect. X. *Aliud adhuc proœmiorum exemplum, ad oſtendendum diſcrimen inter* Lyſiam *et* Iſæum, *ex illius orat.* contra Archebiadem, *ex hujus* ſuper fundo à Tribulibus occupato;

XI. *Eorum comparatio*;

XII. *Eandem rem ulterius proſequitur*,

XIII. Iſæum *comparando* Demoſtheni;

XIV, XV. *Differentia inter* Lyſiam *et* Iſæum *in rerum dipoſitione*;

XVI. *Summatim de* Lyſiæ *et* Iſæi *diſſimilitudine in narrationibus*;

XVII. *Judicium ſuum probat, in medium proferens orationem* Iſæi *pro* Euphileto;

XVIII. *Brevis comprehenſio diſſimilitudinis* Lyſiæ *et* Iſæi;

XIX, XX. *De aliis oratoribus judicium ſummarium.*

Epiſtola ad

Cneium Pompeium

De PLATONE *præcipuiſque Hiſtoricis.*

Sect. I. *De reprehenſo ab eo* Platonis *ſtylo conqueritur*;

II. *Quid ei agendum docet, qui ſuum de aliorum ſcriptis judicium publici juris facere inſtituit*;

III. *Sua ſcripta de* Platone *defendit*;

IV. *Affirmatque id eſſe optimum expendendi genus quod rerum comparatione conſtat, ejuſque rei* Platonem *ipſum teſtem producit*;

V. Dionyſius *neque ſolus neque primus qui aliquid de* Platone *ingreſſus eſt dicere*;

VI, VII. *Judicium de* Platone;

VIII. *Exemplum ſublimis dictionis* ex Phædro;

X. *Com-*

Sect. IX. *Comparantur inter se* Herodotus *et* Thucydides *secundum regulas sequentes*;

X. *Historici primum munus est, Materiam eligere pulcram et jucundam*;

XI. *Secundum, Scire unde principium sumendum est, et quousque progrediendum*;

XII. *Tertium, Considerare quæ res in historiam referendæ, quæ silentio prætereundæ*;

XIII. *Quartum, In partes tribuere, et unum quodque eorum quæ exponuntur, suo loco collocare*;

XIV. *Insuper animus scribentis observandus, quo sc. in rebus conscribendis utitur*;

XV. *Orationis virtutes breviter recensentur*;

XVI. *Judicium de* Xenophonte, *cum quoad materiam, tum quoad elocutionem*;

XVII. *Eodem modo de* Philisto *Judicium*;

XVIII. *Judicium de* Theopompo; *qui maxime laudandus, ob materiam, diligentiam et studium*; *reliquæ ejusdem virtutes recensentur*; *ejus dictionem ad similitudinem* Isocrateæ *maxime accedere, ab eadem vero in nonnullis differre ostendit.*

INDEX

INDEX NOMINUM, &c.

A.

Achaicæ ſive Archaicæ, Epiſt. Theopompi, Pl. § 8.
Æſchines, Cenſ. c. 5. 5. Iſæ. 20.
Æſchylus, Cenſ. c. 2. 9.
Agathocles Arch. Ath. L. 12,
Alcæus, Cenſ. c. 2. 8.
Alcidamantis dictio, Iſæ. 19.
Alciſthenes Arc. Ath. L. 12.
Alexander M. Pro. 1.
Alexis, L. 27.
Allegoriæ apud Platonem crebriores, longiores, intempeſtiviores, Pl. 6, &c.
Anaximenes, Iſæ. 19.
Andocides, L. 2.
Super Androclidis ſorte orat. Iſæ. 6.
Antimachus, Cenſ. c. 2. 3.
Antiphon Rhamn. Iſæ. 20.
Antitheſis triplex L. 14.
Aphareus Iſoc. fil. adopt. Iſoc. 18.
Archebiades accuſator iniquus, Iſæ. 10.
Archidamus, Iſoc. 9.
Archippum adverſus Iſæi oratio, Iſæ. 15.
Ariſtodicus, L. 27.
Ariſtogitonem adv. Iſæi orat. Iſæ. 15.
Ariſtoteles, Cenſ. c. 4. Iſoc. 18. Pl 5.
Aſiana rhetorica perſtringitur, Pro. 1, &c.
Attica muſa à Phrygia et Aſiana expulſa, ibid.
Atticæ linguæ veteris exemplar Thucydides et Plato; recentioris Lyſias, L. 2.

B.

Brevitas duplex, altera in verbis, altera in rebus, L. § 4, 5.

C.

Calamidis ſtatuæ exilitate gratæ, Iſoc. § 3.
Callias, Arch. A. L. 1.
Callimachi ſtatuæ exil. gratæ, Iſoc. 3.
Callimachus Lyſianæ orat. tit. inſcripſit, Iſæ. 6.
Cephiſodorus, Arc. A. Iſæ. 5.7.
Cephiſodorus Ath. Iſocratis convictor. Iſoc. 18. Iſæ. 19.
Cephiſodotus Thebanus, Iſæ. 6.
Certaminum et ludorum ſcopus, L. 30.
Chæron, vel potius Charon, ante Herod. hiſtorias ſcripſit, Pl. 10.
Chæronides, Arc. Ath. Iſoc. 1. Diodorus Charondam vocat, 553.
Compta veris non præferenda, Iſoc. 12.
Cliſthenis reſp. Iſoc, 8.
Creſphontæ filii, Iſoc. 9.
Critias, L. 2. Iſæ. 20.

D.

Decelicum bellum, Iſoc. § 7.
Deliberari recte non poteſt, niſi ex utraque parte momenta ponderentur, Iſoc. 16.

Delphinium,

Delphinium, judicium Athen. Iſæ. 17.
Demaratus, Euphileto cognat. Iſæ. 17.
Demetrius, Pl. 5. 6. 9.
Democratia Iſocrati qualis probetur, Iſoc. 8.
——— pacatis et tranquillis rebus augeſcit, Iſoc. 17. in Democratia libere loqui non licet, Iſoc. 16.
Demoſthenes, Cenſ. c. 5. 4. L. 4. 6. 28. Iſæ. 1. 3. 4. 13, 14. 16. 20. Pl. 2. 3. 4. 8. 15. 18.
Dicendi genera tria Demonſtrativum, Deliberativum, Judiciale, L. 16.
Dicendi genera ſuum quæque characterem habent, Iſoc. 20.
Dictis non tribuendum plus fidei quam factis, L. 33.
Dictio rerum habitus quidam et veſtitus eſt, Iſoc. 13.
Dictio ſententiæ debet obſequi, non ſententia dictioni, Iſoc. 12.
Dictionis prima et præcipua virtus, Puritas, L. 2. Pl. 15.
Digreſſiones in hiſtoria vitioſæ, Cenſ. c. 3. 3.
Diodotus, L. 21. 25.
Diogiton, L. 21. 25. 27.
Dionyſius Tyr. L. 29.
——— Iſæ. 5.
Dithyrambica elocutio, L. 3.
——— in Platone, Pl. 7. 8.
Docti et intelligentes, paucis et levibus exemplis ſunt contenti, L. 20.

E.

ELpinices, Arch. Ath. L. § 12.
Enthymematum copia, Pl 17.
Ephorus, Iſæ. 19.
Epigenes, Iſæ. 5.
Euclidem adverſus diſceptatio ſuper agri ſolutione, Iſæ. 14.
Evidentia, primaria virtus in hiſtorica dictione, Pl. 15.
Eumathes, ſervitutis reus, Iſæ. 5.
Euphiletus, Iſæ. 14. 16. 17.
Euripides et Sophoc. Cenſ. c. 2. 10.
Exaggerationes rerum, Iſæ. 16.
Exempla magnarum rerum eſſe poſſunt etiam res parvæ, L. 20.

F.

FAbula de ruſtico deformi, quomodo pulcros progenuerit liberos, Cenſ. c. 1. § 1.
Figuræ dictionis nimium affectatæ, pueriles, Iſoc. 12.
——— rebus aptæ eſſe debent, Iſoc. 3.
Figurarum ornamenta nimia, ſæpe reliquæ orationis ſtructuræ obſunt, et auditorum aures offendunt, Iſoc. 3.
Filiorum major in virili quam in puerili ætate cura habebatur à veteribus, Iſoc. 8.
Frigidam orationem quæ reddant, Iſoc. 3.
Futuris non tribuendum plus fidei quam præteritis, L. 33,

G.

GLaucippus, Arc. Ath. L. § 21.
Gorgias Leont. L. 3. Iſoc. 1. Iſæ. 19. Pl. 4. 7. 8.
ad Gratiam loqui, tenebras mentis lumini offundit. Iſoc. 16.

H.

HAgnotheum adverſus Iſæi orat. Iſæ. § 14.
Hegemon, L. 25. Iſæ. 17.
Hermonem

Hermonem adv. Iſæi orat. Iſæ. 14.
Hellanicus, Pl. 10.
Hermippus, Iſæ. 1.
Herodotus, Cenſ. c. 3. 1. Pl. 9. 10.
Heſiodus, Cenſ. 2. 2.
Hieronymus Philoſ. Iſoc. 13.
Hippias, Pl. 4.
Hippodamus, Pl. 5.
Hippocratis filii tutorem accuſant, Iſæ. 8.
Hiſtoricis quæ neceſſaria, Pl. 10, &c.
Homerus, Cenſ. c. 2. 1. L. 18. Pl. 4. 12.
Hyperides, Cenſ. 5. 6. Iſæ. 20.

I.

IMitatio, quid ſit, et quomodo fiat. Cenſ. c. 1. § 1.
Imperium penes eos qui mare obtinent. L. § 30.
Interrogationibus Domeſthenes Iſæum imitatus, crebro utitur. Iſæ. 13.
Joci et feſtivitas in re ſeria, intempeſtiva. Iſoc. 12.
Iphicrates, L. 12.
Iſocrates, Cenſ. c. 5. 2. L. 16. 28. Iſæ. 1. 19. Pl. 2. 18.

L.

LEX optima ſunt ſtudia honeſta. Iſoc. § 8.
Libertas patriæ vindicanda. L. 33.
——— qua in re conſiſtit. Iſoc. 8.
Librarii librorum faſces circumferunt, falſo nonnunquam titulo. Iſoc. 18.
Licymnius, L. 3.
Ludi ſolemnes in quem finem inſtituti. L. 30.
Lycurgus, Cenſ. c. 5. 4.
Lyſias, Cenſ. c. 5. 1. Iſoc. 3. 4. 10. 11. 12. 18. Iſæ. 2. 18. 20. Pl. 4. 8.

M.

MAjorum virtute gloriari ut recte poſſimus. Iſoc. § 17.
Matronam in virorum coetu loqui, turpe. L. 25.
Megaclides. Iſoc. 18.
Medonta contra Iſæi oratio. Iſæ. 14.
Menexenus. Iſoc. 19.
Muſici ad concentus explorationem auditum exerceri ac conſuefieri jubent. L. 11.

N.

NArrationis virtutes. L. § 18.
Naturam imitari, maximum artis opus. Iſæ. 16.
Naucrates. Iſæ. 19.
Nauſinicus Arc. Ath. L. 12.
Nicias dux Ath. L. 14.
Nicon. Arch. Ath. L. 12.
Nicoſtratus Euphileto cogn. Iſæ. 17.

O.

ORatorum veterum principes tres, Lyſias, Iſocrates, Iſæus; recentiorum totidem, Demoſthenes, Æſchines, Hyperides. Pro. § 4.

P.

PActis ſtandum firmius quam neceſſitati. Iſæ. § 5.
Panyaſis. Cenſ. c. 2. 4.
Parmenides. Pl. 4.
Paſion. trapez. Iſoc. 18, 19.
Perſpicuitas duplex, altera in verbis, altera in rebus. L. 4.
Pherenicus. Iſæ. 6.

Phillippus

Philippus Mac. R. Iſoc. 1. 6. Iſæ. 1.
Philiſtus, Cenſ. c. 3. 2. Iſæ. 19. Pl. 16. 17.
Philomelus, Iſoc. 19.
Philonicus dialecticus. Iſoc. 13.
Phidiæ ſtatuæ, magnificæ et dignitate graves. Iſoc. 3.
Phormiſius. L. 32.
Picturarum veterum cum orationibus collatio. Iſæ. 4.
Pindarus. Cenſ. c. 2. 5. Pro. 1. Pl. 12.
Plato. Cenſ. c. 4. L. 2. Pl. 1, &c.
Polus. L. 3. Pl. 4.
Polycleti ſtatuæ magnificæ et dignitate graves. Iſoc. 3.
Polycrates. Iſæ. 20.
Poſſeſſionis jus, temporis diuturnitate ſtabilitur. Iſoc. 9.
Præſtigiæ oratoriæ. Iſæ. 3.
Prodicus Ceius. Iſoc. 1. Pl. 4.
Protagoras. Iſoc. 1. P. 4.
Pythagorici philoſophi legendi præ cæteris. Cenſ. c. 4.
Pytheas. Iſæ. 4.
Pythodorus Phœnix. Iſoc. 19.

Q.

QUadratus in omnibus, i.e. perfectus et omnibus numeris abſolutus. Iſæ. § 19.

R.

RHetorica theatralis, inſolens, impudens, imperita. Pro. § 1.
Roma, et Romani proceres, &c. Pro. 3.

S.

SAtyrus. Iſoc. § 19.
è Schola erudita, velut ex urbe fœcunda, multi et præclari emittuntur coloni. Iſoc. 1.
Simonides. Cenſ. c. 2. 6.
Socrates. Pl. 7. 8.
Solon. Iſoc. 8.
Sophocles. Cenſ. c. 2. 10.
Stateres Cyziceni. L. 25.
Steſichorus. Cenſ. c. 2. 7.

T.

THeodectes. Iſæ. § 19.
Theodorus, Iſocratis pater, Iſoc. 1.
Theodorus. Iſæ. 19. Pl. 4.
Theophraſtus. L. 6. 14. Iſoc. 3.
Theopompus. Cenſ. c. 3. 3. Iſæ. 19. Pl. 18.
Theramenes. Iſoc. 1.
Thraſyllus dux. L. 21. 25.
Thraſymachus. L. 9. Iſæ. 20. Pl. 4.
Thucydides. Cenſ. c. 3. 1. L. 3. 4. Pl. 7. 9. 10. —17.
Timæus. L. 3.
Tiſias Syrac. Iſoc. 1.

V.

VEneres dicendi, Lyſiæ peculiares. L. § 11.
Ulyſſes. L. 18.

X.

XEnophon. Cenſ. c. 3. 2. c. 4. Pl. § 9. 18.
Xerxes. Pl. 13.

Z.

ZEno. Pl. § 1.
Zeuxis. Cenſ. c. 1.
Zoilus. Iſæ. 20. Pl. 2. 5.

FINIS.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

Errata in Verſione.

P. 25. l. 29. pro *qui* leg. *quia.*
40. in nota, pro *hanc* leg. *hunc.*